A. M. HOMES

Yangın Müziği*

Türkçesi: Avi Pardo

Roman

*SEL

A. M. HOMES • YANGIN MÜZİĞİ *

YANGIN MÜZİĞİ*

A. M. HOMES, 1961'de Washington D.C.'de doğdu. The New-Yorker, Granta, Vanity Fair gibi dergiler için röportajlar, yazı dizileri hazırladı. Modern toplumun baskıcı aile kurumunun bireyler üzerindeki toplumsal ve cinsel dayatmalarını sorguladığı roman ve öyküleriyle Amerikan çağdaş edebiyatının en kışkırtıcı yazarlarından biri oldu. Romanları: Jack, In a Country of Mothers, The End of Alice, Yangın Müziği, This Book Will Save Your Life [Bu Kitap Hayatınızı Kurtaracak]. Öykü kitapları: Things You Should Know, The Safety of Objects.

*SEL YAYINCILIK
Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85 Faks: (0212) 516 97 26

http://www.selyayincilik.com
E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

*SEL YAYINCILIK: 533
ISBN 978-975-570-554-5

YANGIN MÜZİĞİ

Kitabın Özgün Adı:
Music for Torching
Türkçesi: Avi Pardo
Roman

© A. M. Homes, 1999
© The Wiley Agency aracılığıyla Sel Yayıncılık, 2011

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı
Editör: Zeynep Bizer
Kapak ve teknik hazırlık: Gülay Tunç

Birinci Baskı: Şubat 2012

Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaası
Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203
Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

A. M. Homes

Yangın Müziği

Türkçesi: Avi Pardo

Roman

BİR

Tüm misafirlerin evlerine gittiği ve ev sahiplerinin sarhoş bir halde her şeyi yerli yerine koymak zorunda olduğu, saatin gece yarısını çoktan geçtiği Cuma gecelerinden biridir. "Fazla yağlı," der Paul, tabakları yemek odasından mutfağa taşıyarak. "Patatesler tereyağında yüzüyorlardı, salata sosa batmıştı."

Elaine lavaboda durmuş, önlüğü ve Playtex eldivenleriyle elbisesini korumaya çalışmaktadır. Henüz farkında değildir, ancak tüm koruyucu çabalarına rağmen elbisesi lekelenmiştir. Daha sonra lekenin çıkarılıp çıkarılamayacağını, elbisenin temizlenip temizlenemeyeceğini merak edecektir. Elbiseyi satın aldığına, akşamki yemeği pişirdiğine, her şeyi derleyip toparladığına hayıflanacaktır.

Paul yemek odasına gider, bu kez elinde şarap kadehleri ve koltuğunun altında şarap şişesiyle döner.

Elaine tabakları çöp kutusuna sıyırır.

Paul kadehleri masanın üzerine koyar, şarap şişesini ağzına götürüp diker, son yudumu ağzının içinde birkaç kez çevirdikten sonra Elaine'in omzunun üzerinden eğilip lavaboya tükürür ve Elaine'i ıslatır.

"Dikkat et," der Elaine.

"Kıkırdak," der Paul. "Bilhassa yapıyorsun. Zehirliyorsun beni. Yağın tadını alabiliyorum –dosdoğru atardamara gidiyor."

Elaine yine bir şey demez.

"Sebze ağırlıklı beslenmem gerekiyor."

"Sekiz kişi için sebze pişiremem."

Elaine bulaşık makinesini doldurmaya koyulur. "Ya kıza ne diyorsun?" diye sorar.

"Hangi kıza?"

"Şu kız arkadaş, sevgili." Yakın zamanda herkesin çok sevdiği Lucy'den ayrılan Henry'nin gece boyunca yanında bir madalya gibi taşıdığı kadın.

"Hoş," der Paul, karısına Sevgili'ye –meslek anlamında– ne yaptığını sorduğunda kızın, "Ne yapmamı isterdin?" dediğini söylemeden. Ona nerede yaşadığını sorduğunda da, "Nerede yaşamamı isterdin?" diye yanıt vermişti.

Karısına kızın gitmeden önce, "Bana telefon numaranı ver," dediğini ve numarayı istekli bir biçimde bir kâğıt parçasına hızla çiziktirip kıza verdiğini söylemez. Paul karısına Sevgili'nin onu ertesi gün arama sözü verdiğini söylemez. Tatlı tabaklarını almak için yemek odasına döner.

"Kaç yaşındadır sence?" diye seslenir Elaine.

Paul mutfağa döner, elleri dürülmüş peçetelerle dolu. Kırıntıları lavaboya döker. "Kaç yaşında olmasını istersin?"

"Altmış," der Elaine.

Elaine bulaşık makinesini doldurmayı bitirir ve, "Umarım tamir olmuştur, umarım taşmaz, umarım contası düşmemiştir, umarım haklısındır," diye mırıldanır.

"Umarım," der Paul.

Elaine makineye deterjan koyar. "Lavabo tıkanıyor," der. "Bu ev dağılıyor. Her şey boktan yapılmış sanki."

"Her şeyin bir dayanma süresi var," der Paul, Sevgili'yi düşünerek. "Kaç çocuğun var", diye sormuştu Paul'e. "İki," demişti Paul. Bu ortalamanın altında değil mi? İki nokta üç çocuk sahibi olman gerekmiyor mu?

"O kadar çok şeye ihtiyacımız var ki," der Elaine.

Paul onu duymaz. "İki nokta üç çocuk sahibi olman gerekmez mi", diye sormuştu, ciddiyetle, bu mümkünmüş gibi. Paul yanıt vermemişti. Ne denebilirdi ki? Kıza bir kadeh şarap daha koy-

muştu. İki şişe şarap içmişlerdi birlikte. "Kanıma girmeyi gerçekten biliyorsun," demişti kız, şarabını yudumlayarak.

Paul, Elaine'i seyreder –Elaine arkadan, Elaine lavabonun üzerine eğilmiş. Elaine'i seyreder ve eteğini yukarı kaldırıp ona sürtünür, külotunu çıkarmaya yeltenir.

"Bunun gülünç mü olması gerekiyor?" diye sorar Elaine, bulaşığı yıkamaya devam ederek.

"Bilmiyorum," der Paul, rostonun bulunduğu tavaya bakarak; tavanın dibinde kanlı bir sosla damarlanmış kalın bir yağ tabakası yüzmektedir. Tezgâhın üzerindeki tavaya bakar, elini yağa daldırıp Elaine'in kıçını yağladığını ve onu düzdüğünü hayal eder.

Elaine'in külotu dizlerinin üzerine kadar inmiştir. Su akmakta, bulaşık makinesi çalışmaktadır.

Onlara hiç hissettirmeden, ayağındaki kumaş terliklerin sinsi, sessiz, fark edilmez kıldığı büyük oğulları Daniel girmiştir mutfağa. Oğlan buzdolabının kapısını açar.

Paul döner, oğlunu görür ve hemen Elaine'in eteğini indirir. Elaine utanmış vaziyette lavaboda öylece durur.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar Paul.

"Havyar var mı? Annem havyar artarsa yiyebileceğimi söylemişti."

"Senin uykuda olman gerekiyor," der Elaine.

Paul tezgâhın üzerindeki küçük tabağı işaret eder. Oğlan buzdolabından beyaz ekmeği çıkarıp bir dilimin üzerine havyar sürer.

Her şey normalmiş gibi davranmaya çalışan Elaine mutfakta dolanıp ortalığı toplamaya devam eder. Bacaklarını büyük bir lastik bant gibi bir arada tutan külotlu çorap yüzünden tuhaf yarım adımlarla yürümektedir.

Oğlan kendine ikinci bir havyarlı sandviç hazırlar. "Yeter," der Elaine, tabağı elinden alarak. "Meze bu, yemek değil. Karnını bununla doyuramazsın."

"Sence ben tuhaf mıyım?" diye sorar oğlan; birden, iki yaşına dönmüş gibi, her şey sorulardan ibarettir. "Gecenin ortasında havyar yiyor olmam tuhaf mı?"

"Yatağına git," der Paul.

Oğlan mutfaktan çıkar. Paul, Elaine'in yanına dönüp eteğini kaldırır yine. Elaine arkasına döner.

"Oyun oynama benimle," der, tezgâhın üzerinden et bıçağını alıp Paul'ün boynuna dayayarak.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana hakaret ediyor, aşçılığımı aşağılıyorsun. Ben ve yemeklerim biriz," der Elaine. "Ben iyi bir aşçıyım. İyi yemek pişirmek için büyük çaba sarf ediyorum. Eskiden kuzu rostoyu çok severdin, bir keresinde en sevdiğin yemek olduğunu söylemiştin. Bu gece de afiyetle yedin, dört parça aldın –başkalarının payını da yedin. Neyse ki Ben vejetaryen." Bıçağı Paul'ün boynunda tutmaya devam eder. Külotu bacakların arasında der top olmuş duruyordur hâlâ. Kendini çıplak hissetmektedir.

"Takılıyordum sadece," der Paul. "*Yemek Pişirmenin Mutluluğu* yüzünden bugüne dek kimsenin cinayetle suçlanıp suçlanmadığını merak ediyordum."

"Seni öldürmek isteseydim, şöyle yapmak yeterli olurdu." Elaine bıçağı Paul'ün boğazında geriye doğru çeker ve teninde kâğıt kesiğini andıran bir kesik oluşturur. Paul'ün boynundan aşağı ince kırmızı bir çizgi süzülür.

Paul banyoya koşar. Elaine o tuhaf ördeğimsi adımlarla onu izler. Paul kapıyı çarpıp Elaine'i dışarıda bırakır. Kapı çerçevesinin gevşek pervazı yere düşer.

"Bir şey değil," der Elaine kapının ardından, külotlu çorabını çekerek –hastaneye gitmek zorunda kalma olasılığına karşı. "Önemli olmadığından eminim. Kazaydı. Seni kesmek istememiştim."

"Kancık," der Paul, kapıyı açarak.

"Üzgün olduğumu söyledim." Elaine bir kâğıt mendile oksijenli su döküp Paul'ün yarasına bastırır. Paul yüzünü buruşturur. "Bebek gibi davranma," der Elaine. "Senin oyununu oynuyorduk."

Elaine mutfaktaki işini bitirir. Paul boynuna buz torbası tutar. "Şişmesini engellemek için," der.

"Ne şişmesi?" diye sorar Elaine. "Kesik bu, ısırık değil."

"Sen ne biliyorsun ki bu konuda?"

Yukarı çıkarlar. "Holdeki lambanın ampulü yanmış," der Elaine.

"Yedek ampulümüz yok," der Paul.

"Listeye ekle," der Elaine.

Soyunurlar. Söyleyecek bir şey kalmamıştır.

Sabah olduğunda Elaine'in düşünceleri uykuyla uyanıklık arasında hızlanır, zihninde devasa bir yapılacak işler listesini denetlemeye başlar; o güne dek bütün yaptıkları, yapmayı planladıkları, bütün fikirleri ve iyi niyetleri. Düşünceleri geriye bir şey kalmayıncaya dek dönüp durur. Tavana bakar. Tavanın boyası çatlamıştır, soyulmaktadır. Kazınıp yeniden boyanması gerekmektedir. Kendini bitkin hissederek yataktan kalkar.

"Ben'in göbeğini gördün mü?" diye sorar. "Ya Henry'nin saçı, kimi kandırdığını sanıyor? Korkunç. Ya Joan'e ne diyorsun? Beni asıl Joan kaygılandırıyor. O denli bunalımda ki zor konuşuyor ve Ted bunun farkında bile değil."

"Farkında," der Paul, uyumaya devam ederek.

"Peki, ne yapıyor bu konuda?"

"Sekreterini beceriyor."

"Asistanını," der Elaine.

"Affedersin."

Elaine battaniyeyi ve pikeyi kendi tarafına çeker. Geçen yıl yataklarını değiştirmişlerdi; daha çok yer istedikleri için büyük boydan en büyük boya geçmişlerdi. "Onca yıl sonra," demişti mağazadaki satıcı, "başka birine değerek uyumak zordur." Şimdi rahat uyuyorlardı, temas etmeden.

"Arkadaşlarımızın iğrenç olması bizim de iğrenç olduğumuz anlamına mı gelir?" diye sorar Elaine.

"Muhtemelen," der Paul.

"İğrenç," der Elaine, banyoya giderek. "Korkunç, iğrenç ve çirkin." Kapıyı kapatır, ardından hemen tekrar açar. "Unutma," der.

"Nielson'ların barbeküsü bu akşam. Herkesi tekrar göreceğiz."

Telefon çalar. Paul yatağın Elaine'e ait yanına uçup telefona cevap verir. "Alo," der, soluk soluğa. Sonra Elaine'e, "Annen," diye seslenir.

"Bu gece sizde kalabilir miyim?" diye sorar annesi Elaine'e.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar Elaine.

"Baban beni delirtiyor. Bu yüzden gelip sizde kalayım diyorum, sen bana kalamayacağını söylemezsen tabii ki."

"Sana asla kalamayacağını söylemem."

"Öyleyse kalabilirim," der annesi. "Sakıncası yok, değil mi?"

"Yok," der Elaine. "Bu akşam bir barbekü partisine davetliyiz, fakat eve erken döneriz. Çocuk bakıcısı burada olacak."

Annem geliyor –babam olmaksızın ki bu biraz tuhaf, ama kimin umurunda. Annem geliyor –önemli olan bu. Annem her şeyi yoluna koyacak.

"Tamam o zaman," der annesi, "Benim gelmem dokuz buçuğu, hatta onu bulur."

"Annem geliyor," der Elaine, çarşafları çıkarmaya girişmiş olan Paul'e. Elaine holdeki çarşaf dolabına gidip temiz çarşaf çıkarır.

Sammy odasından çıkar. "Yatağını mı ıslattın?" diye Paul'e sorar.

"Anneanne geliyor," der Elaine.

Sammy odasına dönüp kapıyı kilitler. "Anneanneyi sevmiyorum," der kapının ardından.

"Yalnız geliyorsa ona odamızı vermek zorunda mıyız?" diye sorar Paul. "Çocuklardan birinin odasında yatamaz mı?"

"Bunu mesele haline getirmeyelim," der Elaine. "Her zamanki gibi yapalım, yoksa yalnız gelmiş olduğu için ona yeterince değer vermediğimizi düşünür. Bana yardım et," der, yatağa serdiği çarşafı ucundan çekerek. "Yardım et."

Paul banyo aynasında kendisini seyreder. Boynundaki kesiği ovar, kan sızana dek. Sevgili'nin arayıp aramayacağını merak eder, ararsa onunla ne yapacağını. Buluşmak için bir plan yapacaklar

mı? Onu nereye götürecek –Carlyle'a mı? Yoksa otoyolun karşı tarafındaki konforlu bungalovlarının reklamını yapan Ardsley Arms'a mı? Hayır. Öyle bir para harcayamaz. Fazladan para harcadığı takdirde Elaine farkına varacaktır –matematikte ondan çok daha iyidir; faturalarla Elaine ilgilenir. Ya Sevgili'nin evine gideceklerdir ya da umumi bir yere, Rye Lunaparkı'na mesela. Bir sürü bilet alacaktır. Perili Ev'e gireceklerdir, bir an önce tükenmeyi bekleyerek; arabaları kapıya toslayıp tekrar günışığına çıkana dek, özgür ve rahatlamış bir halde. Art arda iki-üç kez geçerler Perili Ev'den. İlk seferinde öpüşürler, uzun ve yumuşak, bir anlam ifade ediyormuş gibi. Onu okşar. İkinci kez başı kızın apış arasında, kızın ağzı da kamışındadır. Üçüncüsünde kız bacaklarını açıp kucağına oturmuştur –o kadar dik oturmuştur ki başı uyduruk fiberglas kirişlere ve sözde kalaslara çarpmakta, başlarının üzerlerinde iyi zamanlanmış aralıklarla takırtılar kopmaktadır. Bunun dışındaki gece sesleri tamamen gerçek olacaktır.

"Ya Henry'nin saçı?" demişti Elaine. Henry'nin saçına ne olmuş, diye geçirir içinden Paul, aynada kendini seyrederken. Paul de tıpkı arkadaşları gibidir, Elaine'in de olduğu gibi. Memnundurlar öyle olmaktan. Arkadaşlarından biri ya da herhangi bir şey değiştiğinde, herkes huzursuz olurdu, bulaşıcı olabilirmiş gibi –bu bir tür şanssızlık ya da talihsizlikmiş ve şimdi de onların başına gelecekmiş gibi. Elaine'nin sözleri zihninde yankılanır. "Kimi kandırdığını sanıyor?"

Telefon çalar tekrar. "Ben bakıyorum," diye bağırır Paul. "Ben bakıyorum! Alo!"

"Üzerinde ne var?" diye sorar Sevgili.

Elaine alt kattaki telefonu açar. "Alo?" der.

"Ben açtım," der Paul. Elaine kapatır.

"Sorumu yanıtlamadın," der Sevgili. "Ne giydiğini sordum?"

"Ya telefonu karım açmış olsaydı," der Paul.

"Bana çoktan bir yanıt vermiş olurdu."

"*Sen* ne giyiyorsun?"

"Ne giymemi isterdin?" diye sorar Sevgili.

"Küçücük bir şey," der Paul. "Bir şey işte, ama küçücük."

"Doktor musun sen?"

Hayır demeye yeltenir, fakat sonra kendini tutar. "Doktor olmamı ister misin?"

"Sancın var," der Sevgili.

"Sancından söz et bana," der Paul.

"Beni muayene edersen sana sancımı anlatırım," der Sevgili.

"Ne kadar uzun konuştun telefonda," der Elaine, Paul nihayet aşağı indiğinde. "Hamur kızarttım. Daniel kendininkine havyar sürüyor. Kontrolünü tamamen yitirdi."

Mutfak penceresinden dışarı bakarlar. "Çimlerin biçilmesi gerek," der Paul. Çocuklar bahçede oynamaktadırlar. Daniel elindeki kelebek ağını Sammy'nin başına geçirip onu tuzağa düşürmüştür.

"Büyük av," der Paul. "Bir sonraki hamlesi Sammy'nin kulağına bir etiket yapıştırmak olacak."

"Fısıldıyordun," der Elaine.

"Büyük av," der Paul. "Büyük av"la "seni ilgilendirmez" mi yoksa "büyük bir iş görüşmesi" mi demek istediği anlaşılmaz.

Elaine giysileri çamaşır makinesine tıkmaya koyulur.

"Renklilerle beyazları ayırman gerekmiyor mu?" diye sorar Paul.

"Renk ayrımcılığı bitti," der Elaine, makinenin kapağını kapatarak.

"Fakat ben sanıyordum ki–"

"Çamaşırı sen yıkamak istiyorsan, hiç durma." Elaine çantasını alır. "Ben Liz'e gidiyorum. Kendime biraz zaman ayırmaya ihtiyacım var. Çocuklara göz kulak ol."

"Liz'e neden gidersin? Sen oraya gittiğinde Liz yanında olmayacak mı? Ya Jennifer? Jennifer da yanında olmuyor mu? Birileriyle berabersin hep işte. Sen buna kendine zaman ayırmak mı diyorsun?"

"Jennifer bodrumda kalıyor," der Elaine.

"Benden çok Liz'le zaman geçiriyorsun."

"Ondan daha çok hoşlanıyorum," der Elaine, çıkarken.

Cumartesi öğleden sonraki barbekü partisinde, bir gece önce birlikte olmalarına rağmen, birbirlerini bu kadar kısa bir zaman sonra görmekten hoşnutmuş gibi yapıyorlar. Belki yapmıyorlar, birbirlerini görmekten gerçekten hoşnutlar belki. Yirmi dört saat kendi hallerine kalmak o kadar dayanılmaz belki. Kim bilir? Fakat şaşırtıcı bir neşe içindeler; parti giysilerini giymeye ve parti gülümsemelerini takınmaya inanan türden insanlar bunlar, partiye gülümseyerek başlamaya en azından.

"Sana bir içki alabilir miyim?" diye sorar ev sahibi George Nielson sık aralıklarla. "Tazeleyeyim mi? İçki sıkıntısı var mı? Bir tane daha ister misin? Biraz daha buz?"

Henry de oradadır, Sevgili ile.

Paul Sevgili'yi bahçenin karşı tarafından görür ve kıpkırmızı kesilir.

"İyi misin," diye sorar Elaine. "Hasta mısın?"

Paul içkisinden bir yudum alır. "Baharatlar," der, "Bloody Mary."

"Joan, Ted'siz gelmiş," der biri.

"Ted iyi değil. Dün gece yemeği abartmış, midesi iyi değilmiş."

"Ara onu, yine de gelmesini söyle," der Pat Nielson. "Eksikliğini hissediyoruz. Yemesi gerekmiyor, içmekle yetinebilir. Hâlâ içebiliyor, değil mi?"

Joan, Ted'in karısı, başını sallar. "Televizyonun karşısında oturması daha iyi."

"Montgomery'ler neredeler? Dün gece de yoktular." İnsanların yüzünde "tu, tu, hiç sorma" ifadesi oluşur.

"İşten çıkarıldı," diye fısıldar Joan. "Ne yapacaklarını bilmiyorlar. Catherine'in yardımıyla yaşıyorlar. Ev taksitleri, ortaokulda iki çocuk, biri özel okulda –büyük yük, çok büyük.

Konu değişir. "Evin ne kadar güzel," der Elaine, Pat'e, bunun söylenecek doğru şey olduğunu bilerek. "Ne yapsan mükemmel oluyor." O mükemmelliğin ne kadar yıldırıcı olduğunu eklemeyi ihmal eder ama.

"Teşekkür ederim," der Pat. "Bunu duymak benim için gerçekten memnuniyet verici. Hayatta başka bir şey yapmıyorum ki. Ev, ev, ev," der, başka hiçbir şeyin önemi yokmuş, dünya bundan ibaretmiş gibi.

"Büyüleyici," der Elaine.

Nielson'ların ikizleri, Margaret ve Mary, garson rolüne soyunmuşlar. Üzerlerinde beyaz önlük bağlanmış küçük siyah elbiseler var. Misafirler hizmetlerini alkışlar ve yüksek sesle Pat ile George'un onlara ne kadar ödediklerini merak ederler. Misafirler kızları ayırt edemedikleri için onlara "Hımmm" diye seslenirler, kızlar gerisini gereğince doldurur.

Erkekler ızgaranın etrafına toplanmışlardır, yüzleri ateşin sıcaklığından hafifçe kızarmış. Kadınlar mutfağın soğuk mavi ışığının altında toplanmışlardır. İki taraf da birbirini gözlemekte, yapılan dedikoduların ucunun kendilerine dokunmadığını ummaktadır.

Henry'nin sevgilisi karanlıkta durmaktadır, iki grubun arasındaki tarafsız toprakta, tek kılavuzu bir bahçe feneri olarak. Paul onun yanına gider.

"Nasılsın?" diye sorar Paul.

"Rahatsızlığım nüksetti galiba," diye yanıtlar Sevgili.

"İnatçı bir vaka," der Paul. "Tedaviye devam etmen gerekiyor muhtemelen."

Sevgili, Paul'e bakar. "Saçın," der. Paul'ün saçına dair bir şeyler söylemek üzeredir, fakat aralarına Elaine girer.

Daha sonra, *marshmallow* kızartırlarken, Sevgili'ye elindeki çubuktan *marshmallow* yedirirken, Paul ona dokunmaya çalışır. Elini bacağının üst kısmına koyar.

"Yapmasan dahi iyi olur," der Sevgili. "Şimdilik, ben kendime dokunmayı yeğliyorum."

Uzaktan bir başka partinin sesi gelmektedir, uzak bir arka bahçeden insan sesleri. Ağaçların arasından başka evlerin ışıkları görünmektedir. Aydınlık her pencere küçük bir sahneden farksızdır, küçük dramların oynandığı renkli minyatür televizyonlar.

"Biraz müzik koyayım mı?" diye sorar George Nielson.

"Ne güzel olur," der Pat. George eve girer, salonun pencerelerini sonuna kadar açar ve geceye Sinatra'nın sesi yayılır.

"Sinatra," diye haykırır George. "Neden Sinatra dinliyoruz? Ebeveynlerimize mi benzedik yoksa?"

Nielson'lar dans etmeye başlarlar.

"Ne kadar hoş değil mi?" der biri, Pat ile George'un bahçeyi yanak yanağa dans ederek kat edişini seyrederek. "Birbirlerinden hâlâ bu kadar haz almaları."

Henry, Paul'ü kenara çeker. "Ne düşünüyorsun kız hakkında?"

"Hoş," der Paul. Henry'ye Sevgili'nin onu aradığını, doktorculuk oynadıklarını ve tekrar muayene olmasında fikir birliğine vardıklarını söylemez. Sevgili'nin ciddi sorunları olma ihtimalinin yüksek olduğunu söylemez; ikisini de aşan türden sorunlar. Kızın tedavi edilmez olduğunu düşünmeye başladığını söylemez. Onun yerine, "Kızla nerede tanıştın?" diye sorar.

"Asansörde," der Henry. "İnanabiliyor musun? İnanılmaz, değil mi?"

"Hayatını nasıl kazanıyor?"

"İnanmayacaksın," der Henry, duraksayarak. "Medyum."

"Falcı mı?"

"Hayır, medyum."

"Medyumluk yaparak geçinebiliyor mu?"

Henry başını evet anlamında sallar.

"İnanılmaz," der Paul, Henry'nin saçına bakarak. Henry elini saçından arda kalanın üzerinde gezdirir.

"Kim nereye oturuyor?" diye sorar Joan, hamburgerler hazır olduğunda. "Belli bir düzen, bir plan var mı?" Pat Nielson, herkese nereye oturacağını söyler. Paul'ü Elaine'in yakın arkadaşı Liz'in yanına oturtur.

"Seni gören ne olur?" der Liz, takılarak.

"Üniversiteye dönüp doktoranı hangi dalda aldığını hep unutuyorum," der Paul.

"Kadın Çalışmaları," der Liz.

"Bir daha evlenmeyi düşünmüyorsun, öyle mi?"

"Pislik," der Liz –eski kocası Rich eskiden Paul'ün en yakın arkadaşıydı.

"Göt," der Elaine daha sonra evlerine yürürlerken. "Bilhassa yaptın."

Paul bir şey demez. Bir ağacın arkasına geçip işer.

Elaine onu bekler. "Esterhazy'ler evlerinde tadilat yaptırmışlar," der.

Paul ağacın arkasından bakar. "Balkona mı? Balkonu camla mı kapatmışlar?"

"Hayır. Üst kat," der Elaine.

Paul ağacın arkasından çıkar. "Güzel görünüyor," der, fermuarını çekerek.

Nielson'lara yayan gitmişlerdir. Yürümek ve içmektir oyunun adı. Bu şekilde daha çok içebilir, daha çok yiyebilir ve evlerine daha az pişmanlık duygusuyla varabilirler. Daha kötü olabilirdi –biraz egzersiz yapmış, gece havasını solumuşlardır en azından; birileri öldürülmemiştir en azından.

Sorun birkaç dakika sonra baş gösterir, Paul bebek bakıcısı Jennifer'ı evine bırakmak için arabaya bindiğinde. Arabada oturup Jennifer'ın gelmesini bekler. Oturduğu yerden kafasında düşünceler evi seyreder. Evleri, sokak lambasının loş ışığında bile çevredeki diğer evlerden daha umut kırıcı görünmektedir.

Jennifer evden çıkıp arabaya biner.

"Çok acıdı mı?" diye sorar Paul, parmağıyla kızın ameliyata hazırlanır gibi tıraş edilmiş başının yan tarafını gösterip *piercing* yapılmış kaşına ve dudağına doğru ilerleyerek –gümüş halkalar delmiştir tenini. Kendi dudağını ve kaşını eller sonra, işaret dilinde konuşuyormuş gibi.

"Halen çekmekte olduğum acıyla eşdeğer," der Jennifer.

Paul başını sallar. Jennifer beş yaşındaydı Elaine ile Paul mahalleye ilk taşındıklarında. Paul'ün mahalleye dair ilk anısıdır Jennifer.

Onu o zamanlar Roger ile Liz'e ait olan evin bahçesinde oynarken görmüş ve nedense Raggedy Ann bebekleriyle bir parti düzen-

lerkenki görüntüsü –kendisi de Raggedy Ann gibi giyinmişti– onda orada yaşayabilecekleri ve her şeyin yoluna gireceği duygusu uyandırmıştı. Bunun nedeni hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Harikulade bir yara izi," der Jennifer, boynundaki kırmızı çizgiyi işaret ederek. "Kendin mi yaptın?"

"Hayır," der Paul. "Yardım aldım."

"Güzel."

Paul bir yan sokağa sapar. "Sana bir soru sorabilir miyim?" diye sorar ve yanıt beklemeden devam eder. "Karım bütün gün sizin evinizde ne yapıyor?"

"Annemi beceriyor," der Jennifer, duraksamadan.

Paul'ün fantezisi. Kâbusu. Kızın yalan söyleyip söylemediği konusunda hiçbir fikri yok.

Elaine oturma odasında Paul'ü beklemektedir. Oturma odasında evden kaçtığı anlaşılan annesiyle konuşmaktadır. Elaine annesiyle konuşurken bir yandan da mobilyaların yerini değiştirmektedir, bir fark yaratabilirmiş gibi.

"Ne oldu?" diye sorar Elaine, iskemlelerden birini mümkün olduğunca sessiz bir biçimde çekerek. "Babamı neden terk ediyorsun?"

"Babanı terk etmiyorum," der annesi, abajurun bir sehpadan diğerine taşınmasına yardım ederek. "Bir gecelik izin kullanıyorum, hepsi bu işte. Elli üç yıl sonra arada sırada bir gece dinlenmeye ihtiyaç duyuyor insan. Bu arada," der annesi, "buraya geldiğimde Daniel'ın yüzü alerjisi varmış gibi şişmişti. Bu yüzden ona bir tane alerji hapı içirdim."

"Balık yumurtası," der Elaine, lambanın fişini prize takarak. Sözcükler ağzından "Saçmalık!" diyen birinin sinir olmuş vurgulamasıyla çıkar. Annenin yüzünde şaşkınlık belirir. "Çok fazla havyar yiyor."

Anne başını sallar. "Bunu anlamam mümkün değil."

Paul girer içeri. Kendine bir içki koyduktan sonra oturma odasına geçer.

"Fazla içiyorsun," der Elaine, masayı kanepeden biraz daha uzaklaştırarak.

"Size iyi geceler diliyorum," der anne, yukarı çıkarken. "Sabaha görüşürüz."

Paul içkisini hızla içip tazelemeye gider.

"Fazla kalori," diye seslenir Elaine arkasından. "Göbeğini eritmek istediğini sanıyordum."

"Kancık," der Paul, L şeklindeki kanepede o gece için yatak hazırlamakta olan Elaine'e.

"Benimle flört mü ediyorsun?"

Paul kuşku uyandırıcı dans figürleri yaparak kanepenin ve Elaine'nin etrafında bir hayvan gibi, bir boksör gibi dönmeye başlar. "Siktiğimin fahişesi."

Elaine'i serbest eliyle kavrar. Sarhoştur, viski kokan soluğu, buruk geğirtilerle kirlenmiştir; ekşimiş barbekü geğirtisi. "Göster bana," der, Elaine'i sıkarak. "Hünerlerini göster bana."

"Cehenneme git," der Elaine, odanın sol tarafında daha iyi duracağını düşündüğü iskemleye bakarak.

"Oradayım zaten."

"Çık oradan o zaman." Elaine kocasının kıskacından kurtulmaya çalışır. Paul bırakmaz. Bardağını sehpaya bırakmak için eğilir, fakat sehpanın yeri değişmiştir. Bardak yere düşer, içki dökülür.

"Canımı yakıyorsun," der Elaine.

"Sen de benimkini."

Anne merdivenin başına gelir. "Sesinizi alçaltın," der, yüksek bir fısıltıyla. "Yoksa uyuyamayacağım."

"Hayatımı mahvediyorsun," diye tıslar Paul. Elaine'nin giysilerini yırtar. Onu ısırır. Elaine'e Henry'nin sevgilisine yapmak istediğini yapar.

"Nefret ediyorum senden," der Elaine, Paul üzerine çıktığında. "Eskiden senden hoşlanır, bir de seni sevimli bulurdum. Ama şu haline bak."

Paul onu becerir, ayağını kanepenin dirseğine dayayıp güç alarak.

Elaine ağlamaya başlar. "Sıkıldım," der. "O kadar sıkıldım ki, hiçbir şey artık gülünç bile değil." Tırnaklarını Paul'ün sırtına batırır; tırnakları tenine gömülür ve orada kalır.

"Mutsuzum," der Paul, onu köklemeye devam ederek. Başında kalmış olan birkaç saç tutamı yüzüne dökülür. Bir an için Elaine'i köklemeye ara verip saç tutamlarını geriye atar, sonra köklemeye devem eder. "Feci mutsuzum," der yüksek sesle ve ağlamaya başlar.

Düzüşmeyi bırakırlar.

Bitirmezler, bırakırlar sadece.

"*Crack* içtiğimiz günü hatırlıyor musun?" der Paul. "Bu oturma odasında. Sen fıskiyeydin, Plaza otelin önündeki fıskiye. Bir yıldızlı maytap. Yine öyle olması için ne yapabiliriz?"

"Hiç," der Elaine. "Hiçbir şey yapamayız."

"Sana yetti mi?" diye sorar Paul, Elaine'in üzerinden yana devrilerek.

İkisi de ağlamaktadır.

Pazar sabahı, Paul banyodadır, aynada kendisini seyretmektedir yine. Saçına bakar. Elaine'in tırnak makasını alıp bütün tutamları keser. Utanmış, özgürleşmiş, küçük bir çocuk gibi neşeli. Bir şeyi mahvetmekte, etkin bir biçimde yıkmaktadır. Yıllardır kendisini bu kadar güçlü hissetmemiştir.

Özenle taranan bütün tutamlar yok olmuştur artık. Başına tıraş köpüğü sıkar; bone takmış bir travestiyi andırmaktadır. Jiletle kafatasını kazımaya başlar, daireler çizerek. Paul kazıma işini bitirir ve daha iyi göründüğüne karar verir; daha sağlıklı, neye dönüşmekte olduğunu daha kabullenmiş bir hali vardır.

"Kahretsin," diye bağırır Elaine. "Kahretsin, yeter artık!" Merdivendeki gevşek tahtada tökezlemiş, elindeki temiz çamaşırlar aşağı dökülmüştür.

Paul yatak odasından çıkar. "Ne oldu?" Bütün giysiler kırmızı bir gömlek yüzünden pembeye boyanmıştır.

"Kahrolası döşeme," der Elaine, giysileri toplayıp Paul'e pembe fanilasını uzatarak. Sonra Paul'ün başını tıraş ettiğini fark eder. "Aklından ne geçiyordu, Tanrı aşkına?" diye sorar.

"Buna hazırım," der Paul. Elindeki fanilaya bakar. "Aklını yitirmişsin sen," der. "Çamaşır yıkamaktan bile acizsin."

"Kov beni öyleyse," der Elaine, Sammy ile Daniel'ı uyandırmak için holde yürürken.

"Ben bu fanilayı giymiyorum, futbola da gitmiyorum –ve beni zorlayamazsın," der Daniel.

"Pekâlâ," der Elaine. "Futbola gitme, fanila da giyme. Senin hayatın. Ben annenim sadece."

Paul ile Sammy baba oğul futbol suaresine gitmek üzere yola çıkarlar. Yolda bir ucuzluk mağazasında durup Sammy'ye yeni fanila satın alma sözü verilmiştir.

"Fakat ben pembeyi seviyorum, pembe güzel, pembe hoş," diye ısrar eder Sammy.

"Neyi sevdiğin umrumda değil," der Paul. "Ne sevdiğinin burada önemi yok, senin için neyin yararlı olduğu önemli. Pembe senin için iyi değil."

"Üzülme," der Elaine'in annesi. Mutfak masasında oturmuş ekmek bıçağındaki yansımasına bakmaktadır. "Olur böyle." Anne bıçağı ileri geri eğerek gözleri ve ağzıyla abartılı ifadeler takınır. Bıçağı bırakır. "Babanla bana da oldu. Atlattık."

"Nasıl?" diye sorar Elaine.

"İtalya'ya gittik," der annesi. Kahvesini bitirir, derin bir soluk alır ve ellerini kenetler. "Toparlanıp evime gitme zamanı."

"Gidecek misin?"

"Baban bensiz hiçbir şey yapamaz ki."

"Fakat ben birlikte biraz zaman geçirebileceğimizi ummuştum," der Elaine.

"Her şey yoluna girecek," der annesi.

Elaine bir şey söylemeye yeltenir, fakat annesi elini dur işareti gibi havaya kaldırarak onu susturur. "Her şey yoluna girecek," der tekrar. "Dinle beni."

"Fakat, anne," der Elaine. "Anne."

"Elaine," der annesi, mutfak masasından kalkarak, "büyü artık."

Anne geldi, anne gitti; her şey eskisi gibi. Her şeyi tekrar yoluna koyamadı –hiç yardımı olmadı.

Telefon çalar. Elaine açar, arayan kapatır.

Elaine toz alması ve temizlik yapması gerektiğini düşünerek bir odadan diğerine geçer. Sonra oturması gerektiğini düşünür, yapılması gereken telefon konuşmaları vardır; bulaşık makinesi tamir edilmeli, çöp öğütücüsü değiştirilmeli, lavabonun altındaki sızıntı giderilmeli, fırın denenmeli, duş yeniden sıvanmalı, döşeme tamir edilmeli, ev boyanmalı. Fidanlığa gidip bahçe için çiçek satın almalı, artık kullanılmayacak eşyalar birilerine verilmeli.

Dinlenmeye ayrılan Pazar gününde Elaine odadan odaya gidip bütün yataklara uzanır, bütün iskemlelere oturur; bir odadan diğerine, düşünerek. Yukarı, aşağı. Daha çabuk, daha çabuk. Kayıp, eksik ve tamir edilmesi gereken şeyleri zihninde not alır.

Midesi bulanıncaya dek not alır, sonra merdivenden aşağı inip bir içki almak için buzdolabını açar. Ne içmek istediğine karar vermeye çalışırken buzdolabının ampulü patlar. Bu yeterlidir.Fazladır hatta. Dışarı çıkıp basamaklara oturur. Eve geri dönemez. Eve tekrar giremez.

Basamaklarda oturur. Hava ağırdır. Oğlunu uzun zaman önce yitiren bir komşusu Böbrek Vakfı için bağış toplamak üzere yanına gelir. "Bunun için henüz erken," der adam, görünmez havayı işaret ederek. "Sıcak ve nemli oldu bile hava, oysa Haziran'ın başı henüz."

Daniel çıkar evden; onun evde olduğunu unutmuştur Elaine.

"Sıkıldım," der Daniel. "Yiyecek bir şey de yok. Havyar bitmiş."

"Arkadaşın Willy'ye git," der Elaine. "Öğle yemeğine yetişirsin."

"Tamam," der Daniel, küstahça. Araba yolundan sokağa doğru yürür.

Elaine bütün gün basamaklarda oturur. Daniel eve gelinceye dek.

"İçeri gir ve bana bir kola getir, olur mu?" der Daniel'a. Daniel isteneni yapar ve buzdolabının ampulünün yanmadığını fark etmeden buz gibi bir kutu kola getirir.

Daniel garajdan bir şezlong alıp annesi için açar. Elaine arka bahçede şezlonga uzanır.

Elaine araba kapısının çarptığını duyar, Paul ile Sammy gelmiştir. Paul eve girip kendine bir içki koyar.

"Sen de bir içki ister misin?" diye seslenir mutfak penceresinden.

"Lütfen," der Elaine.

Paul elinde içkilerle arka bahçeye çıkar. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarır. Ayaklarını oynatır çimlerin üzerinde.

"Akşam yemeği pişiremeyeceğim," der Elaine. "Yapamayacağım."

"Mangal yaparız," der Paul. "Ne varsa ızgaraya atarız."

Elaine başka bir şey söylemez. Pazar akşamıdır, tatildir, yaz başı. İçkilerini bitirirler, sonra içmeye devam ederler. Çocuklarını eve çağıran kadınların melemeyi andıran bağırışları sokakta bir aşağı bir yukarı yankılanmaktadır. "Wendy, Jonathan, Danielle, Michael, yemek hazır." Elaine'in karnı guruldar; kahvaltıdan beri ağzına lokma koymamıştır. Paul mangalı hazırlar –eve biraz fazla yakın, diye geçirir Elaine aklından, fakat bir şey demez. Paul mangalı yakar.

"Ne dediğimi anlamadın herhalde," der Elaine. "Yapamıyorum artık."

"Peki, bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sorar Paul.

"Çocuklar nerede?"

"Ön bahçedeler."

Susarlar. Sammy ile Daniel'ın oyununu dinlerler. Çocuk telsizinin parazitleri yayılır havaya.

"Üstünde ne var?" diye sorar Daniel tiz bir sesle.

"Mavi şort," diye yanıt verir Sammy aynı tizlikle.

"Çorapların ne renk?"

"Benimkiler kırmızı?" der Sammy, ve birden, ebeveynlerinin dinlediğini anlamış gibi, çocuklar birbirleriyle mors dilinde uzun ve kısa düdüklerle iletişim kurmaya başlarlar.

Paul mangal kömürü tutuşturma sıvısını alıp evin üzerine püskürtür. "Bu mu istediğin?" diye sorar.

Paul soluğunu tutar; Elaine, Paul'ün ciddi olup olmadığını kestiremez.

"Söyle bana," der Paul, kutudaki sıvıyı evin duvarlarına boşaltarak. Bir kısmı çime dökülür, dosdoğru mangala uzanan bir çizgi. "Bana söylemen gerekiyor."

"Bilmiyorum, "der Elaine.

Ateş neredeyse hazırdır; turuncu renk almış kömürler parıldamaktadır. Elaine, Paul'ün yanına gider, kolunu Paul'ün beline dolar. Dengesini sağladıktan sonra bacağını kaldırır, ayağını, başparmağını; sonra başparmağıyla mangalın ayağına vurur.

"Daha sert," der Paul.

Elaine bacağını geri çekip mangalı tekmeler. Kömürler yere saçılır, mangal devrilir. Her şey cızırdayıp tüter önce, sonra ateş yerden yavaş yavaş yükselip eve doğru ilerler. Alevler evin arka duvarına doğru sürünürken onlar durup seyrederler. Her ikisi de tek kelime etmeden kendisine bunun bir oyun olup olmadığını sormaktadırlar –bahçe hortumuna ilk koşan kaybeder. Yangın büyürken gerginlikleri ve heyecanları da büyür. Elaine gülmeye başlar, sonra kendine hakim olur. Mavi alevler akşam alacasında görünmezdir neredeyse. Alevler duvardaki çatlağın içine sızar. Beyaz bir duman bulutu yükselir. Elaine seyreder; hızlandırabilse keşke, yangının evi saracağına emin olabilse.

Paul, Elaine'e yaslanıp ayakkabılarını giyer. "Çocukları arabaya bindir," der.

Elaine uzaklaşır. Dönüp arkasına baktığında Paul'ü ateşe üfleyip elleriyle yangını körüklerken görür.

"Akşam yemeğini dışarıda yiyeceğiz," der Elaine, Sammy ile Daniel'a.

Çocuklar, "Roger," derler telsizlerine.

Arabaya binip Paul'ü beklerler. Paul birkaç dakika sonra onlara katılır, yüzü kızarmış, soluk soluğa. Yakındaki bir restorana gider-

ler. Garson bardaklarına su koyar. Paul ile Elaine birbirlerine gülümserler.

"Ben biftek alacağım," der Paul garsona, "bir de ekşi krema soslu fırın patates."

"Çok yağlı," der Elaine.

"Sadece yaşamak istiyorum," der Paul. "Sadece yaşamak ve kaygılanmamak. Mümkün mü bu?"

"Ben de aynısından alayım," der Elaine, mönüyü masaya koyarken.

Yemek sırasında siren seslerini duyarlar. Yemekten sonra kahve içerek oturmaya devam ederler. Oğlanlar dondurma yerler. Hesap ödendikten sonra arabalarına binip evin yolunu tutarlar. Sokak itfaiye arabaları ve ekip otoları tarafından trafiğe kapatılmıştır. Uzaktan evlerini görürler, kuşatılmış, çatısı alevler içinde.

Oğlanlar arka koltukta tuhaf bir suskunluk içindedir.

"Bu bizim evimiz mi?" diye sorar Daniel.

"Evet," der Paul ile Elaine.

Birkaç dakika boyunca seyrederler, sonra, birilerinin onları tanıyacağı kaygısıyla, uzaklaşırlar.

Bir motele giderler. Gördükleri manzaranın şaşkınlığı içinde olan çocuklar hemen yataklarına yatıp sessizce uyurlar.

"Korkuncuz," der Elaine, yatakta Paul'ün yanına uzanarak. "Çok kötüyüz."

"Daha çok çaba sarf etmeliyiz," der Paul.

"Birbirimize karşı daha müşfik olmalıyız," der Elaine.

Paul battaniyeyi başlarının üzerine çeker. "Kendimizi dünyadan korumak için bir kale inşa etmeliyiz," der.

"Birbirimizden korunmak için," diye ekler Elaine.

Susarlar. Paul, Elaine'in yanına kıvrılıp ona dolanır. "Üstünde ne var?" diye fısıldar kulağına.

İKİ

Paul gecenin bir saatinde uyanır. "Eve gitmeliyiz. Eve gitmek zorundayız, eve gitmek zorundayız," der, başını *Oz Sihirbazı*'nda topuklarını tokuşturan Dorothy gibi yatağın başlığına vurarak.

Elaine uyumaktadır. Yıllardan beri ilk kez iyi uyumaktadır, korku ve kaygı olmaksızın. İyi uyumaktadır çünkü uyuduğu yatak ona ait değildir, çünkü kimseye ait değildir. Bir motel odasındadırlar. Beklenti yoktur, talep yoktur. İyi uyumaktadır çünkü yatağa bir daha asla evine gitmeyeceğini düşünerek girmiştir. Her şey bir anda olup bitmiştir –güle güle.

"Eve dönmek zorundayız," der Paul, Elaine'i uyandırarak.

"Evi ateşe verdik."

"Verdik mi?"

Elaine komodinin üzerindeki dijital saate bakar. "Saat bire geliyor henüz," der, hayal kırıklığıyla. "Sadece iki saat uyumuşum."

Paul ile Elaine motel odasının banyosundadırlar. Paul telefonu banyoya almış, kısa kordonunu sonuna kadar çekmiştir. Kapı kapalıdır, ışık yanmaktadır. Elaine klozetin kapağını indirip oturur. Solgun ve titrek flüoresan ışığının altında çıplak, birbirlerine ve kendilerine bakarlar, sonra başlarını çevirirler. Elaine ince beyaz havlulara, çatlamış sıvaya, lavaboya, banyo dolabına, kâğıt torbalara sarılmış bardaklara bakar: GÜVENLİĞİNİZ VE ZEVKİNİZ İÇİN STERİLİZE EDİLMİŞ.

Paul kamışını ve taşaklarını toparlayıp küvetin kenarına oturur, bacak bacak üstüne atar. "Bir şey yapmalıyız," der.

Çıplaklıkları şaka gibidir, onları daha ortada kılmak için icat edilmiş bir şey, ancak başarısızdır –tenleri iğreti bir katmandan başka bir şey değildir, giysi gibi. Tenleri sanki belleklerini yitirmiştir –bedenlerinin görüntüsü sarkıktır, biçimsiz. Kendilerini gizlemek için hiçbir çaba sarf etmezler. Bu dürüstlüğe, bütün bu kusurlu tenin aşırı insancıllığına dair söylenecek bir şey var –içler acısı.

"Yardıma ihtiyacımız var," der Paul, takımlarını biraz daha toparlayarak. "Bir şey yapmalıyız, birini aramalıyız."

"Kimi?"

"Tanımadığımız birini, görüşmediğimiz birini. Tom. Tom'u arayacağım."

"Üniversitedeki oda arkadaşını mı?"

Paul numarayı tuşlamaya başlamıştır bile.

"Ne diyeceksin ona?"

"Tom," der Paul. "Paul ben." Sonra durur. Sessizlik oluşur. Tekrar başlar. "Evimi yaktım," der Paul. "Şimdi ne yapacağım?"

"Korkunç bir şey yaptıysan şayet, sana sonuçlarını söylemeden bana ne yaptığını söyleme," der Tom. "Kundaklama," der Tom. "Kundaklama. Ya da yangın başka yerlere sıçramışsa, başkalarının malına zarar gelmişse, o zaman daha kötü. Biri ölmüşse, can kaybı varsa, cinayete bile girebilir."

Paul ucuz motel odasının banyosunda durmaktadır –aslında orada daha önce de bulunmuştur, fakat bunu Elaine'e söyleyemez. Elaine'e bütün bunları daha önce yaptığını, yolun karşı tarafındaki motelde onu iyi tanıdıklarını fakat Bay Melon olarak bildiklerini söyleyemez. Elaine'e hiçbir şeyi söyleyemez aslında, fakat şimdi bu konuya girmenin anlamı yok. Paul ayakta dikilmiş Tom'un nelerle suçlanabileceğine dair açıklamasını dinlerken bir yandan da ecza dolabının aynasında kendini incelemekte, Elaine'in et bıçağıyla çizdiği boynundaki yara iziyle oynamaktadır.

"Ya kaza ise?" diye sorar Paul. "Ya korkunç bir kaza ise?"

"İhmalcilik olarak görebilirler."

"İhmalcilikten hapse girilir mi?" Paul'ün yüzü kızarır. Lambanın yeşil ışığıyla yüzünün sıcak pembeliği iyi bir karışım değildir. Elaine Paul'ün tansiyonunun yükselmiş olabileceğinden, o banyoda kalp krizi geçirip yere yığılacağından ve kendisini bir sürü şeyi izah etmeye çalışırken bulacağından endişe ederek onu izlemektedir. "İyi misin?" diye sorar fısıltıyla, fakat Paul elini sallayarak onu susturur.

"İhmalcilikten hapse girmezsin, yeter ki ölüme sebep vermiş olma," der Tom. "Fakat "homeowner" (ev) sigortandan para alamazsın."

Paul'ün kaygı düzeyi duyma algısını etkilemiştir –"homeowner"ı "homo" olarak duyar ve birden, aniden hatırlanan bir şey gibi, ikinci sınıfa gittikleri yıl boyunca Tom'un gizlice onun yatağına geldiğini hatırlar. Unutmuş olmasına, yıllar önce aklından silmiş olmasına rağmen, birden deli gibi özler Tom'u. O anda yanında olsaydı keşke –Tom kurtarırdı onu bu beladan, Tom onu yatıştırırdı, Tom onu bağışlardı. Onun yerine kendisini tuhaf bir ifadeyle –ondan nefret edermiş gibi– izleyen Elaine ile birliktedir. Elaine'den uzaklaşır. Boş küvete girer ve duş perdesini çektikten sonra Tom'a, "Ne yapacağım?" diye fısıldar.

"Hikâyeni adam gibi oluştur kafanda," der Tom. "Sonra polisi ara."

"İyi ki varsın, Tom," der Paul. "Seninle konuşmak gerçekten çok iyi geldi bana. Nasılsın? İyisindir umarım?"

"İyiyim," der Tom.

Kapı çalınır. Paul duş perdesini çeker ve kendisine bakmakta olan Elaine'le göz göze gelir. İkisi de yakalandıklarını düşünerek korkuya kapılmıştır. Kapı bir kez daha çalınır, fakat bu kez peşinden Sammy'nin yakaran küçük sesi duyulur. "Açın kapıyı, altıma işemek üzereyim."

"Aramızda kalırsa çok iyi olur," der Paul, Tom'a. "Aramızda kalsın lütfen."

"Ara beni," der Tom.

"Arayacağım," der Paul ve telefonu kapatır.

Elaine kapıyı açıp Sammy'yi içeri alır, klozetin oturağını kaldırır ve Paul ile birlikte işemek üzere olan küçük çocuğu seyrederler.

Sammy onlara dik dik bakar. "Bakmayın," der, onlar da başka tarafa bakarlar.

İşini bitirdiğinde dışarı çıkması için Sammy'ye kapıyı açarlar. Sammy karanlık motel odasına bakar ve "Ne tarafa gideceğim? Hangi yatak benim?" diye sorar.

"Eve gitmek zorundayız," diye tekrarlar Paul bir saat sonra, hâlâ banyodadırlar, çıplak ve suskun. Flüoresan lambanın ışığı üzerlerine küflü bir gölge düşürmektedir. "Yapacak başka bir şey yok."

Karanlıkta giyinirler. Kumaşın hışırtısı, seksi olması gereken o kaçamak hışırtı, kasvet verir ancak.

"Gitme zamanı," der Paul, çocukları uyandırarak. "Gitme zamanı."

"Rüyada mıyım?" diye sorar Daniel.

Kimse yanıt vermez.

"Motelden bizim izimizi sürebilirler mi?" diye sorar Elaine arabayla uzaklaşırlarken.

"Hesabı nakit ödedim ve kaydımı sahte adla yaptım."

"Nasıl akıl ettin bunu?"

Ona aslında kaydını sahte adla yapmak istemediğini, bunu daha çok refleks olarak yaptığını söyleme zahmetine katlanmaz. Caddenin sonuna doğru büyük bir meyve pazarı vardır. Bütün o şeridi Üretim Yolu olarak düşünür. O büyük sepeti taşıyan adamdır ve kadın arkadaşları Bayan Elma, Bayan Armut ve Bayan Erik'tir. Elaine'e bakar, Bayan Limon.

"Anahtarı ne yapacağız?" diye sorar Elaine.

"Atacağız," der Paul. Posta kutusunun yanından geçerken Paul durur, Elaine anahtarı kutuya fırlatır. Anahtar uzun metalik bir ses çıkararak kutunun dibini boylar, köprüde geçiş ücretini ödemiş gibi. Yeşil yandı, geç.

Paul hızlı sürmektedir, yaptıklarını geri almanın bir yolu varmış gibi, bir an önce olay yerine varmak istercesine. En kötü olasılığın

korkusu içinde sürmektedir –sadece evi değil, bütün dünyayı ateşe vermiş olabilirler. Alt bölümünü alevlerin kapladığını görme beklentisiyle gökyüzüne bakar. Köşeyi döner ve bir kediyi ezmemek için direksiyonu kırar. Bütün evlerin yanmakta olduğundan, bütün ağaçların tükendiğinden emindir; insanlar erimekte olan sokaklarda ellerini havaya kaldırmış evlerindeki yangının kendiliğinden sönmesi için yakarıyor olacaktır. Bu hayali cehenneme doğru arabayı sürerken kendine "Neden?" diye sorar. "Neden? Neden? Neyimiz var bizim? Neden bu kadar mutsuzuz? Neden"

"Yavaşla," der Elaine, "yavaşla."

Paul onu dikkate almaz. Lastikler ciyaklarken onları eve götürecek son dönemeci alır. Sokaklar ıssız, kaldırımlar boş, gece sakin ve berraktır. Görünüşte her şey olduğu gibidir, olması gerektiği gibi. Paul evin bahçesindeki araba yoluna girer. Lastiklerin altındaki çakılın sesi bütünüyle bildiktir –güven ve esenlikle yankılanır. Farlar evi aydınlatır, geceye dayanmış dimdik durmaktadırlar.

Paul el frenini çekip motoru kapatır.

Arka koltukta çocuklar kıpırdanır.

"Evdeyiz," der Paul.

Elaine içinde bir yerde hiçbir şey kalmamasını ummuştu; kömür yığını, dumanı tüten bir kül yığını, bacanın isi. Fakat onun yerine, her şey olduğu gibi durmaktadır, tek fark, daha koyu renk sadece, çok koyu. Eve bakar. "Şimdi ne yapacağız?"

Paul arabadan iner. Ev üzerinde SUÇ YERİ, POLİS KORDONU, GEÇMEYİN yazan sarı kurdeleyle çevrilmiştir. Sarı kurdelenin ne anlama geldiğini hatırlamaya çalışır –bir şarkıdır, "Sarı Kurdele Bağla," ve başka bir şeydir, rehinelere ya da savaş esirlerine dair. Kurdelenin altından geçip kapının kulpuna uzanır; ihtiyatla, sıcak olabilirmiş gibi, kendini yakabilirmiş gibi. Ne sıcaktır ne de soğuk. Kulpu çevirip kapıyı iter. Hiçbir şey olmaz.

Elaine arabanın camını aralar. Eski kamp yerlerini çağrıştıran bir koku vardır havada, küflü kül ve duman kokusu. "Kilitlidir belki", der.

Paul anahtarı almak için elini cebine sokar.

"Güvenli mi sence?"

"Bizim evimiz," der Paul.

"Onu yakmaya çalıştık."

Gecedir ve ortalık sessizdir, birbirlerini duymak için seslerini fazla yükseltmeleri gerekmez –huzuru bozmak ve çocukları uyandırmaktan kaçınarak birbirlerine sahne suflörleri gibi fısıldarlar.

"Polisi arasam mı?" diye sorar Paul.

"Tom ne önerdi?"

"Polisi aramamı," der Paul.

"Ben burada beklerim," der Elaine.

Paul umumi telefona doğru yavaşça koşmaya başlar.

Elaine arabada oturur ve en başa döndüğünü düşünür; sıfır noktası, birinci basamak. Başladığı yere dönmüştür, ama şimdi durum daha kötüdür. Şimdi evle ilgilenmesi gerekecektir, hasta bir insanla ilgilenir gibi. Uzaklara kaçmayı hayal eder, fakat nereye? Ormana gidip yabani kadınlar gibi meyve ve yemişle mi beslenseydi? Kaçmayı düşünür. Emniyet kemerini çözer. Kapının kilidini açmaya uzandığında Paul'ün gelmekte olduğunu görür. Paul'ün gelmekte olduğunu görür ve işte o zaman sokakta koştuğunu hayal eder – sokak lambaları ışıldak misali, sürekli üzerinde. Paul'ün peşinden koştuğunu görür, neden kaçtığını ve onu neden kovaladığını bilmeksizin, fakat onu yakalamak ve geri sürüklemek içgüdüsel bir harekettir ne de olsa onun için.

Bir polis arabası yanaşır arabanın arkasına, yolu kapatacak şekilde.

Polis el fenerini Paul'e doğrultur. Elaine polisin, "Olduğun Yerde Kal!" diye bağırmasını, Paul'ün de tıp oynar gibi olduğu yerde kalakalmasını ister. Fakat Paul bunu bir şaka sanıp gelmeye devam eder. Polis bir kez daha bağırdıktan sonra Paul'e birkaç kez ateş eder ve Elaine'in sorunları biter –bitmese bile, farklı olurlar.

Elaine arabada oturur ve içinden "Tecavüz! Yangın! Cinayet!" diye bağırmak gelir.

Elaine camını açar.

"Ehliyetinizi görebilir miyim, efendim?" der polis, bahçede Paul'e doğru yürüyerek.

"Arayan bendim, Paul..." der Paul, yaptığı küçük koşudan ötürü soluk soluğa. "Köşeden aradım, umumi telefondan, okulun yanındaki." Dönüp arkasını işaret eder, bir anlamı varmış gibi.

"Ehliyetinizi görebilir miyim, efendim?"

Paul cüzdanını çıkarıp ehliyetini uzatır. Polis el fenerini ehliyete tutar.

"Araba size mi ait, efendim?"

"Evet. Neden?"

"Arabadakiler eşiniz ve çocuklarınız mı?"

"Evet. Neden?"

"Bu adreste sizinle birlikte yaşayan başka şahıs ya da şahıslar var mı?"

"Hayır. Neden?"

"Sadece formaliteleri yerine getirmeye çalışıyorum."

"Ne oldu?" diye sorar Paul, sesinde bir tedirginlikle. "Eve geldik ve evi böyle bulduk. Ne oldu burada? Ben bunu öğrenmek istiyorum."

Elaine etkilenmiştir; Paul öfkeli adamı gayet iyi oynamaktadır. Sonra bunun aslında oyun olmayabileceği gelir aklına; öfkesi bütünüyle gerçek, soruları içten olabilir.

"Burada neler olduğunu bilmek zorundayım," der Paul sert bir tonla. "Bunu istemeye hakkım yok mu?"

"Bu akşam neredeydiniz?" diye sorar polis. "Evden saat kaçta çıktınız? Yolda herhangi bir yerde mola verdiniz mi? Kaçta döndünüz? Bu süre zarfında eşiniz ve çocuklarınız hep yanınızda mıydı? Siz çıkarken ev yanmaya başlamış mıydı?"

"Bu sorular rutin sorular mı?"

"Canınızın sıkkın olduğunun farkındayım, efendim, fakat tutanak tutmak zorundayım."

"Bütün hayallerim bir anda duman oldu." Paul'ün sesi çatlar. Onu birkaç dakika önce takdir eden Elaine şimdi kendini gülünç

duruma düşürdüğünü düşünmektedir. Ön koltukta kıpırdamadan oturmaya devam eder.

Polis Elaine'in camının önüne gelir. "Affedersiniz, bayan," der. "Sadece merhaba demek istedim. Sanıyorum birkaç yıl önce bir gece tanışmıştık."

Elaine onu hatırlar.

"Nasılsınız?" diye sorar polis.

"İyiyim," der Elaine. "Gayet iyi. Ya siz?"

"Eviniz için gerçekten üzgünüm," der polis. "Neyse ki zarar daha çok kozmetik."

"Sahi mi?" diye girer Paul araya "Demek siz yüzeysel olduğunu düşünüyorsunuz?"

Polis omuz silker. "Ben polisim, müteahhit değil. Fakat sizi evin etrafında gezdirebilirim." El fenerini sallar.

"Güzel," der Paul. "Bu çok güzel olur. Geliyor musun?" diye sorar Elaine'e.

Elaine arka koltukta uyumakta olan çocuklara bakar.

"Onlar güvende," der polis, sorulmamış bir soruyu yanıtlayarak.

Polis onları evin çevresinde gezdirir, elindeki fenerin ışığı çimi sallanan bir kuyruk gibi bir ileri bir geri kesmektedir.

"Casus gibi hissediyorum kendimi," der Elaine. "Bir yere gizlice girmeye çalışıyormuşum gibi."

"Şu tarihi şato turlarından biri gibi düşünün," der polis, bir şeyler eklemeye çalışarak. Üçü de susar.

Arka bahçededirler. Toprak yaş ve çamurludur. Attıkları her adımda tok bir emme sesi duyulur. Ayakları çamura gömülür. Ters gitmiş bir şeyin yanık kokusu vardır havada.

"Yanık tost," der Elaine.

"Mangal," der polis ve tekrar susarlar.

Evin arka cephesi kapkaradır, taşlar kavruk. Kafalarının üç metre üzerindeki yemek odasının penceresi uçmuş, çerçevesi kopmuştur.

"Burası en kötü yer," der polis.

Elaine mangalı görür yerde, yana devrik; önceki akşam gayet umut verici görünen şeyin artığı şimdi yerde hurda gibi durmak-

tadır. Paul'e bakar. "Hatırlıyor musun?" der, ateşin son derece heyecan verici, olasılıklarla dolu olduğu akşamın yedisini düşünerek. "Hatırlıyor musun?"

Paul bir şey demez. Kibriti çakıp ateşi başlatan kendisiydi. Elaine mangalı tekmeleyip alevleri çimlerin üzerine devirmek için ona yaslanmıştı. Birlikte yakmışlardı evi, ya da öyle görünüyordu –öyle olduğunu umuyorlardı.

Elaine mangala yaklaşıp ayağının ucuyla dürtükler; metal kıtır kıvamına gelinceye dek pişmiştir. Her an dağılabilirmiş gibi soğuk ve kıtırdır. Onları da pert ilan ederler miydi?

"İçeri girebilir miyiz?" diye sorar Paul.

"Su ve duman," der polis içeri girdiklerinde, tekrar tekrar. "Su ve duman." Evin bütünüyle tahrip olmaması Paul'ü sevindirmiştir, fakat Elaine sıkıntılıdır. Sarf ettikleri onca çaba ancak yemek odasının duvarını indirmeye yetmiştir. Paul ile polis zararı incelemek için duvarı dürtüklerken, Elaine üst kata çıkar. Holün sonunda soluk bir ışık yanmaktadır –Sammy'nin yedek pilleriyle çalışan ördek biçimindeki gece lambası. Ördeği boynundan kavrar, önünde mum gibi tutup tekrar aşağı iner.

Dışarıda, klakson çalmakta, gecenin ırzına geçilmektedir.

Paul, Elaine ve polis telaşla arabaya doğru giderler.

"Neredeyim?" diye sorar Daniel. Ön koltukta oturmaktadır.

"Evde," der Paul.

"Neden içeride değiliz?"

"Yangın çıktı," der polis.

"Ben bunu biliyor muydum?" diye sorar Daniel."Uyanık mıyım? Tuhaf mıyım?" diye homurdanır.

"Şışş, kardeşini uyandırma," der Elaine, ördeği torpido gözünün üzerine koyarak. Ördek pike yapıp iki koltuğun arasına düşer, turuncu lastik bacakları havada.

"Uyumaya devam et," der Paul, oğlanı arka koltuğa geçmeye zorlayarak.

"Aramak istediğiniz biri var mı?" diye sorar polis Elaine'e. "Arkadaş ya da komşu? Gidip geceyi geçirmek istediğiniz bir yer var mı?"

"Burada kalacağız," der Paul. "Bizim evimiz burası, yuvamız."

"Yarın sabah ilk işiniz sigorta acentanızı aramak olsun, sonra karakola gelin. Bu tutanak daktilo edilecek. O zaman imzalayabilirsiniz."

Paul neyi imzalayacağını bilmek ister, bir tutanağı mı yoksa bir itirafnameyi mi? Bilmek ister ama sormaz.

"Tekrar söylemek istiyorum," der polis, Elaine'e kartını uzatarak, "Ev için üzgünüm. Bir şeye ihtiyacınız olursa, yapabileceğim bir şey varsa, lütfen arayın."

"Bu da neyin nesiydi? "diye sorar Paul, polis gittikten sonra.

"Kamu hizmeti," der Elaine.

Arabaya binerler, camları kapatıp kapıları kilitlerler. Elaine ördeği söndürür. Koltuklarını geriye yaslayıp gözlerini kapatırlar.

Elaine uçakta olduğunu düşler. Uçaktadır ve gecedir, yalnız, gidiyor,gidiyor, gitti.

Uyandığında Joan Talmadge ile Catherine Montgomery ön camdan onu seyretmektedirler. Camı tıklatırlar.

"Öldünüz sandık," der Catherine.

Elaine koltuğunu doğrultur. Paul ile çocuklar gitmişlerdir, arka koltuk boştur.

"Öldüğünüzü sandık," diye tekrarlar Catherine.

Elaine camı açar.

"İyi misin?" diye sorar Joan.

Elaine hayır anlamında başını sallar.

"Korkunçtu," der Joan. "Dumanın kokusunu aldım ve Ted'e bir şey mi yanıyor diye sordum. 'Bir şey mi yanıyor? Duman kokusu geliyor' dedim."

"Siren sesleri duyduk bir de," der Catherine. "İtfaiye arabalarının gürültüsünü. 'Bulun onları," diye bağırdık itfaiye şefine, 'bulun onları.' "

"Senin ve çocukların içeride olduğunu düşündüm," diye devam eder Joan. "Araba yoktu, ama arabayı Paul almış olabilirdi."

"Paul nerede?" diye sorar Catherine.

"Hemen arkanızda," der Paul, arkalarından gelerek.

"Korkuttun bizi," der Joan, dün geceden mi yoksa o andan mı söz ettiği belli değildir.

"Neredeydin?" diye sorar Elaine, arabanın kapısını açarak.

"Çocukları kahvaltıya götürdüm. Sigorta acentasını aradım. Anma Günü bugün –tören vardı. Bu yasal formu aldım. Bir liste yapacağım."

"Sizin için ne yapabiliriz?" diye sorar Catherine.

"Zararı belgelemek için bir de fotoğraf makinesi aldım," der Paul, elindeki ucuz makineyi sallayarak.

"Oo," der Catherine, makineye uzanarak, "ikinizin bir fotoğrafını çekeyim."

Paul, Elaine'in yanında durur, kolunu beline dolar ve Catherine deklanşöre basar. Daha sonra, Elaine filmi bastırdığında, son fotoğraf, otuz altıncı poz, bir çift göğüsten ibaret olacaktır.

"Kimin memeleri," diye soracaktır Paul'e. "Bu memeleri tanıyor musun?"

"Kısasa kısas," diyecektir Paul, fotoğraflara bakarak. "Son poz. Belki dükkândaki adam çekmiştir son pozu. Kim bilebilir?"

Tatil günüdür. Arkadaşları ve komşuları yataktan kalkmak için acele etmezler, geç saate kadar uyuyup önceki gecenin yorgunluğunu çıkarırlar.

"Bugün hava serinleyecek, yarın ısınacak, ardından yağmur geliyor. Hava durumu böyle," der Paul.

Sokağın karşı tarafında oturan Bayan Hansen, Elaine'e bir fincan kahve getirir. "Daha erken gelirdim yanına aslında," der, "ama dün gece içkiyi fazla kaçırmışım. Şeker? Süt?" Elaine başını sallayarak hayır der. "O kadar üzüldüm ki," der Bayan Hansen. "Ev için. Normalde çoktan evden çıkmış olurdum, ama çok içmişim işte. Yasal tatil bugün," der. "Bankalar kapalı, postane çalışmıyor ve içki dükkânları da kapalı üstelik."

Ön bahçede çocuklar Houdini yarışması yapmaktalar. Olay yeri bantlarından parçalar kullanarak sırayla birbirlerini çınar ağacına

bağlayıp, oradan kurtulma süresini tutuyorlar. Sammy şimdilik bir dakika otuz yedi saniyeyle önde.

Paul ile Elaine, birbirlerinden ve kendilerinden kopuk, bir ileri bir geri giderler, eve bir girip bir çıkarlar, etrafı dolanırlar, zarar tespiti yaparlar.

"Nereden başlanır?" diye sorar Elaine.

"Ağzından değil," diye bağırır Paul, oyunu biraz fazla ileri götürerek Sammy'yi ağaca bantlamakla kalmayıp ağzını da bantlamaya kalkışan Daniel'a.

"Bırak ne isterse yapsın," der Elaine, kiminle konuştuğu belirsiz.

Pat ile George Nielson gelirler ve yaşlı encümen üyeleri misali yönetimi üstlenirler. Aynı yaşta olmalarına rağmen, Nielson'lar her şeyi önce yapmışlardır: evlenmek, çocuk yapmak. Bir yazlıkları, bir de tekneleri vardır.

"Nereden başlayacağımı bilemiyorum," der Elaine, Pat'e.

"Önce içeri girip durumu tam olarak bir görelim" der Pat, Elaine ile Paul'ü eve yönlendirerek.

İçeri girdiğinde Elaine daha önce görmediği şeyler fark eder; erimiş perdeler, ikiye yarılmış yemek masası, yanık iskemleler, kabarmış duvarlar, çatlamış boya. Eğilip yerden kırık bir mumluk alır. "Kırık," der. "Her şey tarih olmuş."

"Tamir edilebilir mi?" diye sorar Paul.

"Kim bilir? Ben bilirkişi değilim," der Elaine.

"Neredeyse her şey eski haline getirilebilir, parçası eksik olmasın yeter ki," der Pat.

George elini Paul'ün omzuna koyup onu yemek odasına doğru yönlendirirken Pat, Elaine'i dirseğinden tutup usulca uzaklaştırır. Boks antrenörleri ya da özel hocalar misali Paul ile Elaine'i ayrı köşelere çekip birkaç öğüt verirler; yararlı ipuçları, kazanmanın yolları, savaş sanatı.

"Yukarı çıkıp büyük işleri erkeklere bırakalım," der Pat.

"Eskiden duvar yapmayı gerçekten biliyorlarmış," der George yemek odasının duvarındaki deliği göstererek. Duvar yeni olsaydı kesin kâğıt gibi tutuşurdu, fakat bu eski binalar çok sağlam."

"Duman böyle zarar veriyor her şeye işte," der Elaine, dolap kapılarını açarak. "Ne var ne yoksa leş gibi kokuyor."

"Bahar temizliği," der Pat, pencereleri açarak. "Kötü bir durumu lehine çevirmeyi bileceksin. İki ayrı öbek yap –birine kuru temizlemeye gidecekleri, ötekine elden çıkaracaklarını ayır. Unutma, bağış yaparsan vergini düşürüyorlar. Benim altın kuralım şu: Bir giysiyi bu yıl ve geçen yıl giymemişsen, gelecek yıl kesinlikle giymeyeceksin."

"Verelim gitsin," der Elaine, ani bir coşku patlamasıyla. "Her şeyi verelim." Dolaplardan bir şeyler çıkarıp yatağın üzerine fırlatmaya başlar. Ardından dizlerinin üzerine çöküp dolaptaki eski ayakkabıları çıkarmaya ve arkasına fırlatmaya başlar, çift çift. "Ayakkabı ayağına oluyorsa, giy," der. "Bunlar hiçbir zaman olmadı, kahrolası ayakkabılar, kahrolası her şey."

Elaine'in heyecanının, birden kapıldığı coşkunun karşısında afallayan Pat Nielson, öbeklerden birinden lacivert bir Dior elbise çeker. "Bunu ne zaman aldın?" diye sorar.

Elaine ayağa kalkar, askıyı Pat'ten alıp elbiseyi üzerine tutar. "Bu eve taşındıktan hemen sonra, ilk kokteyl partisi için. Bugüne dek satın aldığım en pahalı elbise. On beş yıl. Bir ömür." Elini kendini boğarak susturabilirmiş gibi gırtlağına götürür. Elbiseyi yatağın üzerine bırakır ve durumun üstesinden gelmiş gibi döner. "Bir daha asla giymeyeceğim. 36 beden bu elbise ve ben artık 38 bile sayılmam, tam olmasa da 40 sayılırım artık."

"Her şeyi biriktiremezsin," der Pat, elbiseyi verilecekler öbeğine atarak. "Hayat bir hobi değildir."

Elaine perdeleri indirmeye girişir. Önce yumuşak çeker, sonra asılır ve kornişi aşağı indirir. "Nefret ediyorum bu perdelerden. Onları temizlemek bile istemiyorum, yakmak istiyorum," der.

Pencereler perdesiz, dolaplar yarı boş, çekmeceler hafiflemiş. Elaine geçmişini fırlatıp atmaktadır, geçmişin bütün o ağırlığını. Sadece elzem şeyler kalacaktır, günü yaşamak için gerekli olanlar.

Pat yığınla şey taşır aşağıya. Elaine yukarıda kalır. Ön pencereden dışarı bakar ve Bayan Hansen'in eşyaları bahçeye dizdiğini

görür: kırık mumluklar, Dior elbisesi, oğlanların bebeklik giysileri. Utanç içinde buna engel olmak için aşağı koşar. Ev insan doludur –holde duran bir itfaiyeci yolu kapatmış, Paul ile konuşmaktadır. Paul ne diyor acaba? Elaine, Paul'ün itfaiyeciye, "Karım yaptı," dediğini hayal eder. "İçinden yemek pişirmek gelmedi. Buzlukta üç adet sosis vardı, fakat onları ızgara yapacağına evi ızgara yapmaya karar verdi, kömür haline gelinceye dek."

"Affedersiniz," der Elaine, Paul'ün yanından geçip ön kapıdan bahçeye çıkarak.

Güneş yükselmiş, çimler yemyeşildir. Bayan Hansen bütün eşyaları bir mağazadaki reyonları andıran düzgün sıralar halinde dizmiştir: Erkek, Kadın, Çocuk ve Ev Eşyaları.

Yürüyüp geçmekte olan bir yabancı Elaine'e, "Çok iyi fikir. Bahçe satışı için çok güzel bir gün," der.

Kadının teki Elaine'in eski kazaklarından birini alıp üzerine tutar. "Nasıl oldu?" diye sorar kadın. "Yakıştı mı?" Elaine'in yanıtlamasına fırsat vermeden, "Yedi dolar veririm bunun için? Yeterli mi?" diye devam eder.

Elaine evet anlamında başını sallar.

"Diğer eşyaları da bahçeye çıkaralım mş?" diye sorar Bayan Hansen.

Neden olmasın?

Elaine eve girer. Salonda nefret ettiği bir sehpa vardır, bir de abajur, sonra Daniel'ın kırık oyuncak sandığı, eski televizyon ve eskiden küçük odada bulunan aşk koltuğu.

"Bana yardım edebilir misiniz," diye sorar o güne dek görmediği bir adama.

"Elbette," der adam ve Elaine'in eşyaları dışarı taşımasına yardım eder. "İzninizle ben alayım, siz gidip kapıyı açın."

"İçimden yemek pişirmek gelmedi," der Elaine Bayan Hansen'a. Bayan Hansen, bahçe satışında fevkalade başarılı olmakla kalmayıp bir termos dolusu kahve yapmaya da zaman bulmuştur.

"Artık geriye dönüş yok," der Bayan Hansen, termosu havaya kaldırarak. "Var mı isteyen?" diye sorar.

"Fincanımı kaybettim," der Elaine.

"Önemi yok," der Bayan Hansen, yuvarlak masanın üzerinden bir fincan alıp doldurarak. "Başka kahve isteyen, taze kahve? Üçüncü sırada şahane bir Dior elbise var," der birine.

"Kaç beden?"

"Otuz altı."

Daniel ile Sammy çınar ağacının yanında durmuş Bayan Hansen'ın hazırladığı kahveden fincan fincan içmektedirler.

"Başka bir şey yok mu?" diye sorar Elaine onlara. "Meyve suyu yok mu?"

Oğlanlar başlarını sallayıp fincanlarını ağacın dibine bıraktıktan sonra birbirlerini bahçenin etrafında kovalamaya başlarlar.

"Bu sizin için yararlı değil," diye seslenir Elaine arkalarından.

Arkadaşlar ve komşular merakla bakınarak ortalıkta dolanırlar. "Korkunçtu," derler. "Alevler ağaçlardan daha yüksekti." Korkmuşlardır çünkü onların bildiği kadarıyla bir kazaydı, Tanrı'nın eylemi, herkesin başına herhangi bir zamanda gelebilecek bir şey, önceden uyarılmaksızın. Aynı zamanda rahatlamışlardır çünkü yanan onların evi değildir, çimlere yayılmış giysiler ve eşyalar onlara ait değildir, bu acı olay onların başına gelmemiştir. İçlerini kaplayan bu rahatlama duygusu zihinlerinde bir sürü öğüt, tadilat ve dekorasyon fikirlerinin doğmasına neden olur. Yapılabilecekleri tartışarak bütün evi dolaşırlar. "Şuraya bir tezgâh yapılabilir, yeni bir buzdolabı lazım, daha çok dolap tabii –dolabın hiçbir zaman fazlası olmaz." Postmodern yardımlaşma; komşular ellerinde müteahhit, marangoz, tesisatçı ve boyacı adları ve telefonlarıyla gelirler.

Elaine, Paul'e bakar; her şeyi doğal karşılıyormuş gibi bir hali vardır. Keyfi yerindedir, ilgiyi sünger gibi emmektedir.

Henry beyaz tenis ayakkabılarıyla çıkagelir ve bir zamanlar oturma odasının duvarı olan kararmış kalıntıya bakar. "Vay canına," der. "Bu bir kâbus. Ne oldu? Dur, söyleme, ben tahmin edeyim." Alnı kırışır. "Bomba mı?" diye sorar. Paul başını sallar. "Su ısıtıcı mı patladı?" Paul başını sallar yine. Henry raketini kavrulmuş çimin üzerinde gezdirir. Raket bir şeye çarpıp ses çıkarır.

Henry eğilip boş eliyle çimlerin arasından bir gece önceye ait çakmak gazı kutusunu alır. "Bu iyi olmadı işte," der. "Dört yüz dolarlık bir raket bu."

Paul'ün kalbi durmuştur. Elini göğsünün üzerine koyup yumruklar. Kendisine kalp masajı yapmaktadır. Göğsünü yumruklar, ardından öksürür. Gırtlağını temizler. Soluk alır. Paul, Henry'nin elindeki teneke kutuya bakar ve kutunun üzerinde yeni parmak izleri oluştuğunu düşünür. Henry'nin parmak izleri. Dedektif kendisinin ve Elaine'in parmak izlerinden tatmin olmazsa Paul her zaman Henry'yi işaret edebilirdi. Bir kez daha öksürür, kalbinin düzensiz atışını düzeltmeye çalışarak.

"Boğuluyor musun?" diye sorar Henry.

"Cüruf kaçtı herhalde genzime."

"Randevumuz vardı, tenis oynayacaktık?" der Henry, kutuyu sallayarak; kutu boştur. Çöp bidonuna gidip kutuyu içine fırlatır.

"Ev yandı," der Paul, Henry bunun beraberinde getirdiği yükümlülüğü asla anlayamazmış gibi.

Daniel ile Sammy koşarak geçerler, peşlerinden sonsuz uzunluktaki olay yeri bandını sürükleyerek. "Evi bağlıyoruz," der Daniel.

"Rehin alıyoruz," diye bağırır Sammy. Ardından "Rehin ne demek?" diye sorar.

Sonra Paul sarı kurdeleyi hatırlar, olay yeri bandını ve bir de hep çalan o şarkıyı, fakat şarkının sözlerini yine hatırlayamaz.

"Evin etrafında yirmi üç kez dolandık, fark etmediniz mi? Bizi görmediniz mi?"

Henry'nin arka cebindeki cep telefonu çalar. Henry oralı olmaz.

"Hey," der Daniel, evin etrafında koşmaya devam ederek. "Hey, Henry, kızın seni arıyor, cevap vermeyecek misin?"

"O arıyor," der Henry ve Paul arayanın Sevgili olduğunu hemen anlar. "Bu numara ondan başka kimsede yok."

Telefon kesilir, sonra tekrar çalmaya başlar. Henry telefonu cebinden çıkarıp Paul'e uzatır. "Sen konuş," der Henry. "Senden daha çok hoşlanıyor galiba."

Paul telefonu alır. Uzaklaşır. Bahçede durup alçak sesle konuşur –umuma açık bir yerde işemek gibidir, insan tedbirli olmaya çalışır. "Alo?"

"Üstünde ne var?" diye sorar Sevgili.

"Dünkü giysiler," der Paul, Sevgili'nin konuşanın Henry değil de kendisi olduğunu anlayıp anlamadığını merak ederek.

"Cebinde gizli bir telefon taşımak mutlu etmeye yetiyor seni herhalde, benimle konuşuyor olmaktan ayrıca mutlu olmuyorsun."

"Birkaç dakika sonra arayabilir misin?" diye sorar Paul.

"Bizi aramayın, gerektiğinde biz sizi ararız," der Sevgili, telefonu kapatarak.

Paul telefonu Henry'ye verir.

"Birkaç gün sende kalsın," der Henry. "Telefon hatlarınız tamir edilinceye kadar."

"Teşekkür ederim," der Paul, telefonu cebine koyarak. "İşe yarayabilir."

"Büyük bir hata yaptık," der Paul, üst kat holünde Elaine'in yanından geçerken –gün boyunca yalnız kalabildikleri ilk an.

"Öyle mi? "diye sorar Elaine.

Paul bu soruya yanıt vermez. "Ben poliçeyi almaya gideceğim," der. "Sigorta eksperi her an gelebilir."

"Yalan söylersek yakalanabiliriz, hapse girebiliriz," der Elaine, ona işkence ederek.

"Fazlasıyla hak ediyoruz hapse girmeyi."

"Çocuklara kim bakacak? Faturaları kim ödeyecek? Birinin ekmek parasını kazanması gerek, bu da hapishanede araba plakası yapan atölyede çalışarak mümkün olmayacak."

"Hatalarımızın bedelini ödemeliyiz."

"Sana faturaları gönderirim."

Elaine yatak odasına döner, Paul'ün çekmecelerinin ve dolabının altını üstüne getirdikten sonra birkaç takım elbise seçer, onun üzerinde bir daha görmek istemeyeceği şeyler. Elbiseleri aşağı indirip bahçeye yayar.

"Böyle zamanlarda insanlar gerçekten kenetlenir," der komşulardan biri. "Kavun kaşığını satın almak isterim," diye ekler. "Bir dolar yeterli olur mu?"

Paul, Elaine'i kenara çeker. "Eksper şurada," der, başıyla sigortacı olduğu her halinden belli bir adamı işaret ederek.

"Onunla konuştun mu?" diye sorar Elaine.

"Ona akşam yemeği için dışarı çıktığımızı söyledim. Mangalı yaktım, sen mutfağa girdin ve buzdolabında sadece üç adet sosis vardı – üç sosis, dört kişi. Bu yüzden yemeği dışarıda yemeye karar verdik."

"İyi de, yangın nasıl başladı? Bilmek istedikleri bu değil mi?"

"Çocuklar bir şey yapmış olmalılar, kibritle oynamak falan," der Paul.

Elaine önce Paul suçu çocuklara yükleyebildiği için dehşete kapılır, fakat sonra rahatlar – ona yüklemiyordur en azından. "Oyuna kendilerini kaptırmışken yemek hazırlamaya mı karar verdiler birden?" diye sorar.

"Evet, çok acıkmışlardı," der Paul.

"Açlıktan ölüyorlardı," der Elaine. "Peki, mangal nasıl devrildi?"

"Rüzgâr," der Paul, ellerini kim bilebilir anlamında havaya kaldırarak.

Bir an için birliktedirler tekrar, birbirlerine sırlarıyla bağlı.

"Sence herkes ne yaptığımızı biliyor mu?" diye sorar Elaine.

"Onlar bizden çok kendileriyle ilgililer."

"Buraya geri dönmeyeceğimizi umuyordum."

"Ne yapacağımızı düşündün?"

"Düşünmedim."

"İyi de, ne hayal ettin?"

"Bizi değiştireceğini düşündüm," der Elaine, "fakat aynıyız. Dünkünün aynı."

"Daha da kötü."

"Daha iyi olmak zorunda," der Elaine ve ağlamaya başlar.

"Her şeyi kontrol edemezsin," der Paul.

Pat ile George Nielson bahçede belirirler. "Gitmemiz gerek," der George. "Resmi bir davete katılmamız gerekiyor –Şehit Askerlerin Çocukları yararına düzenlenen bir öğle yemeği."

"Bu süreç boyunca bizde kalıyorsunuz, unutmayın. Geldiğinizde evde yoksak..."

"Anahtar paspasın altında," der George, Pat'in cümlesini tamamlayarak.

Birden tiz bir feryat duyulur. Bayan Hansen'dır bağıran. Kendilerini evin etrafını bantla çevirmeye, bir de birbirlerini bantla boğmaya kaptırmış çocuklar Bayan Hansen'ı eve hapsetmişlerdir. Bayan Hansen bir şey almak için eve girmiştir ve çıkamamaktadır.

"Polis çağırın," diye bağırır. "Polis çağırın. Bir şey yapın. Biri bir şey yapsın."

Paul bodrumdan içeri girer, bahçe makasını alır ve bandı keserek onu hızla oradan çıkarır. Oğlanlar ortalıkta yoktur.

"Ah," der Bayan Hansen. "Öleceğim sandım. Ben de şey var, biliyorsunuz, dar yerlerde ölüm korkusu, klostrofobi. Bir içkiye ihtiyacım var galiba. Saat kaç? İçmek için çok mu erken?"

"Ne istersin?" diye sorar Elaine. "Ne işini görür?"

"Biraz cin, belki bir damla vermut –o kadar, bir damla."

Elaine Bayan Hansen'ın içkisini hazırlayıp ona götürür. Bayan Hansen çınar ağacının altına oturur, bacaklarını dümdüz öne doğru uzatıp içkiyi hızla yudumlar. "Teşekkür ederim," der. "Şimdi daha iyiyim. Çok daha iyiyim. Harikulade bir gün, öyle değil mi? Bahçe satışı için iyi bir gün." Elini cebine daldırıp bir tomar para çıkarır, Elaine'in eline sıkıştırır. "Kendine gizlice bir şey satın al," der. "Hak ettin." Bayan Hansen içkisini bitirdiğinde Elaine ona bir tane daha hazırlar, sonra bir tane daha. O arada kalabalık dağılmaya başlamış, iş kesilmiştir. Gökyüzü kararmıştır, yağmur yağacak gibidir.

Paul salon duvarındaki deliği geçici olarak plastik parçalarıyla doldurur. Bir polis arabası gelir ve içindekiler bahçe satışını artık bitirmeleri gerektiğini bildirir. Elaine'i çevreyi kirletmek ya da izinsiz satış yapmaktan ceza kesmekle tehdit ederler. Elaine kalan eş-

yaları torbalara doldurup bahçe girişine bırakır. Rüzgâr uğuldar, gökyüzü daha da kararır.

Bayan Hansen boş kahve termosunu alıp evinin yolunu tutar. "Daha önce gelirdim, fakat dün akşam..." der Elaine'e.

Elaine başını sallar. "Teşekkür ederim," der. "Her şey için teşekkür ederim. Satış harika bir fikirdi, çok iyi oldu aklınıza böyle parlak bir fikrin gelmesi."

"İçki için teşekkür ederim," der Bayan Hansen.

Yağmur yağmaya başlar.

Evlerinde yalnızdırlar: Paul, Elaine, Daniel ve Sammy. Çocuklar mutfağı fareler gibi talan etmektedirler. Kafeinin etkisi geçmeye başlamıştır, aksidirler. "Açız," diye sızlanırlar.Her şey ıslaktır ve is kokmaktadır. Elaine rafları boşaltmakla, karton ve teneke kutuları atmakla meşguldür.

"Her şeyi atmamız gerekmiyor, değil mi?" diye sorar Paul.

"Son tüketim tarihi 1994," der Elaine, bir fasülye konservesini çöpe fırlatarak.

Dışarıda bir klakson öter.

Daniel dışarı çıkar. "Willy Meaders'sın annesi," der geri dönerken. "Beni evlerine davet etti, onlarda kalabileceğimi söyledi. Gidebilir miyim? Gidebilir miyim?"

"Gidebilirsin tabii ki" der Elaine.

Paul, Elaine ve Sammy mutfakta kalırlar. Duvar kâğıdı birden soyulmaya, yer döşemesi kabarmaya başlamıştır. Saatler geçtikçe zarar artmaktadır; sanki ev, yıllarca kendini ayakta tuttuktan sonra, geçirdiği yangın spazmının ardından nihayet gevşemektedir. İşi oluruna bırakmış, pes etmiştir.

Bu gevşeme haline ne zaman bir dur diyecek, diye sorar Elaine kendine.

Arkada bir yerden tuhaf bir damlama sesi duyulur.

"Eksper tekrar gelecek mi?" diye sorar Elaine.

"Birkaç gün sonra her eşy istikrarlı bir hale gelirmiş dediklerine göre, ev kurumaya başlarmış. Tekrar gelip kontrol edecekler."

"Bir ev yuva olmak zorunda değildir," der Elaine.

Paul, Sammy'ye bakar. "Seni neden henüz kimse kurtarmadı?"

"Bilmem," der Sammy.

"Tasalanma," der Paul, "biri çıkacaktır." Tuhaf bir zamanlama ya da telepatik bir olay yaşanmış gibi, sözcüklerin ağzından dökülmesiyle kapı zilinin çalması bir olur. Sammy'nin arkadaşı Nate ile annesi gelmişlerdir.

"Çok üzüldüm," der Nate'in annesi, Elaine'in kafasını karıştıran bir içtenlikle. "Korkunç," diye devam eder kadın. "Mahvoldunuz tabii."

Paul arkadan gelir.

"Nate'in annesi," der Elaine, kadını adını hatırlamadığını belli etmeden tanıştırarak.

Paul kadının eline sıkar. "Merhaba." Kadın onun haftada iki kez akşam eğlencesini oluşturan Bayan Elma'dan başkası değildir. Sammy'nin futbol maçlarından birinde tanışmışlardı; Elaine grip olmuş evde yatıyordu ve Nate'in babası bir toplantıya katılmak için Minneapolis'e gitmişti. Birlikte çocukları arabaya servis yapan McDonald's otoparkına götürmüşler, otoparkta bir buçuk saat oturup arabalarının açık camlarından sohbet ettikten sonra bir sonraki Cumartesi günü için randevulaşmışlardı. Bu on ay önceydi ve Paul'ün görebildiği kadarıyla Elaine duruma uyanmamıştı.

"Ne yapmayı düşündüğünü bilmiyorum," der kadın Elaine'e, "fakat benim yapabileceğim bir şey varsa..." Duraklar.

Tepeden tırnağa kamuflaj kıyafeti giymiş olan Nate soyulmakta olan duvar kâğıdına yaslanmıştır.

"Seni göremediğimi sanma, Bay Görünmez," der Paul. "Gözüm üzerinde."

"Sammy'yi bu gece misafir edebilirim. Az önce Nate için *Bambi*'yi kiraladım."

"İzledim ben onu," der Sammy, Nate'e bakarak.

"Belki bir daha izlemek istersin," der Paul.

"McDonald's'ın araba parkına gidebiliriz, bu teklife hayır demeyeceğine eminim," der Nate'in annesi. "McNuggets ve kızarmış patates."

"Karnın aç, değil mi?" diye sorar Elaine.

Sammy olur anlamında başını sallar. Paul cebinden cüzdanını çıkarıp Bayan Elma'ya yemek için para vermeye kalkışır. Kadın önce reddeder. "Hayır, buna hiç gerek yok," der. Fakat işin gerçeği şudur ki, Paul ona zaten otuz dolardan fazla borçludur –geçen hafta yanında yeterince nakit olmadığı için kadın motel ücretine katkıda bulunmak zorunda kalmıştı. Paul kadına iki yapışık yirmilik uzatır ve Elaine'in sadece birini fark edeceğini umar. Bayan Elma, Sammy'yi alıp gider.

ÜÇ

Paul ile Elaine yalnızdırlar. Çocuklar iyi evlere teslim edilmişlerdir, yavru kediler misali. Evin içi giderek kararır, yapacak şeylerin sayısı giderek azalır. Uygarlığın hemen sokağın karşı tarafında bulunduğunu, kapı komşularında elektrik olduğunu unutmuşlardır. Sonunda, zifiri karanlık bastığında, kalkıp dışarı çıkarlar. İkindi yağmuru havayı temizlemiştir. Gökyüzü geceye dönmekte olan karanlık bir maviye bürünmüştür.

Elaine parmağını Paul'ün kemer halkasına geçirir, birlikte Nielson'ların evine doğru yürümeye başlarlar. Arabayla gitmeyi akıl edemezler. Evlerini yakma eylemi onları zamanda geriletmiştir; ehliyetleri iptal edilmiştir sanki. Yürürler.

"Bir şeyler götürmemiz gerekir mi sence?"

"Ne gibi?"

"Bir şişe şarap, çörek falan?"

Paul cevap vermez. Sokak lambasının altından geçerler. Paul Elaine'e bakar, ardından koluna uzanır, bir sopan ucundan tutar gibitutup çekerek onu durdurur. Parmaklarına tükürüp Elaine'in yüzünü ovar, sonra bir kez daha parmaklarını tükürüp aynı şeyi tekrarlar. "Yüzün kirlenmiş," der.

Yürümeye devam ederler. Rüzgâr giysilerini havalandırmakta; üzerlerinden sanki tütüyorlar, hâlâ yanıyorlarmış gibi duman kokusu yayılmaktadır.

"Kestirme," der Paul, Elaine'i komşuların bahçesinden geçirerek. Bir gün önce gayet bildik ve rahatlatıcı olan her şey, bütünüyle yabancı görünmektedir şimdi. İki suçlu gibi gizlice arka bahçelerden geçerler, mutfak pencerelerinden içeri göz atıp fırınlardan çıkarılan akşam yemeklerini seyrederek; sihirbazlık numarası gibidir bu yaptıkları –şapkadan çıkan tavşan.

Rüzgârın yönündeki ani bir değişim havaya mangal kokusu taşır.

Elaine havayı koklar.

"Suçluluğun kokusu," der Paul, tökezleyerek, başı dönerek, midesi endişeyle kasılarak.

"Neredeyse vardık. Pat ile George'un bizi evlerinde kalmaya davet etmesi hoş bir davranış, değil mi?"

"Onlar hakkında bir şeyler duydun mu?"

"Kimler hakkında?"

"George ile Pat hakkında."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum, bir şeyler."

Köşeyi dönerler, Nielson'ların evi az ileridedir. "Ne gibi şeyler?" diye sorar Elaine.

"Boş ver."

Nielson'ların kapısına varmışlardır. Zili çalarlar. Kapıya vururlar.

"Bir oyun mu bu?" diye sorar Elaine. "Beni sinir etmek için mi yapıyorsun?"

Paul zili çalar yine. Yanıt yok.

"Anahtarı paspasın altına bırakacaklarını söylemişlerdi," der Elaine, geri çekilerek. Paul paspası kaldırır.

"Nasıl yaparsın bunu? Onlar bizim yakın arkadaşlarımız. Bizi evlerinde kalmaya davet ettiler –'Bu süreç boyunca' dedi Pat."

"Beni suçlama, ben sadece duyduğumu tekrarlıyorum."

"Ne duydun?"

"Hiçbir şey, bir şey sadece, bir şeyler olduğuna dair, kimse tam olarak bilmiyor."

"Bu korkunç," der Elaine, içeri girerek. "Dedikodular böyle başlar –insanlar fazla iyi ya da müşfik olduklarında buna kimse tahammül edemez. Yıkmak zorundalar, güzel olan her şeyin altını oymak zorundalar."

Nielson'ların evi serin ve temizdir, sanki o gün temizlikçi kadın gelmiş ve henüz hiç kimse evi dağıtma ya da kirletme olanağı bulamamıştır. Mutfak masasının üzerine sarkan lamba yanmaktadır. Buzdolabı aralıksız mırıldanmaktadır. Pat dışarıdan ne kadar yardım alıyordur acaba? Elaine bunu merak eder. Evde kutsal bir temizlik ve düzen göze çarpar. Elaine ile Paul sessizce yürüyerek oturma odasını, yemek odasını ve mutfağı gezerler. Sonra geri dönerek çılgın bir biçimde kendi etraflarında dönmeye başlarlar. Ev sahipleri evde olmayınca ne yapacaklarını bilemezler. Kaybolmuş, yönlerini yitirmişlerdir.

"Şimdi ne olacak?" diye sorar Paul.

"Pat ile George hakkında bana böyle bir şey söylediğine inanamıyorum," diye tıslar Elaine.

"Söylemedim, sordum."

Oturma odasında dikilmektedirler. Paul kanepeye oturmaya yeltenir.

"Yapma," der Elaine, Paul'u kolundan tutarak. "Ellerin kirli, is kaplısın, kokuyorsun."

Paul ondan uzaklaşır. Mutfağa gider. Elaine tuhaf ya da yanlış bir şey yapmayacağından emin olmak için peşinden gider. "Yiyecek bir şeyler var," der Paul, buzdolabını açarak. "Bir şeyler atıştırsak mı?" Elaine arkasından gidip buzdolabının kapısını kapatır. Kapının üzerinde Paul'ün el izi vardır. Elaine izi bluzunun kenarıyla siler. "Ellerini yıka," der.

Teneke kutular vardır tezgâhın üzerinde: Çay, un, şeker, dörtte üçü dolu bir kurabiye kavanozu. Her şey son derece tertiplidir. Kızları olduğu için, iki oğlan yerine iki kız; kızlar daha tertiplidir, der Elaine kendine. Paul ile Elaine'in evinde kurabiyeler kavanoza girme fırsatını bile bulamazlar; paketten doğruca ağzı boylarlar – kurabiye kavanozu hep boştur.

Buz makinesi hafif bir gurultu ve yavaş bir yuvarlanma sesi çıkararak depolama haznesine buz boşaltır.

"Otur," der Elaine. Mutfak masasına otururlar.

Yavaşça, çözülüyormuş gibi, "Biraz su içebilir miyim?" diye sorar Paul.

Ölçütleri, sınırları, neyin yakışık alıp neyin almadığına dair herhangi bir algısı kalmamıştır sanki. Elaine gözlerini devirir.

"Çok şey mi istiyorum? Eminim Pat ile George burada olsalardı bana bir bardak su verirlerdi. Bahse girerim ki George bana bir kadeh viski bile ikram ederdi. Hatta isteyecek olsam bana bütün bir şişe bile verirdi."

Elaine ona bir bardak su verir; önce musluğu açıp soğuması için suyu bir süre akıtır. Beklerken lavabonun ne kadar temiz olduğunu,paslanmaz çeliğin nasıl parladığını fark eder. Paul'e bardağı verdikten sonra lavaboyu kâğıt havluyla siler ve tekrar masaya oturur.

"Yiyecek bir şey var mı, bir parça peynir mesela? Kraker falan?"

"Neden bana soruyorsun? Benim iznime mi ihtiyacın var? Kendi kendine hiçbir şey yapamayacak kadar özürlü müsün? Biraz daha bekle," der. "Birazdan gelirler."

"Beni rehin alma," der Paul, Sammy ile Daniel'ın oynadıkları oyunu hatırlayarak. Rehin nedir, diye sormuştu Sammy. "Çocuklar burada olduğumuzu biliyorlar mı?" diye sorar Paul. "Burada olduğumuzu bilen var mı?"

Kapının kilidine giren anahtarın sesini duyarlar. "Terbiyeni takın," der Elaine.

"Evde kimse var mı?" diye seslenir Pat.

Elaine ile Paul hole çıkıp öylece dikilirler.

"Geciktiğimiz için özür dileriz," der George. "Hiç anlamamışız, zaman akıp gitti."

"Umarım başınızın çaresine bakmışsınızdır. Umarım açlıktan ölmüyorsunuzdur." Pat hırkasını çıkarıp özenle holdeki dolaba asar. "Burada olduğunuz için o kadar seviniyorum ki," der Pat, Elaine'in kolunu yavaşça sıkarak. "Önce ne yapmak istersiniz?"

diye sorar Pat. "Üzerinizi değiştirmek mi? Sıcak bir duş mu? Akşam yemeği mi?"

"Bir içkiye ne dersiniz?" diye sorar George. "Biraz rahatlamakiçin. Ne dersiniz?"

Pat ile George'un candan konukseverlikleri, sıcak su, içki, güzel bir akşam yemeği ve iyi bir gece uykusu vaadi, afallatıcıdır.

Elaine ile Paul tek kelime etmeden öylece dururlar. Üzerlerinden yükselen kasvet, burukluk ve tiksinti aniden bastıran yaz sıcağı gibi buharlaşmaktadır.

Pat ile George karşılarında durmuş onlar için bir şeyler yapmaya can atmakta, Elaine ile Paul'e, "Sizin için ne yapabiliriz? Size en iyi nasıl hizmet edebiliriz," diye sorar gibi bakmaktadırlar. İki kızları, Mary ile Margaret, anne babalarının hemen yanında durmuş, Paul ile Elaine'e parıldayan yüzleriyle bakmakta, anne babaları gibi onlar da hizmet etmek için heyecanla beklemektedirler.

"Viski?" diye sorar George.

"Harika," der Paul, Elaine'e sana demiştim der gibi sırıtarak.

"Elaine?" diye sorar George.

"Daha hafif bir şey."

"Size Mary'nin odasını ayırdım," der Pat, onlara holde yol göstererek. "Kızlar bu süreç içinde aynı odada kalacaklar."

"Paylaşmayı severiz biz," der Margaret, küçük olan. Elaine'in midesi bulanır birden.

Mary'nin odasının duvarları Elaine'in sadece vajina pembesiyle bağdaştırabileceği bir pembedir. Üzerine işlemeli pembe satenden yatak örtüsü serilmiş tek kişilik iki yatak, beyaz lake kaplama bir şifonyer, küçük beyaz bir masa ve beyaz dantel perdeler.

Her yatağın üzerine yumuşacık beyaz havlu bir bornoz serilmiş, yere iki çift terlik konmuştur. Komodinin üzerinde birinci sınıf tarifesiyle uçtuğunda sunulan türden kişisel bakım eşyaları vardır.

"Neye ihtiyacınız olursa söyleyin hemen, eminim bizde vardır," der Pat neşeyle.

"Her şey var bizde," der Mary. "Her şey var bizde," diye tekrarlar Elaine'in dikkatini çekmek için.

Elaine gülümser.

"Hatta fazlası," diye ekler mutlulukla.

"İçkileriniz" der George, bardaklarını uzatarak.

Bardaklardaki buzlar takırdar. Paul ile Elaine içkilerini hızla yudumlarlar.

"Giysilerinizi de şuraya atabilirsiniz," der Pat, Elaine'in ayağının dibine çamaşır sepetini bırakarak.

Daracık yatak odasına tıkışıp içkilerini yudumlayışında tuhaf bir zorlama vardır. Yapmak zorunda oldukları bir işleri varmış gibi; bir sonraki adıma geçebilmek için yapmaları gereken şeyleri yapmakta gecikmişler ve programı aksatmamak için yetişmeye çalışıyorlarmış gibi.

"Onlara bir dakika süre tanıyalım," der George, geri çekilerek. "Her şeyi aynı anda yapmak zorunda değiller."

"Burada olmanızdan büyük mutluluk duyuyoruz, bunu söyleme istedim," der Pat.

Sonra onlara bir tür tedaviye ya da özel bir prosedüre hazırlanmaları için zaman bırakmak ister gibi odadan çıkarlar. Elaine ile Paul ellerinde içkileriyle yalnız kalırlar. Paul içkisinden iki büyük yudum aldıktan sonra bardağını komodinin üzerine koyar. Elaine hemen bardağı alır, komodini silip bardağın altına bir kitap koyar. Paul yatağın kenarına oturur, ayakkabılarını çıkarır. Elaine yine müdahale etmek, saten örtünün üzerine oturmamasını söylemek üzeredir.

"Siktir git," der Paul, Elaine'in yaklaşmakta olduğunu fark ettiğinde. "Siktir git."

Sessizce soyunurlar, koyu pembenin içinde ve çocuklar için yapılmış mobilyaların yanında kendilerini dev gibi hissederek. Sevimsiz ve sakar iki devdirler o odada. Giysilerini çıkarırlar ve kömür isiyle kaplı olduklarını fark ederler. El ve ayak bileklerinde kirden bilezikler oluşmuştur. Elaine, utanç içinde, çıplak ayaklarıyla öylece durur; ateş kırmızısı ojenin dörttü üçünün döküldüğü ayak parmakları yumuşak pembe halıya gömülür. Sutyeni ve külotuyla kalakalır; daha ileriye gitmeye, iç çamaşırlarını çıkarıp sepete atmaya korkar gibidir.

"Çıkar, hepsini çıkar," der Paul, donunu çıkartırken.

Elaine sutyenini ve külotunu isteksizce çıkarıp sepetin dibine gizler. "Kaynatmak gerek," der Elaine, "ya da mikroplu bir şey gibi imha etmek."

Elaine beyaz havlu bornozun kuşağını beline sıkıca bağlarken Paul yatak odasının kapısını açar. Pat ile George holde beklemektedirler. Elaine birkaç dakika uzanıp biraz kestirmeye karar vermiş olsalardı ne olacağını merak eder, Pat ile George kapıyı çalıp, "Sizi bekliyoruz," derler miydi? Ya kavga etmiş olsalardı, kapıyı çalıp "Kesin kavgayı," derler miydi? Elaine kapıyı dinleyip dinlemediklerini merak eder.

"Çok daha iyi görünüyorsunuz," der Pat, Elaine'e holde eşlik edip onu küçük banyoya götürürken.

George, Paul'ü kendi yatak odalarından geçirip büyük banyoya götürür. "Bir sürü havlu var," der, koca havlu yığınını göstererek.

Paul ile Elaine duş yaparlar. Elaine saçını elma kokan şampuanla yıkar. Kirin akışını seyreder, küvetin deliğine doğru koşan gri suyu. Saçını üç kez yıkar, sonra bol miktarda saç kremi sürer. Suyu daha sıcak hale getirir, sonra daha sıcak ve kendini temizleme takıntısıyla yıkanır, yıkanır.

Pat ile George'un küvetinde, Elaine'den uzakta, Paul tasmasından kurtulmuş, kendini ortaya koyma fırsatı bulmuştur. Kısa tüylerle kaplı kafatası kaşınmaktadır. Kafatasını sabunladıktan sonra Pat'in bacaklarını tıraş etmek için kullandığı jileti alıp başını, kulaklarının etrafını ve ensesini tıraş eder. Kendini kaptırıp kollarına ve bacaklarına girişir, göğüs kıllarını tıraş eder, koltukaltlarını ve kasığını kazır. Paul, kendisini yükünden kurtulmuş, kaygılardan ve sınırlardan arınmış ve enerji dolu hisseder. Küvetten çıkar ve küveti iyice temizlemeye, arkasında bıraktığı delilleri, kıl yumaklarını ve uçuşan tüyleri bol suyla yok etmeye özen gösterir.

Elaine odaya dönmüştür ve karnı zil çalmaktadır. Mary/Margaret'in masasındaki kalem kutusunda on adet Hershey çikolatası durmaktadır. Elaine iki tane alır, sonra iki tane daha. Alüminyum folyoyu küçük topaklar haline getirip delilleri olabildiğince küçül-

tür. Paul içeri girdiğinde çikolata ağzında erimektedir. Paul onu kavrayıp öper –ağzında nanemsi bir ferahlık vardır. Elaine yarısı erimiş Hershey çikolatasını Paul'ün ağzına aktarır. Çikolata-nane karışımı ferahlatıcıdır. Gülerler. Ağızlarındaki tat yok oluncaya dek öpüşürler. Onlar duşlarını alırlarken yataklarının üzerine temiz giysiler konmuştur –eşofman, çorap, çamaşır. Yeni bir düzen içinde yaşamaya başlamışlardır, mükemmeliyet ve yöntem tarikatı.

"Yanlış beden," der Elaine. "Benim bedenim değil."

"Böyle ufak şeyleri takmamayı öğren artık," der Paul, eşofmanı üzerine geçirerek. Bileklerinde kumaş fazlası toplanır. Kollarını ve paçalarını yukarı katlar.

Kapı çalar, küçük bir yumruğun vuruşu. Ardından kızlardan biri, "Yemek hazır," diye seslenir.

Masa harikulade kurulmuştur –kristal bardaklar, ince porselen tabaklar, parıltılı gümüş çatal bıçak. Paul ile Elaine eşofmanlarıyla, üzerlerine bol gelen pijamalarıyla, gece geç saate kadar ayakta kalmalarına izin verilmiş çocuklar gibi masaya otururlar. George masanın başında sabırla beklemektedir. Karısı ve kızları da hazır olduklarında iki dişli çatalı alıp rostoya saplar. Kanlı et suyu fışkırır kahverengi parçadan –beyaz masa örtüsüne minik damlacıklar sıçrar. Herkes bunu fark eder.

George rostoyu kesmeyi bırakır. "Leke olmasın diye siler misin hemen?" diye sorar Pat'e, panik içeren bir sesle.

"Sonra hallederim ben," der Pat sükunetle, rostoyu kesmeye devam etmesini ima ederek. "Özel yöntemlerim var benim."

Pat rosto, fırında patates, zeytinyağlı havuç ve fasulye pişirmiştir. Masada yeterince evde pişirilmiş sıcak ekmek ve kıvırcık salata vardır ve her şey olması gerektiği gibidir; hiçbir şey erken ya da geç, çiğ ya da yanık gelmez.

Pat bunca şeyin altından nasıl kalkmayı nasıl beceriyordur? Elaine bunu merak eder. Elaine ile Paul eve geldiklerinde rosto henüz pişmeye başlamamıştı, et tezgâhın üzerinde çözülmekte bile değildi. Peki, Pat patatesleri ve zeytinyağlı havucu ne zaman pişirmişti? Taze fasulye kesinlikle dondurulmuş değildi –nereden bul-

muştu bu mevsimde taze fasulyeyi? Elaine manavda aylardır taze fasulye görmemişti. Sıcak ekmeği anlayabiliyordu, bu bir ölçüde rahatlatıcıydı. Hazır paket halinde satılan hamurdan yapmıştı Pat, ama yine de... Ve mutfak darmadağın değildi; sofraya oturmadan hemen önce Elaine başını mutfaktan içeri sokup yardıma ihtiyacı olup olmadığını sorduğunda Pat temizliği ve bulaşığı bitirmiş, tencere ve tavaları kurulamakla meşguldü.

"Bulaşığı hemen ortadan kaldırınca zaman kazanmış oluyorum," demişti Pat.

İşte, Paul ile Elaine, Pat ile George'un masasında sessizce oturmaktadırlar, kişiliklerini eşyalarında, Elaine'in kurutma makinesinde yuvarlandıklarını duyduğu giysilerinde bırakmışlardır sanki –Paul'ün pantolon düğmeleri takırdamaktadır. Komşularının hayatlarının kendilerinkinden çok daha iyi olduğuna dair o güne dek duydukları bütün kuşkuların doğrulanmasının ezikliği altında yemeklerini yerler. Onların dışında herkes daha organize ve mutludur, herkesin hayatı daha kaygısız ve doyurucudur. Başkalarının her şeyi daha iyi yaptıklarına hiç kuşku yoktur.

Sahtecilik faktörü diye adlandırır Paul bunu, kim olduklarının ortaya çıkacağı korkusu. Paul ile Elaine bunu çoktan biliyordu, hatta yangını başlatmak bu durumun farkında olduklarının göstergesiydi; büyük ve resmi duyuru: Biz bu değiliz, sizin gibi değiliz, başarısız olduk, başaramıyoruz, başarısızız. Yine de, tam da budurlar; hiç mi hiç farklı değildirler. Herkes gibidirler, daha da kötüsü, bu hayatın içinde tutsaktırlar, bütünüyle kuşatılmışlardır –hayatları budur işte.

Tabaklarındaki eti keserler. Çiğnerler. Paul iştahla yerken Elaine görevmiş gibi yer. Sebzelerini çiğnerken Nielson'ları dinlerler.

"Şimdi başlarsam Şükran Günü'ne kadar yarışabilecek duruma gelirim," der Mary, buz pateni derslerinden söz etmeyi sürdürerek. "Joy Reckling yaptı. Ders aldı, şimdi harikulade kayıyor. Ben de yeterince çalışırsam onun kadar iyi kayabilirim."

"Ondan daha iyi kayacaksın," der George.

"Herkesten daha iyi kayacaksın," der Pat.

Bütün düşleri ortaya serilmiştir ve George ile Pat'in ağızlarından sadece evet, güzel, harika gibi sözcükler çıkar. Yüksel yükselebildiğin kadar. "Hayır," demezler, "aklını kaçırmışsın," demezler, "aklın nerede," demezler. Hiçbir şey ulaşılamayacak kadar uzak değildir, her şey mümkündür.

"Leylak fidanının yerini değiştirmeyi düşünüyorum. Şimdi bulunduğu yerde iyi serpilmiyor," der George. "Başka bir yere ekersem daha mutlu olacak. Fidanlarımın mutlu olmalarını isterim. Açelyalar çok güzel görünüyorlar, değil mi?" Pat, George'a göz kırpar, George ona gülümser.

Paul artık gülümsemiyordur. O ve Elaine utanç içinde tabaklarına bakmaktadırlar. Kendi evlerinde işler böyle yürümezdi; hiçbir şey kolay değildi; herkes kendi başının çaresine bakar, kendisine gizlice aldığı birkaç şeyi saklar, farklı şeyler isterdi. Savunmaya geçerek konuşurlardı. Hayal kırıklığına uğramayı beklerlerdi. Sürekli hayal kırıklına uğratıldıklarına, yanlış anlaşıldıklarına, yeterince takdir görmediklerine dair kanıt biriktirirlerdi. Gergin, buruk bir gruptular ve şimdiye dek bunun farkında bile olmamışlardı. Elindekiyle gördüğünü karşılaştır; farklılıklar o denli belirgin ki.

"Kahve?" Pat elinde buharı tüten bir demlik kahveyle tepelerine dikilmiştir.

"Lütfen," der Elaine, fincanını kaldırarak.

Bir tabak kurabiye elden ele dolaştırılır. "Hıımm," der Elaine. Bir tane alır. Paul önce bir tane alır, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha.

"Harika. Sen mi yaptın bunları?" diye sorar Elaine, Pat'in o öğleden sonra rostoyu fırına koyarken arada kurabiyeleri de bir çırpıda pişirdiğini söylemesini bekleyerek. Elaine iltifat yağdırarak konuşmaya devam eder, bir tür tersinden Tourette sendromu. Yüksek sesle dile getirdikleriyle kendisini zihinsel olarak pataklıyordur aslında. Daha Pat gibi olmalı, daha çok iş görmeli, olduğundan çok daha iyi biri olmalı, daha fazlası olmalı... Pataklamayı durdurmak mümkün değildir.

Sonunda Pat'in yüzü kızarır. "Onları ben yapmadım," der, özür dilercesine.

"Biz yaptık," diye cıvıldarlar küçük M&M'ler.

"Ne kadar iyi aşçıymışsınız siz böyle," der Elaine, zihnini tekrar pataklamaya başlayarak; kurabiye pişirmediği için, hiçbir şeyi doğru yapmadığı için, hiçbir şeyi iyi yapamadığı için. "Siz ne kadar harikuladesiniz," der. "Ben ne kadar berbatım," diye düşünür. Uzanıp bir kurabiye daha alır. "Hımm, leziz," der. "Seni şişman şey, perhize girmen gerek", der kendine.

Kızlar kıkırdarlar.

Elaine gülümser.

Yemek bitmiştir. Mary ile Margaret masayı toplarken, Pat ile George, Elaine ile Paul'ü holden geçirip yatak odalarına götürürler.

"Şurada küçük bir ışık var," der George, holdeki gece lambasını işaret ederek. "Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin."

"Yemek pişirmeyi beceremiyorum ben," der Elaine birden, açıklama yapması gerektiğini hissederek.

"Önemi yok," der Pat.

Elaine ile Paul yatak odasının kapısını kapatır. Yatakların birinin üzerinde bir gecelik, diğerinde ise pijama vardır. Elaine kapıyı açar yine. Pat ile George gitmişlerdir. Elaine tüm bunların hangi aralıkta, nasıl kendilerinden habersizce yapıldığını bilmemektedir. Merakı, bildik ev kadını rekabetçiliğini aşar ve Pat ile George'un şekil değiştirme yeteneğine sahip olduklarını düşünür. Elaine gece boyunca onlarla birlikteydi ve Pat ile George'un masadan kalktıklarını bir kez olsun görmemişti.Gizli bir uşak mı vardı evde yoksa? Yoksa döşemelerin altında küçük yaratıklar mı yaşıyordu? Neydi açıklaması? Kim yapıyordu bu kadar işi?

Paul'ün sırtı Elaine'e dönüktür. Elaine için konulmuş geceliği giymektedir. Gecelik dizlerinin üzerine kadar iner. Elaine onun tıraşlanmış bacaklarını fark eder, baldırlarında kesikler vardır.

"Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Güzel hissediyorum kendimi."

"Seni ilk kez gecelikle görüyorum."

"Yatağın üzerindeydi."

Elaine diğer yatağa gider, eşofmanını çıkarıp pijamayı giyer. Kâğıttan bir bebeği giydirir gibi giydirir kendini –paçalarını kıvırarak, düğmelerini ilikleyerek. Kendini pembe saten yatak örtüsünün üzerine bırakıp başını yavaşça yastığa dayar. Ellerini göğsünün üzerinde kavuşturur, gözlerini yumar ve tabutta olmanın böyle bir duygu olduğunu hayal eder. Paul yanına uzanır, aynı dar yatağa sıkışarak. Elaine yataktan kalkar. Kapının önüne bir iskemle dayadıktan sonra yatağa döner.

"Çocukları düşünüyor musun?" diye sorar Paul. "Onları arayıp iyi geceler dilememiz gerekmez mi? Kaldıkları evlerin telefon numaraları var mı sende?"

"Sende var mı?"

"Hayır."

"Nate'in annesinin numarası da mı yok?"

Paul'ün yüzü kızarır. Yüzüne ve boynuna hararet yayılır. Kel başının kapı kulpu gibi parladığını tahmin eder, erimiş camdan yapılma bir ceviz –Elaine içini görebilsin diye.

"Hayır," der.

"Yalancı."

Paul'e söyleyecek söz kalmamıştır. Bekler. "Ev telefonunun telesekreterini kontrol etsek mi?"

"Bu akşam biri telsiz telefonu beş dolara satın aldı."

Duvarın arkasından Pat ile George'un konuştuklarını duyarlar –yatmaya hazırlanıyorlardır, boğuk sesler, yarım cümleler, yapılan düzenlemeler, uykulu planlar.

"Çok fazla olay," der Paul.

"Bir gün için çok fazla," der Elaine.

Susarlar bir süre.

"Ev," der Paul. "Ev," diye tekrarlar bir matra söyler gibi. Sonra keser. Birden canlanır sanki. "Neden yaptık?" diye sorar.

"Yaptık çünkü yapacak başka şey kalmamıştı."

Gece lambasının ampulü pembedir. Pembe duvarlara pembe ışık yansımaktadır. Oda parlamakta, bir kalp gibi atmaktadır. Paul

Sevgili'yi düşünmektedir, pantolonunun cebindeki telefonu. Daha önce banyodan aramıştı onu –evde yoktu. Telesekreterinde kayıtlı mesaj, "Merhaba, şu an telefonu açamıyorum..." diyordu.

Paul'ün geceliğinin önü şişmeye, çadır gibi yükselmeye başlar.

"Sik beni," diye tıslar Elaine'e.

Üzerine çıkar. Yatak gıcırdar.

"Korkuncuz," der Elaine altından. "Sandığımızdan bile daha kötüyüz, bugüne dek tanıdığım herkesten daha kötüyüz." Soluğu Paul'ün ağırlığının altında hafifçe kesilmiştir.

"O kadar da kötü olamayız," der Paul.

"Olamaz mıyız?"

Yataktan kayıp yere yuvarlanırlar. İki yatağın arasındaki boşlukta, tüylü pembe halının üzerindedirler. Paul geceliğini kaldırır, Elaine pijama altının ipini çözer. Bir süre sağa sola dönerler. Elaine yüzükoyun yatar, halının ipliklerini kavrar ve bu ipliklerin gırtlak, kulaklar ve akciğerdeki kılcal damarları andırdıklarını düşünür. Seyahat etmektedir, *Fantastik Seyahat* filmindeki gibi, insan bedeninin içinde, kan dolaşımında. Paul'ün geceliğinin saten süsleri sırtını gıdıklar.

Bitirdiklerinde Elaine pijamasının altını yukarı çeker. İpini sıkıca bağlar. Paul'ün sıcak menisi dışarı sızmakta, bacaklarından aşağı akmaktadır. Paul'e "İyi geceler," der, yatağına dönerek.

"İyi geceler," der Paul, yabancıymışlar gibi.

Elaine şifonyerin üzerindeki *Zamanda Bir Çizgi* adlı masal kitabını alıp yüksek sesle okumaya başlar: " 'Uykuya Dön,' dedi Mag. 'Benim gibi bir canavar değil de kedi yavrusu olduğun için çok şanslısın.' "

Paul gecenin bir saatinde ayaktadır.

Uyanıktır ve karnı açtır. Üzerine bornozu geçirip usulca mutfağa iner. Elaine oradadır, pijamalarıyla masada oturmaktadır.

"Selam, tatlım," der Paul.

"Selam, Paul," der kadın.

Birden masada oturanın Pat olduğunu idrak eder, Elaine değildir. Pat üzerinde pijamasıyla masaya oturmuş liste ve çizelgeler hazırlamakta, kurşun kalemi sertçe kâğıda bastırmaktadır. "Otur," der, kalemi kulağının arkasına yerleştirerek.

Paul bornozun kuşağını iyice sıkar, Pat'in bornozun altında gecelik giydiğini fark edeceğinden endişe ederek. Oturur.

Pat bir tabağa dört kurabiye koyar ve Paul'e süt ısıtır. "Ben uyumam," der. "Bütün bunları yapmayı nasıl başardığımı merak eden biri varsa –işte cevabı bu. Bütün gece ayaktayım. Hep ileriye dönük çalışırım. Üç ay sonrasını planlarım. Gelecekte neler olacağını bilmek beni rahatlatır."

Paul başını sallar. Kurabiyelerini yer.

"On ikiden üçe kadar uyur, üçten altıya kadar çalışırım, sonra altıdan yediye kadar tekrar kestiririm."

Listelerine ve çizelgelerine döner, mönülerine. Her şeyi halletmiştir; o gün satın alması gereken şeylerin listesi ve pişirme sürüleri. Aile bireylerinin programını dikkate alarak hangi gecenin haşlama hangi gecenin ise kuzu pirzolası pişirmeye daha uygun olduğu. Bütün bir haftayı siler ve tekrar planlar.

"Brüksel lahanasını yazmayı unutmuşsun," der Paul, perşembeyi işaret ederek.

"Yatağına git, bayım," der Pat, Paul kurabiyelerini bitirdiğinde. "İki saat daha uyuyabilirsin." Paul'e hol boyunca önderlik ettikten sonra yatak odasının kapısını açar. Paul tek kelime etmeden içeri girer ve Pat arkasından kapıyı kapatır.

Sabah. Kapının tokmağına ödünç bir takım elbise asılıdır. İskemlenin üzerine yeni ütülenmiş beyaz bir gömlek bırakılmıştır.

"İskemleyi kapıya dayadığımı sanıyordum," der Elane.

"Dün gece kalktım," der Paul, gerinerek. Tazelenmiştir. Neşesi yerindedir.

Elaine sinir olur onun bu haline.

Kapı çalınır. Bornozlarını giyerler.

"Annem size bunu getirmemi istedi," der küçük M&M'lerden biri, Paul ile Elaine'e ütülenmiş, katlanmış ve neredeyse paketlenmiş temiz giysiler uzatarak. "Annem *waffle* yapıyor. *Waffle* sever misiniz?"

"Hayır," der Elaine, küçük kızdan giysileri alarak. "Hayır, hiç sevmem."

"Ağzının tadı yokmuş senin," der küçük kız, kapıyı kapatırken.

"Neyin var senin?" Paul giysileri karıştırıp kurutma makinesinin sıcaklığı hâlâ üzerinde olan donunu çeker. "Müteşekkir olmalısın. "

"Senin derdin ne?" diye sorar Elaine. "Ne zamandan beri Sevgi Böceği oldun?"

Paul takım elbisenin ceketini dener –George'un takımlarından. Küçük. Kollarını içine zor sokar ve omuzları dimdik kalmıştır.

"George da cüce miymiş neymiş," der Elaine. "Bu halinle tam bir geri zekâlı oldun."

Paul onu hiç dikkate almadan pantolonu giyer. George'tan iri olmak hoşuna gitmiştir, kendini güçlü hisseder. Fermuarını çeker.

"Beni terk etmiyorsun, değil mi?" diye kaçırır ağzından Elaine.

"Seni terk etmek mi?" der Paul, farkında olmadan Elaine'in endişeli tonunu yansıtarak.

"Neden giyiyorsun bu takım elbiseyi? Ne yaptığını sanıyorsun? Nereye gidiyorsun?"

"İşe gidiyorum."

"Evimiz yandı," der Elaine. "Sen de vardın yangın çıkarma işinde."

"Uzun bir hafta sonu geçirdik birlikte. Bugün işe gidiyorum. Bir işim var. Para kazanmak zorundayım. Bu olanlar bize pahalıya patlayacak. Başka seçeneğim yok. Senin bir plan yapman gerekiyor," der Paul. "Kendini böyle özgürleştirebilirsin. Normal davran."

"Kendimi normal hissetmiyorum. Başım feci ağrıyor."

"Normal davranırsan, normal hissedersin. Giyin ve bir aspirin iç," der Paul. "Onlarla kahvaltı yapacağız, sonra seninle eve yürürüm."

"Kahvaltı yapamam. *Waffle* yiyemem," der Elaine, sızlanarak.

İyi olamayacağını, daha fazla mükemmeliyete katlanamayacağını hisseder. Eve gitmek istemez, Pat ile kalmayı da. Kazanması mümkün değildir. Bağıracağından korkar. Yıllardan beri ilk kez Paul'e tutunmaktadır –Onu tanımlayan Paul'dür, Paul bildiği tek kişidir. Paul olmasa Elaine'nin başı patlardı. Gözünün önüne getirir: Büyük ve çirkin bir patlama. Her yere serpilen beyin parçacıkları. Pat bu patlamaya tanık olur ve hiç duraksamadan bezlerine, Fantastik ve 409 adlı yüzey temizleyicilere koşar. Olayın gerçekleşme çabukluğuna yakın bir çabuklukla işe koyulur, bir ev kazasını siler gibi silmeye başlar, yapılması gereken işlerden biri daha. İşte oldu bile, tertemiz.

"Hadi, portakal suyunu içip gideriz. Sonra da sen yapılacak şeylerin bir listesini yaparsın."

"Dün gece bir şey mi oldu sana? Kişilik nakli falan mı geçirdin?" diye sorar Elaine.

"Sağduyu sadece," der Paul. "Bir adım geri çekilmek gerekir, perspektif kazanmak için. Her şey yolunda aslında. Uzaktan baktığında görebiliyorsun bunu. Hiçbir şey değişmedi, hiçbir şey farklı değil."

Elaine susar. Hiçbir şey değişmedi. Hiçbir şey farklı değil. Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?

"Kolları kısa gelmiş," der George, Paul'e, mutfağa girdiklerinde. "Onun dışında, idare eder."

"*Waffle*?" diye sorar Pat. "Meyveli mi meyvesiz mi?"

Elaine, Paul'e bakar, onun *waffle* istediğini, iki ya da üç tane, üzerine bol şurup dökülmüş meyveli *waffle* yiyebileceğini bilerek.

"Portakal suyu ve kahve," der Paul. "Başka bir şey istemem, sadece portakal suyu ve kahve."

"Ya sen?" diye sorar Pat.

"Kahve alırım ben de, iki de aspirin alırsam harika olur," der Elaine.

Paul kahveyle birlikte bir de çörek yemek üzere harekete geçer. Masanın üzerindeki sepettedir çörekler. Bir tane alır. Üzerine tereyağı sürer. Elaine'e bakar suçlulukla. Elaine gülümser. Paul hoştur. Dazlak tepesi parıldamaktadır, belediye binasının tepesindeki yıldızı andıran bir parıltı. Paul'de çocuksu ve sevimli bir yan görmektedir, uzun zamandır görmediği bir şey.

"Acele et," derler küçük M'ler birbirlerine. "Acele et, gecikmeyelim."

Elaine kızların coşkusundan kendisini korumak için oğullarının kaygısız tavırlarını anımsamaya çalışır. "Saat yedi," diye bağırır her sabah onlara guguklu saat gibi. "Yediyi çeyrek geçiyor, geç kalacaksınız. Yedi buçuk, geç kaldınız bile." Harekete geçmelerini sağlamak için yorganlarını çekip onları üşütmesi gerekir. "Size sıcak birer tost yaptım, kenarları hafif yanık, tam sevdiğiniz gibi. Kakao ister misiniz? Ya da çikolatalı süt?" Onları en ucuz yöntemle güne hazırlar, glükoza boğarak. Okulda şeker komasına girecek olsalar bile en azından onları okula göndermeyi başarır. Şu anda ne yapıyorlardır acaba? Uslular mı? Başka bir kadını perişan ediyorlar mı? Mutlular mı?

"Hoşça kalın," derler meleksi M'ler, anne babalarını öpüp sırtlarına bağlanmış kocaman çantalarıyla koşarak.

Elaine kahvesini bitirip fincanını masanın üzerine koyar. Paul taze sıkılmış portakal suyunun kalanını diker.

"Eve saat kaç gibi dönersin?" diye sorar Pat.

Hepsi kalakalır. Sorunun muhatabı kimdir? George mu? Paul mü? Elaine mi? Uzun bir sessizlik olur.

"Biz genellikle yedi gibi evde oluruz," der Elaine sonunda.

"Güzel," der Pat.

Dışarısı. Çimler yeşil. Gökyüzü berrak. Hava serin ve temiz, su gibi. Bir rüyadan uyanmışlardır sanki. Bahçenin çiyi ayakkabılarını ıslatır; çimlerin üzerinden ciyaklama sesleri çıkararak geçip kaldırımda ayak izlerini bırakırlar. Çabuk yürürler, eve kadar bir yürüme yarışı, kolları ve bacakları hızla hareket ettirerek.

Kurtulmuşlardır.

Paul ile Elaine hızlı konuşurlar, haftalardan beri konuşmamışlar gibi, o güne dek hiç konuşamamışlar gibi.

"İyi vakit geçirdim dün gece," der Paul, memnuniyetini itiraf ederek. "Gecelik giymek hoşuma gidiyor. Bol ve rahat."

"Kendine bir gecelik al öyleyse."

"Pat kahveyi çok güzel yapıyor," der Paul, küçük serüvenlerini romantikleştirerek. Zihninde Pat'in evindedir hâlâ –Pat her şeyi hallediyor, Pat gecenin ortasında pijamalarıyla, Pat kurabiye ve süt koyuyor önüne.

"Benim kahvemden daha mı güzel?"

"Daha güzel değil, güzel sadece."

Yürüdükçe suskunlaşırlar. Konuşmaları zenginliğini yitirir; oflayarak, poflayarak, tükürür gibi telaffuz edilmiş tuhaf tek sözcüklere dönüşür. Bayır yukarı çıkmaktadırlar.

Yanlarından okul otobüsü geçer. Cama bastırılmış bir yüz. Sammy el sallar. Onu fark ettiklerinde çok geçtir artık. Otobüsün arkasından el sallarlar.

O güne dek olduklarından daha çok ve daha az birliktedirler. Yakındırlar, fakat eve yaklaştıkça, uzaklaşırlar. Paul önden yürümeye başlar. Adımları hızlanmıştır iyice. Elaine geride kalır. Soluğu kesilmiştir. Ev perilidir, saldıracaktır ona. Ondan eve bakması, hastabakıcılık yapması, onu sevmesi, tekrar sağlığına kavuşturması beklenmektedir.O ise evden nefret ediyordur. Korkuyordur. Orada tek başına kalmak istemiyordur. Paul ile şehir merkezine gitmeyi, bir müze gezmeyi, aylaklık etmeyi yeğliyordur.

"Ben de seninle geleyim mi?" diye sorar Elaine.

"Nereye?"

"Eve gitmek istemiyorum," der Elaine.

"Evin tadilat görmesi gerekiyor, Elaine. Çocukların okuldan dönünce girebilecekleri bir evleri olmalı."

Panik. Panik atak geçirmektedir. Kalbi deli gibi çarpmaktadır. Elleri terlemiştir. Ölmekte olduğunu düşünür. Boğulmakta oldu-

ğunu. Koşmaya başlar. Sokak boyunca koşar. Paul de peşinden koşar. Bunun bir şaka olduğunu sanır önce, bir oyun; kovalanma arzusuyla kendisinden kaçıyormuş gibi.

Elaine daha hızlı koşmaya başlar.

"Hey, hey," der Paul, onu yakalayıp durdurarak.

Elain'in gözlerinde hiddet vardır, bakışları vahşidir.

Paul onu kendine çekip bedenine bastırır. "Artık iyisin bak," der, kendi de korkmuş olmasına rağmen. "Her şey yoluna girecek," der, onu sokağın evin bulunduğu öteki tarafına geçirerek. "Şok sadece. Şok etkisi."

Ev.

Elaine'in annesinin arabası sokağa park edilmiştir. Paul rahat bir nefes alır. "Annen burada," der. "Her şey yoluna girecek."

Anne burada. Anne her şeyi yoluna koyacak. Her şey güzel olacak yine. Erken gelen büyülü sözler.

"Bütün gün işte mi olacaksın?" diye sorar Elaine, Paul'e.

"Başka nerede olabilirim ki?" Elaine'in ne demek istediğini düşünür. Bazen birileriyle buluşmak için bir yerlere gittiğini biliyor olabilir mi? Bayan Elma'yı falan?

"Sana ulaşmam gerekebilir. Ya evle ilgili bir şey sormak istersem?"

"Sana Henry'nin cep telefonunu vereyim öyleyse." Telefonu Elaine'e verir. "Bürom otomatik aramada. Benimki 2."

"1 kim?"

"Henry," der Paul. Telefonun bilgi içerdiği, Sevgili hakkında bilmediği şeyleri öğrenebileceği hiç aklına gelmemiştir. 3 kim diye düşünür? Ya 4 ve 5? Bellek 99 numara alıyor –99 kim?"

Elaine'in annesi bahçede beklemektedir. "Cumartesi akşamından beri arıyorum sizi," der anne. "Telefonu bir kez olsun açmadınız. Merak edip geldim. Ne oldu?"

"Evi yaktık," der Elaine.

"Şimdi anlıyorum işte," der annesi. "Bir şeyler olmuştur kesin diye düşündüm zaten. Bahçenin üzerinde bir milyon insan tepin-

miş sanki. Çılgın bir parti vermiş olabileceğinizi düşündüm. Aradım durdum seni. Konuşmaya ihtiyacım vardı. Seninle konuşunca kendimi daha iyi hissediyorum."

"Aslında ben seninle konuşunca kendimi iyi hissetmeliyim," der Elaine.

"Ne zaman babanla konuşsam, onunla ne zaman ciddi bir konuşma yapmaya kalksam, televizyonu açıyor. Siz de evde değildiniz?"

"Yangın çıktı," der Paul. "Arkadaşlarımızın evinde kalıyoruz."

"Telesekreterinize ne oldu?"

"Sattık."

"Neyse, sana bir şey danışmak istemiştim. Geçen gün eve geldiğimde baban–"

"Ev yandı," der Elaine, annesinin sözünü keserek.

"Gördüm. Fark edilmeyecek gibi değil. Arka tarafı da gezdim –yemek odasının duvarında koca bir delik var."

Üçü ön bahçede durmuş konuşmaktadırlar. Paul saatine bakar. "Gitmem gerek," der.

"Tabii ki gitmen gerek senin" der Elaine.

Paul, Elaine'in yanağına bir öpücük kondurur. Yıllardan beri ilk kez işe giderken onu öpmektedir. "Umarım güzel bir gün geçirirsin," der yürümeye koyulurken.

"Paul iyi, değil mi?" diye sorar Elaine'in annesi.

"Hangi açıdan?" diye sorar Elaine.

"Saçına ne oldu? Kemoterapi görüyormuş gibi bir hali var."

"Ha, şu mesele," der Elaine. "Öyle yapıyorlar. Dökülmeye başlayınca bunu yapıyorlar işte. Hepsinden kurtuluyorlar. Birden kel olmak yavaş yavaş kelleşmekten iyidir."

"Pulları temizlenmiş balığa dönmüş."

"İsteyerek yapılmış bir şey," der Elaine.

Susarlar.

"Merak ettim sizi" der annesi yine. "Telefon edip durdum. Bir türlü açmadınız telefonu."

Paul istasyona doğru yürür. Zihni oradan oraya geziniyor, hatta koşuyordur. Henry'yi ve Sevgili'yi düşünür; Henry Sevgili'yi paylaşmaya neden bu kadar istekliydi? Bayan Elma'yı düşünür, Sammy'nin otobüsün içinden el sallamasını. Pat'i ve pijamalarını ve bir gece önce yerde yatarken tüylü pembe halıdan büyük öbekler koparan Elaine'i. Düzüşmelerini.

Evlerin önünden tek tek geçer. Uzaktan park kapısından çıkmakta olan birini fark eder; yürüteçli bir yaşlı adam. Yürütecin tekerleklerinin inler gibi gıcırdayışını duyar. Yaşlı adam yürütece sıkıca tutunmuş, parkın çıkışını sarp bir yamaçtan aşağı inen bir kayakçının odaklanmasıyla kat etmektedir. Paul adamı seyrederken kalça kırığı mı yoksa beyin kanaması mı diye merak eder ya da ikisi birden –beyin kanaması geçirdi ve düştüğünde kalça kemiğini kırdı.

Adam Paul'ü görür, başını kaldırır, elinin tekini yürütecin üzerinden kaldırıp havada sallayarak ona selam verir.

Paul adamdan iki ev uzaktadır ve giderek yaklaşmaktadır.

"Bayan Ekim'in memelerini gördün mü?" diye seslenir adam. "Kocaman. Yapay mıdırlar sence? Peki, meme uçları hakkında bir şey biliyor musun? Silikonları taktıklarında meme uçları ne oluyor?" Adam bağırmaktadır. Yaşlı ve çatlak sesi şaşırtıcı derecede güçlüdür. Paul utanıp başını çevirir; kimse yoktur, kimse onu duymaz. Parkın önüne gelince durur.

"Günaydın," der Paul.

"George?" diye sorar adam, ona tuhaf bir bakış atarak, büyük bir hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle, Paul'ün George olmadığından neredeyse emindir.

"Paul ben."

"Seni başkası sandım," der adam. "George sandım." Yürütecin üzerinden Paul'e doğru eğilir. "George Nielson'ı tanıyor musun?"

"Üzerimdeki takım elbise onun," der Paul, ceketin kollarını çekiştirerek.

"Tabii bu yüzden," der adam, rahatlayarak. "Gözlerim çok iyi değil, ama o kadar da kötü değiller. Seni George sandım."

"Ben Paul'üm."

"Evi yanan adam mı?"

"O benim işte."

"Tanıştığımıza memnun oldum. Adım McKendrick. Walter McKendrik." El sıkışırlar. McKendrick yürütecine tutunur ve Paul ile kaldırımda yürümeye başlar. "Trene mi?"

"Evet."

"Sabah kalkınca ilk iş kendimi dışarı atıyorum. Çıkmazsam kendimi ölü gibi hissediyorum. Ne olursa olsun, dışarı çıkmalıyım. Parkın çevresini yürüyorum, sokağı aşağıya kadar yürüyüp geri dönüyorum. Hava kötü de olsa mutlaka her gün yapıyorum bunu. Peki, ne biliyorsun meme uçları hakkında?" diye sorar yaşlı adam. "Onu nasıl hallediyorlar? Eskiden slikon falan yoktu; ya memelerin vardı ya da yoktu. Şimdi istersen zeplin gibi yaptırabiliyorsun. Sadece büyük memelilerin poz verdiği dergiler var –George gösterdi bana."

George'ta hâlâ iş var demek ki. Aferin ona. Paul güler.

"Adın ne demiştin?" diye sorar yaşlı adam.

"Paul."

"İstasyona mı gidiyorsun?"

"Evet."

"Biraz geç gidiyorsun işe." Adam saatine bakar. "Dokuzu çeyrek geçiyor. On buçuktan önce varamazsın, on bire çeyrek kala hatta."

"Tatilden sonraki ilk gün."

"Günün önemi yok. Dakikliktir önemli olan. Ben işime hiçbir zaman geç gitmedim."

Paul konuyu değiştirir. "Size ne oldu?" diye sorar, yürüteci işaret ederek. "Kaza mı geçirdiniz?"

"Talihsizilik sonucu bir kaza geçirdim, evet. Kıçımı kırdım, kaba ifademi bağışla istersen, fakat tam olatak bu başıma geldi. İki yıl önce, Grand Central Station'da trene yetişmek için koşuyordum. Dengemi yitirip mermer basamaklardan aşağı yuvarlandım, ölebilirdim de. Yaş yetmiş dört –onlara da beni çayıra salmak için iyi bir

bahane oldu. Kıçımda, kalçamda ve bacağımda çiviler var. Geç saatlere kadar çalıştığım gecelerin bedeli bu. Masamın başında ölürdüm eğer bu elimde olsaydı. İşim, benim bütün hayatımdı. Orada mutluydum." Bir bayıra geldiler, uzun bir iniş. "Seninle aşağı inemem," der McKendrick. "Çok istememe rağmen. Bir keresinde yaptım ve geri çıkamadım. Oturup birilerinin beni yukarı götürmesini beklemek zorunda kaldım. Kocaman bir araba süren bir kadın acıdı da beni arabasına alıp yukarı çıkardı." Durur. "Çok yoruldum. Eve dönüyorum." O ağır dönüşe başlar, yürütücüyü döndüren dört noktalı koreografik hareket. "Bana uğra bir gün, sana birkaç şey gösteririm. Sıkı bir koleksiyonum var."

"Uğrayacağım," der Paul, bekleyerek, yaşlı adamı gözleyip evine sağ salim girdiğini görmesi gerektiği hissiyatı içinde.

"Git," der McKendrick, eliyle Paul'e gitmesini işaret ederek. "Treni kaçırma."

Paul saatine bakar. 09:27. Trenin geliş saati 09:35'dir. Paul'ün önündeuzunca bir yol vardır hâlâ. Yaşlı adam haklıdır, treni kaçırması hiç iyi olmayacaktır. Daha fazla gecikemez; gecikmiştir zaten gecikeceği kadar. Koşmaya başlar.

"Aferin sana," diye bağırır yaşlı adam ardından. "Doğrusu budur işte."

Elaine ile annesi eve girerler.

"Her tarafı açalım," der annesi, eliyle pencereleri ve kapıları işaret ederek. "İs kokuyor. İs kokuyor," der yüksek sesle.

Elaine şaşkındır, bir endişe yumağı kaplamıştır içini. Hiç onu dinleyen birisi olmuş muydu? Ya ona ne istediğini soran? Peki kendisi hiç hissettiklerini, istediklerini anlatmayı düşünmüş müydü? Elaine mutfak lavabosunun üzerindeki pencereyi açmaya çalışır. Vurur, yumruklar. Güm! Güm! Eli çerçeveden kayıp camdan geçer neredeyse.

"Usulca yap," der annesi. "Bir şey takıldığında usulca açmaya çalışmak gerek."

Elaine annesini dinler ve kanatlı eski pencere açılıverir.

"Evde elma ve tarçın var mı? Satılık evlerde öyle yaparlar. Ocağın üzerine elma ve tarçın dolu bir çaydanlık koyarlar ve alıcılar da bu güzel kokunun etkisiyle evi beğenirler."

Annesi buzdolabını açar, içinden bozuk yiyecek kokusu yayılır. Annesi buzdolabının kapısını hızla kapar.

Elaine yukarı çıkıp bütün pencereleri açmaya koyulur.

Yemek odasının tam üzerindeki ebeneyn yatak odasının tavanında küçük bir delik fark eder –tavanı delip geçen bir şeyin bıraktığı iz. İğne delikli kamerayı andırmaktadır. İçinden gökyüzü görünmektedir, masmavi bir nokta. Bir bulut geçer, sonra bir uçak, sonra kaybolur. Her şey sürekli bir devinim halindedir, Elaine ise hareketsiz durmaktadır.

"Açıl susam açıl!" Annesinin aşağıda kendi kendine konuştuğunu duyar.

Paul'ün evrak çantası gözüne ilişir, köşeye itilmiştir çanta. Cep telefonunu çıkarıp Nielson'ları arar. "Paul çantasını almadan gitmiş," der Elaine, George'a. "Çantayı ona sen götürürsün diye düşündüm. Bak, çıkmadan yakaladım seni."

"Tabii götürürüm. Hiç sorun değil. Ben hallederim," der George. Konuşmasındaki tekrarlar, sesindeki isteksizlik, aslında bunun büyük bir iyilik olarak görülmesi gerektiğine işaret eder. "Şimdi arabaya binmek üzereyim. Bir dakika sonra görüşürüz."

Elaine, "Bitir" tuşuna basar ve Daniel'ın okulunu arar. "Bir mesaj bırakmak istiyorum. Lütfen Daniel Weiss'a okuldan sonra eve gelmesini iletir misiniz? Kendi evine."

"Kiminle görüşüyorum?" der okul sekreteri, aniden kuşkulanarak.

"Ben annesiyim," der Elaine.

"Adınız ne?"

"Elaine. Elaine Weiss." Evin yandığına dair bir şey söylemek üzeredir.

"Adresiniz ne?" diye sorar sekreter, sözünü keserek.

"Bir sorun mu var?"

"Çok dikkatli olmak zorundayız. Bir dakika, lütfen."

Elaine'i beklemeye alır. Kulağına bastırdığı telefon ısınmaya başlar. Elaine'in kulağı yanmaktadır artık.

"Elaine," der kadın, geri döndüğünde, eski bir arkadaşıyla konuşur gibi. "Tamam. Mesajını ileteceğim –Daniel okuldan sonra eve, kendi evine dönecek."

"Bitir" tuşu. Elaine kulağını eller. Sıcaktır. Cep telefonu dişçi röntgeni gibi uzun süre maruz kalınmaması gereken bir şey miydi?

Telefon çalar. Çalar ve aynı zamanda titreşir elinde.

"Telefon mu o?" diye seslenir annesi. "Telefon tamir oldu mu?"

Elaine telefonun kapağını açar.

"Sabahtan beri sana ulaşmaya çalışıyorum," der bir kadın sesi. "Üstünde ne var?"

Elaine üstüne bakar. "Kirli giysiler."

Sessizlik. "Sen bana ne giydiğimi sormayacak mısın?"

"Ne var üstünde?" diye sorar Elaine.

"Bana mı bir şey dedin?" diye seslenir annesi öteki odadan.

"Hiçbir şey," der kadın.

"Elaine?" diye seslenir annesi.

"Hayır," der Elaine annesine.

"Evet," der kadın.

"Hangi numarayı aramıştınız?"

"Seninkini," der kadın.

"Elaine, telefon mu çalıyor yoksa?"

"Kapatmam gerek," der Elaine, elinde evrak çantasıyla merdivenden inerek. "Annem beni çağırıyor."

"Daha sonra tekrar arayacağım."

"Biriyle konuştuğunu duydum sanki." Annesi mutfaktadır. Burnunu ve ağzını bir bulaşık beziyle kapatmıştır, bir soyguncuyu andırmaktadır. Mutfak leş gibi is ve Shalimar parfümü kokmaktadır.

"Güzel bir şey koklamak zorundaydım," der annesi. "Bütün şişeyi sıktım işte –doğum günümde bana yeni bir şişe alırsın."

Elaine başıyla tamam der.

"İzninle," der annesi, cep telefonunu Elaine'in elinden alarak.

"Telefon şirketini aramalıyım, elektrik idaresini de, bir de her şeyin yolunda olduğunu söylemek için babanı. Nasıl açılıyor bu?"

"Açık zaten," der Elaine. "Bölge kodunu ve numarayı tuşla, sonra "Ara" tuşuna bas. Sammy'nin okulunu arayıp eve gelmesi gerektiğini bir kez daha hatırlatabilir misin?"

Elaine'in zihninde Sammy'nin otobüsün içinden el sallayışı canlanır –nasıl görememişlerdi onu?

Dışarıda George klaksonu öttürür. Elaine evrak çantasını kaptığı gibi fırlar.

"Çöpü de al," der annesi, kapının önündeki çöp torbalarını işaret ederek.

Eski bir mavi Mustang geçer evin önünden. Araba Elaine'i geçer, sonra geri geri gelir. Sürücüsü saçına lacivert çiçekli bir eşarp bağlamıştır, gözünde siyah güneş gözlüğü vardır.

"Selam," der. "Harikulade değil mi?"

Elaine arabaya yaklaşır. "Affedersiniz?" der, boş bir bakışla.

"Elbise." Kadın elbisesini çekiştirir –Elaine'in mavi Dior elbisesidir, Bayan Hansen'ın bir gün önce sattığı.

"Oo," der Elaine. "Harikulade."

"Bak Elmhurst'ten ne aldım?" Kadın arabanın koltuğunun üzerinde duran mavi Dior çantayı işaret eder.

"Vay canına," der Elaine, "gerçekten çok zevklisin." İki koltuğun arasına bir telefon monte edilmiştir. "Araba telefonun da var."

"Onsuz yapamam. Can kurtarır. Neyse, gitmem gerek," der kadın.

Elaine kaldırımda kalakalır, merak içinde. Garip telefono eden bu kadın olabilir miydi? Neden olmasın? Telefon ve giysi saplantısı uyuyor. Elaine eve döner.

"Görevlerimi yerine getirdim," der annesi, telefonu elinde tutmaya devam ederek. "Sammy eve gelecek, telefon şirketi yolda, elektrik de hava kararmadan önce bağlanacak."

Cep telefonu çalar. Elaine telefonun annesin açık elinde titreştiğini görür.

"Bu telefonu sevip sevmediğimi bilemiyorum," der annesi. Telefon yine çalar. "Cevap versem mi? Alo?"

Elaine annesinin yüzünü seyreder –kadın mı arıyor yine?

"Bluz ve etek," der annesi. Elaine telefona doğru hamle yapar. Annesi eliyle onu uzaklaştırır. "Gri ya da işte kahverengiye çalan bir gri." Duraklama. "Hayır, daha önce konuştuğumuzu sanmıyorum. Kızımın arkadaşı mısınız? Hemen yanımda." Bir duraklama daha. "Kirli giysiler."

"Anne," der Elaine.

Annesi elini kaldırıp Elaine'i susturur. "Hımm. Hımm," der annesi, dikkatle dinleyerek. Yüzü kızarır.

"Anne," der Elaine yine, annesinin yüzündeki kızarıklıktan utanarak.

"Şey," der annesi sonunda, "bütün bu söylediklerniz çok hoş da, ilgilendiğimizi hiç sanmıyorum. Teşekkür ederim." Elaine'e döner. "Nasıl kapanıyor bu?"

" 'Bitir' tuşuna bas. Kimdi o?"

"Bilmiyorum. Önce bir tür anket sandım, sonra biraz tuhaflaştı."

"Arabadan arıyor gibi miydi?"

"Hayır. Hayır, sanmıyorum," der annesi. "Senin numaran rehberde kayıtlı mı?"

"Bu telefon bize ait değil. Henry'nin telefonu."

"Tamam, anlaşıldı. Kapat," der annesi. Elaine telefonu kapatır.

Paul trendedir, kahvelerini yudumlayarak katlanmış gazetelerini okumakta olan adamları seyretmektedir. Kıçında çivilerle evinde oturmuş porno dergilerinin sayfalarını çevirmekte olan McKendrick'i düşünür. Paul trende olmaktan, işe gidiyor olmaktan hoşnuttur. McKendrick'in ince sesini hatırlar –"Masamda ölürdüm elimde olsaydı."

Paul evi düşünür, Elaine ile annesini bahçede bırakıp her şeyi boş verişini. Kimseye söylememiştir, fakat o da evden korkmakta-

dır. Nasıl onarılacağına dair hiçbir fikri yoktur. Telafisi mümkün olmayan, henüz tam kavrayamadığı korkunç bir şeyin gerçekleşmiş olmasından korkmaktadır. Yaptıkları o denli inanılmaz dürtüsel, o denli bilerek yıkıcı, tuhaf bir biçimde o denli heyecan vericiydi ki, korkuya kapılmaktan kendini alıkoyamamıştı. Her şey yolunda, der kendi kendine, o sabah Elaine'e söylediğini tekrarlayarak.

Bir liste yap. Evrak çantasına uzanır –yanında değildir. Hiçbir şeyi yoktur. Yedi yaşındadır ve öğle yemeğini yanına almayı unutmuştur sanki. Çıplak, hazırlıksız, panik içinde. Tren Fordham durağına vardığında Paul trenden inmeyi düşünür; aksi istikamete giden trene binip eve dönerek evrak çantasını almayı planlar. Saatine bakar –geç. Evrak çantasının nerede olabileceğine dair bir fikri bile yoktur. Evde, holdeki portmantonun yanında mı, yoksa Elaine "kazayla" bahçe satışında onu da mı elden çıkardı? Öyleyse, bu başına gelenin bedeli ne olacaktı? Bürosuna gittiğinde masasında başka birini mi bulacaktı?

"Affedersiniz," der yanında oturan adama. "Kaleminizi ödünç alabilir miyim?" Adam Paul'e bir kalem uzatır ve Paul eline not alır. Sigortacı. Duvarcı. Boyacı.

"Fırıncı, Banker ve Kızılderili Reisi'ni unuttun," der adam.

"Efendim?"

"Eskiden bunu hep yapardım. İşimden nefret ediyordum ve işe giderken yapabileceğim bütün başka şeylerin listesini yapardım."

"Öyle mi?" der Paul.

"Sonra bütün umudumu yitirdim." Adam samimiyetle gülümser. "Bob Becker," der, elini uzatarak. "Pathways International CEO'su."

"İlaç üreticisi mi?"

"Aynen –zihinsel ilaçlar, akıllı ilaçlar, doğrudan ileticileri hedef al diyen, inhibitörleri yükselt diyen ilaçlar. Adın ne?"

"Paul. Paul Weiss," der Paul, kalemi iade ederek.

"Hımm, ve Rifkind?" diye sorar adam, bu bir Beckett oyunuymuş gibi. Gerçekdışı bir yanı vardır adamın; her şeyin bir anlamı var, ama aynı zamanda başka anlama da gelir.

"Rifkind yok," der Paul. Ve "Rifkind" bir sözcük gibi çıkar ağzından, bir anlamı olan bir sözcük –"Fena sayılmaz, ya sen?" gibi.

"Listene bir göz atalım," der Becker, Paul'ün eline bakarak.

"Meslek listesi değil aslında," der Paul, elini göğsüne yaklaştırarak. "Yapmayı hatırlamam gereken şeylerin listesi, ilgilenilmesi gereken işler."

"İyi o zaman, avucuna bakalım." Becker, Paul'ün elini çeker, parmaklarını aralar ve avucunu, ortadaki yumuşak bölgeyi ovuşturup Paul'ün notlarını biraz bulandırır. "İlginç..." der Becker. "hayatında çok şey gerçekleşmekte ve umut edeceğin pek çok şey var."

Tren Grand Central Station'a yanaşırken Becker, Paul'ün elini biraz daha kendine doğru çekip dudaklarını avucuna bastırır. "Tanıştığımıza memnun oldum, dostum," der. "Talihin açık olsun."

Kalabalık çıkış kapısına doğru yönelir. Paul titilip kakılır, az önce yaşadığı anın içindedir hâlâ. Avucu gıdıklanmaktadır, o öpücük onu sersemletmiştir –öpücük müydü?

Ayakuçlarında yükselip Becker'a bakar, fakat Becker gitmiştir.

Metroda olanları unutmaya çalışır. İşi düşünür. Masasına oturmak için sabırsızlanmaktadır –her şeyi yeniden düzenleyecek, örgütleyecekti. Bu sefer güçlü olup kontrolü tam olarak eline alacaktı. Listeler yapacak, telefonlar edecek, randevular ayarlayacaktı. Göğsü sıkışmıştı. Bir an önce ofise varma telaşı içindedir. Ofise varabilirse her şey yoluna girecektir. İnsanlarla koşuşacaktır. Onlardan tavsiye isteyecektir, başka insanların adlarını isteyecektir; ona yardım edebilecek insanların, tamirat işini bilen insanların. Avucunu bacağına bir ileri bir geri sürterek siler.

"Günaydın," der sekreteri Paul kapıdan girdiğinde.

"Üstündeki takım çok güzelmiş," der üst kattan bir kadın.

"Teşekkür ederim," der Paul, takım elbisenin George'a ait olduğunu unutarak.

Gülümsemektedir Paul. Hoşnuttur orada olmaktan. Sabahtır, aydınlık ve erken. Neredeyse her şey yolunda gibidir...

"Evrak çantamı unuttum," der Paul, kollarını oğlan çocuğu gibi neşeyle ileri geri sallayarak, kendisini ne kadar hafif hisssettiğini

açıklamak istercesine. "Almadan çıkmışım. Tamamen unutmuşum."

"Arkadaşın George evrak çantanı kırk dakika kadar önce buraya bıraktı."

Paul sallanmayı keser. Nasıl olmuştu bu? Hem neredeydi ki evrak çantası? Daha önemlisi, George kente ondan önce varmayı nasıl başarmıştı?

"Seni akşam yemeğinde göreceğini söyledi, fakat sormak istediğin bir şey varsa ya da ona daha önce ihtiyaç duyarsan ofisini arayabilirmişsin."

"George iyi," diye geçirir içinden Paul. Ve hızlı. Belki biraz fazla iyi. Paul onu aramak ister. George'a sormak istediği birkaç soru vardır: Bayan Ekim'in memelerini gördün mü? Sence onlar silikon mu? Hey, meme uçları hakkında ne biliyorsun? Slikonları yerleştirirken meme uçlarına ne yapıyorlar?

"Başka?" diye sorar sekreterine.

"Warburton raporuna yazdığın görüşü bekliyor."

Paul evrak çantasını elinde tutmaya devam eden sekreterine bakar.

"Rapor. Cuma günü buraya koymuştum." Evrak çantasının yan tarafını okşar.

"Bakmaya fırsatım olmadı," der Paul, kendini "kedi kaptı" der gibi hissederek. "Yangın çıktı. Motelde kaldık. Unuttum."

"Görüşünün gecikeceğini söylerim," der sekreteri.

"Okurum raporu ben hemen," der Paul, evrak çantasını alıp ofisine girerek.

Sekreteri Henry'nin aradığını söyleyerek bir telefon bağlar.

"Üçlü ilişki," der Sevgili.

Paul bir şey demez.

"Hadi," der Henry. "Oyunbozanlık yapma. Ben Bond, James Bond."

"Ben Rus casusuyum," der Sevgili.

"Peki, ben kimim?" diye sorar Paul.

"Birleşmiş Milletler'den bir diplomat," der Henry.

Paul'ün sekreteri girer içeri. "On dakika sonra toplantınız var."

Paul elini ahizenin üzerine koyar. "Sekiz dakika sonra kapıyı çal."

"Olur," der sekreter, kapıyı kapatarak.

Paul telefona döner. Henry kötü bir Sean Connery taklidi yaparak Sevgili'yle konuşmaktadır. Sevgili Rus aksanıyla inler.

Paul dinler.

Paul elini düşünür; avucundaki öpücüğü. Çişi de gelmiştir. Ellerini yıkaması ve işemesi gerekmektedir, fakat erkekler tuvaletine girip işemeden önce ellerini yıkamasının tuhaf kaçağını düşünür. Tuhaf davranmak istemez, fakat öpücük hâlâ avucunda iken kendine dokunmak da istemez. Bekleyecektir, ellerini yıkamayı bekleyecektir, işemeyi bekleyecektir. İşini yapacak, başka şeylere dokunacaktır. Öpücük zamanla kaybolacaktır, silinecektir.

Düğmeye basıp sekreterini çağırır. "Bir fincan kahve alabilir miyim lütfen?"

Birkaç dakika sonra, sekreteri ona fincanı verirken, "kazayla" eline biraz döker.

"Affedersiniz, sizi haşladım mı?" diye sorar sekreter.

"Hayır, ilgisi yok," der Paul, gülümseyerek, elini kâğıt mendille kurulayıp temizleyerek.

Çalışmaktadırlar. Annesi hangi odada bulunuyorsa, Elaine o odanın dışındadır. Annesinin varlığı, buzdolabı raflarının düzenlenmesinden havlu katlamanın doğru yoluna varıncaya dek her konudaki rahatsız edici bilmişliği, Elaine'i öfkelendirmektedir. Bunun doğurduğu kimyasal etki ise onu çalışmaya itmektedir. Kendi başına kalmış olsa yapacağından çok daha istekli, hızlı ve hakkını vererek çalışmaktadır. Yatak çarşaflarını alır, isli havlu ve giysileri toplar. Bir kova, bir sünger ve kendine özgü Murphy's, Windex ve 409 karışımıyla itfaiyecilerin ayak izlerini siler. Evin içinde ilerlemeyi sürdürür –Pat'in yoksul erkek hali gibidir, üretken olabilmek için tepesinin atması gereken türden.

Bir noktada kovasını tekrar doldurmak için aşağı iner. Annesi buzu erimiş bir kutu konsantre limonatayı sodayla karıştırmıştır.

"Seninle oturup ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor," der annesi, Elaine'e de bir bardak koyarak.

Elaine'in beklediği an gelmiştir; paylama. Annesi ona aklını başına toplamasını, önüne bakıp ileri doğru yürümesini söylemek üzeredir.

"Geçen gün babana bir şey söylemeye çalışıyordum," der annesi. "Salondaki kanepelere dair fikrini almak istedim. Onları yeniden kaplatmayı düşünüyorum. Kumaşı buldum, fakat pahalı... Sonra belki yeni kanepe alsak daha iyi olur diye düşündüm..." Annesi durur ve Elaine'e, "Beni dinliyor musun?" diye sorar gibi bakar. Sonra devam eder. "Bu yüzden babana, 'kaplatmanın bir maliyeti var, yenilemenin de bir maliyeti var. Ancak bunlar neredeyse birbirine eşit,' dedim."

Elaine dikkatle dinlemektedir, sonunda önemli ve anlamlı bir ders çıkarılabilecek bir hikâye olmasını umarak.

"Mobilyalar hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğunu bilmiyorum..."

Birden, Elaine daha fazla dinleyemez; hikâye bütünüyle konu dışıdır. Elaine kendini pataklamakla meşguldür: Neden bu kadar safsın? Neden kerizleniyorsun? Neden her seferinde bu sefer farklı olacağını düşünüyorsun? Neden hiç umudunu yitirmiyorsun? Nasıl bir budalasın sen?

Elaine ağlamaya başlar.

"Limonata yüzünden mi?" diye sorar annesi. "Limonatayı mı beğenmedin? Biraz tatlı –sodası biraz fazla oldu belki."

"Mutsuzum. Evimi yaktım ve gerçekten mutsuzum," der Elaine.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sorar annesi, kendini savunarak. "Benim artık senin için bir şey yapamayacağım kadar büyüksün. Eve gelmek ister misin? Evime dönmek ister misin?"

"Evimize" değil, "eve" değil, "evime". Elaine evden ayrılalı yirmi yıl olmuştur, fakat orayı hâlâ evi gibi, en azından *ev* gibi düşünmektedir.

"Eve gelmek istiyor musun? Paul ile çocukları da getirmek ister misin? Hepimiz aynı çatı altında yaşasak daha mı iyi olur sence?"

Elaine bunu hayal eder. Merdivenin üzerindeki odasında görür kendini, çocukluğunun dar yatağında. Danny ile Sammy holün sonundaki küçük odada, Paul salondaki çekyatta. Her sabah babasıyla annesinin didişmelerinin sesiyle uyanmayı hayal eder, kesintisiz bir gevezelik. "Kavga etmiyoruz, konuşuyoruz. Bu bir konuşma sadece."

"İstediğin bu mu?" diye sorar annesi.

"Hayır," der Elaine, kendinden emin.

Nedir istediği? Kendisini üçüncü tekil şahıs olarak düşünür, birinci tekil şahısla üçüncü tekil şahıs arasındaki mesafe ona mantıklı bir perspektif sağlayacakmış gibi. Nedir Elaine'in istediği? Kendi sorusunu yanıtlamaya çabalar; öğüt, güven duygusu, yön, teselli.

"Nefret ediyor musun?" diye sorar Elaine annesine. "Her şeyden nefret ediyor musun? Aile sahibi olmaktan bile nefret ediyor musun? Benden nefret ediyor musun? Korkunç muyum? Hepimiz o kadar korkunç muyuz?"

Annesi sözünü keser. "Kimin nefret etmeye hakkı var? Bu tür korkunç düşüncelere kapılmaya kimin hakkı var? Her şeye dair duyguların olması gerektiğini mi düşünüyorsun? Bu kadar çok duyguya ihtiyacın yok." İç çeker. "Şeylerin nasıl olması gerektiğine dair bir fantezin var. Gündüz düşleri kurmayı bırak. Kendine ne istediğini sor, sonra onu elde etmeye çalış. Bunu kendin yapmak zorundasın; kimse senin için yapamaz. Kendi hayatını kendin kurmalısın."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ne istediğimi bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum," diye hıçkırır Elaine. "Ağlıyorum ve neden ağladığımı bile bilmiyorum. Takılıp kalmışım. Tamamen."

"Harikulade bir hayatın var," diye ısrar eder annesi.

"Belki istediklerim beni aşıyor, belki bana göre değil."

"Sen sadece sıkılmışsın."

Elaine ağlamayı keser. "Sıkılmış ve sıkıcı. Ve acınası. Ve aptal. Nasıl bu kadar budala olabiliyorum?" der, masadan kalkarak.

Kapı zili çalar. "Şişmanı unuttun," der annesi.

"Ne?"

"Sıkıcı, aptal ve şişman." Annesi doğru olmayan o eski teraneye yeniden başlar –Elaine'in çocukken kendi hakkında söylediği şeyler.

Şişman değildir Elaine. On beş yaşından beri şişman olmamıştır, aslında o zaman bile sadece biraz topluydu. Annesine dehşetle bakar, "Neden bunu bana hâlâ yapıyorsun," diye sorar gibi. Söylediklerimin tek sözcüğünü bile duymadın mı?

Kapı zili çalar yine. Annesi gidip kapıyı açar, elektrikçiyi içeri alır. Elaine merdivenden üst kata kaçar. Yapması gereken şeyler vardır, fakat üst kata çıktığında ne olduklarını hatırlayamaz.

Çıplak şiltenin üzerine uzanır, tavandaki iğne deliğine bakar. Gökyüzü mavidir. Bir bulut geçer. Gökyüzü, hava, bulutlar, güneş ve ay; güzel. Her zaman olduğu gibi. Küçük mavi noktaya bakar. Uyur. Rüya görür. Uyandığında kendini biraz daha fazla ve biraz daha az kendi gibi hisseder.

Mutfak tertemiz ve sessizdir. Oturma odasının tozu alınmış, döşemeler parlatılıp cilalanmıştır; Lemon Pledge ile Murphy's Oil kokusu vardır havada. Annesi kanepeye oturmuş dergi okumaktadır. Üzerinde ceketi vardır, çantası yanı başındadır. Artık eve gidebileceği söylenmiş, ücretinin verilmesini bekleyen temizlikçi bir kadın gibi.

"Seni uyandırmak istemedim," der annesi. "Arkadaşın Pat aradı. Ona ihtiyacın olup olmadığını öğrenmek istedi. Her şeyin kontrol altında olduğunu söyledim." Annesi kendi verimliliğini takdir edip gülümser. "Dinlenebildin mi? Kendini daha iyi hissediyor musun? Birkaç kez gelip baktım sana. Bebek gibi uyuyordun. Gidip biraz alışveriş yaptım ben de. Evden çıktığımı duymadın, değil mi?"

Elaine başını sallar. "Hiçbir şey duymadım."

"Bir koşu markete gittim. Zaten gitmem gerekiyordu; evde babana yedirebileceğim bir şey yoktu. Sana da birkaç şey aldım. Hangi markaları sevdiğinizi bilmediğim için sadece çocuklara bir şeyler aldım. Onlar sizin kadar müşkülpesent değildir diye düşündüm."

Yine kendini savunuyor ve bu rahatsız edici. Nereden biliyor onların ne kadar müşkülpesent olduklarını? Üstelik Elaine ile Paul, Sammy ile Daniel'den çok daha az müşkülpesenttirler.

Annesi çantasını alıp anahtarlarını çıkarır. Kanepeden kalkmakta zorlanır. "Biraz fazla yumuşak," der, kalkmaya çabalayarak. "Yeni bir kanepe alsan iyi edersin, bu kadar derin olmasın. Eskisi kadar akrobatik değilim artık."

"Gidiyor musun?"

"Babanın bana ihtiyacı var.Birkaç saat sonra kendini yalnız hissetmeye başlar." Derin bir soluk alır. "Elektrik bağlandı, telefon çalışıyor, çarşaflar yıkandı, havlular kurutucuda, bulaşık yıkandı. Mutfakta çocuklar için atıştırmalık birkaç şey var. Başka ne yapabilirim bilmiyorum."

Elaine'in içinden, "Ya yemek odası?" diye sormak geçer. "Duvardaki delik ne olacak? Halının vıcık vıcıklığına ya da yemek odası masasının yakacak odun gibi ortadan ikiye ayrılmasına ne demeli?" demek ister. "Henüz gidemezsin, işin bitmedi –ben kendimi hâlâ korkunç hissediyorum," demek ister.

Annesi saatine bakar. "Çocuklar birazdan evde olurlar," der kapıya doğru yürüyerek.

Elaine'in içinden kendini yere fırlatıp annesinin bacaklarına sarılmak gelir. "Gitme," diye yalvarmak. Fakat onun yerine, annesini kapıya geçirir. El sallar.

Anne buradaydı. Anne gitti. Her şey eskisi gibi. Elaine kapıyı kapatır.

Akşamüstü ışığı süzülmektedir oturma odasına, mobilyaları teğet geçip hole sızmaktadır. Turuncu. Kırmızıya çalan turuncu. Batmakta olan güneşin duvarları ve döşemeleri yıkayan kızıllığı Elaine'e ateşi çağrıştırır, yangını.

Ev boştur.

Elaine giysilerini çıkarır, çamaşır makinesine tıkar ve çıkardığı ıslak havluları kurutucuya koyar. Çıplak, bir tablo figürü gibi çıkar merdivenden. Duş yapar, yıkanırken bir yandan da ölü deriyi kazımak için satın aldığı banyo lifiyle küvetin üstündeki fayansları siler. Beşinci vitestedir. Pat gibi, her hareketi iki hareket içerir –duş ve silme. Zihnine sıva izlerini temizlemek için bir malzeme almayı not eder.

Üzerinden su damlamaktadır. Birilerinin onu pencerelerden görebileceği endişesiyle merdivenden aşağı iner, –mavi arabalı kadın, Bayan Hansen, evin önünden geçmekte olan bir çocuk. Bir kafesten farksızdır ev, bir vitrin. Derin düşüncelere dalmıştır. Kapıyı duymaz. Ayak seslerini duymaz.

Polis memuru ön holdedir. "Suç mahaline zarar vermiyorsunuz, değil mi?" diye sorar polis.

"Veriyor muyum?" diye sorar Elaine, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturarak.

"Şaka yapıyordum," der. Kendi şakasına güler. "Polis mizahı işte."

Holde durmaktadırlar. Elaine çıplaktır, ıslak. Adam onun çıplaklığının farkında değildir sanki, fakat farkında olması gerekir – gözlemci olmak, ayrıntıları kaydetmek işidir onun.

"Peki şimdi sizin bu yaptığınız haaneye tecavüz mü oluyor?" diye sorar Elaine.

"Ziyaret sadece," der polis, "fakat bir çilingir çağırsanız iyi edersiniz."

"Kilit kırık mı?"

"Kırık tabii ki," der polis.

Elaine su birikintisinin ortasında durmaktadır, küçük bir banyo suyu gölü. İlk tanışmalarını hatırlar. Eve dönerken sahile park edip iki esrarlı sigara içmişlerdi. Arabanın içini bir el feneri taramış ve pencere çalınmıştı. "Camınızı indirin, efendim," demişti memur.

"Sadece manzarayı seyrediyoruz," demişti Paul.

"Burada bunu yapmayız, efendim," demişti polis, sonra Paul'denehliyetini vermesini istemişti. Tutuklanacaklarından emin olan Paul kalp krizi geçirecekti az kalsın. Yüzünün aldığı renk Elaine'in belleğindeydi hâlâ –karanlıkta parlayan türde bir beyaz, cildi kaygan bir soğuk ter tabakasıyla kaplanmış.

"Evinize gidin, " demişti sonunda polis, onları salarak, fakat Paul'e ehliyetini iade etmeyi unutarak. Ertesi gün eve gelmişti; Elaine mutfakta çıplaktı ve kafası iyiydi, bir şeyler atıştırıyordu. Kapı çaldığında kendini yere atmıştı. Muşamba döşemede mutfaktan ön

holdeki portmantoya kadar karnının üzerinde sürünerek gitmişti. Portmantonun içinde ayakta durup ön kapıyı açmadan önce Paul'ün siyah kaşmir paltosunu giymişti.

"Bir şekilde," demişti polis," kocanıza ehliyetini iade etmeyi unutmuşum."

"Teşekkür ederim," demişti Elaine, ehliyeti adamdan alıp paltonun altında çırılçıplak olduğunu bilip bilmediğini ve biliyorsa ne düşündüğünü merak ederek.

Ve şimdi, bir kez daha, onun karşısında duruyor, çıplak –bu kez gerçekten çıplak.

Adam ona bakmaktadır.

Tenindeki su buharlaşır. Tüyleri diken diken olur.Göğüs uçları buruşuktur, arzudan dikleştiği sanılabilecek iki sert budak.

"Olaydan sonra neler yaptığınıza bir bakmak için uğradım," der adam.

Elaine tabii anlamında başını sallar. Arka planda kurutucudaki havluların takla sesleri duyulmaktadır.

"Çocuklar okulda mı?"

Elaine başını sallar yine.

"Eşin kentte?"

"Annem de biraz önce çıktı," der Elaine.

"Evet, arabasını gördüm."

Elaine elini kalçasına koyar. "O zaman," der.

"Her şey müsait gibi görünüyor," der adam.

Bir gürültü duyulur –arka basamaklarda ayak sesleri.

"Çocuklar," der Elaine, çamaşır odasına koşarak.

Bedenine sıcak bir havlu sarıp dışarı çıkar, bir havlu da başına sarmıştır. Polis gitmiştir. Onun yerini ön holde elinde bir tabak kurabiye ile dikilmekte olan Bayan Hansen almıştır.

"Ben pişirdim," der Bayan Hansen.

"Oo, güzel," der Elaine, polisi bulmak için kadının etrafına, ardına ve hatta içine bakarak –ve çocukların nerede olduğunu merak ederek; onların sesini duyduğundan emindir.

"Romlu kurabiye," der Bayan Hansen, tabağı Elaine'e uzatarak.

"Ne güzel," der Elaine, şaşkınlıkla. Mutfak merdiveninden ayak sesleri gelir bir kez daha.

Sammy ile Daniel kapıyı yumruklarlar.

"Selam, selam," der Elaine, kapıyı açarak. "Nasılsınız? Benim küçük yavrularım, küçük civcivlerim." Coşkulu görünmeye çabalar. "Eve hoş geldiniz." Onları alınlarından öper.

"İyi akşamlar," der Bayan Hansen, dün öğleden sonra evin etrafını suç mahalini çevirir gibi kaset bandıyla çevirerek onu rehin almayı başarmış yaratıkları gözlemleyerek.

"Bana bir dakika müsaade edin," der Elaine, giyinmek için izin isteyerek. Hızla yukarı çıkıp bulduğu ilk temiz giysileri üzerine geçirir –Paul'ün asker pantolonu, koca bir kemer ve tişört. Tekrar aşağı iner. Herkes gitmiştir.

Arka taraftadırlar. Bayan Hansen piknik masasının parçalarını birleştirip çay partisi düzenlemiştir.

"Romlu kurabiye ve limonata," der Bayan Hansen, mönüyü açıklayarak.

Sammy kurabiyeden bir ısırık alır ve yere tükürür. "Ihh," der. "İlaç tadı var."

"Bana ver," der Elaine, kurabiyeyi Sammy'nin elinden alarak. Kurabiye tok ve serttir, alkolü bol –rom süngerleri. "Mükemmel," der Elaine.

Daniel dört tane kurabiye yer ve bahçede sarhoş gibi yalpalamaya başlar. "Bir tane daha, bir tane daha," diye yalvarır.

"Yeterince yedin bence," der Elaine.

"Öğleden sonra leziz bir şey yemek gibisi yok," der Bayan Hansen. "Eskiden çok iyi aşçıydım. Çocuklarım küçükken, her şeyi pişirirdim. Aklına ne gelirse." Gökyüzüne baktıktan sonra kendi de bir kurabiye alır.

Evin arka cephesi yangından kavrulmuştur. Çatıya doğru kalın siyah çizgiler yükselmektedir, her biri öncekinden daha yüksek – trajedi yörüngesinde yol alan patinaj izleri, aşağılık koşuşturmanın sonuçları, kimse zirveye ulaşamaz– kazanan yoktur.

Yemek odasındaki delik, çizgi filmlerde bir dinamit patladığında beliren türden yanık ve ezilmiş bir görünüme sahiptir. Deliği tüketim çılgınlığıyla evin içine doğru kendine bir yol kemiren yangın mı açtı, yoksa itfaiyeciler alevleri bastırma gayretiyle duvarı mı deldiler? Hangisi önce gelir, tavuk mu yoksa yumurta mı, yangın mı yoksa delik mi?

Onun bahçesi. Petunyaları, kına çiçekleri ve sardunyaları çiğnenmiş, sapları ezilmiş. Çiçekler, ölmüş olduklarına inanmayarak, renklerini korumuş, soluklarını tutmuşlardır sanki.

Elaine harap olmuş çiçek tarhına gider. Ellerinin ve ayaklarının üzerine çömelerek arda kalanı canlandırmaya çalışır. Çiçekleri doğrultur. Birbirlerine yaslanıp hep birlikte düşerler. Onları yolmaya başlar, ezilmiş olanları öfkeyle. Ters gitmiş bunca şeyi görmeye katlanamaz.

"Kötü," der Bayan Hansen, Elaine'in yanına çökerek.

Elaine önce Bayan Hansen'in onu götürmeye geldiğini sanır. Bayan Hansen'in ona sadece çiçekleri değil saçlarını da yolmakta olan akli dengesini yitirmiş birine hitap eder gibi, "hadi, canım, bu kadar yeter," diyeceğini hayal eder.

"Bu çiçekler solgun görünüyorlar," der Bayan Hansen, cebinden bir alet çıkarıp içinden bir makas açarak, "fakat bir bardak şekerli suda canlanacaklarına bahse girerim." Çiçeklerin saplarını keser. "Benim tamircim," der aleti tıklatarak. "Onsuz hiçbir yere adımımı atmam."

"Bana Çiçek diyebilirsin," der Sammy, *Bambi*'den en sevdiğidizeyi tekrarlayarak –Daniel'ın *Yolda Öldürülmeyi Beklemek* adını taktığı bir film.

Bahçe katran çukurundan farksızdır, çamurlu yanık tahta ve taş karışımı. Mangal oradadır hâlâ, yan yatmış, yanık kömür artığı parçalar halinde toprağa dökülmüş, her şey sertleşmeye yüz tutmuş – Amerika'nın fosilleşmesi.

Daniel çamura bir sopa sokup karıştırır. "Polis neden gelmiş?"

"Kontrole gelmiş."

"Havlu neyin nesiydi?"

"Duş yapmıştım. Günün nasıl geçti?" diye sorar Elaine, konuyu değiştirerek. "Okul nasıldı? Güne iyi bir başlangıç yapabildin mi? Bayan Meaders sana iyi bir kahvaltı hazırladı mı?"

Daniel gözünün içine bakıp onu tartar. "Sen genellikle gün ortasında duş yapmazsın. "

"Kirlenmiştim," der Elaine.

Daniel sopayı çamurun içinde gezdirir. "Bu ne?" diye sorar,yanmamış bir kibrit kutusunu açığa çıkararak. İçgüdüsel olarak delile çıplak elleriyle dokunmaz, kutuyu sopayla kaldırır.

"Kibrit kutusuna benziyor," der Elaine.

"Bir anlamı vardır belki," der Daniel.

"Bir şey mi araştırıyorsun?" diye sorar Elaine, oğlunun kimden yana olduğunu merak ederek.

"Bilmem," der Daniel, sefil bir halde çamuru karıştırmayı sürdürerek.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sorar Elaine.

"Yaptın mı?" der Daniel.

Elaine Paul'de gördüğü küçümsemenin aynısını görür büyük oğlunun yüzünde. Midesi kasılır. Bir yolunu bulup bu kötü düşüncesinden kurtulmaya çalışır. "O kadar babana benziyorsun ki," der, yanağına uzanarak. Daniel yüzünü çeker."Sikişiyor musun o polisle?"

Bu düşünce Elaine'in hiç aklından geçmemişti.

"Sikişiyor musun?" diye sorar Daniel tekrar.

Daniel'in "sikişiyor musun o polisle?" dediğini duyar ve evet diye düşünür. Evet, sikişecektir o polisle, polis onu sikmek istiyorsa tabii.

" 'Sikişme' sözcüğünü kullanma," der Daniel'a.

Elaine bitkindir. Güçsüz hissetmektedir kendisini, hastalanıyormuş gibi. Bir şeyler yapmasını umarak Bayan Hansen'a bakar. Çocuklarını bir araya getirmiştir, ancak artık daha fazla katlanamayacağını hisseder. İhtiyaçları onu aşmaktadır. Daniel ile nasıl ilişki kuracağını bilmiyordur; ne yapsa ona yaranamıyordur. Paul'ün biraz sonra gelip onu evden almasını umar. Birlikte çocukları bıraktıktan sonra Pat ile George'a gideceklerdi. Dayanılmaz uzunlukta bir gün olmuştu. Parçalanmış bir evde evcilik oyunu.

Birden yüksek, parlak, metalik bir çarpma sesi duyulur; metalle metalin yeri sarsan çarpışması, trafik kazası gürültüsü. Ayaklarında ve bacaklarında hissederler, bir patlama gibi, ardında tombul bir hava bulutu bırakan bir infilak, yer değiştiren bir şeylerin esintisi.

"Neydi o?" diye bağırır Elaine.

Bayan Hansen bakmak için ön tarafa seğirtir. "Çöp kamyonu geldi," diye duyurur.

Paul trendedir, eve dönmektedir. Boş geçmiş bir gün. Bir rapor okuyup görüşünü sunmuş, iyi de karşılanmıştı, fakat günün büyük kısmını kaygılanarak geçirmişti.

"Çanağını yıka." Trendeki adam, avucunu öpen, öyle demişti ona o sabah. "Takıldığında, ne yapacağını bilemediğinde –devam et, bir sonraki şeyi yap. Kahvaltıda mısır gevreği yemişsen, çanağını yıka."

Paul insanlardan tavsiye almak için ofisinin koridorlarını arşınlamıştı–"Oturduğun ev senin mi? Satın mı aldın, yoksa evi arsaya sen mi diktirdin? Tuğla mı, yoksa ahşap mı? Çatısı düz mü, yoksa eğimli mi? Taş işçiliği hakkında bilgin var mı? Ya yangın sigortası? Boyacılar? Restorasyon? Rekonstrüksiyon?"

"Ne oldu? Weber mangalınla baş edemedin galiba," demişti adamlardan biri, onu alaya alarak, gerçek erkekler evlerinin yanmasına izin vermezler der gibi.

"İş denetlenemez bir hal aldı," demişti Paul.

"Eminim," demişti adam.

Üç kez Elaine'i cep telefonundan aramaya çalışmış, her seferinde karşısına mesaj çıkmıştı –Ulaşmaya çalıştığınız abone geçici olarak kapsama alanı dışındadır. Daha sonra tekrar aramayı deneyin.

Paul arkadaşı Tom'u düşünmüştü; üniversite arkadaşı Tom, yıllardır görmediği Tom. Geçen gece motel odasında Tom'a inanılmaz yakın hissetmişti kendini. Tom'u aramıştı, Elaine bakışlarını suratına dikmişken Tom yatıştırmıştı onu telefonda. Paul, Tom'un çalıştığı şirketin telefon numarasını bulup onu tekrar aramıştı. "Nasılsın?" diye sormuştu Paul.

"Asıl *sen* nasılsın?"

"İyiyim," demişti Paul. "Dinle, az önce seni düşünüyordum. Sana geçen gece için teşekkür etmek istiyorum."

"Boş versene," demişti Tom. "İşler ne aşamada şimdi? Polis ve sigorta müfettişiyle nasıl geçti?"

"Haber bekliyoruz," demişti Paul, başka şeyden konuşmayı dileyerek; onca yıl nerede olduklarından, hayatlarından, korkularından ve başarısızlıklarından.

"Sana kaça patlayacağı konusunda herhangi bir fikrin var mı?"

Rakamlardan söz etmişlerdi, artılardan ve eksilerden. Aslında hiçbir şey söylemeden konuşmuşlardı, gerçek hiçbir şey söylemeden, olaylar ve meblağlar.

"Bir ara görüşsek harika olur," demişti Paul.

"Evet," demişti Tom. "Bu aralar çok yoğunum, fakat işler hafifleyince görüşelim kesinlikle."

"Görüşeceğiz öyleyse," demişti Paul.

"Yardımım dokunacaksa..."

"Yardımın dokundu bile. Büyük yardımın dokundu."

"Pekâlâ, öyle olsun," demişti Tom.

Paul kendini Tom'a daha yakından ziyade daha uzak hissederek kapatmıştı telefonu. Kapatır kapatmaz Bayan Elma'yı aramıştı, bir doz ilgi için yanıp tutuşarak. Elaine ile durumlar iyi gitmişti o sabah, bu iyi olmuştu güzeldi, fakat zorlamak istemiyordu; kendini teşhir edemezdi, ondan kendisini teselli etmesini isteyemezdi. Bayan Elma'yı aramıştı, telesekreteri çıkmıştı. "Ali Baba'nın Bir Çiftliği Var"ın ilk mezürünü tuşlamış –gizli kodları– ve kapatmıştı.

Paul trendedir. Her gün aynı insanlarla gidip gelmektedir. Onların hangi kasabada yaşadıklarını bilir, ne tür palto giydiklerini bilir, kahvaltıda ne yediklerini bilir, fakat kim olduklarına dair hiçbir fikri yoktur. Birlikte trene binip inerler ve birbirlerine bütünüyle yabancıdırlar. Onlar onu tanıyorlar mı? Bazı günler diğerlerinden daha iyi göründüğünü fark ederler mi? Tren hareket eder, yıllardan beri her gün gördüğü bir kadın yaklaşır koridorda, Paul kadını başıyla selamlar. Kadın da Paul'ü selamlar. "Bak," der kendi kendine, "arkadaşlık kurmak kolay."

Paul hapşırır. Selpake çıkarmak için elini cebine sokar, yaptığına şaşarak; cebinde selpak bulunduğu vaki değildir ki. Oradadır ama, kullanır. Onun ceketi değildir bu, George'undur. Öteki cepleri arar; belediyede verilen bir konserin bileti, boş bir selofan kılıf, pembe cep astarının sökülmüş bir parçası ve dörtte biri tüketilmiş bir paket Life Savers –Wint-O-Green şekeri. Bir tane alır.

Paul istasyondan eve yürür. Gökyüzü ne alçalan ne de yükselen, fakat yavaşça solarak ufka çekilmekte olan güneşin donuk ve statik ışığıyla aydınlıktır hâlâ. Paul düşüncelerinin çokluğuna şaşarak, düşünce hızının ve kaygının neden düşüncenin kendisinden daha hızlı koştuğunun bugüne dek araştırıp araştırılmadığını merak ederek yürümeye devam eder. Cebinden hesap makinesini çıkarır, düşüncelerini saymaya çalışır; aklına gelen her yeni düşünceyle artı bire basar, aynı düşünce tekrar gelirse katlayarak basar.

"Düşünmeyi bırak," der kendi kendine, "şimdiki anın içinde kal."

Hava güzeldir, ne fazla sıcak ne fazla soğuk, mükemmel hoşlukta. Yürürken ıslık çalmak gelir içinden –Otis Redding'in "Dock of the Bay" parçasının nakaratı. Dünya aynasıdır onun. Ruh hali dengelidir. Doğa cömerttir.

Önünde bir sincap ağzında büyük bir cevizle caddede karşıdan karşıya geçmeye çalışmaktadır. Bir ileri gider, bir geri, koşup koşmamak arasında kararsız. Sincap ileri gider; ağzındaki hazine onu yavaşlatmıştır. Geniş araba sincabı görmez: küçük bir ezilme sesi duyulur. Paul arabaya bakar, şoförü görür, dikiz aynasından arkaya bakan bir kadın. Artık kaçınılmaz olandan kaçmak için hayatının son anlarında hızlı ve çılgın bir çabayla kuyruğunu çırpmakta olan sincabı seyreder.

Paul yolun kalanını hızlı bir tempoyla yürür.

Bayen Hansen arka bahçedeki piknik masasına oturmuş boşluğa bakmaktadır.

Sammy yanına oturmuştur. "Kim olduğunu sanıyorsun, bayım?" Sammy kendi kendine konuşur ve yanıt bekler. "Hey, hey, sen, sana söylüyorum."

"İyi akşamlar," der Paul.

"Elaine evde," der Bayan Hansen ona.

Ev kokmaktadır. Pis kokulu bir sis vardır havada; ateş, duman, kirli su ve Elaine'in annesinin parfümü –hepsi ince bir Murphy's Yağlı Sabun tabakasına batırılmış.

"Elaine," diye seslenir.

"Yukarıdayım," der Elaine.

Paul yemek odasına girer. Perdelerden kalan bez parçaları soğuyunca lifli kalın bir topağa dönüşmüştür. Evin yan cephesindeki delik ağır plastikle kaplanmıştır. Duvarlar biri kirli süngerle silmeye çalışmışçasına çizgilidir. Paul zararı gün ışığının bütün ferahlığı içine fırlatılmış gibi görmektedir –beklediğinden daha iyi ve daha kötüdür. Zarar geniş çaplı değildir, evin yıkılması gerekmeyecektir, fakat olan olmuştur –gerçektir. Yemek odası viran durumdadır.

Ev, Paul'ün Bay Elinden Her Şey gelir gösterisine dönüştürebileceği bir şey değildir. Gevşemiş bir vidayı sıkarak eve gelecek tamirciye ödenecek 75 dolardan tasarruf etmeye benzemez. Nasıl çalıştığını anlamak için bütün diyotları yerli yerine koyabileceğinden emin bir biçimde parçalayabileceği bir radyo gibi de değildir. Paul hayatında hiçbir şey tamir etmemiştir. Kendine bunu kendisinin yaptığını hatırlatır, o neden olmuştu; tekrar bir araya getirilip getirilemeyeceğini düşünmek için bir saniye bile duraksamadan evi o mahvetmişti. Daha kötüsü –bundan haz duymuştu. Canlandırıcı, olağanüstü bir duyguydu.

Yukarı çıkar.

Elaine çizgili çarşafın serili olduğu yatağa uzanmıştır.

"Şimdiden daha iyi görünüyor," der Paul.

Elaine bir homurtu çıkarır. Homurdanmak istemez aslında. Bir şey söylemek ister, fakat ağzından sadece bir homurtu çıkar. Gün boyunca Paul'e söyleyeceği pek çok şey düşünmüştü; inanılmaz sıcak ve cömert olandan dehşet verici olana dek uzanan bir yelpaze: Sana tapıyorum, senin üzerine yok, evi onarabiliriz, daha da iyi yapabiliriz, bu sabah o kadar harikuladesin ki. Fakat sonra nasıl bir göt olduğunu ve kim bilir kaç kadını becerdiğini hatırladım ve

senden nefret ettim, seni hakir gördüm. İğrençsin, bokun tekisin ve ben gitmek istiyorum. Sadece gitmek istiyorum, her ne demekse.

"Seni cep telefonundan en az yüz kez aradım," der Paul. "Fakat telefonu kapatmışsın."

"Açıktı, sonra tuhaf telefonlar gelmeye başladı –ne giydiğimi soran bir kadın. Önce anket sandım, fakat aramaya devam etti, o yüzden kapattım."

Paul kızarır.

"Kusura bakma cebi kapattığım için. Telefonumuz bağlandı zaten. Annem halletti."

Elaine duvardaki deliği işaret eder. "Gördüler mi sence? Birilerine bildirmek gerekir mi?"

"Fotoğrafını çekelim," der Paul. "Polaroid nerede?"

"Şifonyerde, alt çekmecede, senin tarafında."

Paul makineyi alır, boynuna asıp Elaine'in yanına uzanır. Makineyi deliğe doğrultup fotoğrafı çeker. Makineden fotoğraf çıkar.

"Oo," der Daniel, odaya girerek. Annesiyle babası açık yatağa giysileriyle uzanmış tavana bakmaktadırlar.

Elaine fotoğrafı kontrol eder –siyah çıkmıştır, ortasında ışık lekesi. "Bir poz daha çeksen iyi olacak," der.

"Kilitli torbalardan var mı?" diye sorar Daniel.

"Ne için lazım?" diye sorar Elaine.

"Bir şey için."

"Nasıl bir şey için?" diye sorar Paul.

"Var mı?" diye sorar Daniel.

"Varsa aşağıdaki dolapta alüminyum folyonun yanında olması gerekir."

"Oraya baktım."

"Yok öyleyse."

"Bana birkaç tane alır mısın?"

"Emriniz olur," der Elaine. "Hangi boy?"

Daniel omuz silker. "Orta boy işimi görür herhalde."

Paul yatağın üzerine çıkar, makineyi tavana doğrultup deklanşöre basar. "Eve dönerken bir sincabın ezilişini gördüm," der Paul.

"Bir merdiven alıp yağmur yağmadan doldursak mı acaba?" der Elaine.

"Yağmur yağmadan doldurmak mı?" diye sorar Paul."Sincabı mı?"

"Deliği."

"Hayır," der Paul, yataktan inerek. "Yatağı çekelim yeter. Kaçta Pat ile George'ta olmamız gerekiyor?"

"Yedide."

"Çıksak iyi olacak. Temiz bir takıma ihtiyacım olacak," der Paul.

"Çamaşırları yıkadım."

"Güzel." Yatağı çekerler.

Elaine, Pat ile George'a götürecekleri çantayı yaparken kendine yeni bir eve mi taşındıklarını yoksa sadece kendi evlerinden ayrıldıklarını mı sorar.

Kapıdan çıkarken Paul cebindeki Life Savers paketini hatırlar. "Hey, gelin bir dakika," der, eliyle Elaine'e ve çocuklara gelmelerini işaret ederek. Onlara sunabileceği tek şeydir ve aslında hiçtir – bayat şekerleme, onları tekrar kazanmak için umutsuz bir çaba. Mutfağın yanındaki küçük banyoya girer.

"Banyoya mı?" diye sorar Daniel.

"Evet."

"Hepimiz mi?" diye sorar Elaine.

"Evet."

Banyoya sığışırlar. Sammy klozet kapağına oturur. Paul penceredeki gölgeliği indirir. "Kapıyı kapat," diye talimat verir Elaine'e. "Bir keresinde bir şey duydum; doğru olup olmadığını görmek istiyorum." Ağzına birkaç Wint-O-Green halkası atar. "Kıvılcımlara dikkat," der, dudaklarını geri çekip çiğneyerek, dişleri ortada. Onları büyülemek için bir saniyesi vardır.

Kıvılcımlar uçuşur.

"Vay canına," der Sammy.

"Acayip, gerçekten acayip," der Daniel.

"Nasıl yaptın?" diye sorar Elaine.

Paul kalan şekerleri dağıtır. Hepsi çiğnerler ve ağızları küçük maytaplar gibi aydınlanır, parıltılı fosfor gösterisi. Paul'ün kendini baba gibi hissetme anıdır, uzun süreden beri ailece yaptıkları ilk şeydir ve mükemmeldir; ısı yok, alev yok, sakatlanma riski yok.

"Bayağı muhteşem," der Elaine, banyondan çıkarak.

"Acayip, gerçekten acayip," der Daniel yine.

"İyi akşamlar," der Bayan Hansen. "Yarın görüşürüz."

Arabada, Life Saver şekerleriyle elde ettiği başarıdan ötürü keyfi yerinde olan Paul bir fikir ortaya atar. "Bu hafta bir gece dördümüz yemeğe gidelim mi, şöyle güzel bir yere?"

"Neden?" diye sorar Daniel.

"Annen ve ben yalnızlık çekmeyelim diye."

"Önce Meaders'lara danışsan iyi edersin, dışarıda yemek işlerini onlar bilirler."

"Arayım mı şunu, adı neydi?" der Elaine, Sammy'ye dönerek. "Neydi Nate'in annesinin adı?"

"Anne?" der Sammy.

Daniel ona vurur. "Göt."

"Söylesene, neydi adı?" diye sorar Elaine, Paul'e.

"Susan," der Paul. "Sam'i bıraktığımızda ona sorarım." Arabadan inip onunla konuşmak için uygun bir bahanedir –Nate'in annesi, Susan, Bayan Elma. Paul park yerine girip klakson çalar.

Ön kapı açılır. Holün ışığı Bayan Elma'nın başını hale gibi çevrelemektedir. Muhteşem yemek kokuları yayılır alacakaranlığa. Sam'i kenara itmek, koşarak eve girip kapıyı arkasından çarpmak, kilitlemek, sürgülemek, kapının arkasına bir koltuk koymak ve parmaklarıyla başının üzerinde bir X işareti yapmak gelir; onu Elaine'den, çocuklarından, hayatından koruyacak bir haç.

Eve gitmek ister. Dinlenmek. Kendisinden bir şey beklemeyen bir kucağın rahatlığını ister. Annesini ister.

"Bugün özledim seni," der Bayan Elma'ya.

"Günlerim bana ait değil ki," der Bayan Elma, içerleyerek. "Aradım seni."

"Mesajımı aldın mı?" diye sorar Paul.

"Aldım," der Bayan Elma, elini Sammy'nin omzuna koyup onu içeri sokarak. "Yarın araba kullanma sırası bende."

"Bu hayır mı demek oluyor?"

"Henüz karar veremedim demek oluyor. Seni arayacağım," der Bayan Elma, kapıyı kapatarak.

"İyi geceler baba," der Sammy kapının aralığından.

Paul arabaya yürür. Hava kararmaktadır, yerle göğün birbirine karıştığı ve çevreyi görmenin zorlaştığı o tuhaf saat.

"Yemeğe çıkmamız için hangi gece uygunmuş?" diye sorar Elaine.

"Sormayı unuttum," der Paul, bahçe kapısından geri geri çıkarak.

"Öyleyse ne konuştunuz?"

"Dönmemi ister misin?"

"Hayır. Yarın telefon edebilirsin," der Elaine.

"Tamam."

Meaders'ların park yerine girerler.

"Kilitlli torbamı unutma," diye talimat verir Daniel annesine. "Birkaç başka şeye de ihtiyacım olabilir, malzeme filan," der, arabadan inerek.

"Beni bu konuda bilgilendireceğinden hiç şüphem yok," der Elaine. "İyi geceler. Ev ödevini yap."

"Yemeğe çıkmak için hangi gecenin uygun olduğunu sormayı unutma, yoksa annen seni öldürür," der Paul.

Kendi başlarına Pat ile George'un evine gitmektedirler. Sessizce yol alırlar –öfkenin çelik sessizliği ya da düş kırıklığının bastırılmış sessizliği değildir, sessiz bir ara sadece, bir yalnızlık anı, dingin bir sükunet.

Pat ile George'a vardıklarında evdeki bütün ışıklar yanmaktadır ve dışarıya müzik sesi sızmaktadır. Pat, George ve küçük M'ler boyunlarında plastik çelenkler ve üzerlerinde geleneksel ada giysileriyle dans etmektedirler.

"Perşembe akşam yemekleri tema geceleridir. Bir gösteri sunar, yemeklerin arasında dans ederiz," der George. "Birkaç dakika geciktiniz, bu yüzden sizi beklemeden başladık."

Küçük M'lerden biri onlara kürdana geçirilmiş ananas küpleri sunarken, diğeri salonun ortasında sahne alır.

"Dün bütün akşam prova yaptı," diye fısıldar Pat.

"Bu gece *Güney Pasifik* müzikalini sergiliyoruz," der George. Plastik çelenklerden alıp panayırda halka atıyormuş gibi Paul ile Elaine'in başlarından geçirir. Elaine elinde evde hazırladığı çantayla yanlış durakta inmiş bir yolcu gibi hisseder kendini.

Küçük M ağzını açar. "Bana soracak olsalar, bir kitap yazarım," diye mırıldanır.

Rekabet etmeleri mümkün değildir. Paul ile Elaine'in birkaç güzel anı –Bayan Hansen'in arka bahçedeki çay partisi, Paul ile Elaine'in yatağa uzanıp deliği seyretmeleri, banyodaki karanlıkta parıldayan Life Savers numarası– onların minik umut kıymıkları Nielson'ların tam ölçekli prodüksiyonuna rakip bile olamaz. Paul ile Elaine geride kalmışlardır yine.

Elaine, Pat'e bakar ve onun çok farklı bir gün geçirmiş olması gerektiğini düşünür. Elaine bitkindir –o akşam üç hafta uzunluğunda gelmiştir ona– oysa Pat canlıdır, iki küçük kızıyla kanepeye oturmuş "I'm Gonna Wash That Man Right Outa My Hair" parçasına el kol hareketleriyle eşlik etmektedir.

"Sıkılmamak için sürekli böyle şeyler yaparız," der George. "Böylece tedbiri önceden alarak krizlerden kurtuluruz."

Kızlar şarkılarını söyleyip danslarını ederler ve yemek oturma odasında tepsilerde sunulur –sıcak, ekşi, tropikal bir şey, "taro köklerinden yapılmıştır," diye açıklar M'lerden biri. Gösteri sürer.

DÖRT

Paul erken kalkmıştır. Geceliğini çıkarır, takım elbisesini giyer ve kapıdan çıkar. "Ofise gitmem gerek," diye fısıldar Elaine'in kulağına.

"Uykunda mı konuşuyorsun?"

"Hayır, giyindim, gitmek üzereyim."

"Tamam, iyi günler sana," der Elaine, yatakta dönüp ondan uzaklaşarak.

"Ofise gitmem gerek," der Paul yine, holde Pat'in yanından geçerken.

Pat'in üzerinde sabahlığı vardır, bakımsız ve dağınık görünmektedir; şimdiye kadar çoktan giyinmiş ve güne başlamaya hazır olması gereken her zamanki Pat'ten farklıdır.

Paul saatine bakar. "Saat yedi," der, acele ederse 07:33 trenine yetişebileceğini hesaplayarak –Pat ile George'un evinden bayır aşağı hızla istasyona inebilirdi.

"Biliyorum," der Pat. "Bazı günler böyle geç kalkarım. Sana trende içmen için kahve hazırlamamı ister misin?"

"Nasıl yani?"

"Yanına alabileceğin bir fincan kahve ister misin?" Paul'ü mutfağa doğru iter, dolapları ve çekmeceleri açar –kahve, süt, şeker – ve hepsini karıştırır. Üzerinde logolar bulunan fincanların dizildiği rafı gösterir: FRANK HIRDAVAT, EV VE AİLE ÜZERİNE 7. YILLIK KONFERANS, Ulusal City Bankası'ndan devasa bir tane –

"Seç bir tane," der Pat, adını bir parça Johnson&Johnson yapışkan bandının üzerine yazarak.

Paul üzerinde MUDSLIDE FIRINCILIK VE İÇECEK yazılı fincanı seçer.

Pat adını fincanın üzerine yapıştırır, fincana kahve koyup üzerine süt ekler. Bu sırada hedefi şaşırır, tezgâha süt dökülür.

"Kahretsin," der bir bulaşık havlusu alarak. Süt tezgâhın kenarından dolaba ve yere akar.

"İyi misin?" diye sorar Paul.

"İyi olmadığım o kadar belli mi oluyor?" diye sorar Pat.

Paul ona bakar ve içinden "akıl hastası gibi görünüyor," diye geçirir. Saçı yüzünden; saçını fırçalamamış –bu ilk işarettir. "Sütü tezgâha dökmek senden beklenen bir hareket değil," der Paul.

Pat fincanın kapağını takar. "Yakında iyi olacağım," der, Paul'ü kapıya geçirerek. "Her şeyini aldın mı? Evrak çantanı, evraklarını, güne başlamak için iyi düşüncelerini?"

"Gitmeye hazırım," der Paul, parmağıyla kahve fincanını göstererek.

"Akşam yemeği için özellikle istediğin bir şey var mı? Çarşambaları dilek torbası gecesi. Herkes sabahleyin dileklerini torbaya koyar ve herkesin en az bir dileği gerçekleşir."

"Benim için fark etmez," der Paul.

"Olmaz," der Pat. "Dileğini söylemen gerek. Ya şimdi söylersin ya da seni ofisinde yakalarım." Eğilip kapının önüne bırakılmış gazeteyi alır. "En çok hangi yemeği seversin?"

Yemek. Henüz kahvaltı bile etmemişken akşam ne yemek istediğini düşünmek zor gelmiştir.

"Canının çok çektiği fakat hiçbir zaman yiyemediğin şey nedir?"

Pat'e tuhaf bir bakış atar, sanki başka bir şeyi ima etmiş gibi.

"Akşam yemeğinde yenen şeyler," der Pat, onu kışkırtarak –riziko oyunundaki bir kategori gibi gelir kulağa: "İki yüz dolarlık et ve sebze istiyorum."

"Rosto ve patates püresi," deyiverir Paul. "Çikolata soslu limonlu kek."

Pat gülümser. "Bu güzel. Bu çok güzel. Baskı altında iyi performans göstereceğini biliyordum. Şimdi gidebilirsin," der, eve dönerek. "Trenini kaçırmak istemiyorsun herhalde."

Paul saatine bakar yine, 07:07'dir. Acele etmek zorundadır. Elinde sıcak kahve fincanıyla dışarı fırlar ve fincanı biraz önde tutarak yola çıkar. Trene doğru hızla yürümeye başlar, kahveyi dökmeden yürüme sanatını uygulamaya çabalayarak. Başında dengelediği su testisiyle kuyudan hızla köyüne dönmekte olan kadim bir savaşçı kadın gibi hisseder kendini. Yürürken kahveden küçük yudumlar almaya çalışır, fakat bu onu yavaşlatmaktan başka bir şeye yaramaz –kahveyi trende içmeye karar verir.

McKendrick'in evinin önünden geçerken belki ihtiyarı elinin beyaz boğumları yürütücünün demirini kavramış olarak o uzun yürüyüşe çıkarken görür diye başını kaldırıp bakar. McKendrick evinden çıkmamıştır henüz, fakat mutfakta ışık yanmaktadır. Paul'ün içinden pencereye yaslanıp, "Haklısın, ihtiyar, ne varsa çalışmakta var," demek geçer. "Yola çıktım bile, güne erkenden başladım, kapıdan fırladığım gibi yola koyuldum." Pencereyi tıklatmak gelir içinden, fakat arada onu engelleyen uzun ve dikenli çalılar vardır, ayrıca elinde kahve taşıyordur ve acele etmezse gecikecektir. Zihnine adam için bir şeyler yapmayı not eder; bir dergi ya da video ya da bir tür oyuncak satın al –şişme kadın iyi olur mu acaba?

Paul kaldırım çatlaklarını sayarak yürümeye devam eder, fazla şey görmek istemediği için fazla uzağa bakmadan –dünkü sincabı düşünür, ezilme anındaki o çatırtıyı duyar yine, o çılgın son solukta çırpınan kuyruğu görür. Paul hiçbir şeyin canını sıkmasını ya da kafasını karıştırmasını istemez. Fazla bir şey görmek istemez.

İstasyona vardığında kendine bir paket Selpak ile bir kutu Life Savers satın alır. Bir mendil çıkarıp ayakkabılarının üzerindeki sabah çiyini siler. O mükemmeldir ve mükemmelliğiyle gurur duyar. Fincanından bir yudum alır. Neşeli, canlı biridir ve kafası da büyük fikirlerle doludur. Gece boyunca evi düşünmüş, deliğin

bulunduğu oturma odasından dışarıya, verandaya doğru açılan çift kanatlı kapı yaptırdığını hayal etmişti. Yan balkonu da camla kapatırdı belki... Sadece onarımla yetinmek niye? Neden yeniden düşünüp farklı bir biçim denemesin kim?

"Fincanın çok güzelmiş" der trende yanında oturan kadın. "Ben de sabahları onsuz işe gidemiyorum."

"Fincanım mı," diye sorar Paul, bir yudum kahve alırken. "Bu ilk benim için, fakat gerçekten çok sevdim." Birkaç yudum daha alır, arada fincanın üzerinde adının yazdığı yan tarafına bakarak – Pat'in temiz işçiliği. Başını geriye atıp fincanı ağzına diker ve ona Sammy'nin eski diş kaşıma fincanını hatırlattığını fark eder. Ağzının köşesinden aşağı süzülen kahve damlasını elinin tersiyle siler.

Fincan boştur? Şimdi ne olacak? İşin bitince ne yapıyordun fincanı? Evrak çantasına sığmayacak kadar büyüktür. Elinde mi tutuyordun yoksa bir dilencinin teneke fincanı gibi kemerine mi bağlıyordun ve orada sallanıp duruyor muydu? Birden nefret eder fincandan. Onun fincanı değildir, onun arkadaşı değildir. Bir insanın devamlı kullandığı fincanıyla kurabileceği bağ eksiktir.

Tren istasyona yanaşır. Paul bir elinde evrak çantasını, diğerinde kahve fincanını taşıyarak trenden iner.

GAR FIRIN: BEDAVA KAHVE. İZİN VERİN KAHVEMİZİ FİNCANINIZA KOYALIM. Gardaki tabelada böyle yazıyordur. Trendeki kadın fincanını öne doğru uzatmış sırada beklemektedir. Paul, neden olmasın, diye düşünüp kadının arkasında sıraya girer. Bir fincan daha içebilir; bir fincan daha kahve her şeyi yoluna koyabilir.

"Kahve?" diye sorar tezgâhın arkasındaki adam.

"Doldur," der Paul.

"Kafeinli, kafeinsiz? Sütlü, sade? Küçük boy, orta boy? Üzerine sos?" diye sorar adam.

Adamın sorduğu sorulardan yorgun düşmüştür. "Süt ve şeker," der, etrafına bakınıp pek çok insanın fincan taşıdığını gözlemleyerek. Böyle yapıyorlar demek, diye düşünür, gece gündüz devam edebilmelerinin ardındaki sır bu; litrelerce kahve içip kafalarından bile daha büyük çörekler yiyerek –bütün kahveyi emen

bir sünger görevini üstlenen çörekler, "Wendy" gibi adları olan – biraz elma karışımı, yulaf kepeği ve mandalina; ya da "Todd" –*cappuccino cheesecake* tadında ve "George" –sırf mısır.

Ağzına kadar dolu fincanıyla gardan çıkıp metroya biner, sonra tekrar merdivenleri tırmanıp sokağa çıkar, oradan da ofisinin bulunduğu binaya yürür. Kalabalık asansöre kapı kapanmak üzereyken sıkışıverir. 44'e basar. Asansör yükselirken içeriye sıcak kahve osuruğunun uçucu buharı yayılır; kahvaltı gevreği, kepek, yoğurt, yumurtalı çörek ya da sosisli sandviçin buharlı gazının kokusu. Bu gazlı gösteri herkesi içine alır. Kimse konuşmaz, bu kokuyu kimin saldığını kimse bilmez –Paul değildir en azından. İsteyerek mi yapılmıştı, bir tür işe-hoş-geldiniz tarzı kamikaze terörist saldırısı olabilir miydi? Daha da kötü bir hal alır. Zehirleyici bir bağırsak füzesi, arka roketi planlanmış aralıklarla patlayan türden. Güldürme gazı, biber gazı, hardal gazı. Asansör yükselir. Kırk dördüncü katta Paul kendini dışarı atar ve hayvani kokunun giysilerine sinmediğini umarak soluğunu salar.

"Günaydın," der sekreteri.

"Günaydın," der Paul, dilinde hâlâ Gar Fırın'daki hödüğün fincanına koyduğu kahvenin fındık tadı. Midesi içten içe kemiriliyordur sanki, ağzında da berbat bir tad.

"Bir şey ister misiniz?" diye sorar sekreteri. "Bir fincan kahve?"

"Yiyecek bir şey istesem?" der. "Sandviç falan?"

"Tatlı çörek?" der sekreteri. "Bu sabah mutfakta bir kutu tatlı çörekgördüm. Krispy Kreme."

Sekreteri ona kâğıt peçetede bir tatlı çörek getirip masasının kenarına bırakır. Jöle kaplıdır, donuk bir parlaklıkta, beyaz kremaya batırılmış, üzerine minik şekerlemeler serpilmiş, dört yaşında bir çocuğun çekici bulacağı görsel bir antidepresan. Yumulur ve parmaklarına bulaşan jöle kıtırlarını yalar. Hastadır. Kafası iyidir. Saatine bakar: 08:57. İyi bir başlangıç yapmanın tam zamanı.

Elaine uyanıktır. Geç saate kadar uyuduğu için suçluluk duygusu içindedir. Yatağında yatar ve sabah paniğinin eksikliğini his-

seder –panik olduğunu o ana kadar bilmediği bir panik. Elaine genellikle yüksek voltajlı elektroşok yemiş gibi uyanır. Yataktan fırlar, Daniel'ın holün sonundaki odasına gider, oradan Sammy'nin odasına, sonra tekrar Paul'e döner, ardından mutfağa inip kahveyi yapar, portakal suyu sıkar, ekmek kızartır, çocuklara öğle yemeği parası verir, izin kâğıdı yazar, yedi kırk beşten önce üçünü de evden çıkarmak için çabalar.

Derin bir soluk alır.

"Nasılsın?" diye sorar kendine.

"İyiyim."

İlginçtir bu kaygı eksikliği. Islık çalarak uyanmamıştır belki, fakat olsun, her şey o kadar da kötü değildir. Bazı şeylerin mümkün olduğuna dair bir his vardır içinde; gelişim mümkündür.

Ve aslında düşünmektedir –kaygılanmadan, koşmadan. Yapması gerekenin kalkmak, giyinmek ve eve gitmek olduğunu düşünmektedir. Evi onarmalı, kendini onarmalı, ileriye odaklanmalı. Geleceği planlamalı. Ve arkadaşı Liz'i aramalı –bir gece önce onu aramayı düşünmüş, fakat Pat'in evinden aramak tuhaf gelmişti, birini aldatıyormuş gibi –kimin aldatıldığını bilmiyordu.

Odada etrafına bakınır. Paul yatağını toplamış, George'un takım elbisesini asmıştır. Yatağın ucuna bakınca battaniyenin üzerinin Post-it'lerle kaplı olduğunu görür. Paul'ün notlarıyla bezenmiştir Elaine, her birinde bir mesaj, yapılması gereken bir şey yazılıdır: Boya için renk seç. Onarım mı restorasyon mu? Müteahhit.Çatı ustası –Pat'e sor. Fransız kapı? Akşam yemeğini planla. Arabayı bıraktım –anahtarlar şifonyerde. Sigorta şirketinden gelecekler. Ölçü al.

Paul kendine hakim olamamış, işe gitmeden önce kendini rahatlatması gerekmiştir sanki.

Elaine yataktan kalkar, post-it'leri özenle toplayıp istifler. Yatağını toplar, dişlerini fırçalar, yüzünü yıkar ev saçını tarar. Ev sessizdir. Post-it'leri cebine koyduktan sonra Pat'in dün onun için ütülediği temiz beyaz gömleği giyer. Elaine'in planı mutfağa inip çabucak bir kahve içtikten sonra evin yolunu tutmaktır.

Paul'ün uyumadan önce "Çanağını yıka," dediğini hatırlar. Çanağını yıka. Bir konuda kaptırıp gitmişti –trende tanıştığı bir adama dair, adam onu öpmüş ve odasını temizlemesini söylemişti. Paul konuşuyor muydu yoksa düş mü görüyordu?

Pat mutfaktadır. Telefonda konuşurken bir yandan da ütü yapmaktadır. "Sekiz-dört-dokuz-sıfır-X Azalea orta boy," der, gömleğin üzerine kola püskürterek.

"Günaydın," diye fısıldar Elaine'e.

"Yedi-dört-sıfır-yedi-Y, iki küçük boy, biri Mandalina, biri de Fıstık, ve varsa, bir adet dört-üç-sıfır-altı-A, Gümüş."

"Günaydın," der Elaine.

Pat gülümser. "Kemeri de var mı? Kahverengi mükemmel olur," der telefonda konuştuğu kişiye.

"Ayaklarım büyüktür," diye fısıldar Elaine'e. "İyi uyudun mu?"

"Deliksiz," der Elaine.

Elaine kendine bir kahve koyup tezgâha yaslanır. Pat'in üzerinde sabahlığı vardır hâlâ. Saçı dağınıktır. Masanın üzerinde bir gece öncesinden kalmış içinde ananas dilimleri bulunan bir çanak durmaktadır –çörek yok, sabah kurabiyesi yok, taze pişirilmiş ekmek yok. Elaine saate bakar–10:00. Ne tuhaf. Pat üzerinde sabahlığıyla. Pat akşamdan kalma yiyecek sunuyor. Pat de işleri beceremiyorsa, kim becerebilir?

Pat gülümser Elaine'e, sırıtır neredeyse. Neden?

"Bir şey mi var?" diye sorar Elaine.

"Çok hoşsun sadece," der Pat ve Elaine tam olarak bunu kendisine mi yoksa telefondaki kadına mı söylediğinden emin olamaz.

"Dört-üç-sıfır-altı A Gümüş yok mu? Peki, Yakut var mı?"

Mutfak masasının üzeri nasıl-yapılır kitapları ve onarım rehberleriyle kaplıdır; yararlı ipuçları ve bilgiler. Kitaplardan kalın olanı kurutma makinelerini anlatan bir sayfada açık durmaktadır. Elaine elinde kahvesiyle masaya oturup düğmelerin çalışıp çalışmadığını sınamayla ilgili bölümü okumaya başlar: "VOM göster-

gesini RX 100 konumuna getirin, milleri kutuplara bağlayın, orta direnç arayın..."

Pat şimdi bir başka telefon görüşmesi yapmakta, kuzu eti sipariş etmektedir. "Sayfa kırk-üç. Üç göğüs bir bacak alabilir miyim?

Elaine etini telefon siparişiyle satın alan birine ilk kez rastlıyordu.

"Ve on dördüncü sayfa, renkli şeker kutuları, bir set."

"Kurabiyeleri süslemek için," diye fısıldar Elaine'e.

"Hımın, "der Elane.

"Telefonla sipariş ediyorsun, kapına kadar getiriyorlar. Nalburiye, iç çamaşırı, ayakkabı, yiyecek, ne istersen," der Pat telefonu kapatarak. Pat son gömleğe de kola püskürtüp kırışıklıklarla boğuşmaya başlar.

"Çok uyumuşum bugün," der Elaine sıkılarak.

"Her gün mükemmel değildir," der Pat. "Bazı günler tuhaf başlar."

Bu yüzden mi sabahlığı hâlâ üzerindedir? Bir şeyler daha sorsa mı?

Pat, Elaine'in bakmakta olduğu onarım kitabına vurur eliyle. "Favori kitabım," der.

"Ben elinden her şey gelenin George olduğunu sanıyordum."

"George'un elinden hiçbir şey gelmez aslında. El becerisi sıfırdır," der Pat.

"Asla tahmin etmezdim bunu."

"Hayatın küçük sırları." Pat, Elaine'in yanına oturur. "Avara kasnağını değiştirmem gerekecek galiba. İşe koyulmuşken kasnak kayışını da değiştireceğim muhtemelen. Eskidi epey. On iki yıl olmuş bile. İnanabiliyor musun? Her şeyi denetleyemiyorsun."

Pat'in neden söz ettiği hakkında en ufak bir fikri yoktur Elaine'in. Pat şemayı incelerken Elaine kahvesini yudumlar. Gazeteyi almak için masanın üzerinden uzanınca fincanından dökülen kahve temiz beyaz gömleğini lekeler. "Kahretsin," der Elaine, lavaboya koşup bulaşık süngeriyle lekeyi iyice yayarak.

"Çıkar," der Pat.

"İçimde bir şey yok," der Elaine, lekelenmiş kumaşı teninden çekerek –sutyen giymemiştir.

Pat lavabonun altından bir şey alır, doğrudan gömleğin üzerine püskürtüp kumaşı çıplak eliyle iyice ovuşturur. Leke kaybolur. "Ütülememe izin verir misin?" diye sorar Pat.

Elaine gömleğin düğmelerini tereddüt ederek çözer ve gömleği üzerinden çıkarır.

Pat gömleği ütüleyip kurutmak için ütü tahtasına gider. Buhar yükselir ütüden. Elaine'in tüyleri diken diken olur. Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturur.

Pat gömleği Elaine için tutar, boğa güreşçisinin pelerin tutuşu gibi. Toro.

"Teşekkür ederim," der Elaine, kolunu geçirirken.

Taptaze, parlak beyaz gömleği teninde hissetmek çok hoşuna gider. Kahvenin döküldüğü yer sıcaktır, Pat'in üzerinde çalıştığı yer. Soğuğa karşı sıcak. Elaine gözlerini kapatıp teninin bu sıcaklığı emmesini bekler. "Teşekkür ederim," der bir kez daha.

Pat yavaşça Elaine'in arkasına geçer, saçını gömleğin yakasından dışarı çıkarır.

Elaine'in boynuna bir şey sürtünür. Ne? Neydi o? İğne gibi batan bir karıncalanma. Elaine ona doğru döner, belaya doğru, ne olduğunu görme isteğiyle. Pat'tir. Pat onu öpmektedir. Pat onu bir daha öper. Pat onu dudaklarından öper. "Hımm, hımm," diye mırıldanır Pat.

İçinde çalışan bir burgaç, mide bulandırıcı bir baş dönmesi.

Pat'in dudaklarının mor baskısı ısrarcı ve kendinden emindir. Pat onu öpmektedir ve Elaine onun bunu neden yaptığını bilemez. Geri çekilip Pat'e bakar. Pat'in gözleri kapalıdır, yüzü sanki erir Elaine'e doğru gelirken. Elaine hafifçe yana döner, Pat'i dikkate almaz. Öpücük Elaine'in yanağına isabet eder. Pat gözlerini açar – şaşkındır. Bir şey. Suçluluk. Karmaşa. Elaine düşünemez, göremez, soluk alamaz, fakat Pat'e yanlış mesaj vermek, hayır diyerek onu incitmek de istemez. Elaine de Pat'i öper.

Dayanılmaz kırılganlıktaki bu his kıvılcımı çerçeveyi parçalar. Elaine'in kim olduğuna, ne olduğuna dair kafasındaki bütün sorular yok olmuştur. Sözcükler yoktur artık; duygular sadece, pürüzsüz duygular. Yumuşak, bir kedi yavrusunun gıdıklayıcı yalaması gibi. Elaine kendini birden güçsüz hisseder, kafası iyiymiş gibi. Pat onu öpmektedir. O Pat'i öpmektedir. Mutfağın ortasında durmuş o güne kadarki tüm öpüşmelerinin tadını birbirlerine vermektedirler. Öpüşürler: hızlı, sert, derin, çılgınca, uzun ve ağır. Birbirlerinin dudaklarını, ağızlarını, dillerini tadarlar. Elaine elini Pat'ün yüzüne koyar, cildinin yumuşaklığı, uzamış sakalın sertliğinin ve kaşıntısının yokluğu o denli tuhaftır ki, bunu hissetmemek imkânsızdır neredeyse. Pat yüzünü Elaine'in yüzüne sürter –yanağını süpürür; çıkık elmacık kemiklerini, kulağını ve kaşının ince çizgisini; sonra kirpiklerinin üzerinden incecik geçerek durur.

Elaine'in zihni bu olan biteni anlamaya çabalar, bildik koordinatlar bulmaya –zihninde soru işaretleri anlamsızca dönmektedir.

Pat, Elaine'in eline uzanır. "Gel," der.

"Nereye götürüyorsun beni?" diye sorar Elaine soluk soluğa.

"Yatak odası."

"Hayır," der Elaine, sert ve kesin bir tonla. Yatak, bu kuralı çiğnemek olur –sahip olduğunu bilmediği bir kural. Bir kez daha yeniyetmedir sanki. Yapacağın şeyler vardır, yapmayacağın şeyler vardır. Yatak çok fazla. Pat ile George'un yatağı, ikizlerin ikiz yatağı –hayır. Yatak söz konusu değildir. Şimdiye kadar sadece öpüştüler, gerçekten bağışlanmayacak bir durum yok. "Hayır," der tekrar.

"Seni korkutuyor muyum?" diye sorar Pat, yakınlaşıp soruyu Elaine'in ağzına fısıldayarak. Öperek. "Korkutuyor muyum?" Pat'in eli Elaine'in gömleğindedir, düğmelerin üzerinde.

Elaine, onu gücendirmekten çekinerek, soluk soluğa, "Hayır," der, dehşete düşmüş olmasına rağmen.

Pat düğmeleri çözer. Şaşırtıcı güzellikte bir duygudur. Pat gömleğinin düğmelerini çözüyor, dudaklarını boynunda gezdiriyor, köprücük kemiğinde, daha aşağı iniyor.

Elaine'in kafası gömleğe takılır, kırışacağı endişesiyle gömleğini düzeltmeye çalışır.

"Dert etme," der Pat, gömleği çıkartırken. "Ütüleyeceğim. Söz veriyorum, sonra yeniden ütüleyeceğim."

Gömlek yere düşer.

Elaine yerden almak üzere eğilir, alıp iskemlenin arkasına asar.

"Sorun yok," der Elaine kendi kendine, "öpüştük sadece". Giysiler çıkarılmadığı sürece sorun yok, sadece onun gömleği çıkmışsa sorun yok... Kendine kurallar koymakta ve onları anında ihlal etmektedir.

Pat göğüslerine inmiştir. Bir ses çıkarır Elaine, mahcubiyet verici derinlikte bir iç çekiş –balondan kaçan hava gibi. Elaine olanlara izin verdiğine inanamaz; engellemiyor, bağırmıyor, üstelik haz alıyor. Pat, Elaine'in göbeğini öper, kimsenin dokunmadığı sezaryen yarasını yalar. Elaine, Pat'e uzanır –inanılmaz bir tuhaflık oluşur birbirlerine aynı anda dokunduklarında. Elaine kimin kim olduğunu, neyin ne olduğunu ayırt edemez –Marcel Marceau gösterisi, ayna oyunu, birbirlerini taklit ederek. Olağanüstü bir karmaşa. Elaine, Pat'in göğsüne dokunur, bastırarak. Dizleri çözülür, yere yığılır. Pat de onunla birlikte.

Mutfaktadırlar, muşamba döşemenin üzerinde. "Sorun yok," der Elaine kendine, "Pat giyinik olduğu sürece sorun yok, üzerimde kalan giysileri tutabilirsem sorun yok."

"İyi mi böyle?" diye sorar Pat.

"Güzel," demeyi başarır Elaine.

Nefis. Leziz. Pat kadifemsi ve tereyağımsıdır, Paul gibi değildir; kıl yığını, sakalından kamışına kadar pürtüklerle dolu bir beden. Pat yumuşaktır –dayatmacı olmaktan çok sarmalayıcı.

Elaine birazdan duracağını unutmaktadır; bu olay gerçekleşmeyecek, fazla ileri gitmeyecektir. Keşfe çıkmış iki kadın sadece. Bilinçlenme grupları hakkında okuduklarını hatırlar, oturma odalarının döşemesinde daire oluşturacak biçimde oturan kadınlar, bedenlerine sahip çıkan kadınlar. Ancak bu çok daha kişiseldir –Pat, Elaine'e sahip olmaktadır.

Pat, Elaine'in pantolonunu çıkarır. Elaine kalçalarını kaldırır ve kamuflaj pantolonu masanın altını boylar. Pat'in sabahlığı üzerindedir hâlâ. Elaine sabahlığın kemerine uzanır, kemere tutunup ayağa kalkma düşüncesi vardır kafasında, doğrulacak ve bu durumun içinden çıkacaktır. Sabahlık açılır, Pat çıplak kalır.

Pat, Elaine'in üzerine yayılır, teni teninde, göğsü göğsünde. Pat ona dayanmış, ateşli, dolgun, itici. Çığlık atmasına ramak kalır – yaşayan bir şey gibidir –dil ve diş.

Ve Pat üsttedir, Elaine'e sürtünmekte, onu kamışsızlığın tuhaf kıldığı bir pozisyonda becermektedir. Sürtünmeden ibaret bir düzüş.

Pat daha iyi kavramak için elini Elaine'in kıçının altına koyar. Kırıntılar. Elaine'in kıçına kırıntılar yapışmıştır. Pat dehşete kapılır ve kıvrılıp onları yalamaya başlar, kırıntıları Elaine'den emer, yerden emer ve yutar, insan biçiminde bir elektrik süpürgesi gibi. "Her gün süpürürüm. Sürekli süpürürüm."

"Önemli değil," der Elaine. "Sorun yok."

Sadece dışta ise sorun yok, sadece bir el ise sorun yok. Parmaklar varsa fakat dil yoksa sorun yok. Ondan sonra dil olsa da sorun yok. Sadece şuysa sorun yok ve ardından sorun yok. Hiçbir şey sorun değildir artık.

Yerde birbirlerine yumulmuş iki yetişkin kadın, iki anne. Kesif bir misk kokusu yayılır, cinsel bir yemek pişmiştir sanki.

Pat uzanır, tezgâhın üzerinde parlak kırmızı bir ıstakoz gibi duran tencere tutacağını alıp Elaine'in başının altına koyar –Elaine yukarıdan bakınca başının iki yanından pençe biçiminde iki şeytan boynuzu çıkıyormuş gibi görünür. "Böyle daha iyi," der Pat.

"Teşekkür ederim," der Elaine. "Başım ağrımaya başlamıştı."

"Hımm," der Pat, diliyle daireler çizerek.

"Hmm," diye yanıklar Elaine istemeyerek.

Pat'in parmakları Elaine'in bacaklarının arasına girer.

"Oaahh," der Elaine, "Ah" ile "Oh"u birleştirerek, acı ve haz. Canını neyin yaktığını anlaması uzun bir dakika sürer. "Yüzüğün," der Elaine, soluk soluğa.

Pat'in pırlanta evlilik yüzüğü onu çizmektedir. Pat yüzüğü çıkarır, yüzük yerde yuvarlanır ve Pat elini tekrar Elaine'in içine sokar, noktayı bulur. Parmağını giderek daha hızlı sokup çıkarır, daha güçlü.

Elaine kakofonik kasılmalarla boşalır, büyük boğuk iniltiler. İçinde bir şeyler taşar, set çökmüştür sanki; rahmi, nöbetler halinde, Elaine'i dışarı atmak istercesine kasılmaktadır.

Ve tam bittiğini düşünürken, rahatlamaya başlamışken, Pat'in dili başka bir noktaya kayar ve Elaine'in teni hazzın yüksekliği karşısında donar. Pat'in dilinin küçük bir darbesi şok tabancası etkisi yapmıştır. Döşemenin üzerine yayılmış bir halde Pat'i Paul ile kıyaslar: Paul onu yalar çünkü bunu bir porno filminde görmüştür, çünkü onu bir hoşluk olarak görür. Paul onu gerçekten yiyor gibidir, sanki o bir Big Mac'miş ve Paul hamburgerin tamamını bir ısırıkta yemeye çalışıyormuş gibi.

Elaine odaklanmıştır, Pat'in ne yaptığını tam olarak anlamaya çalışmaktadır. Her yalayış, her dil darbesi vücudundan bir elektrik dalgası geçmesine neden olmaktadır; minik bir ani şok.

Gözünde ışıklar çakar, uçup giden simgeler görür. Bilincini yitirmekte, aklını kaçırmakta, ölmektedir sanki. Daha fazla dayanamaz –fazladır. Pat'i iter.

"Dur," der, bacaklarını kapatarak. "Yeter."

Pat yanına uzanıp onu öper. Elaine kendi tadını alır Pat'in dudaklarında, mayhoş ve keskin, şaşırtıcı derecede kaygan, dudak parlatıcısı gibi. Ağızları birbirlerine doğru hareketlenir, aç.

Yeniden başlarlar.

Pat'e borçludur.

Elaine'in elleri aşağı doğru kayar, Pat'in göbeğinin kıvrımlarının üzerinden hafif kemerli pelvisine. Taşakların, lifli ve taş gibi sert kökün yokluğu tuhaftır, aynı anda hem aşina hem de değil. Elaine, Pati'i parmaklamaya başlar, bataklık sıcağında hızlı ve sinsice çalışmaktadır, yapılması gerekeni yaparak, oyalanmadan. Pat'in organına kan dolar, sertleşir, şişer. Elaine'in elini daha sıkı kavrar sanki. Pat karakterine ters ve haysiyetsiz bir biçimde yerde

kıvranmaktadır, canlı ve şehvetli. Sonra uzun ve derin bir iniltiyle boşalır.

Bitirmişlerdir.

Elaine mutfakta etrafa bakar –dolaplara, tezgâhlara. Kahve makinesinin çalışmakta olduğunu ve mutfak masasını tekmeleyip onarım kitaplarından birkaçını yere düşürdüklerini fark eder. Kalçası muşamba döşemeye yapışmıştır; yavaşça sıyırır; tok bir emme sesi çıkar. Başının altında tencere tutacağı ile mutfak döşemesinde çıplak yatmaktadır, tuhaf bir ev kazasına uğramış gibi. Külotu odanın karşı tarafındadır, buzdolabının yanında; kamuflaj pantolonu mutfak masasının altında; gömleği iskemleye asılmış. Cinselliğin o tuhaf parfümüne batmış, uykulu bir haldedir–henüz sonlanmamış bir düşten uyanır gibi.

"Çok zevk veriyorsun," der Pat "Lezizsin. Ben hiç öpüşemiyorum. George öpüşmekten hoşlanmaz."

Elaine yerde emekleyerek giysilerini toplamakta, içinden "Şimdi ne yapacaksın?" diye geçirmektedir. "Nasıl doğrulacaksın? Nasıl ayağa kalkacak, giyinecek ve evine gideceksin?"

"Banyo yapmak ister misin? Şöyle uzun, sıcak bir banyo?" diye sorar Pat.

Elaine külotunu giyip mutfak saatine bakar. "Yapamam," der. "Saate baksana; on bir buçuk olmuş. Programının aksayacağından endişe duymuyor musun?"

Pat omuz silker. Yerde yüzüğünü bulur, temizlemek için ağzına koyup emer.

Elaine elinden geldiğince hızlı giyinmektedir. Yaptığı şeyin şaşkınlığı içindedir: Pekâlâ, Pat onu öpmüştü –George öpüşmekten hoşlanmıyordu ve Pat'in öpüşmeye ihtiyacı vardı, fakat gerisine ne demeliydi –olmuş muydu gerçekten? Pat bunu daha önce yapmış mıydı? Pat her şeyin Elaine'in suçu olduğunu mu düşünüyordu? Ve Elaine olanları neden suç olarak görüyordu? Neden suçluyordu kendini? Saf panik.

"İyi misin?" diye sorar Pat.

"İyiyim," der Elaine, acele ederek.

Elaine'in arabasında olmaya ihtiyacı vardır, evine doğru yol almaya, bildik ve güvenli bir yerde olmaya, birkaç dakika yalnız kalmaya. Fazla yükselip kendi dışına çıkmaktan kaynaklanan bir tür zincirlerinden boşanma onu rahatsız etmektedir. Kendini korkutmuştur –bu o güne dek hiçbir zaman yapılmamış bir şeydir sanki, bunu Pat ile birlikte mutfak döşemesinde keşfetmişlerdir. Bir yerini zedeleyip zedelemediğini merak eder –yarası beresi var mıydı? Pat onu çizmiş miydi? Mikrop kapar mıydı? Birine danışması, bu olanı anlatması gerekecek miydi? Telaşlı bir biçimde gömleğinin düğmelerini iliklemeye koyulur.

"Canın sıkkınmış gibi görünüyorsun," der Pat, sabahlığını üzerine geçirirken.

"Geç kaldım, o yüzden. Zaten geç kalktım, sonra bu oldu. Şimdi gerçekten geciktim. Gitmem gerek." Kapıya koşarak gider neredeyse.

"Akşam yemeği için istediğin özel bir şey var mı?" diye seslenir Pat arkasından. "En sevdiğin yemek nedir? Çarşambaları dilek torbası gecesi. Herkes sabahleyin dileklerini torbaya koyar ve herkesin en az bir dileği gerçekleşir."

Hiçbir şey, Elaine hiçbir şey istemez.

"Bir şey söylemeden gidemezsin," der Pat.

"Pancar," der Elaine, kapıdan süratle çıkarak.

"Oo, bu güzel, şahane. Bak benim aklıma gelmezdi bu," der Pat.

Elaine arabayı vitese taktığı gibi gazlar –nefret ederdi pancardan. Neden pancar demişti? Geri döner ve evin önünde durup klakson öttürür. Pat kapıyı açar, Elaine'in geri dönmüş olmasından hoşnut. Elaine'in, "Seni seviyorum," ya da en azından "Teşekkür ederim, çok iyi vakit geçirdim," türünde bir açıklamada bulunmasını bekleyerek öne doğru eğilir. Elaine camı indirir ve bahçe boyunca itirafını haykırır. "Pancardan nefret ederim. Neden pancar dediğimi bilmiyorum."

Pat'in yüzü düşer.

"Kuşkonmaz," diye seslenir Elaine, toparlanarak. "Kuşkonmaz olsun."

"Oo," diye seslenir Pat, toparlanarak. "Güzel. Kuşkonmaz iyi."

Elaine arabayı sürer. Leş gibi kokmaktadır –cinselliğin o ağır miski. Üzerine sıkabileceği bir şey arayışıyla çantasını karıştırır – kokunun örtbas edilmesi. Bir eşantiyon parfüm bulup üzerine bolca sıkar. Arabanın içine yayılan güçlü, parlak koku amonyak etkisi yaparak Elaine'i ayıltır.

Alışveriş merkezine girer, park eder ve nalburun yolunu tutar. Ne istediğine dair hiçbir fikri yoktur: Çekiç, eğe, çivi, matkap, kablo, elektrik anahtarı, boya ve cila.

Saf panik.

Kendini otuz yıldır bu kadar tuhaf hissetmemiştir; Charlie Thornton'un evindeki hizmetçi odasında Charlie'nin penisini tutup öptüğünden beri –o duyguyu hatırlar; sıcak, dolgun, lastiksi, korku evindeki objelerden birini ağzına almış gibiydi. "Öp," demişti Charlie ve o da bunu yapmıştı. Öpmüştü.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

"Bakıyorum sadece." Kendinin fazlasıyla farkında, koridorlarda dolanır. Satıcılar parfümün kokusunu alıp başlarını çevirirler. Ellerini içinde çatal pim, kamalı pim ve kelebek vida bulunan devasa bidonlara sokar. Bedeni taşkındır hâlâ, allak bullak vaziyette genişleyip kasılmaktadır. Gömleğine sürtmekte olan göğüs uçları şiş.

Pat. Pat asla aklına gelmezdi. Polis aklına gelmişti –şimdi de geliyor– fakat Pat? Asla.

Elaine bir şeyler satın alır, bir şeyler satın almış olmak için. Tornavida, pense ve geri sarmalı mezura. Yapması gereken çok şey vardır. Sorumluluk alması, bir şeyleri onarmayı öğrenmesi gerekmektedir.

"Kadınlar nalbur dükkânlarına bayılırlar," der kasiyer adam tuşlara basarken. "Yaradılışları icabı çözüm üretmeye yatkınlar – buradaki her şey bir sorun çözer. Elli iki dolar elli sent." Gülümseyince ağzındaki ayrık dişleri ortaya çıkar.

Elaine süpermarkete dalıp sepete bir şeyler fırlatır –soda, kurabiye, badem –daha iyi bir eş olmalı, daha iyi bir anne. Daniel ondan kilitli torba istemişti; ne için olduğunu hatırlayamaz. Sepete bir

kutu kilitli torba fırlatıp kasaya yönelir. İçki dükkânına gidip birkaç şişe şarap alır. Alışveriş merkezinde girip çıkmadığı dükkân kalmaz, sonra eve gitmeye hazır hisseder kendini –yapacak başka bir şey gelmez aklına.

Telefon çalmaktadır.

Elaine dışarıda durmaktadır, mutfak kapısında, elinde alışveriş torbaları ve şarap şişeleri ile.

"Günaydın," der Bayan Hansen, bahçe kapısında arkasından gelerek.

"Günaydın," der Elaine.

Telefon çalmaktadır –boğuk zırıltısı evi kat ediyor, havayı kesiyor, yarıyor, bölüyor, tanımlıyor; virgül, nokta, ünlem.

"Telefonun çalıyor," der Bayan Hansen.

"Evet," der Elaine, elinde poşetlerle öylece durarak.

"Telesekreterini bahçe satışında elden çıkarmıştık," der Bayan Hansen.

"Hatırlıyorum," der Elaine. "Yeni bir tane almam gerekiyor. Hatta hiç içeri girmeden bir koşu gidip bir tane alsam mı diyorum?"

"Kesildi," der Bayan Hansen. "Telefon kesildi. Kaçırdın."

"Önemli değil," der Elaine, derin bir soluk alarak. Kapıyı açıp içeri girmeye hazırdır.

Ev kötü kokmaktadır hâlâ.

Bayan Hansen onu izler. "Parfüm mü sürdün sen?" diye sorar Bayan Hansen.

"Döküldü," der Elaine. "Eşantiyon şişe döküldü."

"Keskin," der Bayan Hansen. "Kokunun senden mi yoksa evden mi geldiğinden emin olamadım."

"Ev de leş gibi kokuyor, ben de," der Elaine, hiddetle. "Bu yüzden eve geldim –bir duş yapıp üzerimi değişmem gerek.

Telefon çalmaya başlar yine.

Elaine duvara bakar. Dün iyi gibi görünen duvar bugün sanki kabarcıklanıp köpürmeye başlamıştır.

"Ben bakarım," der Bayan Hansen, torbaları Elaine'in elinden alıp merdiveni işaret ederek. "Sen git. Ben bakarım."

Elaine üzerinde hâlâ Pat'in bedeninin baskısını hissetmektedir; ağırlığını, o bataklığa düşmeyi andıra, tuhaf seksi. Duşun altına girer, kendini banyo lifiyle yıkar, uzun lifleri içine soktuğunu hayal eder, saç fırçası gibi; kaşıntıyı, Pat'in dilinin karıncalandırıcı yalayışını kaşımak için, tertemiz olmak için. Buharın içinde göğüslerini sabunlar, onlara masaj yapar, sonra şampuan şişesinin uzun ağzını kullanarak kendini boşaltır.

Telefon çalmaya devam eder.

Elaine giyinir. Temiz giysi yeni bandaj gibidir, her şeyi örter; pürüzsüz, kolay bir hoşluk yaratır. Post-it yığınını cebine koyduktan sonra aşağı iner. Yanık tost. Ev bugün ıslak yanık tost gibi kokmaktadır.

"İki kişi aradı," der Bayan Hansen. "Boyacı ölçü almaya gelecek. Bir de annen –onu aramanı istiyor."

Sisini delip ona kim olduğunu, daha doğrusu kim olmadığını hatırlatacak biri varsa, o kişi annesidir.

Elaine annesini arar.

"A-lo," der annesi, sözcüğü uzatarak ikiye bölüp NBC'nin ninnilerini ya da kapı zilini çağrıştıran sahte bir ezgi yaratarak.

"Merhaba, Anne."

"Baban beni çileden çıkarıyor. Yetmiş iki yaşında bir adamı terk edecek mizaçta bir kadın değilim, fakat kiminle dans ettiğini sanıyor? Ağzımı açtığım anda, 'Duymak istemiyorum,' diyor."

"Babam evde mi? Onunla konuşmamı ister misin?"

"Tabii ki evde. Başka bir hayatı mı var? Yapacak bir şeyi mi var? Hayır, ama yine de beni dinlemek için bir dakikasını bile ayıramıyor. Benimle konuşmuyor."

"Buradayım, buradayım," der babası, telefona gelerek. "Günün yirmi dört saati konuşmak istiyor. Düşünmek için bir dakikaya ihtiyaç duyuyorum ve bu III. Dünya Savaşı'na neden oluyor."

"Ona iyi davran," der Elaine. "Ondan başka kimin var?"

"O da öyle diyor," der babası, derin bir soluk alarak. "Evde sorun varmış diye duydum."

"Yangın çıktı."

"Annen söyledi. Sigortanız var mı?"

"Umuyorum. Bugün geliyorlar."

"Faturalarını saklamayı ihmal etme. Yangına dayanıklı bir kutu satın al; başına bir iş gelirse en azından faturalar elinde olsun."

"Tamam, baba. "

"Anneni geri istiyorsun, bunu hissedebiliyorum. Al."

"Bana kanepe meselesinde yardım et," der annesi. "Babanın etmeyeceği kesin."

"Edemem," der Elaine. Hayır demeye, ayağını yere sağlam basmaya kararlıdır. "Her şey dağılıyor. Benim işim başımdan aşkın. Üzgünüm."

"Yarına ne dersin?" diye sorar annesi.

"Bakarız," der Elaine.

"Anneni düşünmüyor musun? Birinin anneni düşünmesi gerek."

"Bir bardak şarap için çok mu erken?" diye fısıldar Bayan Hansen, Elaine telefondayken.

"Yarın sabah ararım," der Elaine ve kapatır.

"Çok mu erken?" diye sorar Bayan Hansen yine, Elaine telefonu kapattıktan sonra.

"Tam sırası, tam sırası," der Elaine.

Bayan Hansen şişenin mantarını çıkarır.

"Kahvaltı yaptın mı? Bir şeyler yemeliyiz," der Elaine, poşetlerden birinden bir paket kraker çıkararak.

"Ben atıştırmaktan hoşlanmam aslında," der Bayar Hansen. "İnsanın iştahını keser."

Elaine'in arkadaşı Liz evin önüne gelip klakson çalar.

"Duyar duymaz geldim." Acil bir durum varmış gibi eve doğru koşar, yangın bütün azgınlığıyla sürüyormuş gibi, o yangını söndürecek kişi kendisiymiş gibi.

"Az önce döndük, yirmi dakika önce," der Liz, basamakları hızla çıkarak.

Liz, Elaine'e sarılır. Elaine gücünü toparlar. "Nasılsın?" diye sorar Liz. "İyi misin? Herkes iyi mi? Ne oldu?"

"Yangın çıktı," der Elaine, geri çekilerek.

Kendini Liz'den ve kendinden o kadar uzat hissetmektedir ki – eviyakan, kocasından başka biriyle cinsel ilişkiye giren ve aklını yitirmek üzere olan kendisidir ve o güne dek pek tanımadığı Bayan Hansen ev sahibesi rolünü bütünüyle oynamaya kararlı görünmektedir. Bir hafta bile olmamıştır henüz, ama geçen zaman sonsuz gibidir.

"İlk duyan Jennifer oldu. Eve vardığımızda arkadaşı Mo kedileri besliyordu ve Mo'nun söylediği ilk şey evinizin yandığı oldu. Hemen koştum. Yanan siz misiniz yoksa ev mi pek anlaşılmadı. Peki, ne oldu?" diye sorar Liz, soluklanmak için duraklayarak. "Ve ne zaman?"

Elaine, Liz'in eve gelmesini bütün hafta boyunca beklemişti; zihninde her şeyi anlatmıştı ona, olayların nasıl geliştiğini, nasıl boka sardığını. Fakat şimdi Liz oradadır ve Elaine'in anlatma, itiraf etme, kendini olanların sorumluluğundan sıyırma ihtiyacı buhar olup uçmuştur. Arada başka şeyler olmuştur, belki daha da şaşırtıcı şeyler. Bir yabancı belirmiştir hayatında; akla hayale gelmeyecek tuhaflıkta bir başka senaryo gelişmektedir.

Ev yandı –daha kötüsü, yanıp kül olmadı, sadece kısmen zarar gördü. Elaine'in ayağıyla mangalı devirmiş olmasının önemi var mıydı? Hangisi daha önemliydi, Elaine'in mangalı devirmesi mi yoksa kahvaltı niyetine Pat'i düzmüş olması mı? Rüzgâr oturma odasındaki deliği örten plastik kaplamayı uçurur. Evin içine kanat çırpmasını andıran bir ses yayılır.

"Yolculuk nasıl geçti?" diye sorar Elaine. Liz ile Jennifer üniversiteleri gezip Jennifer'e okul bakmaya gitmişlerdi. Jennifer, Liz ile Elaine'in olmadığı her şey olacak: Doktor, avukat, film yıldızı.

"Harikulade," der Liz. "Jen şaşırtıcı. Herkes istiyor onu. Oberlin güzel, Chicago umduğumuz gibi çıkmadı. Yale inanılmaz ve Barnard öğrenci yurdu ağzına kadar dilleri piercing'li kızlarla dolu. Fakat Jennifer uzak bir yere gitmek istiyor, çok uzak, Berkeley belki, ki hiç mahzuru yok bence. Bakacağız. Fikrini değiştirebilir. Yarın genç bir Cumhuriyetçi olabilir, kim bilebilir ki?"

Liz'e "Evi ben yaktım," dediğini hayal eder Elaine. Bunu anlayabilecek biri varsa o da Liz olmalı; okula bunun tahsilini yapmak için döndüğünü de unutmamak gerek –çevreleriyle bağlantılı olarak kadınların hayatları. Kısa bir zaman önce "Bakkalınıza Giderken Karşılaştığınız Erkek Bakışı" üzerine otuz sayfalık bir makale yazmıştı. Elaine Liz'in makalesinde balık reyonunda canlı ıstakoz akvaryumunun önemi üzerine bir bölüm bulunduğunu hatırlar. Liz'in olaylara sosyokültürel bir açıklama getiren "Yanan Ev" adında bir makale yazdığını, Elaine'in bu makalede gerçeği kişisel olarak değil de bir olgu olarak açıkladığını hayal eder.

"Paul ile çocuklar nasıllar?" diye sorar Liz.

Elaine kendini konuşmanın içine geri çeker. "Dağıldık biraz," der. "Elektrik kesikti, sonra duman vardı, koku vardı, bir de delik oldu."

"Gelin bende kalın," der Liz. "Eşyalarınızı toplarız, ev onarılıncaya kadar hepiniz gelip bende kalırsınız. Eğlenceli olur, pijama partisi yaparız."

"Pat ile George'un evinde kalıyoruz," der Elaine.

Liz uzakta olduğu için, anı kaçırdığı için, devre dışı kalmıştır. Elaine artık Pat'e aittir ve bunu Liz'e söyleyemez, çünkü fazlasıyla çılgıncadır. Liz'in en yakın arkadaşı olmasına –bir zamanlar yakındılar ve varsayım bunun kalıcı olduğu şeklindedir– ve karşısında durmuş, "Senin için ne yapabilirim," demesine, neredeyse yalvarmasına rağmen, Elaine bir şey diyemez. Liz'de Elaine'in sinirine dokunan zaman içinde gelişmiş, yeni bir şey vardır. Liz hayatın

Elaine'in nefret ettiği parçalarından kendine kariyer yapmaktadır –daha derine inerek kendine bir çıkış yolu bulmuştur. Elaine kadınların hayatlarını kutsamak istemez; kendi hayatını parçalamak, un ufak etmek ister. Liz'in açıklamalarından, yargılarından, her durumdan büyük bir okuma çıkarma ihtiyacından nefret eder.

Bayan Hansen mutfaktan çıkıp Elaine'e sodayla sulandırılmış bir bardak şarap uzatır. Oturma odasının sehpasına küçük bir tabak badem bırakır. "Bir içki ister misin?" diye sorar Liz'e.

"Şarap içiyoruz," diye izah eder Elaine.

"Evet, tabii, harika olur," der Liz. Bayan Hansen mutfağa döner.

"Yeni temizlikçi mi?"

"Karşı komşumuz Bayan Hansen –yangından beri burada."

Bayan Hansen, Liz'e şarap soda karışımını verip tekrar mutfağa döner.

"Utangaçtır," der Elaine, içkisini yudumlayarak.

"Senin gündüz vakti içtiğine ilk kez tanık oluyorum."

"Bir bardak şarap alt tarafı," der Elaine.

Liz saatine bakar –biri geçmektedir– ve şarabından bir yudum alır. "Öyleyse," der, "ne yapmayı düşünüyorsun? Hayatta bir amacın, bir projen olmalı."

"Bu ne ki işte?" der Elaine eliyle evi göstererek.

"Onarım projesi," der Liz.

Sessizlik olur. Mutfakta bir şey düşer. "Affedersiniz," diye seslenir Bayan Hansen.

"Sorun yok," diye seslenir Elanie salondan. "Sorun yok," der ve öpüşmeyi hatırlar –Pat'in dudaklarının satenimsi duygusu, teninin üzerinde kayan elleri. Bu kadarla kalırsa sorun yok. Sorun yok –tek kez ile sınırlıysa sorun yok. Sorun yok –sadece bir kerelik. Sorun yok.

"Çıkalım buradan," der Liz. "Seni alışverişe götürüyorum. Bu hafta yaz stajına başlıyorum, üzerime bir şeyler almam gerek." Yeni Liz'in Elaine'in asla olamayacağı yanlarından biri de bu: dönüşme. Liz ders tutkusu için ev tutkusundan vazgeçmiş, akademi fanatiğine dönüşmüştü.

Elaine cebinden Post-it yığınını çıkarır ve Pat'in mutfak masasının altına fırlatılmış pantolonunu düşünür. Boya için renk seç, onarım mı yoksa renovasyon mu? Müteahhit. Çatı ustası –Pat'e sor. Akşam yemeği planla. Fransız kapı? Arabayı sana bıraktım –anahtarlar şifonyerde. Sigorta şirketinden gelecekler. Ölçü al.

"Paul benden bazı şeyler yapmamı istedi. Burada kalıp onlarla ilgilenmem gerek," der Elaine.

"Siktir et Paul'ü," der Liz, Post-it'leri alıp fotoğraf filmine bakar gibi inceler, sanki ağır çekimde dans eden bir çift görmüştür. "Pekâlâ," der. "Boya satan bir dükkâna gidelim. Kesinlikle renovasyon –geliştirmek varken neden onarmakla yetinesin? Müteahhit –Ruth Esterhazy'yi ara; geçenlerde evlerini renove ettirdiler. Fransız kapı, evet. Benim bir çatı ustam var. Rick. Çatıcı Rick. Sana numarasını veririm. Ölçü. Neyin ölçüsünü alman gerekiyor?"

"Bir fikrim yok," der Elaine. "boyumun ölçüsünü mü?"

"Hadi, arabama binelim."

"Bayan Hansen'ı da davet etsem mi?" diye sorar Elaine.

"Sen bilirsin."

"Bayan Hansen," diye seslenir Elaine, çantasını alırken. "Biz alışverişe çıkıyoruz, bizimle gelmek ister misiniz?"

"Yo, hayır," der Bayan Hansen, mutfaktan çıkarak. "Siz gidin. Ben burada kalırım. Boyacı duruma bakmaya gelecek. Ben de belki bahçede çalışırım biraz, senin için mahsuru yoksa."

"Mahsuru yok. Size bir anahtar bırakayım mı?"

"Anahtara gerek yok, kilit kırık zaten."

"Doğru, "der Elaine. "Görüşmek üzere öyleyse."

Evin önüne çıktığında Elaine polis arabasının sokağın karşı tarafına park etmiş olduğunu görür –polis el sallar.

"Kamu hizmeti," der Elaine.

Alışveriş yaparlar. Boya rulosu satın alırlar, denemek için de iki kutu boya. White Plain'deki alışveriş merkezine giderler. Dükkânlara girip çıkarlar. Elaine kendini daha normal hissetmeye başlamıştır, daha kendi gibi. Liz, Nordstrom's'dan yaz okulu için keten bir takım satın alır: New York Üniversitesi'nin Beşeri Bilimler Fa-

kültesi'ndeki Kadın Merkezi'nde müdür yardımcılığı. "Vücudumu iyi göstereceğini düşündüm –şaka yapmıyorum," der Liz. "Şimdi bir de ayakkabı bakacağız."

Elaine iç çamaşırı reyonuna doğru gider. "Bir şey almam lazım," der. "Seninle yirmi dakika sonra buluşsak?"

Elaine, Paul'e gecelik bakmaktadır. Geniş ve uzun bir şey. Entari biçiminde değil, Paul bunu özellikle belirtmişti. "İpeksi," demişti. "Hafif dantelli. Danteli seviyorum, gıdıklıyor." Paul'ün üzerinde iyi duracağını düşündüğü bir gecelik seçer. "Kıçımı örtmeli," demişti. "Baby-doll falan olmasın –bana kendimi çıplak hissettirir, pandik yiyecekmişim gibi." Paul için bir tane seçer ve kendi için de aynısının küçük bedenini alır. Sonra sutyen ve külot bakmaya başlar.

Külotlu çorap. Asla giymez. Külot giyer –"külot" kulağa çok genelleyici gelmektedir, tıbbi neredeyse, bandaj gibi bir şey.

"Siyahı var mı bu külotun?" diye sorar reyon görevlisi kıza.

"Düşük belli mi yoksa yüksek mi?" diye sorar kız döndüğünde.

Kız omuz silker. "O sizin belinize göre değişir."

Elaine deneme odasına girip birkaç şey dener. Bir kadınla sevişmişti –nasıl olmuştu? Düşlerde bulunan gerçeküstü bir niteliği vardı. Neden yapmıştı? Tekrar yapar mıydı? Sanmaz, gel gör ki iç çamaşırı bakmaktadır –siyah seksi külotlar, Pat'in hoşuna gidecek şeyler. Kendini seyreder aynada –sol göğsü sağ göğsünün üçte biri büyüklüğündedir ve pübik kılları incedir. Ve uylukları, eriyorlardır sanki; kemikten ayrılıp aşağı akıyormuş gibi. Forma girmesi gerekmektedir, birkaç kilo vermeli. Kendini aynada seyredip Pat ile kıyaslar. Dehşet verici. İki kadın arasında bu tür şeyler olmaz sanıyordu –lezbiyenler bu yüzden böyle görünürlerdi, onlar kıyaslama yapmazlardı ki.

Reyon görevlisi soyunma odasının kapısında beklemektedir. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı? Başka beden denemek ister misiniz?"

"Gerek yok," der Elaine, iç çamaşırlarını kredi kartıyla birlikte kabinin üzerinden uzatarak.

"Mangaldevrildi," der Elaine arabada, dönüş yolunda. "Yangın o yüzden çıktı."

"Weber miydi?"

"Hayır, geçen sene bakkaldan aldığımız boktan bir mangal."

"İnanılmaz," der Liz. "Yangını bu mu başlattı?" diye sorar ve Elaine, Liz'in ona inanmadığını düşünür.

"Evet."

"Vay canına."

"Çok tuhaf," der Liz, arabayı park ederken. "Ne yapabilirim? Nasıl yardım edebilirim?"

Elaine yanıt vermez.

"İyi misin?" diye sorar Liz.

Elaine başını hayır anlamında sallar.

"Seninle içeri gelmemi ister misin?" diye sorar Liz. "Ben buradayım artık. İhtiyaç duyduğun her şeyi yapabilirim."

Elaine gülümser. "Sağ ol," der; ses tonu uzaktır biraz, bıkkın. Eve gitmek istemez. Evin dışında olduğunda kendini iyi hisseder –iyi değilse bile, daha iyi en azından.

"Nedir? Sen ve Paul mu? Çocuklar mı?"

Elaine cevap veremez. "Ya tek bir şey değilse," diye geçirir içinden. "Ya her şeyse?"

"Üzüldüm," der Liz, durumu bir ölçüde anlayarak. "Üzüldüm, ben senin hep çok iyi olduğunu sanırdım."

"Öyle mi?" Elaine arabadan iner. Başı ekşimiş çorba gibidir, usulca kaynayan bir karmaşa.

BEŞ

Mükemmel bir Haziran günüdür, gökyüzü canlı bir mavi, ağaçlar taze bir yeşil; hafif serin hava Elaine'in tenini ürpertmekte, onu kendi dışına çıkarak güne başlamaya çağırmaktadır.

İnsanların fark ettikleri türden bir akşamüstü. Gökyüzüne bakarlar ve "Ne güzel bir mavi," ya da "Dışarı çıkmalısın –böyle bir günde çıkmamak ayıp," ya da "Tadını çıkar!" diyerek birbirlerine yakarırlar. İnsanda iyi bir ruh hali doğuran günlerden biri; hava vaatlere gebe.

Elaine girdaptadır, baş döndürücü bir hız içinde.

Elaine'dir bu, bütünüyle Elaine. İçindeki karanlık ve çürüme onu zehir gibi tüketmektedir –ölümün çürümüş eti yiyişi.

Çöp bidonunun içinden korkunç bir gürültüyle Daniel fırlar birden, kutudan fırlayan yaylı kukla misali. "Neredeydin?" diye sorar. "Geç kaldın. Biz geldiğimizde sen hep evde olursun."

Bir korku çığlığı atar Elaine. "Ne yapıyorsun? Sıkıştın mı? İçine mi düştün? Oyun mu bu yaptığın?"

"Bir şey arıyordum," der Daniel bidondan çıkmaya kalkışarak.

"Çöp bidonunda ne bulmayı umuyorsun?"

"Bir şeyler" der, bidondan çıkıp yavaşça bidonun yanına koyduğu seyyar merdivene basarak.

"Neredeydin söylesene?" der Daniel yine. Elaine'in o güne dek hiç görmediği beyaz frak gömleğinin yukarı kıvrılmış kollarını indirir.

"Liz'leydim, pek meraklısın bugün."

"Oo," der Daniel, gömleğin kol düğmelerini iliklerken. "Başka bir yere gittiğini sanmıştım."

"Nereye mesela?"

"Bilmem, bir yere."

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sorar Elaine, oğlunun kuşkusunu, annesinin ona yaşattığı hayal kırıklığını sezerek.

Daniel omuz silker.

"Sammy nerede?"

"İçeride."

"Bayan Hansen?"

"Buradayım, endişelenmene gerek yok," der Bayan Hansen, ellerini ovuşturup onlara doğru gelerek. Elleri bileklerine kadar koyu kahverengiye bulanmıştır, sürücü eldiveni takmış gibi. Önlüğü çamurludur. "Sen de başlama," der, Elaine'in şaşkın bakışları karşısında elini sallayarak. "Kürek kullan, herkesin dediği bu, iyi bir bahçıvan kıyafeti al, fakat ben böyle seviyorum. Toprağa ellerimi sokmayı seviyorum, solucanlarla filan oynaşmayı..." der, sözcükleri hafif yuvarlayarak. "Ne güzel bir gün, değil mi?" Yüzünü gökyüzüne doğru kaldırır. "Muhteşem," der.

Çocuklar evdedirler, Bayan Hansen evdedir. Sertleşip kendini toparlamaya başlayan toprağın üzerinde sağlam ve kabuksu bir yüzey oluşmaya başlamıştır. Dünya biçimini korumuştur. Her şey her zaman olduğu gibidir. Elaine rahatlamış olmakla birlikte aynı zamanda kaygılıdır. Her şeyin aynı oluşuna sevinir, fakat bu rahatlama duygusu kendini ne kadar tuhaf hissettiğini de anımsatır ona –Elaine ile diğer herkes arasında upuzun bir mesafe, bağlantı kurmanın mümkün olmadığı bir elektromanyetik güç alanı bulunmaktadır.

"Pat aradı. Sonra Paul aradı. Bir de baban arayıp anneni sordu –kaçtığını söyledi, evden kaçtığından endişe ediyormuş. Bunun bir şaka olmadığını da ekledi."

Telefon çalar. Ses bahçede yumuşak, ritmik bir titreme olarak duyulur. Bayan Hansen hızla eve doğru yürür. Elaine ile Daniel onu izlerler.

"Alo," der Bayan Hansen, eskiden holde bulunan ve artık çiçek tarhlarının yanındaki toprağın üzerinde duran mavi telefonu kaldırarak. Mutfak penceresinden dışarı uzun bir telefon kordonu çıkmıştır. "Alo," der Bayan Hansen. "Alo, alo."

"Baban," diye fısıldar Elaine'e.

Elaine yokum anlamında başını sallar.

"Üzgünüm, henüz gelmedi. Bir mesajınız var mı?"

"İyi haber," der Bayan Hansen. "Çok iyi haber. Ona iletirim." Telefonu kapatır. "Anneni bulmuş. Evdeymiş zaten, saklanıyormuş. Bir şey olmamış yani, sorun yok. İyi değil mi?" Gülümser.

Elaine annesiyle babasının son kırk yıldır tuhaf bir saklambaç oyununu sürdürdüklerini düşünür.

"Saklanıyormuş," der Bayan Hansen.

"Sammy nerede?"

"İçeride," der Bayan Hansen. "Sigortacının da buralarda bir yerde olması gerekiyor, şurada duran araba onun. Bir saattir gizlice dolanıp mahalleyi inceliyor. Karşıya geçerken yakaladı beni. Uzun telefon kordonunu almak için eve döndüm, evde bir tane bulunduğundan emindim. Durdurdu beni. 'Ne kadar zamandır arkadaşsınız?' diye sordu. 'Yangın çıkıncaya kadar pek yakın sayılmazdık,' dedim ona." Bayan Hansen ellerinin ve ayaklarının üzerine çömelir. "Benim fide dikmem gerekiyor," der, ellerini toprağa daldırarak. "Sigortacı geri gelecek."

Bayan Hansen, hiçbir zaman sahip olmadıkları dadı. Bundan iyisi mi olurdu? Yaşlıca ve deneyimli bir kadın, olgun ve biraz çakırkeyif. Bir ajansa başvursan daha iyisini bulamazdın.

Elaine eve girer.

Sammy kurum ve külün ortasında yere oturmuş, televizyon ekranının dumandan kararmış olmasını dikkate almadan bir video oyunu oynamaktadır.

"Sen ne arıyorsun burada tek başına?" diye sorar Elaine.

"Nate'lerde sıkılıyorum," der Sammy, başparmaklarını düğmelerin üzerinde deli gibi oynatarak.

Elaine oturma odasındaki deliğe bakar –üstü kapatılmış olmasına rağmen bir mağara girişini andırmaktadır hâlâ.

Odada video oyununun gürültüsü yankılanmaktadır. Elaine televizyona doğru yürür.

"Görüşümü engelliyorsun," der Sammy.

"Bunun yararı olur belki," der Elaine, avucunu ekrana bastırıp elini cam sileceği gibi gezdirerek. Görüntü canlanır –eli kurumdan kapkara olmuştur.

"Burada durma, fazlasıyla havasız" der Sammy'ye. "Dışarıda harikulade bir hava var."

Sammy düğmelere basar ve iki bina havaya uçarak iki moloz yığını oluşturur. "Evet," diye bağırır ekrana. Sonra mucizevi bir biçimde moloz yığınlarının ayakları çıkar, birleşirler ve kaçarlar. "Kaçın," diye bağırır Sammy. "Kaçın."

Elaine yukarı çıkar. Banyo aynasında kendine bakar. Yüzü aşinadır, çarpıklık yoktur –gergin bir düğüm halinde büzüşmemiştir. Bir gözü seğirmektedir, o kadar. Kaygının o yoğun sisi, üzerinde gezinen suçluluk bulutu gözle görülmez.

Daniel banyo kapısında dikilir.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar.

"Hiç," der Elaine.

"Suya dayanıklı keçeli kalemimiz var mı?" diye sorar bu kez.

"Mutfak çekmecesinde," der Elaine.

Daniel kapıda durur.

Elaine ona doğru döner, uzanma isteğiyle, bir temas noktası bulmaya çalışarak. Daniel'ın üzerinde takım elbise vardır. Elaine onu ilk kez takım elbiseyle görmektedir. Kendine ait bir takım elbisesi de yoktur zaten. Kapışdığı saşkınlık fark edilmeyecek gibi değildir.

"Bayan Meaders verdi," der Daniel. "Bodrumlarında duruyordu, hayır kurumuna verileceklerin arasında. Ben sevdim." Ceketin eteklerini kaldırıp elbiseyi podyumda sergiliyormuşçasına kendi etrafında döner.

Ceketin arkasında koca bir leke vardır –Elaine bunu ona söyleyip söylememekte kararsız kalır.

"Ceketini çıkar," der.

"Neden?"

"Lekeli."

"Hayır, değil."

"Evet, lekeli."

"Şaka mı yapıyorsun?" der Daniel. "Takım elbise giydiğim ve sen bunu gülünç bulduğun için benimle dalga geçiyorsun. "

"Daniel," der Elaine, "anneler çocuklarıyla dalga geçmezler – yüzlerine karşı değil, en azından. Bu yüzden anneler ve babalar aynı yatakta yatarlar, sabaha kadar çocuklarıyla dalga geçmek için."

"Doğru değil," der Daniel, ceketi çıkarıp bakarak. "Sikişmek için aynı yatakta yatarlar."

"Ağzını topla, bakalım," der Elaine.

"Sana hiç bilmediğin bir şey söyledim sanki."

O *ne* biliyor? Elaine kaygılanır birden, bir şekilde tehdit ediliyormuş gibi.

Daniel cebinden bir not defteri çıkarır, bir muhabirin steno defterini çağrıştıran uzun ince bir defter, içinde alışveriş listesi vardır sadece. Cümle yerine kategoriler yazılıdır: meyve, sebze, et, tavuk, balık.

"Babamla evlendiğinde kaç yaşındaydın?" diye sorar.

"Yirmi altı."

"Bana hamile kaldığında kaç yaşındaydın?"

"Otuz bir."

"Şimdi kaç yaşındasın?" diye sorar, aritmetiği yaparak.

Elaine, Daniel'ın onu şaşırtmaya çalıştığı duygusuna kapılır. "Sınav mı bu?"

"Soruları yanıtla sadece."

"Kırk üç," der.

Aşağıdan sesler gelir –Sammy gülmekte, kendi kendine eğlenmektedir. Elaine'in içi ferahlar. Gülümser. Gözlerini ruhsuz bir ifadeyle yüzüne dikmiş olan Daniel'a bakar. Gürültü sürer –gülme

sesi olduğunu sandığı sesler daha çılgın bir hal alır, havlama gibi daha çok. Elaine birden Sammy'nin hırıltı nöbeti geçirmekte olduğunu anlar. Aşağı koşar, Sammy'yi kolundan tutup televizyon ekranından uzaklaştırır. Evin içinde uçarcasına hareket ederek mutfak çekmecesinden astım spreyini ve ağır durumlar için gerekli ilaçları aldıktan sonra Sammy'yi evden dışarı çıkarır. Sammy boğulurmuş gibi soluk almaktadır, hava yokmuş gibi. Elaine kutuyu sallar ve Sammy'nin ağzına tutar. "Soluk al," diye bağırır, ağzına biraz sıkarak.

"Tut," der. "Bırak." Kutuyu tekrar sallar. "Soluk al," der, ağzına biraz daha sprey sıkarak. Sonra Sammy'nin eline bir hap tutuşturup bir bardak su almaya gider.

Mutfak basamaklarında oturup ilacın etkisini göstermesini beklerler. Elaine oğlunun sırtını ovar, onu düzenli ve derin soluk almaya teşvik eder. Hırıltı azalır.

"İyi misin?"

Sammy başını sallar.

"Bunun olmaya başladığını hissettiğin anda spreyi kullanman gerekiyor. Bekleme. Birinden yardım iste. Spreyi nasıl kullanacağını biliyor musun?"

Sammy evet anlamında başını sallar.

Elaine'in yüreği deli gibi çarpmaktadır. "Benim hatam. Burada kalmana izin vermemeliydim. Bu ev fazla kirli senin için. Ev iyice temizleninceye kadar başka bir yerde kalmalısın. Anlaştık mı?"

Sammy başını sallar yine.

Ev harabeden farksızdır; içinde yaşayamaz, içine batabilirsiniz ancak. Sammy'nin geçirdiği nöbet Elaine'e evin güvenilmez olduğunu kanıtlar; kendisinin güvenilmez olduğunu. Aklı neredeydi, onu salonda yerde otururken görür görmez oradan çekip çıkarması gerekirdi. Çocuklarının yanındayken en çaresiz türden bir sevgi kaplar içini, acı çektirecek kadar kifayetsiz. Ya evde olmasaydı? Ya Daniel ile Bayan Hansen yalnız olsalardı –o zaman ne olurdu?

Daniel not defterine bir şeyler yazarak ön bahçede gezinmektedir.

"Babam geldi," diye duyurur, daha Paul direksiyonu evin önüne kırmadan önce.

Elaine tedirgindir. Kendini neden suçlu hissetmesi gerektiğinden bile emin değildir: Aldatma –başka bir kadınla olması, bu dikkate alınır mıydı? –ya da hayattan zevk almak?

Paul görünür. "Ne güzel bir gün," der, eve doğru yürüyerek.

Sammy'nin hırıltısı başlar yine. Elaine sırtını usulca ovuşturur. "Soluk al," der oğlunu yüreklendirerek.

"Ben geldim," der Paul, ailesine ışık saçan bir gülümsemeyle bakarak.

Elaine bir yabancıya bakar gibi bakar Paul'e. Onunla ilgili anıları uzaktır, parça parçadır, déjà vu gibi –Hangi Paul? "Bu keyifli halinin nedeni ne acaba?"

"Trenden eve şahane bir yürüyüş yaptım. Harikulade bir gün. Ev onarılıyor. Fransız kapımız olacak."

"Bu ev Sammy'nin astımını tetikliyor," der Elaine.

"Öyle mi?"

"Ve sigortadan gelen adam buralarda bir yerde. Komşularınıza soru soruyor. Bize sigortamızın geçerli olmayacağını söyleyebilir. 'Üzgünüm, efendim, başınızın çaresine bakmanız gerekecek,' diyebilir."

"Neden bu kadar negatifsin?"

"Birinin negatif olması gerekiyor da ondan," der Elaine.

"İçine ediyorsun hayatın," der Paul. "Bunu hepimize yapıyorsun. Aslında biz çok iyi vakit geçiriyoruz." Başını Sammy'ye doğru sallar. "Öyle değil mi, Sammo?"

Sammy gözlerini kapatıp soluk alır.

"Sen çok iyi vakit geçiriyor olabilirsin," der Elaine. "Ne yaptın bugün?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar Paul, kendini savunarak.

"Boş ver," der Elaine. Birbirlerine laf çakarlar arada sırada; tırmalarlar, pençelerler; birbirlerinin sinirlerine basıp tepki almak için didişirler. Elaine Sammy'nin sırtını sıvazlar. "Daha iyisin, değil mi?" Sammy'nin bacağındaki kirli noktayı ovalar. "Bu ne?"

"Nate üzerime işedi," der Sammy. "Temizlemek için üzerine toprak sürdüm."

"Iskalamış olmalı," der Paul.

"Hı-hı," der Sammy, yerinden kalkıp basamaklardan bahçeye inerek.

"Kendini yorma," diye seslenir Elaine arkasından. "Sapıtma."

"Bütün gün sana ulaşmaya çalıştım," der Paul. "Evde değildin. Mesajlarımı aldın mı? Bu sabah bıraktığım Post-it'leri aldın mı?"

"Hepsini aldım," der Elaine. "Post-it'lerini aldım, boya rulolarını aldım, istediğin adları ve telefon numaralarını aldım, emrettiğin gibi ölçüleri de aldım. İyi bir küçük eş gibi hepsini aldım."

"İyi bir küçük eş mi?"

Sigorta müfettişi çıkıverir çalıların arasından, komşunun bahçesinden gelmiştir, kestirmeden "Randy ben, sigortacınızım," der, Paul'ün elini sıkarak. Onlardan daha gençtir, otuz ya da otuz beş belki; tüyü çağrıştıran ince kahverengi saçlı, bebek yüzlü bir şişko. Göbeği, açık mavi, kısa kollu gömleğinden dışarı taşmış, düğmeleri zorlamaktadır. Elaine insanlar ona "koca adam" diye seslendiklerinde onun bunu iltifat olarak aldığını tahmin eder.

"Dosyanız yanımda," der adam. "Bana yardımcı olacağınızı umuyorum, eksik yerleri dolduralım ki neyin ne olduğunu anlayalım. Bunu hemen şimdi halledebileceğimizi umuyorum."

Elaine ile Paul başlarını tamam anlamında sallarlar.

"Mahallede biraz gezindim ve komşularınızla görüştüm," der müfettiş. "Pek yardımcı oldukları söylenemez. Sigorta geçmişinizi de inceledim, fazla bir şey yok."

"Bir keresinde evi su basmıştı," der Elaine. "Su borusu patladı."

"Evet, biliyorum," der müfettiş, dosyayı karıştırarak.

"Bu işin nasıl yürüdüğüne dair biraz bilgi verseniz bana," der Paul müfettişe, asabiyetle. "Ben her zaman işlerin nasıl yürüdüğünü bilmek isterim."

Müfettiş parmağını havaya kaldırıp Paul'ü sindirir. Gömlek cebinden bir kalem çıkarır. "Ofiste işler yolunda gidiyor mu?" diye sorar Paul'e.

"İyi," der Paul. "İyi. Her şey yolunda."

"Borcun var mı?" diye sorar müfettiş.

"Pek yok. Ev, araba borcumuz yok, yalnızca iki yıl önce banyoyu yenilemek için aldığımız bir kredi var," der Paul.

"Büyük banyoyu yeniledik," der Elaine.

Evin yan tarafından Daniel çıkar, Paul ile göz göze gelirler.

Paul gülümser.

Daniel not defterinde yeni bir sayfa açıp bir şeyler yazar.

Elaine neyin olacağını görür. Paul'e bakar ve başını sallar, hayır, hayır, hayır. Önüne geçemez ama.

"Ne bu şıklık?" diye sorar Paul, Daniel'a. "Cenazeye mi gidiyorsun?"

Daniel, "gördün mü, benimle dalga geçiyorsunuz," der gibi Elaine'e bakar. Not defterine çılgın gibi bir şeyler yazıp uzaklaşır.

"Hey," diye seslenir Paul arkasından. "Ceketin kirlenmiş, sırtında koca bir leke var."

"Senden nefret ediyorum. Nefret ediyorum," diye bağırır Daniel, koşmaya başlayarak.

"Ne yaptım?" diye sorar Paul, Elaine'e.

"Evin arka tarafına geçelim izninizle," der müfettiş, "orası nasılmış bir görelim."

"Pat'i arayıp akşam yemeğine gecikeceğimizi haber verdin mi?" diye sorar Paul.

"Hayır."

"Neden?"

Elaine yanıt vermez.

"Öyleyse şimdi arayıp daha önce aramadığımız için özür diler misin? Unuttuğumuzu ve akşam yemeği için başımızın çaresine bakacağımızı söyle."

"Sen söyleyebilir misin?" diye sorar Elaine.

"Neyin var senin?" diye sorar Paul.

"Bana soru sorup durma," der Elaine.

"Ara sadece. İçeri girmen bile gerekmiyor." Paul toprağın üzerindeki mavi telefonu işaret eder.

Elaine arar.

Mükemmel Pat, bir gece öncesinin Pat'i, mutfak döşemesinin Pat'i. "Sizi yemeğe bekleyelim mi?" diye sorar Pat.

"Hayır. Biz bir şeyler yeriz," der Elaine, her sözcüğü bir metinden okuyormuş gibi telaffuz ederek, en az sözcükle konuşmaya çalışarak.

"Bir sorun mu var?" diye sorar Pat.

Şöyle ise sorun yok... Şöyle ise sorun yok... "Sorun yok," der Elaine. Ne diyebilir ki başka?

"Seni korkuttum mu?" diye sorar Pat. "Benden kaçıyor musun?"

"Yo, hayır," der Elaine, yalan söyleyerek. "Evle meşguldüm, sonra Liz geldi. Çocuklar da burada, şimdi de sigorta müfettişi geldi." Elaine herkesten uzaklaşmaya çalışır. "Şu anda konuşamıyorum." Gözlerini toprağa diker. "Bahçedeyim."

"Yakında görüşürüz," der Pat.

Elaine telefonu kapatır.

"Evet," der müfettiş, belgeleri dosyanın içine doğru iterek. "Bu işin nasıl yürüdüğünü sordunuz. Aslında sizi didik didik araştırabilirim. Mali durumunuzu soruşturup parmak izlerinizi alabilirim. Mahallenizdeki herkese bir soru formu gönderebilirim. Ailenizle, patronunuzla ve ilkokul öğretmenlerinizle görüşebilirim. Fakat gerek var mı?"

Elaine'in üst dudağında ince bir ter çizgisi oluşur. Akşam havası durgun ve hafif sıcaktır. Terlemeye başlar, soluğu hızlanır, panikler. Güneş alçaldıkça sıcaklık artmakta, nem oranı yükselmektedir sanki. Havada hava yoktur, solunacak bir şey yoktur.

"Borcunuz olmadığını söylüyorsunuz ve size inanıyorum," der müfettiş. "Fakat bir göz atabileceğim banka beyanı var mı? Emeklilik hesabınız var mı? Varsa ne kadar ödüyorsunuz? Üst limitte misiniz?" Duraklar ve belgelerine bakar. "Sağlık sorunu var mı? Ailede kanser? Yakın zamanda ikinizden birine tedavisi pahalı, korkunç bir hastalık teşhisi kondu mu?" Sigorta müfettişi onlara dikkatle bakar. "Bilmemi istemediğiniz bir şey var mı?" Güler kendi kendine: "He, he, he."

Paul göğsünü yumruklar. "Domuz gibiyim," der.

"Tahtaya vur," der Elaine. "Belirtmemiz gereken bir şey yok."

"İnanılmaz derecede sıkıcıyız," der Paul. "Doğrusu bu. Biz bile kendimizden sıkılıyoruz."

"Öyledir umarım," der müfettiş. "Umarım bütün hikâye bundan ibarettir."

Çocuklar ellerinde telsiz alıcılarıyla koşarak gelirler. Müfettiş Sammy'nin hizasına çömelir. "Annenin köftesini seviyor musun?" diye sorar. Sammy kusacakmış gibi bir yüz yapar, sonra müfettişin yüzüne geğirir.

"Nefret eder köfteden," der Paul.

"Mangaldan söz edelim mi biraz?" der müfettiş, ayağa kalkarak. "Sık sık mı mangal yaparsınız?"

"Daha çok Temmuz ve Ağustos aylarında, fakat hava o kadar sıcaktı ki," der Paul. "Bu sene üç-dört mangal partisine katıldık bile."

"Yemek pişiremedim," der Elaine. "Pişiremedim işte."

Adamlar birbirlerine göz kırparlar –"Benimki de bazen böyle yapar," der gibi. Elaine bunun farkına varır ve ikisinden de nefret eder.

"Başınıza bu işi açan mangal bu demek," der müfettiş, mangaldan arda kalanın başına çömelerek. Dosyasını kolunun altına sıkıştırıp parçaları birleştirmeye çalışır. Mangalı tekrar oluşturmaya çalışır, fakat her seferinde dağılır. "Mangalı nasıl yaparsınız? İş bölümü nasıl? Eşiniz etleri marine eder ve siz...?"

Kömürün üzerine sıvıyı kim püskürttü, kibriti kim çaktı, ateşi kim körükledi, mangalı kim tekmeleyip devirdi? Jack'in inşa ettiği eve bunu yapmaya kim cüret etti?

"Genellikle şöyle olur: Ben eve geldiğimde herkes açlıktan ölmek üzeredir. Ceketimi çıkarırım, mangala kömürü koyarım, yakarım ve ateşin kıvamına gelmesini beklerken gidip üzerimi değiştiririm." Paul omuz silker. "Suç bende diye düşünüyorum."

Müfettiş elini kaldırır. "Mangalın başında kimseyi bırakmadın mı?"

"Ne diyebilirim ki?"

"Yeterince sosis yoktu," der Elaine. "Sadece üç sosis vardı ve biz dört kişiyiz. Paul ile Daniel bazen tek başlarına iki-üç sosis yerler." "Bu bir tuzak," diye geçirir Elaine içinden. Paul adamla giderek samimileşiyor, arkadaşmışlar gibi, karılarının yemek pişirememeleri ortak noktalarıymış gibi. Müfettiş de gayet arkadaşça davranmakta, öğüt vermekte, Paul'ün olanı biteni itiraf etmesini beklemektedir. Paul'ün öne doğru eğilip, sırrını açarmış gibi, "Diyelim ki adamın teki 'kazayla'evini yaktı?" diye sormasını beklemektedir.

"Ne demek istiyorsun kazayla derken?" diye soracaktı o zaman müfettiş.

"Şey, biliyorsun işte, bir anlık bir cinnet geçirdi ve evi yaktı –o zaman ne olur?"

"Diyelim ki adamın teki bir sigorta şirketinde çalışıyor," diyecekti o zaman müfettiş, "ve evi yakan adam ona bu soruyu soruyor. Sigorta müfettişinin aklından ne geçer sence?"

Elaine bu konuşmayı kafasının içinde duyabilmektedir. Fransız kapıyı, evi, çocukları, arabayı ve üç numaralı kapının arkasında onları bekleyen mutluluğu kaybettiklerini ve doğrudan cezaevine gittiklerini görür.

"Bize kendinizden söz edin biraz," der Elaine, konuyu değiştirerek. "Nerede oturuyorsunuz?"

"Fordham'da bir sitede oturuyoruz –kapalı garaj, jimnastik salonu, parti salonu var. Müstakil ev çok fazla sorumluluk demek. Benim günüm yaşananlara tanık olmakla geçer. Neler olabileceğini biliyorum. Hiçbir şeye sahip olmamak en iyisi; o zaman kaybedecek bir şeyin de yoktur." Konuşurken bir yandan da olay yerinin krokisini çizmektedir.

Elaine adamın çizdiklerine bakar, çocuk gibi çiziyordur: Bir kare, çatıyı gösteren bir üçgen. Aile çöpten insanlarla temsil edilir; mangal üç bacaklı kolsuz bir adamı andırır. Elaine'in aklına çizgi romanların arkasındaki "Dinky Çizebilir mi?" ilanları gelir. Her şey düzdür –perspektiften yoksundur adam.

"Çatıda da bir delik var. Yatak odasından görebilirsiniz," der Elaine. "Polaroid fotoğrafını çektik."

Müfettiş çatıya bir daire çizer, sonra daireyi gösteren bir ok ekler ve "delik-çatı," diye yazar. "Bu sulardaydı sanıyorum –günün bu saati," diye ekler müfettiş, başını kaldırarak. "Akşam yemeğine doğru, öyle mi?"

"Evet, hemen hemen," der Paul.

Bir klakson öter.

Telefon çalar. Bayan Hansen bakar telefona. Elaine onun, "Alo?" dediğini duyar. "Üzgünüm, meşguller şu anda. Mesaj bırakmak ister misiniz?"

Kutuyu tekmele. Sammy bahçede çakmak gazı kutusunu tekmelemektedir; bahçede metalik kof bir takırtı yankılanır. Nereden buldu o kutuyu? Elaine dün Paul ile Henry'nin kutuyu yerden aldıklarına ve salladıktan sonra çöp kutusuna attıklarına tanık olduğunu hatırlar. Paul'ün çöp kutusunu çöp bidonuna boşalttığını hatırlar. Sammy çöp bidonundan nasıl çıkarmıştı kutuyu? Daniel'ın aradığı "şey" bu muydu? Sammy'ye kutuyu bilhassa mı vermişti? Nasıl bir oyundu bu?

"Wallace, Wallace," diye seslenir bir çocuk. Komşunun köpeği bahçeden koşarak gelir, ağzında külotu andıran bir şeyle. Çılgın koşusu sırasında mangala sürtünür, bu da müfettişin bir kez daha onu bir araya getirmeye çalışması demektir; mangal yine dağılır. "Wallace, Wallace." Bir oğlan çocuğu köpeği kovalamaya başlar. "Tanrım, Wallace, buraya gel. Kurabiye ister misin ya da büyük bir kemik? Wallace, eve gel, lütfen."

Klakson öter yine.

Daniel girer bahçeye. "Bay Meaders geldi."

"Eve gidiyordum, uğrayıp Daniel'ı alayım diye düşündüm – hazırsa şayet," der Meaders, arka bahçede belirdiğinde. "Onu bize bırakma zahmetinden sizi kurtarırım diye düşündüm. Zor günler geçirdiğinizi biliyorum."

"Yangın çıktı."

"Elektrik tesisatı mı?"

"Kaza," der Elaine. "Mangal devrildi."

"Olur böyle şeyler," der Paul.

"Bilemem," der müfettiş. "Ben hiç mangal yapmam. Sürprizlerden haz etmem."

"Öyle biri olduğunu düşünmemiştim," der Paul.

"Hazır mısın?" diye sorar Daniel'a Bay Meaders. "Kitaplarını ve ev ödevini aldın mı?"

Daniel başını sallar.

"Annene ve babana iyi geceler dile."

"İyi geceler," der Daniel.

"İyi uyu," der Elaine. "Yarın görüşürüz."

"Nefret ediyorum bu adamdan," der Paul, gittiklerinde. Büyük oğlunun Meaders'ın peşinden, adam onun koçuymuş, rehberiymiş gibi gönüllüce gidiyor olması Paul'u delirtmekle kalmaz, cesaretini de fena halde kırar. "Midem düğümleniyor herifi görünce. Güvenemediğim bir yanı var. Ne iş yapıyor bu herif?"

"Vergi müfettişi gibi bir şey."

"Oo," der Paul. "Böyle bir şey olduğunu biliyordum işte."

Susarlar bir süre.

"O kadar kötü değilmiş sizin durumunuz," der sigorta müfettişi, belgeleri imzalarken. "Daha kötüsünü de gördüm. İnsanların hiç düşünmeden yaptıkları aptallıklara inanamazsınız." Duraklar. "Geçen gün karımı yakaladım,dişini fırçalarken bir yandan da saçını kurutuyordu. Bir eli suyun altında, diğeriyle saç kurutucusunu tutuyor. Ona dokunmaya korktum. 'Hey, hey,' diye seslendim, 'suyun altındasın.' Ve bir geri zekâlıya bakar gibi baktı bana."

"Buradan nasıl bir sonuç çıkarmamız gerekiyor?" diye sorar Paul. "Durum nedir?"

"Sorun çıkacağını sanmıyorum," der müfettiş. "Raporum hazır, komşularla görüştüm. Pek çok olasılık var. Şu lanet köpek bile bu yangına sebebiyet vermiş olabilir, kim bilebilir? Siz biliyor musunuz? Ben bilmiyorum. Bu yüzden, her şey yolunda bence."

"Bu ödeyeceğiniz anlamına mı geliyor?"

"Esasen," der müfettiş. "Siz aptallık maddesi kapsamına alınabilirsiniz."

"Gerçekten var mı böyle bir madde?" diye sorar Elaine.

"Hayır," der adam, dosyasını kapatarak. "Fakat iyi bir örnek size: Bir keresinde boruları donunca içlerindeki buzu alev lambasıyla çözmeye kalkıp bütün evi yakan birine gittim. Kazaydı, aptallıktı. İsteyerek yapmamıştı –bu iş böyledir. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Biz de," der Paul kaygısızca.

Elaine gülümser.

Paul, yüzü pırıl pırıl, Elaine'e döner. "Aptallık maddesi bizi kapsıyormuş. Çok rahatladım."

Sammy iki telsizle birden oynamaktadır. "Üstünde ne var?" der birine.

"Kim bu?" diye sorar ötekine.

"Benim," der. "Ayakkabıların ve çorapların ayağında mı? Gitmeye hazır mısın?"

"Benim ne demek? Seni tanıyor muyum?" diye sorar.

Yüreklere su serpilmiştir.

Elaine ile Paul ön bahçede hararetli ve fısıltılı bir tartışmaya girmişlerdir "Benim keyfim yerinde," diye tıslar Paul. "Seni yemeğe çıkarmak istiyorum. Birlikte bir saat geçirelim istiyorum. Mahvetmek zorunda mısın? Her şeyi mahvetmek zorunda mısın?"

"Nöbet geçirdi, Paul," diye geri tıslar Elaine. "Evde video oyunu oynuyordu. Ben yukarıdaydım, önce gülüyor sandım, fakat hırıldıyordu, korkunç bir hırıltı nöbetine tutuldu."

"Ama şimdi iyi," der Paul.

Elaine başını sallar. Onu bu konuma soktuğu, seçim yapmak zorunda bıraktığı için nefret eder Paul'den; bu denli bencil olabildiği için.

"Roger," der Sammy, bir numaralı telsize.

"Hey, Roger değilim ben," der iki numaralı telsize.

"Sen Roger değilsen, ben kimim?"

"Benin karnım zil çalıyor," der Paul. "Sammy'yi bırakıp bir şeyler yiyelim."

"Olur," der Elaine. "Başına korkunç bir şey gelirse sorumlusu sen olursun."

"Hiçbir şey gelmeyecek başına."

"Anlaşıldı, tamam," der Sammy.

Sammy'yi Nate'lere bırakırlar. Paul arabadan inip Sammy'yi kapıya götürür. Zili çalar. Kapıyı Nate açar. "Oo, sen misin?" der ve gider, kapıyı açık bırakarak.

Paul ile Sammy içeri girerler. "Selam," diye seslenir Paul. "Selam, Paul ile Sam geldi evinize." Huzursuz bir biçimde beklerler holde. Mutfaktan sesler gelir. Paul, Sammy'nin sırtını ovar. "İyi misin? Yeni bir nöbet gelirse diye spreyini yanına aldın mı?"

Başını evet diye sallar Sammy.

"Annenle benim bir telefon uzaklıkta olduğumuzu biliyorsun."

Paul evin biraz daha içine girip Susan'a bakıp bakmamak konusunda kararsız kalır. Gerald evde midir acaba?

"Vay, tükürük hokkası," diye bağırır Nate, yanlarından koşarak geçip yukarı çıkarak.

Sammy derin bir soluk alır.

"İyi olacaksın," der Paul. "Merhaba? Evde kimse var mı?"

Holde ilerler. "Susan?"

Susan mutfaktan çıkar. "Kapıyı duymadım. Fındık öğütüyordum."

Paul gülümser –daha önce güzel bir telefon konuşması yapmışlardır, her şey yolundadır. Cumaya sözleşmişlerdir –Susan çocukları futbol antrenmanından alması için bir başka anneyle anlaşmıştı. Dört buçuktan altı buçuğa kadar onun Bayan Elma'sı olacaktı. "Sammy'yi bırakmaya geldim," der.

"Merhaba, Sam," der Susan, ona özellikle gülümseyerek. "Nasılsın bugün? Çok güzel bir gündü, değil mi?"

Sammy yanıt vermez.

Paul göğsünü yumruklayıp hırıldıyormuş gibi yapar.

"Şimdi daha iyi misin?" diye sorar Susan. "Aç mısın? Akşam yemeğinde sosis var. Sosis seversin, değil mi?"

"Gerekirse diye spreyi yanında."

Susan, Paul'ün omzunu sıkar, yoğurur. "Kaç kez sıkmam gerekir?"

"İki."

"Yarın görüşürüz," der Paul, dizlerinin üzerine çömelip Sammy'ye sarılarak. "Uslu ol."

"Susan'a spreyi verdin mi?" diye sorar Elaine, Paul arabaya biner binmez.

"Sammy'nin yanında."

"Ona vermeliydin. Nasıl kullanılacağını biliyor mu?"

"O her şeyi bilir," der Paul, evin girişinden çıkıp caddeye sürerek.

Çin restoranında Paul çok tatlıdır, sevecen ve dikkatli. Elaine'e kapıyı açar, iskemlesini çekip masaya oturtur. Bir beyefendi gibi davranmaktadır, onu memnun etmek istermiş gibi, onu memnun etmek kendisine haz veriyormuş gibi. Fakat Elaine'in canı sıkkındır. Elaine gerçekliğe atılmış bir çapadır, her şeyin yolunda gitmediğinin boyun eğmez hatırlatıcısı. Paul ne kadar mutlu ve hoşnut görünürse, onun canı o kadar sıkılır. "Her şeyi mahvetmek zorunda mısın?" dediğini duyar gibi olur.

Paul'e bakar –yüzü ışıldamaktadır. Neden?

Paul ona korkunç bir şey söyleyeceği için mi mutludur? Belki ona başkasıyla ilişkisi olduğunu söyleyecektir –Elaine emindir bir ilişkisi olduğundan. Belki onu terk edecektir. Belki nihayet bir çıkış yolu bulduğu için bu kadar mutludur.

"Her şey yolunda gidiyormuş gibi yapmam mı gerekiyor?" diye sorar Elaine. "Her şeyi boş mu vermeliyim?"

"Boş vermek değil," der Paul. "Fakat daha az farkında olursan –her şeye bu kadar büyük önem atfetmezsen– her şey daha iyi olur."

"Bu kadar basit mi?" diye sorar Elaine.

"Bir başlangıç sadece."

Garson gelir. "Size nasıl yardımcı olabilirim bu akşam?"

"Oo, çok hızlısınız" der Elaine,"hazır değiliz henüz, mönüye bakmadık bile."

Mönülerini açarlar. Elaine, Pat'i düşünür. Pat kızacak mıydı yemeğe çıkmış olmalarına? Elaine'in onu son dakikaya kadar aramayışına?

"Sen seç," der Paul. "Ne istersen onu söyle. Çocuklar yok. Kural yok. Sınır yok."

Paul Bayan Elma'yı düşünmektedir, Sevgili'yi düşünmektedir, Elaine'i düşünmektedir. Bayan Elma ile birlikteyken iyi bir koca ve baba olduğu fantezisini yaşar –kadın onu maddi ayrıntılarla boğmaz; tamir edilmesi gereken şeyler, yaz tatiline nereye gidileceği soruları falan. Sevgili ile ise serüven söz konusudur –yarın için "onu sonsuza dek değiştirecek" bir şey vaat etmiştir. Elaine ile de geri kalanı yaşar. Zihninde üç ayrı kadın yoktur, onlar tek bir kadının parçalarıdır. Devasa bir göğüs. Derine inince, bunun bir sorun olabileceğine, kimsenin şikâyetçi olabileceğine aklı basmaz. Düşüncesinde kusurlu bir yan olduğunun farkındadır, yaptığının mazur görülebilir olduğunu söyleyen bir çocuksuluk. Tuhaf davranışları, sürekli teselli arayışı içinde olması, onun için bir anlam ifade etmez; dolayısıyla Elaine için de etmemelidir. Paul'ün zihninde Elaine anne gibidir –ne yaparsa yapsın onu kabullenmesi beklenir; hiçbir zaman ona fazla hiddetlenemez, hiçbir zaman onu terk edemez. Ve Elaine onun zihninde yapması gerekenleri yapmadığı için ona her zaman kızgındır. Paul de kendisine başarısız olduğunu hissettirdiği için ondan nefret eder, o da ona her zaman kızgındır.

"Karar verdiniz mi?" diye sorar garson.

Paul çaresizlikle Elaine'e bakar.

"Sarımsak soslu yumuşak kabuklu yengeç," der Elaine. "Zencefilli tavuk. Pirinç pilavı."

"Harika," der Paul neşeyle, mönüyü kapatarak.

"Sürekli gülümsemen sinirlerimi bozuyor," der Elaine.

"Müthiş rahatladım sadece," der Paul. "Ne kadar endişeli olduğumun farkında değilmişim. Sigorta meselesi halloldu diye çok mutluyum. Hak etmediğin halde ödül almak gibi. Belki Tanrı yaptı bunu, bize ders olsun diye –bütün deneyimler olumsuz olacak değil ya. Belki de çıkarılacak ders şu; aklını yitirmiş olman hayatını mahvedeceğin anlamına gelmez."

"Herkese bunun bir aptallıktan kaynaklandığını söylemesek iyi olur bence."

"Herkes dediğin kim?"

"Arkadaşlarımız," der Elaine. "Bu aptallık ödülü, yurttaşlık ödülü falan değil. Övünülecek bir şey değil."

"Sigorta ödemeyi yapacak," der Paul. "Önemli olan bu. Ayrıca, matrak. Aptallık matraktır. Hey, kendine gülemezsen, başkalarına da gülemezsin."

"Aptal olan ev değildi –bizdik," der Elaine.

"Çay ister misin?" diye sorar Paul, pür neşe.

"Lütfen."

Elaine'e çay koyar.

Paul, Elaine'e bir yabancıymış gibi bakmaktadır, yeni tanışmışlar gibi. Ona bütünüyle açık bir yüzle bakmaktadır –geçmişten yoksun– geyik gözlü bir ebleh gibi. Âşıkmış gibi.

Elaine'in içinden Paul'e, "Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sormak geçer. Ona karısı, onunla sürekli kavga eden kişi olduğunu hatırlatmak için. Fakat daha az şey fark etme fikrine uyum sağlayabilmek adına, üzerine gitmez.

"Bir kızla ilk kez çıktığımda onu bir Çin restoranına götürmüştüm, Bronxville'de Palmer Bulvarı'nda bir restorana," der Elaine'e. "Pencerede kırmızı neon bir tabela vardı, on kadar da masa. Kasabadaki tek 'yabancı' restorandı. Kızın adı Sally Potter idi. Ben dana eti söylemiştim. Kız bir şey yememişti. Tek lokma bile. Solucan, demişti bana daha sonra. Annesi ona Çin yemeğinin solucanlardan yapıldığını söylemişti."

Elaine yatışmaya çalışmaktadır, rahatlamaya, kendine Paul'e açılma izni vermeye. Bu kadar öfkeli olduğu, her şeyi daha zor kıldığı için kendine kızgındır.

"Yeni tanışmış gibi yapalım," der. "Çıkıyormuş gibi yapalım."

Paul şaşırmış görünür. "Ev hakkında konuşmak istemiyor musun?" diye sorar. "Ne yapacağımız hakkında? Verandayı ve Fransız kapıları konuşacağımızı sanmıştım."

"Sözlüymüş gibi mi yapsak o zaman?"

"O güzel olur," der Paul. "Ve iyi geçiniyormuş gibi yapalım."

"Tamam," der Elaine. Güzel.

Garson yemeği getirir ve keyifli bir yemek yerler; evden, pencerelerden ve kapılardan söz ederek.

Paul çaba göstermektedir, Elaine de çaba göstermektedir ve ikisinin aynı anda çaba sarf etmesi nadir rastlanan bir şeydir.

Genellikle Paul yorulup pes edinceye kadar çaba gösterir, sonra bir süre Elaine çaba gösterir ve Paul'e gösterdiği çabayı fark etmediği için kızar, sonra ikisi de çaba göstermeyi bırakıncaya kadar birbirlerini didiklerlerdi.

Yemeğin sonuna doğru Paul masanın üzerinden eğilip Elaine'in tabağından yemeye başlar. Onun tabağından bir parça yengeç alıp ağzına atar ve "Seni seviyorum, seni o kadar çok seviyorum ki," der. O anda hisseder bunu, gerçekten hisseder.

"Bu hoş," der Elaine. "Ben de seni seviyorum," diye ekler, kendini bu cömertlik havasına kaptırarak.

O an için kendilerinin fantezileridirler; en iyi halleri, olmak istedikleri insanlar. Fakat hemen ardından bir kez daha bildikleri benliklerine dönerler –basit, küçük, sınırlı.

"Bütün gün Liz'le ne yaptın?" diye sorar Paul.

"Fazla bir şey yapmadık, biraz alışveriş, Post-it'lerdeki şeyler." Elaine duraklar. "Senin Liz'le sorunun ne kuzum? Neden ondan nefret ediyorsun?"

"O senin arkadaşın. Onunla benimle hiçbir zaman paylaşmayacağın şeyler paylaşıyorsun," der Paul. "Ona benden bahsediyorsun, ne kadar korkunç bir olduğumdan, benden ne kadar nefret ettiğinden. Ondan nefret ediyorum çünkü o benden nefret ediyor –bu kadar basit."

"Senden nefret etmiyor," der Elaine. "Doğrusunu bilmek ister misin? Kişisel konularda onunla neredeyse hiç konuşmam. Ne diyeceğimi bilmem. Aklımı yitirdiğimi düşüneceklerinden korktuğum için kimseye bir şey söyleyemiyorum." Elaine duraklar. "İnsanlara bizden bahseden sensin –O adamı aradın motelden, adı neydi, şu Bay Saksofon. Tom. Neden Tom? Neden birden Tom geldi aklına?"

Paul omuz silker. "Zeki ve sakin biridir, bize yardım edeceğini biliyordum."

"Ya ben? Ya biz? Ben tuvalette oturup sana bakarken sen duş kabinine gizlenip üniversitedeyken sana saksofon çeken birine itirafta bulunuyorsun..."

"Özür dilerim."

"Ne için özür diliyorsun?" diye sorar Elaine. "Keselim bunu," der sonra. "Şimdilik keselim. Atışmadan bir gece olsun geçiremeyecek miyiz? Yoksa geçiremeyecek kadar kavgaya bağımlı mıyız?"

Kavgayı keserler.

"Arayıp Sammy'yi kontrol etsem mi?" diye sorar Paul.

"Eminim iyidir," der Elaine. "Beni korkuttu ama. Astım nöbetleri beni hep korkutuyor."

Paul, Elaine'in kolunu anlayışla sıkar ve tabağındaki son tavuk parçasını alır.

Paul'e Sammy'nin nöbetlerinden bazılarında yanında olmadığına, her şey olup bittikten sonra telefonda hemşireden ya da futbol koçundan öğrendiğinde, buna içten içe sevindiğini söylemez. Astım spreyinin bir gün işe yaramayacağı, bir gün Sammy'nin daha kötü olacağı ve yapılabilecek bir şey kalmayacağı korkusuyla sürekli yaşadığını söylemez.

"Arayacağım," der Paul.

"Onu rahat bırak," der Elaine.

İçinden fal çıkan kurabiyeleri gelir, ikisi de kurabiyelerinin kâğıdını aynı anda açarlar. Elaine'in kurabiyesinden iki fal çıkar. "Önün açık," der birincisi. "Çok uzaktan geliyorsun," der ikincisi. "Ya seninki?" diye sorar Paul'e

"İşte ve aşkta talihin açık."

Restorandan çıkarlarken Paul, Elaine'in koluna girip onu kendine doğru çeker. Elaine'in sıcaklığı iyi gelir Paul'e. Paul de Elaine'e iyi gelir; iri, güven verici, koruyucu.

"Yemek için teşekkür ederim," der Elaine.

"Bir şey değil," der Paul.

Arabada, Pat ile George'a giderlerken, Elaine o sabahı hatırlamakta ve Pat kapıyı açtığında ne olacağından endişe etmektedir – Pat kollarını boynuna dolayıp onu öperek mi karşılayacaktı? Olay mı çıkaracaktı? Olay çıkarırsa Elaine ne yapardı? Pat'i dikkate almadığını hayal eder –hiçbir şey olmamış gibi yaptığını.

"Yavaşla," der Paul'e.

"Elliyle gidiyorum," der Paul.

Hiç gitmiyor olsaydık keşke, diye geçirir içinden Elaine. Keşke evimizde olsaydık, kendi yatağımızda, çocuklar holün sonundaki odalarında; oturma odasının duvarında o lanet delikle evimizde kalıp geceyi sonlandırsaydık.

Paul kaldırımın yanına park eder.

Nielson'ların evinde bütün ışıklar yanmaktadır. Ev ışıldamakta, gece göğüne karşı titreşmektedir; ışık bahçeye, komşunun çimlerine dökülüp diğer insanların evlerinin temelini yalamakta, kaldırımdaki sokak lambalarını bile bastırmaktadır.

Zili çalarlar –çan sesi yarar geceyi. Hiçbir şey olmaz. Zili tekrar çalarlar. Yine bir şey olmaz. Paul anahtarı çıkarmak için elini cebine sokmaya yeltenir; Elaine onu engeller. "Evdeler," der. "Evde insan varken anahtar kullanılmaz." Zili bir kez daha çalarlar. Tuhaf bir duygudur, uhrevi; sanki bütün çiftlik coşkuyla el sallarken Paul ile Elaine küçük ve karanlık girişte boyunları bükük beklemektedirler.

Paul evin yan tarafına gidip pencereden içeri bakar. Odada küçük M'leri görür ve camı tıklatır. Kızlar çığlık atarlar. "Yakaladım onları," diye seslenir Elaine'e.

Elaine elindeki alışveriş poşetini sürekli bir elinden ötekine geçirmektedir.

Bir dakika sonra kapı açılır, aydınlık kaplar onları, kör edici beyaz bir ışık.

Pat ile George görünürde yokturlar.

"Geciktiniz," der küçük M. "Akşam yemeğini kaçırdınız."

"Aradık," der Elaine.

"Başınız belada."

Paul ile Elaine holde öylece dururlar; ön kapı hâlâ açık, siyah gece hâlâ etkili.

Elinde çamaşır sepetiyle Pat belirir. "Çamaşırları katlıyordum," der. "Çok oldu mu geleli?"

Pat'i görmesiyle Elaine'in bedenine sıcak bir dalganın yayılması bir olur, sıcaklık kasıklarında toplanır. Elaine bir an için reflekslerini kaybettiğini, altına kaçırdığını sanır. Bacaklarını bitiştirir. Ve içinden dua eder.

"Rahatsız etmiyoruz, değil mi?"

"Yo, hayır, olur mu öyle şey? Girin, girin."

Kapı kapanır.

"George nerede acaba?" der Pat. "Bodrumda olmalı. Aşağı indi mi sağır ve aptal olur. Sigorta müfettişiyle görüşmeniz nasıl gitti?"

Elaine'in nutku tutulmuştur, afallamıştır, baygındır, korkmaktadır. Poşetleri yere bırakır.

"Üzerimden nasıl bir yük kalktı anlatamam," der Paul.

"Hâlâ açsınızdır umarım," der Pat. "Bu gecenin ne gecesi olduğunu unuttuğunuza bahse girerim. Bu sabahki küçük sınavı hatırlıyor musunuz –en sevdiğiniz yemek? Çarşambaları dilek torbası günü –yemeğinizi sıcak tuttum."

"Çok üzgünüm," der Elaine, büyük bir rahatsızlık hissederek. Banyoya koştuğunu hayal eder; kustuğunu, bayıldığını ya da kendini bir şekilde Pat'in kollarına bıraktığını.

"Ne kadar aptalız," der Paul. "İki sorumsuz, nankör geri zekâlı."

"Boş ver," der Pat, onları mutfağa götürerek. "Şimdi buradasınız, önemli olan da bu. Bahse girerim ki açlıktan ölüyorsunuzdur. Yemediniz, değil mi?"

"Ağzımıza lokma koymadık," der Elaine, Pat'in üzerlerine sinmiş olabilecek Çin yemeklerinin kokusunu almamasını umarak.

"Karnım zil çalıyor" der Paul, karnını ovuşturarak. "Açlıktan bayılmak üzereyim."

Elaine'e bakıp sırıtır. Elaine ona bakamaz.

Pat masaya iki servis açmıştır. Su bardaklarının içinde gül gibi katlanmış peçeteler.

"İnanılmaz düşüncelisin," der Elaine, telefonda daha açık konuşmadığı için suçluluk duyarak, her şey için.

Pat masanın üzerinden eğilip mumları yakar. "Otur," der, bir iskemle çekerek. Eli Elaine'in eline değer ve Elaine bir kez daha o ani sıcaklığı hisseder.

Paul oturur.

"Otur," der Pat yine, öteki iskemleyi çekerek. Pat önlüğünü bağlayıp fırından yemekleri çıkarmaya başlar, çıkardığı her yemeği nasıl yaptığını anlatarak. "Kızarmış tavuk –mısır unu ile tereyağı karışımı bir sosta marine edilmiş; tarif Margaret'in izci liderinden. Brüksel lahanası –bu George'unkilerden. Patates püresi –bu seninkilerden," der Paul'e. "Ve kuşkonmaz –senin için," der Elaine'e. "Üzerine biraz erimiş Pecorino peyniri koydum, seversin umarım –üzerinde peynir olmasını. Ve tabii ki, salata."

"Tanrım," der Paul. "Tanrım," diye yineler ardından. "Bunlar harika." "Tanrım", Paul'ün pek kullanmadığı bir sözcüktür; babası ne demesi gerektiğini kestiremediğinde bu sözcüğü kullanırdı.

Elaine gözyaşlarına boğulmak üzeredir. Ağzına bir Brüksel lahanası atıp, "Leziz," der ve o sabah Pat'in mutfak döşemesinde ona "Leziz," dediğini hatırlar. Yüzü kızarır.

Kendine bir sevgili edinme izni vermiştir. Kocası seyrederken sevgilisi ona yemek sunmaktadır. Daha önce yediği baharatlı Çin yemeğinden kafasının içinde bir şeyler vızıldamakta, dudağı titremektedir. Çin yemeğiyle birlikte süt içersen bu vızıltının olmadığını duyduğunu hatırlar.

"Süt var mı?" diye sorar.

"Elbette," der Pat, ona bir bardak getirerek.

Masanın üzerindeki lamba yanmaktadır, mum da yanmaktadır, ikisi birlikte iki (ya da üç) kişilik romantik bir akşam yemeği ile sorgulama masası arasında bir etki yapmaktadır.

"Senin en sevdiğin yemek ne?" diye sorar Paul.

Paul tıka basa tok olmasına rağmen tekrar yiyerek iyi bir konuk gibi davranmaktadır.Elaine Paul'e bakar ve ona karşı sahici bir sıcaklık hisseder. Kocası ve sevgilisi.

""Oo, benim sevmediğim şey yoktur neredeyse," der Pat.

"En çok sevdiğin şey?" der Paul.

"Sanıyorum, en çok sevdiğim şey, hmmm... göbek salata," der Pat. "Basit bir şey, ama ben seviyorum. Bana bir göbek salata ver, yanında da taze domates, soğan, kızarmış ekmek olsun, cennetteyim. İşte. Göbek salata."

Sessizlik olur. Söyleyecek bir şey yoktur.

"Tanrım," der Paul yine.

"Leziz," diye yineler Elaine.

"Pat! Pat!" George'un sesi kükrer evin derinliklerinden. Sert ve nahoş.

"Affedersiniz," der Pat, önlüğünü çıkarıp kapının yanındaki çengele asarak. Mutfak kapısı arkasından kapanır.

Elaine Pat'i düşünür, mutfak döşemesinin üzerinde, sabahlığı açılıyor, sabah ışığı.

"İyi ki Çin restoranında yemişiz," der Paul. "Biraz acıkmaya başlamıştım zaten." Çatalıyla Elaine'in tabağından iki Brüksel lahanası alır, sonra bir parça tavuk daha almak için izin ister.

"Hâlâ yetmedi mi?" Elaine masayı toplamaya girişir, tabakları lavaboya taşır. Balerin gibi hareket etmektedir, bedeni Pat'in baskısının özlemiyle temas noktaları ararken.

Paul masada oturmaya devam eder.

"Bana yardım edebilirsin," der Elaine.

Arka planda sesler duyulmaktadır. George öfkelidir. Küçük M'ler ağlamaktadırlar. Bu beklenmedik, Geoerge'a da hiç yakıştırmadıkları bir şey olduğu için, dehşet vericidir.

Elaine panikler. İtiraf eder. "Benim suçum. Telefonda tam söyleyemedim yemeğe gelemeyeceğimizi. Zamanım olmadı. Kendimi işlere kaptırdım. Liz ile birlikteydim ve çocuklar evdeydi, sonra müfettiş geldi, sonra sen."

"Her şey bizimle ilgili olmak zorunda değil," der Paul."İnsanların kendilerine ait sorunları da var."

Elaine ile Paul ilk kez Pat ile George olmadıklarına sevinirler. Küçük M'lerin onların çocukları olmadığına sevinirler –her şey fazlasıyla zordur, beklentiler çok büyük.

Mutfak kapısı açılır ve Pat içeri girer. Elindeki fırın tavasındaki alüminyum kâğıdı çıkarırken Paul'e bakar. "Tatlı olarak en sevdiğin şey var –çikolata soslu limonlu pasta. Yanında kahve ya da çay ister misin?"

"Sen gerçekten özel bir insansın," der Paul, Pat tabağına koca bir dilim pasta koyarken.

Elaine, Paul'ün bunu inanarak söylediğini bilir ve bundan memnuniyet duyar.

"Pasta?" diye sorar Pat, Elaine'e. Elaine başını olumsuz bir biçimde sallar.

Elaine banyoda dişlerini fırçalamaktadır.

Pat içeri süzülür. "Yatmalarını beklemek zorunda kaldım."

"Kendimi çok kötü hissediyorum," der Elaine, yüzünü sabunlayarak.

"Neden?"

"Akşam yemeği için. Her şey için." Başını kaldırıp aynada kendisiyle göz teması kurar. "George biliyor mu?"

"Tabii ki hayır, neden bilsin ki?"

"Kavga ettiniz."

"Kızlar Hanford'a giremediler, bu yüzden canı sıkkın. Yeterince çaba göstermediklerini düşünüyor –deli işte."

Pat, Elaine'in ıslak yüzünü ellerinin arasına alıp onu öper. Huzur içinde kendilerinden geçerler. Elaine göz ucuyla kendini aynada seyreder –iki kadının öpüşmesine ilk kez tanık olmaktadır.

"Gün geçmek bilmedi," der Elaine.

"Uyu," der Pat, banyodan çıkarak.

Elaine holün sonuna gider, yatak odasının kapısını kapatıp arkasına iskemle dayar.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar Paul.

"Yolunda." Soyunur.Alışveriş poşetlerini karıştırır. "Sana bir hediye aldım," der, gecelikleri çıkararak.

"Vay canına," der Paul, "İkiz gecelikler."

Geceliklerini giyip Paul'in yatağına yatarlar.

"Evi onartmalıyız," der Elaine. "Sonsuza dek burada kalamayız; burası çok karışık."

"İnan bana," der Paul, ışığı söndürürken. "Onlar mutlu bizim burada olmamızdan."

"Yarın," der Elaine. "Yarın başlıyoruz."

Evin bir yerinde telefon çalar. Dikkate almazlar; onların evi değildir, ev sahipleri düşünsün. Kapıları çalınır. "Telefon," der George. "Sizin oğlan telefonda. Oradaki Garfield'den konuşabilirsiniz; kuyruğu kırık, fakat onun dışında sağlam."

"Pekâlâ, teşekkürler," der Paul.

Elaine ışığı yakıp odada etrafına bakınır. Masanın üzerinde turuncu plastik bir Garfield durmaktadır. İşaret eder. Paul Garfield'ı kaldırıp ona uzatır.

"Alo," der Elaine, kedinin karnına konuşarak.

"Eve gelmek istiyorum," der Sammy.

"Rahat soluk alabiliyor musun?" diye sorar Elaine.

"Eve gelmek istiyorum," diye homurdanır Sammy.

"Baban ve ben evde değiliz," der Elaine. "Hatırladın mı, sen Nate'lerle kalıyorsun, biz de Pat ile George'ta kalıyoruz."

"Sizin olduğunuz yere gelmek istiyorum," diye mızıldanır Sammy.

"Hayatım, herkes uyuyor burada. Uslu ol ve uyu."

"Hayır," der Sammy.

Paul telefonu alır. "Susan orada mı? Suzsn'ı ver bana."

"Merhaba, Paul," der Susan. "Sizi uyandırdığımız için özür dilerim –kötü bir rüya gördü. Sizi aramak istedi."

"Eve gitmek istiyorum," der Sammy inatla, arka planda.

"Ona bir bardak kakao yapacağım," der Susan, "sonra yatıp uyur."

"Teşekkür ederim," der Paul. "Harika."

Susan telefonu Sammy'ye verir. "Sen ve ben, kendimizi birer bardak kakao yapacağız, sonra sana inanılmaz bir masal anlatacağım," der. "Babana iyi geceler dile."

"Uslu ol," der Paul. "Seni seviyorum."

Gecenin bir saatinde telefon çalar yine. George kapıyı çalar.

"Git al onu," diye fısıldar Elaine.

Paul Garfield'i kaldırır. "Geliyorum," der Susan'a, geceliğini çıkarıp giysilerini giyerek.

Sokak kapısının tepesindeki ışık yanıyordur ve Sammy Süpermen pijamasıyla dışarıda beklemektedir. Susan hemen arkasındadır, üzerinde büyük beyaz bir erkek gömleği vardır ve sokak kapısının ışığı onu sarıya boyamıştır. Susan, Sammy'ye bir şey söylemek için öne eğilir ve Paul'ün gözleri hemen gömleğin dekoltesine kayar. Çıplaktır. Olduğu gibi görür –iki dolgun göğüs. Sertleşir. Bazen ne kadar kolaydır.

"Biraz uyum sorunu çekiyor," diye fısıldar Susan Paul'e, soluğu uykudan ekşimiş. Paul yanına gider, parmaklarını hızla gömleğin altından sokar, cinsel organını bulur ve dudaklarını aralar.

"Oo," der Susan. "Oo."

Paul içeri girebilmelerini umar, Sammy'yi kalmaya ikna etmeyi. "Emin misin benimle gelmek istediğinden?" diye sorar oğluna.

Sammy gözlerini arabaya dikip başını sallar.

Paul onu Gerald'ın deri koltuğunda becerdiğini hayal eder, bacakları omuzlarında, bütün aile yukarıda uykudayken.

"Eşyaların hazır mı?" diye sorar Sammy'ye, parmaklarını Susan'ın içinden çıkararak.

Susan ona Sammy'nin sırt çantasını verir, bir de kahverengi kesekâğıdı. "Öğle yemeğini hazırlamıştım," der.

Romantik bir yanı vardır bütün bu olanların; gecenin bir saatinde oğlunu kurtaran bir baba, Sammy'nin Süpermen pijamasıyla basamaklarda durması, süper güçlerinin ihanetine uğramış bir halde.

"Evde beklemek istemedi," der Susan. "Dışarı koştu. Hatta onu bahçede kovalamak zorunda kaldım."

"İlaç yüzündendir belki. Onu hiper yaptı, olur bazen," der Paul, Sammy'nin tuhaf davranışlarından ötürü mahcup.

"Olabilir," der Susan.

Sammy arabaya doğru yürümeye başlar. "Dikkat et," diye seslenir Susan arkasından yavaşça, "Bağcıkların çözük."

Paul, Susan'ı yanağından öper ve Sammy'yi arabaya bindirmek için acele eder.

Sammy titremektedir. Haziran ayında olmalarına rağmen hava hâlâ serindir. Dişleri takırdamaktadır.

"Çabuk ol," der Sammy. "Eve gitmek istiyorum."

Paul sürerken başını kaldırıp bakar ve üst kat penceresinde birini görür. "Bak," der. "Nate pencerede, sana güle güle diyor."

Sammy ağlamaya başlar, hıçkıra hıçkıra. "Neyin var?" diye sorar Paul. "Ne oldu?" Sammy'yi teselli etmeye çalışır. "Bir şey mi oldu?"

Sonra başladığı kadar ani bir biçimde ağlamayı keser Sammy. "Karnım aç," der.

Paul nasıl karşılık vereceğini bilemez. O güne dek bu kadar ani ağlamaya başlayıp ağlamayı kesen bir çocuk görmemiştir. Sammy uyanık mıdır yoksa uykuda mıdır? Bütün bunlar rüyasında mı olmaktadır?"

"Karnım aç," der Sammy yine.

"Akşam yemeği yemedin mi?" diye sorar Paul.

Sammy cevap vermez. Paul, Susan'ın hazırladığı öğle yemeğindeki sandviçi alır, yarısını Sammy'ye verir, öbür yarısını kendi yer, Bayan Elma tarafından yapılmış bir sandviç. Yavaş yer, fıstık ezmesiyle reçeli dilinde döndürüp ağırdan alarak.

"Ayak uçlarında yürü ve çıt çıkarma," der Paul, Sammy'yi Pat ile George'un holünde yürütürken. "Herkes uyuyor."

Paul giysilerini çıkarıp uyumakta olan Elaine'in yanına yatar. Sammy de yatağa yatar; üçü yatakta, Sammy Süpermen pijamasıyla üstlerine yığılmış, büyük bir yükseklikten düşüp tok bir sesle yere çakılmış gibi. Küçük Sammy.

ALTI

Paul kendinden hoşnuttur. Kalkmış dolanmaktadır. Fincanı dolu, evrak çantası hazırdır. Sammy ile okuluna yürüyecek, oradan trene yetişecektir. Pat, Sammy'ye yeni bir öğle yemeği hazırlar – geceki limonlu pastadan da koca bir dilim koyar. Elaine uyumaktadır hâlâ. Her şey yolundadır.

McKendrick çıkıverir bir çalının ardından, yürütücüsünü yola çıkararak Paul ile Sammy'nin sendelemesine neden olur birden.

Sammy tiz bir çığlık atar.

"Korkuttum sizi, değil mi?" der McKendrick, alnındaki çizgilerle hafif korkutucu bir bakış fırlatarak. "Kaçtım. O evin içinde bir dakika daha kalsaydım aklımı yitirebilirdim. Sabahın beşinden beri buralardayım, birilerini göreyim diye bekliyorum."

"Dün baktım size," dedi Paul. "Işığınız yanıyordu."

"Evdeydim demek ki,"

"Bu oğlum Sammy," der Paul.

McKendrick, Sammy'nin elini sıkmak için öne doğru eğilir. Fazla eğilemez ama. "Kıçımda çiviler var," der yavaşça doğrulurken. "Kaç trenine yetişeceksin?"

"Yedi buçuk trenini hedefliyorum."

"Yürü o zaman be adam," der, yürütücüsünü kenara çekerek. "Bir ara uğra da bir şeyler içelim," diye seslenir arkalarından. "Sana göstermek istediğim şeyler var, hoş şeyler; küçük kızlar var."

Sammy adama el sallar.

"Parkın çevresini kat etmek bir saatimi alıyor," der McKendrick, ortaya. "Bir saat, önemi mi var? Bütün gün benim. Bir yere gitmiyorum ki zaten."

Paul, Sammy'yi okul bahçesinin kenarına götürür, tel örgülere; her taraftan çocuk akmaktadır. Oyun bahçesini geçip basamakları tırmandıktan sonra okula girmektedirler, binanın kendisinin manyetik bir çekimi varmışçasına.

"Gitmeden önce kahvenden bir yudum alabilir miyim?" diye sorar Sammy.

Paul ona fincanı verir. "Kahve içtiğini bilmiyordum."

Sammy kahveden bir yudum alır. "İğrenç," der, sonra daha büyük bir yudum alır. "İğrenç, iğrenç."

"Okula git," der Paul, fincanı oğlunun elinden alarak

"Hey, baba," diye seslenir Sammy. "Kıçımda çiviler var ne demek?"

"Sonra anlatırım."

Paul trendedir. Yola çıkmıştır.

Evrak çantasını karıştırmakta, bloknotlar ve evraklar çıkarmakta, plan yapmaktadır.

Sevgili'yle akşam yemeğini düşünmektedir –öğlene kadar sıkı çalışacaktı, toplantıları halledip telefonlara cevap verdikten sonra doğal olmayan bir enerji gösterisi yaparak azimli adamı oynayacaktı. Herkesin onu görmesini, nasıl bir azimle çalıştığını fark etmesini sağlayacaktı –ondan sonra uzun öğle tatiline çıkacaktı. Öğleden sonraya kadar gezinecekti. Elini Bayan Elma'nın gömleğinin altına sokuşunu düşünür. Elaine'e sıkıca sarılmış yatarken Sammy'nin de pasta kreması gibi üzerlerine yatmasının hoşluğunu düşünür. Düşünür.

Tuhaf bir erdem duygusuyla doludur içi, sigorta meselesi hallolduğu için büyük ölçüde rahatlamıştır. Yeterliliğinden hoşnuttur, her şeyi sorun yaşamadan becerebilme yeteneğinden. Hayatını düzgün yürütebilmek için bütün küçük ayrıntıları dikkate almaya kararlıdır.

"Güzel bir sabah," der sekreteri.

"Evet, öyle" der Paul.

"Kahve ister misiniz?"

Paul fincanını sallar; içinde kalan çalkalanır. "Boşalt gitsin," der, fincanı sekreterine vererek "Taze bir tane içerim."

"Çörek?"

Başını sallar. "Pas."

"İki kez arandınız bile, Bay Warburton sizi onda görmek istiyor."

Paul ofisine girer, parmağını saksının toprağına sokar. Kurudur biraz. Saksıyı sular ve sekreterine bitki vitamini almasını söylemek için not alır.

Başka notlar da alır. Kahve içer. "İyi," diye tekrarlar kendine. "İyi," her şey yolunda, her şey iyi anlamında.

Bayan Elma'yı arar. "Dün gece harikuladeydin. Teşekkür etmek istedim sadece."

"Sammy uyudu mu?"

"Kütük gibi. Bu sabah onu okula bıraktım. Senin gecen nasıl geçti?" diye sorar.

"Islak," der Bayan Elma.

"Oo," der. "Ooo, çok ahlaksızsın." Bayan Elma genellikle argo konuşmaz.

"Çürük," der Bayan Elma, "İçim çürük sanki."

"Gömlek çok yakışmıştı sana," der Paul.

"Benim gömleğim değil," der Bayan Elma. "Gerald'ın gömleği."

Duraklama.

"Ya sen ve Nate?" diye sorar Paul. "Hemen uyuyabildiniz mi?"

"Nate mi?"

"Evet, evden uzaklaşırken onu pencerede gördüm."

"Bu tuhaf, yukarı çıktığımda ona bir göz attım –derin uykudaydı.

"Sana benim gömleklerimden birini verirsem onunla uyur musun?" diye sorar Paul.

"Kuru temizleme gömleğin yakasına adını yazmıyor mu?" diye sorar Bayan Elma.

"Senin için yeni bir tane alırım," der Paul.

"Önce giy ama. Kirli ver onu bana."

"Cumaya görüşürüz."

Pat ile Elaine mutfak masasında oturmuş kahve içmektedirler.

Çamaşır odasında hızlı ve ateşli bir fasıl yaşamışlardır bile; Elaine çamaşır makinesinin üzerinde, altındaki makine kurutma döngüsünde deli gibi titrerken kontrol düğmelerine yapışmış; ardından kurutma makinesinin üzerinde, çıplak, yuvarlanarak, azgın. Elaine alttan temizleme malzemesi dolu rafa baktığını hatırlar –Downy, Fantastik, Bon Ami –her bir nesne birden özel bir amaçla, arzuyla yüklenmiş gibi –ev kadını eşcinselliği.

"Bunu daha önce yaptın mı?" diye sorar Elaine, Pat kahveleri tazelerken.

"Birkaç kez."

"Ben asla akıl edemezdim," der Elaine. "Senin ne zaman aklına geldi?" diye sorar Elaine, Pat bedenen ve ruhen gerçekleştirilebilecek bir numara keşfetmiş gibi; kulaklarını sallamak, ayak parmaklarını kütürdetmek ya da tek kaşını oynatmak gibi, bir tür parti numarası.

"Kadınlara hep ilgi duymuşumdur," der Pat.

"George ile neden evlendin öyleyse?"

"Kendime çok güzel bir hayat kurdum," der Pat. "Hiçbir şey benim için normal olmaktan daha önemli değil. Hayatta en çok bunu istedim, iyi bir yaşam."

Elaine bir süre bir şey demez. "İyisin," der sonra, "bana dokunduğunda hissettiğim duyguya bayılıyorum. Ağzın kadife gibi."

Pat'in yüzü kızarır. "Teşekkür ederim. Yaptığımı iyi yapmak önemli benim için."

"İyisin, çok iyisin," der Elaine.

"Sana vermek istediğim bir şey var," der Pat, Elaine'e bir hediye vererek.

"Fakat ben sana bir şey almadım," der Elaine.

Pat başını sallar –önemi yok.

Elaine paketi açar. Ambalajını çıkarır. *"Neredeyse Her Şeyi Tamir Et* –ev onarımı üzerine bir kitap mı?"

"Favori kitabımdır," der Pat. "Bulaşık yıkama makinesinden garaj kapısı uzaktan kumanda sistemine varıncaya dek ne ararsan var. Bir şeyleri onarabilirsen kendini daha iyi hissedersin."

"Denerim," der Elaine. "Bu arada, ne tür ampul kullanıyorsun?" Nielson'ların evinin gece görüntüsünü hatırlar, flüoresan ışığıyla aydınlanmış.

"Posta siparişiyle alıyorum. Sana telefon numarasını veririm. Sonsuza dek yanıyorlar."

Paul toplantı için notlarını toparlamaktadır, proje ve öneri listelerini. Hatırı sayılır miktarda evrak toplamıştır, büyük gösteriye hazırdır. Holün yolunu tutar.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sorar sekreteri.

"Warburton'ı görmeye."

"Hayır, o size gelecek."

"Kahretsin," der Paul. Hızla ofisine dönüp masasını düzenlemeye koyulur.

Yeni güç oyunu böyledir, ev ziyareti, patron sana gelir. Paul bundan nefret eder. Holde yürümeyi, patronun ofisine girmeden önce kendini toparlamayı sever. Bu küçük yenilik, birini hazırlıksız yakalamayı amaçlayan sahte bir resmiyetsizlik içermektedir. Paul telaşlıdır. Masasındaki her şeyi çöp kutusuna süpürür –daha sonra kutudan alacaktır onları. Fotoğraf çerçevelerini toplayıp çekmeceye sokarken Elaine'inkinin camını çatlatır. Bir çalışma masası kişisellikten olabildiğince uzak olmalı; kâğıt yok, not yok, ipucu yok.

Sekreteri düğmeye basar. "Geliyor," der. "Yanında Wilson ile Herskowitz var."

"Buyurun, buyurun," der Paul, onları içeri alarak, Ev Bakımı turunun duraklarından birindeymiş gibi, beyaz eldivenli teftiş.

Warburton masanın önündeki koltuğa oturur ve küçük ortaklar, Wilson ile Herskovitz, iki kişilik kanepenin kenarına ilişirler.

"Ev ne oldu?" diye sorar Warburton. "Yangını duydum."

"Sigorta ödüyor," der Paul, oturarak. "Bir madde kapsamında." İskemlesine yerleşmeye çalışır. "Hatta, bunu fırsat bilip bir veranda ve Fransız kapı yaptırmayı planlıyoruz, süsleyelim evi biraz."

"Güzel," der Warburton. "İleri doğru hareket, durmak yok."

Kurnazdır Warburton. Paul'den beş yaş küçüktür ayrıca; Paul'ün asla olamayacağı insandır. Paul ondan ilk karşılaşmalarından beri nefret ediyordu -Warburton ise ondan nefret etmeye üç yıl önce başlamıştı.

"Programdan söz edelim," der Warburton. "Ne durumdayız? Nereye gidiyoruz?"

"Şey," der Paul, "Geliri tekrar gözden geçirmeliyiz bence. Daha az verip daha çok almanın bir yolunu bulmalıyız."

"Evet," der Warburton, başını sallayarak. Birden bir lastik bant belirir Warburton'ın elinde. Her zaman bir lastik bant vardır yanında; Warburton düşünürken onunla oynar; plan yaparken, karşısındakini yıldırırken. İki parmağının arasında tutar ve çeker, tık, tık.

Paul'ün sekreteri düğmeye basar. "Telefon."

"Toplantının ortasındayız," der Paul, onu rahatsız etmiş olmasının şaşkınlığı içinde.

"Telefon," der sekreteri yine.

"Beyler, affedersiniz," der Paul, lastik bantlı Worburton'a bakarak. Lastik bant kopacak ya da kazayla fırlayıp odanın bir tarafına uçacak olsa ne yapardı Warburton acaba? Peşinden mi giderdi? Boş mu verirdi? Hiçbir şey olmamış gibi mi davranırdı? "Bu sadece bir saniye sürecek," der Paul, ahizeyi kaldırarak.

"Kanamaya hazır mısın? Var mısın? Sen için bir arkadaşımdan randevu aldım." Sevgili'dir arayan.

Paul yanıt veremez. Adamlara sırtını dönüp, "Berbat bir zamanda aradın, toplantıdayız," diye fısıldayacak hali yoktur. Onun yerine, "Hımın-hımın," der.

"Saat birde Road Kill'de ol, kent merkezinde."

Kent merkezi mi? Kent merkezine gitmek hesapta yoktu –dünyanın vaktini alırdı. "Buralarda bir yerde olsa?"

Warburton saatine bakar, lastik bandı giderek daha sık fiskelemektedir.

"Hayır," der Sevgilit. "Randevu kent merkezinde."

"Pekâlâ." Kapatır. "Çok özür dilerim," der Warburton'a.

Kanepeye ilişmiş olan Herskovitz girer lafa. "Geliri dikkate almak güzel, fakat gelecek ne olacak? Her zaman alt sınıra bakmaktansa bazen geleceği düşünmek gerek. Sürekli ayakkabılarına bakarsan bir şeyleri kaçırırsın."

Paul sinsice arkasından sokulup onu geçmeye, şirkette ikinci adam konumuna gelmeye çalışan Herskovitz'den nefret eder. Bütün amacı Sid Auerbach bir konferans görüşmesinde kalp krizi geçirdiğinden beri boş duran büyük ofise yerleşmektir.

"Bu konuyu biraz düşünmeme izin verin," der Paul. "Burada bir şeyler yapmak mümkün gibi geliyor bana, daha derine inerek daha ileriye gidebiliriz."

"Bana yeni bir bakış getirmeni istiyorum," der Warburton. "Taze bir bakış."

Paul başını sallar. Saatine bakar –öğle.

"İyi," der Warburton, ayağa kalkarak. Heskovitz ile Wilson da kalkarlar. "İyi," diye tekrarlar Warburton ve sözlü notu almak gibidir –C civarı. İyidir, fakat çok iyi değildir. B değildir ve mükemmel değildir –A değildir, ve kesinlikle parlak değildir –Artı A. Daha fazla gayret göstermesi gerekmektedir.

Paul öğle yemeğinden önce Elaine'i arar. "Nasıl gidiyor?"

"İyi," der Elaine, "gayet iyi. Ruth Esterhazy'yi aradım, onların verandasını yapan adamın telefonunu aldım. Şu anda burada, konuşuyoruz. Fransız kapı için yardımcı olabilecek bir de mimar adı aldım. Bir boyacı daha geldi gitti –ikinci bir fiyat almış olduk. Sen nasılsın?"

"Şu anda biraz paniklemiş durumdayım. Warburton buradaydı, diğer iki adamla birlikte geldi. İyi geçmedi."

"Olsun," der Elaine. "Burada işler iyi ilerliyor. Güzel şeylerden söz ediyoruz; Tatil Köyü Tarzı, Trend Belirleyici, Sert Açılı ve Hafta Sonu Eğlencesi adını verdikleri farklı veranda tarzları var."

Verandacı girer araya, "Bu gece bakabilmeniz için size birkaç plan bırakacağım."

Elaine devam eder, "Bir de temizlik şirketi buldum –bu öğleden sonra altı kişilik bir ekip gönderiyorlar. Yerden tavana kadar temizleyecekler evi, duvarları bile. Ayrıca evin içindeki havayı emip yerine daha iyi bir şey basıyorlar."

"Öyle mi, ne basıyorlar?" der Paul. "Gülme gazı mı?"

Elaine onu dikkate almaz. "Dün Sammy'ye olanlardan sonra havayı sterilize etsinler isterim."

"Duvarları boyacı halledebilir," der Paul. "Duvarlar dışında her yeri yapsınlar. Aynı iş için iki kez ödeme yapmayalım."

"Sigorta ödüyor," der Elaine.

"İyi, hovardalığa girişmişken neden şu manyaklardan birini getirip Feng Shui yaptırmıyorsun? Biliyorsun, her şey doğru yöne bakmalı. Evin böyle bir şeye ihtiyacı var muhtemelen, bir tür bakış ayarı. Verandacıya bunu yapıp yapamayacağını sor?"

"Neden bu kadar kızgınsın bana?" diye sorar Elaine.

"Sana kızgın değilim," der Paul. "Herkese kızgınım, en çok da kendime. Berbat bir gün geçiriyorum."

"Senin için üzüldüm," der Elaine. "Umarım öğleden sonran daha iyi geçer."

"Evet, gitmem gerek," der Paul. "Öğle yemeğine sözüm var." Kapatır. Aramamalıydı. Bütün kaygısını, stresini, suçluluğunu Elaine'in üzerine fırlatmıştı. Elaine'in eğilmeyi becerebildiğini umar, bu pis topu tutmaya çalışmadan. Daha sonra özür dileyecektir. Bu şekilde davrandığında kendinden nefret eder.

Ofisten çıkıp dışarıdaki aydınlık dünyaya dalar. Hava giderek yoğunlaşmaktadır, çamur gibi. Paul yanlış yapmaktadır. İşte olması gerekirdi. Arkadaşlarıyla birlikte öğle yemeği yiyip iş konuşuyor olması gerekirdi. Onlara yetişmek için daha fazla çalışmalıydı. İki misli. Metroyla kent merkezine giderken avucuna notlar alır. Daha sonra terle birlikte bunlar silineceklerdir.

Metrodan çıkınca Paul'ün tersi döner. Nerede olduğuna, hangi yöne gitmesi gerektiğine dair hiçbir fikri yoktur.

"Road Kill?" diye sorar birine.

Kadın durur. İşaret eder. "Doğuya doğru git," der. "sonra sağa sap,iki cadde boyunca yürü."

Paul Sevgili'yi düşünmektedir –neden kendisine yapmasını söylediği her şeyi yaptığını, onu neden reddedemediğini. Kadın gerçeklikte yaşamıyordur; hiçbir şey olanaksız değildir onun için. İş gününün ortasında ofisten çıkıp kent merkezine gelmenin onun için zor olabileceği aklına bile gelmez.

Restorana varır. Sevgili orada değildir.Paul bekler. Sonunda garson kızın onu bir masaya oturtmasına izin verir. Mönüyü açar. Ne ısmarlayacağına karar verir.

Sevgili geldiğinde ona ne söyleyeceğini tasarlar. Ona fazla geldiğini, işinin gücünün başından aşkın olduğunu ve gitmesi gerektiğini söylemek ister. Hiçbir düzeyde oyun oynama riskine giremeyeceğini söylemek ister –oyun bitmiştir. Ama bunları söylemeyecektir. Devam edecektir. Kadın ne derse yapacaktır. Ondan nefret etmekten bir tür rahatsızlık duymaya başlar, sonra da bu tuhaf hisler hoşuna gider. Sevgili nihayet içeri girer.

"Hazır mısın?" diye sorar. "Seni bir yere götürmek istiyorum."

"Sipariş verdim," der Paul. "Biraz bekledim, sonra yemek söyledim. Sen bir şey ister misin? Siparişi iptal edeyim mi?"

"Hayır, sen ye," der Sevgili. "Ben bir içki içerim."

"Ben *lime rickey* kokteyli söyledim, alkolsüz bir spesiyaliteleriymiş. Lime rickey ve karidesli sandviç. Bir yudum ister misin?"

Sevgili başını sallar. "Acele etmeliyiz. Randevu biri çeyrek geçe."

Paul garsona işaret eder. "Hanımefendi bir şey içmek istiyor," der. "Buzlu çay? Limonata?"

"Buzlu margarita," der Sevgili.

"Gün ortasında mı?"

"Gün ortası ne demek?" diye sorar Sevgili.

Paul'ün sandviçi gelir; yumulur, bebek karidesleri aspirin tableti yutar gibi yutarak.

"En sevdiğin renk ne?" diye sorar Sevgili. "Yeşil mi? Mavi mi?

Siyah mı?"

"Mavi," der Paul, garson kıza hesabı getirmesini işaret ederek. "Nereye götürüyorsun beni –ne tür bir yere?"

"Seni karıncalandıracak türden bir yere," der Sevgili, kahkaha atarak.

"Sabırsızlanıyorum." Onu evine götüreceğini ve orada başka bir kadın bulunacağını düşünmektedir, ev arkadaşı belki. Üçü olacaktır, ikiye karşı tek. Sevgili'yi üzerinde hayal eder, onu beceriyordur, bu arada ev arkadaşı da yüzünün üzerine çömelmiştir. Acınası normallikte bir fantezidir, yine de gerçekleşme ihtimali kasıklarının nabız gibi atmasına neden olur.

"Henry nasıl?" diye sorar Sevgili. "Birkaç gündür konuşmadım onunla."

"İş gezisinde."

"Cep telefonundan arayıp duruyorum. Önceleri bir kadın açıyordu, şimdi kapalı."

"Oo," der Paul, Elaine'i evde cep telefonuyla gözünün önüne getirerek. "Yakında dönecek Henry."

Hesabı öder. Sevgili onu caddeye yönlendirir. Paul gergindir, gerginlik denebilirse; bombalanmış bir savaş bölgesi gibidir içi daha çok. "Randevu kiminle?" diye sorar.

"Gary," der Sevgili.

Paul terlemeye başlar. "Gary de kim?"

Kapının otomatiğine basılır ve içeri girerler. Bina benzin ve kedi kokmaktadır. Sonu gelmek bilmeyen bir merdivenden yukarı çıkmaya başlarlar, çık babam çık, karanlığa yükseliş.

"Nedir bu?" der Paul. "Ne yapıyoruz?"

"Seni damgalatmak istiyorum."

"Ne demek bu?"

"Dövme."

Paul sersemler. Kadının akli dengesinin yerinde olmadığını düşünür. Kendisinin aslında ne kadar klasik biri olduğunu geçirir içinden. Elaine ile çılgının teki iken Sevgili ile tırsaktır.

"Henry yaptı mı bunu?"

"Henry zavallının teki," der Sevgili.

"Ben dövme yaptıracağımı sanmıyorum, fakat sen yaptırmayı düşünüyorsan izlerim."

"Benim iki dövmem var zaten," der Sevgili.

Paul dövmelerinden birini gözünde canlandırır, göğsünün tam üstünde bir kelebek. "İkincisi nerede?"

"Kıçının çatalında," der Sevgili. "Kıçımdan çıkan bir gül."

"Oo," der Paul. "Birkaç tane daha yaptır. Bir demet gül yaptır. Benden olsun."

"Hayır, ben seni izlemek istiyorum," der Sevgili.

Sıska, incecik bir adam açar kapıyı. Sağında ve solunda odalar bulunan uzun bir hol görülür arkasında.

"Gary arkada," der adam.

"Gary kim?"

"Nick'in erkek arkadaşı. Nick bize kapıyı açan, kendisi ressamdır."

Gary iridir. Cehennem Melekleri çetesinin bir üyesini andırır. Çenesinin hemen altında iki toplu bir tokayla atkuyruğu gibi bağladığı uzun bir sakalı vardır.

"Merhaba," der Sevgili.

"Geç kaldınız," der Gary.

"Kusura bakma, az önce yemek yedi," der Sevgili, Paul'ü işaret ederek.

Gary homurdanır. "Ne istersin?" diye sorar. "Kıvranan denizkızı, annenin kızlık soyadı, çapa?"

"Kataloga bakabilir mi?" diye sorar Sevgili.

"Elbette," der Gary, dövme kitaplarından oluşan yığını işaret ederek. "Mızmız tiplerden değilsindir umarım?" diye sorar Paul'e.

Paul bir şey demez. Gary omuz silkip odadan çıkar.

"İyi bir fikir değil bu," diye fısıldar Sevgili'ye.

"Gayet iyi fikir," der Sevgili, Paul'ün ceketini çekip düğmelerini çözerek. "Şurada bir yerde küçük bir şey." Ağzını kalbinin üzerine koyar. "Dilimle nabzını hissedebiliyorum."

"Senin için bu kadar önemli mi?" diye sorar Paul.

"Ben erkeklerimin bana ait olduklarını bilmek için onları damgalatmayı severim." Dişleriyle Paul'ün göğüs uçlarını ısırır.

Gary döner. "Onlara piercing yapabilirim senin için istersen." Gömleğini kaldırıp rengârenk bir ejderle kaplı karnını ve uçlarına gümüş halka takılmış meme uçlarını sergiler.

Paul'a kalırsa bir sirk gösterisini andırmaktadır. "Kalsın," der.

"Şunun üzerine çıkıver," der Gary, doktor muayenehanelerindeki eski masaları andıran masaya vurarak.

Paul bu işten bir şekilde sıyrılmak istemektedir –sigorta şirketim dövmeleri karşılamıyor, annem izin vermez ya da karımın hoşuna gitmeyecektir demek. Fakat, öte yandan, bedenini yeniden tanımlama fikri ona cazip gelmektedir, özelikle değişim geçirerek kendisinden uzaklaşmakta iken. Yaptırırsa bile küçük bir şey olacaktır, basit bir şey, eski bir simge mesela –gizli bir güç kaynağı. Böylece kendisine eğitimin bir parçası olduğunu söyleyebilecektir –savaşçı olabilme eğitiminin.

"Tek renk istediğini varsayıyorum," der Gary.

Sevgili fermuarını çekiştirmektedir. "Burada istiyor," der. "Aşağıda, yukarı doğru tırmanan bir sarmaşık."

Paul başını sallar. "Ben koluma yaptırmayı düşünüyorum."

"Göğsünü tıraş mı ediyorsun?" diye sorar Gary.

Paul'ün göğsü temizdir. Sevgili pantolonunu indirdiğinde de bereketli bir orman belirmez.

"Normal insanlar bedenlerini tıraş etmezler, sapıklar yapar bunu," der Gary.

"Yüzüyorum," diye yalan söyler Paul.

"O kadar heyecanlanıyorum ki," der Sevgili, Paul'ün pantolonunu çekerek. Paul karşı koymaktadır. "Hadi. Tuhaflaşma. Gary canını fazla yakmayacak," der. "Birazcık."

"Steril iğne kullanacaksın, değil mi?" diye sorar Paul, Gary'ye.

"Tek kullanımlık ve steril. Her kişi için yeni bir takım." Gary ona aletlerini gösterir.

Paul masaya uzanmış işlerin nasıl bu noktaya geldiğine hayret etmektedir, omuz ve göğüs derken kasıklara nasıl geldiklerini. Çıp-

laktır. Gary kamışının ve taşaklarının üzerine bir kâğıt havlu sermiştir –ahlaka yönelik bir hareket.

Şablon çizilir.

Gary, Paul'ün bakabilmesi için üzerine bir ayna tutar. Paul aşağıdan yukarı doğru tırmanan kıvrık bir sarmaşık, yapraklı bir damar görür; on beş santim uzunluğunda.

"Olması gerektiği yerde mi?" diye sorar Gary.

"Evet," der Sevgili. "Evet." Gary'nin soluğu kâğıt havluyu yukarı doğru kaldırıp Paul'ün taşaklarını gıdıklar.

"Kıllarını uzatmaya karar verirsen neredeyse tamamını örtecektir," der Gary, koruyucu gözlüğünü, maskesini ve eldivenlerini takarken.

Paul'ü ter basar. Teni yapışkan bir hal alır.

"Bu çok erotik," der Sevgili.

Titreme, yanma, binlerce toplu iğne batması ve tenin üzerine yanık bir kibritin bastırılması karışımı bir duygu yaşar –hazdan çok acı.

"Oo," der Sevgili. "Oo, harika. Seni seyretmek, küçük iğnenin tenini deldiğini görmek o kadar inanılmaz ki. Kanadığın bile söylenemez, boncuk dizmek gibi. Oo, ooo."

Bittiğinde Gary dövmeye antibiyotik merhem sürer, üzerine bir sargı yapıştırır ve Paul'e talimat verir.

"Temiz tut –en önemli şey bu. Sargı sekiz saat kadar kalacak, sonra on gün boyunca bol merhem süreceksin. Yarayı nemli tut, yoksa iyileşmesi zaman alır. Sormak isteğin bir şey var mı?"

Paul doğrulur. Kamışının üzerindeki havlu düşer.

"Borcum ne kadar?" diye sorar Sevgili.

Paul'ün başı dönmektedir. Ona neden küçük bir bardak portakal suyu sunmadıklarını merak eder, kan verdiğinde yaptıkları gibi. Sargıya bakar ve ayakta yapılan ameliyatları düşünür –vasektomi. Üzerine buz koymak iyi gelir miydi acaba? Masadan usulca kalkıp yavaşça donunu, gömleğini, pantolonunu ve ceketini giyer.

"Bu inanılmazdı," der Sevgili, Paul odadan çıktığında.

Paul merdivenden inmeye başlar; yavaşça, bitkin, tükenmiş. Biraz uzanabilseydi keşke. Bir yerde biraz dinlenme ihtiyacı hisseder.

"Boşaldım," der Sevgili. "Kendimi o kadar kaptırdım ki. O seni delerken ben de kendimi boşalttım. Duydun mu? Geldim. O kadar inanılmazdın ki."

"Buraya yakın mı oturuyorsun?"

"Neden?"

"Sana gidebilir miyiz," der Paul. "Kısa süreliğine."

"Oo, evet, elbette. Olur," der Sevgili. "Böyle bir şey planlamamıştım, ama neden olmasın, gidelim. Şu anda o kadar seninleyim ki, her şeyi yapabilirim."

Paul saatine bakar, iki buçuk –büroya dönmesi gerekmektedir. Üçe kadar dinlenecektir.

Dört kat tırmanırlar. Sevgili muhtelif kilitleri açmak için pek çok anahtar kullanır. Evin dekorasyonu ancak kaçık Çingeneleri akla getirecek türdendir.

"Bu evdeki hiçbir şeye para ödemedim," der Sevgili gururla. "Ya birileri verdi ya da sokakta buldum."

Paul, birinin ona verdiği şeylerden biri olmayı umarak Sevgili'nin yatağına uzanır. Pantolonunu çıkarır –canı yanmaktadır. Hem de çok. "Aspirinin var mı? Biraz da meyve suyu." Sevgili ona iki Advil ile bitkisel ginseng içeceği verir. Düzüşmek ister.

"Sanmıyorum," der Paul. "Bir şeye sürtünmemin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Sevgili kamışını ağzına alır –hiçbir şey olmaz. İktidarsızdır artık.

"Bu daha önce hiç başıma gelmedi," der, doğrulup pörsük aslana bakarak. Ve doğrudur. O güne dek başına gelen şeylerin arasında bu yoktur.

Sevgili gözlerini devirir –hepsi aynı şeyi söyler.

Kanıyla, kan dolaşımıyla ilgili bir şeydir. Kan, kamışında toplanacağına şimdi üst güverteyi süsleyen iğne deliklerinde birikiyor.

Sevgili somurtur.

Paul ona uzanır. "Yüzüme çömel," der. "Yüzüme otur." Sevgili söyleneni yapar. Paul ağzını kadının ıslaklığına gömer, dili, dişleri –kendini onu boşaltmaya adar.

Sevgili sıkılır. İleri geri kıpırdanır. Burnunun üzerinde sıçrar. Sonunda iner. Bu değildir istediği. Paul'ün yüzü kadının sıvısıyla, motor yağıyla ıslak ve parlaktır.

"Gitme, gel," der Paul.

Orada tek başına uzanır, utanç içinde, mahcup. Elaine de Bayan Elma da ona ne olursa olsun taparlardı, sabah ya da akşam fark etmezdi, fakat Sevgili'nin canı gerçekten sıkılmıştı. Paul pantolonunu giyer. "Gitsem iyi olacak," der.

Elaine evde çalışmaktadır. Verandacıyla buluşmuş, Pat'in ona verdiği kitaptan yararlanarak üst kat banyosunun tuvaletini tamir etmiş, sehpanın üzerindeki içki bardaklarının halkalarını çıkarmıştır. Şimdi de temizlik ekibinin gelmesini beklerken Bayan Hansen ile birlikte yemek masasından arda kalanı bodrumda buldukları baltayla parçalamaya girişmiştir.

"Amma eğlenceli," der Bayan Hansen, sağlam bir darbe indirerek.

Elaine gülümser, odaya sıçrayan tahta parçalarını seyrederek.

Bayan Hansen baltayı bir kez daha sallar ve masadan büyük bir parça kopup ayrılır.

"Sonsuza dek yapabilirim bunu," der Bayan Hansen, baltayı iyice yukarı kaldırarak. "Parçalanmasını istediğin başka bir şey var mı?"

"Bu son darbe işi halletti sanıyorum," der Elaine.

Bayan Hansen baltayı yere bırakıp pencereden kendi bahçesine bakar. "Şu ön taraftaki ağaç canlı mı yoksa ölü mü acaba? Köküne bir bakmak gerek."

"Küçük yeşil yaprakları var gibi."

"Yazık oldu bu ağaca," der Bayan Hansen.

Elaine ile Bayan Hansen birlikte masanın artıklarını çöp bidonuna taşırlar. Elaine parçaları bidonun üzerine fırlatır.

Dayanılmaz sıcaktır, gün boyunca ısı sürekli yükselmiştir ve meteoroloji bir tür uyarı duyurusu yapmıştır.

"Soğuk bir şey içmeye ne dersin?" Üzerlerinden ter damlamaktadır. Bayan Hansen soluk soluğa kalmıştır.

"Ama ben hazırlayacağım," der Bayan Hansen, kendi "özel" buzlu çayından bir sürahi hazırlamayı önererek –Limon suyu, votka ve on damla kadar Rescue Remedy diye bir şey. "Gizli iksirim," der Bayan Hansen. "Bir arkadaşım verdi tarifini. Kutsal bir içecektir."

Paul kaybolmuştur, kendi çevresinde döner ve batıyı doğudan, yukarıyı aşağıdan ayırt edemez. Sevgili'nin binasından çıkar ve sağa dönüp yürümeye karar verir, bulvara varıncaya kadar, oradan da yolunu bulacaktır zaten.

Çelişki, karmaşa, halsizlik, bulantı –bedeni ilgi talep etmektedir. Çişi vardır. Bekleyemez. Bir binanın köşesine gizlenip işer. Duvardan takım elbisesine sidik sıçrar. Geri çekilir.

Yürümeye başlar. Yürür. Bütün taksilerin görev dışı lambaları yanmaktadır. Taksi şoförlerinin vardiya değişim saatidir, üç ile dört arası. Taksi bulmak olanaksızdır.

Midesinden bir uyarı almadan Bleecker ile Bowery'nin köşesinde aniden kusar, caddeye pembe, topaklı bir karışım salar; bebek karides yığını. Şiddetli ve denetimsiz bir biçimde kusar, tekrar tekrar. Kimse durmaz. Kimse fark etmez. Kimse bir şey yapmaz.

Yürümeye devam eder, bir yandan bayılmak üzere olduğunu düşünerek. Yolunda gitmeyen bir şey mi oldu düşüncesiyle paniklemiştir, belki oraya dövme yaptırmak yanlıştı, belki Gary önemli bir yere zarar vermişti –bir damar, bağırsakları falan.

Hava ağır ve oksijensizdir; daha sonra fırtına kopacaktır.

Paul bir telefon kulübesi bakınır. Ofisini arar. "Öğle yemeğinden şimdi çıktım," der sekreterine. "Kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Yediğim bir şey dokunmuş olmalı."

"Sesiniz çok kötü geliyor," der sekreter. "Neredesiniz?"

"Kent merkezindeyim. Caddede. Az önce kustum."

"Üzüldüm sizin için," der sekreter.

Birilerinin haberdar edilmesini ister, daha kötü olursa diye, başka bir şey olursa diye, bir şey yapılması gerekirse diye –Elaine'i aramaya korkar.

"Ofise dönebilirim sanmıştım."

"Eve gidin," der sekreter. "Buraya dönmeyin."

Sessizlik olur. Büyük bir kamyon geçer.

"Mesaj var mı?" diye sorar Paul, kısmen toparlanarak.

"Acil bir şey yok."

"Oo," der Paul. "Gitsem iyi olacak, yine geliyor." Telefonu kapatır ve tekrar kusar, midesindeki bütün artıkları çıkarır, geriye bir şey kalmadığında çıkan köpüklü safrayı da.

Paul, Astor Place'den metroya binip Grand Central'da iner. Üç dolara bir şişe su satın alır, ağzını çalkalar ve platforma tükürür. Eve gitmek üzere 15:43 trenine biner. İşte giderek daha da kötüye gitmektedir. Ofiste olması gerekirdi. Herskovitz muhtemelen bir plan yapmış, Paul'ün masasına oturup dosyalarına göz atmıştır.

Paul trende acı içinde uykuya dalar. Uykusu zaman ayarlıdır: Otuz beş dakika sonra otomatik alarm çalar. Uyandığında tren soğuktur, buzdolabının içindedir sanki. Ellerini koltuk altlarına sokar ve evrak çantasının ofistye kaldığını hatırlar. Çöp kutusunu hatırlar –masanın üzerindeki her şeyi çöp kutusuna süpürüp kutuyu masanın altına koyduğunu. Kahretsin!

İstasyondan sekreterini arayacaktır tekrar, ondan temizlikçi kadın gelmeden çöp kutusunu kurtarmasını isteyecektir. Notlar, planlar,dosyalar. Çıldırmış bir vaziyette ceplerinde bozukluk arar.

Trenden iner. Paralı telefona koşar. 0'ı tuşlayıp bekler. "Ödemeyi karşı tarafa yükletmem gerek," der santral memuresi nihayet açtığında.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ödemeli mi aramak istiyorsunuz?"

"Evet. Evet," der.

"Bir saniye, lütfen." Kayıt girer devreye. "Bip sesinden sonra lütfen adınızı söyleyin. "

"Paul," der.

"Paul," diye geri yankılanır kulağına.

"Bekleyin lütfen."

Bekler. Taksilerin müşteri alıp gazlayışlarını seyreder.

Telefonun çaldığını duyar, ardından da sekreterinin sesli mesajını: "Şu anda masamda değilim, fakat mesaj bırakmak istersenız..." Durumu idrak etmeyen robot ses, " 'Paul'... sizi ödemeli arıyor..." der. Paul kendi sesini duyar. "Aramayı kabul ediyorsanız evet deyin ya da bire basın," der dijital geri zekâlı.

Paul kapatır. Tekrar arar, bu kez holün ucundaki adamlardan birinin telefonunu dener. Yine sesli mesaj. Bir başkasını dener, sesli mesaj. Tekrar sekreterini dener. Eve gidişini fırsat bilip kendi de eve gitmiş olmalı, belki ona ofise dönmemesini bu yüzden söylemişti. Hızlı ve öfkeli bir biçimde tuşlara basar, düşünebildiği bütün telefonları denedikten sonra sonunda Warburton'ın ofisini arar; Warburton'ın sekreteri açar.

"Gerçek bir insan nihayet," der Paul. "Paul ben, Paul Weiss."

"Buyurun," der sekreter, "ne yapabilirim sizin için?"

"Hastayım. Erken çıkmak zorunda kaldım. Bir süredir telefonla sekreterime ulaşmaya çalışıyorum." Geveleyip durur. Aralıksız.

"Merak etmeyin," der Warburton'ın sekreteri. "Ben hemen ofisinize gidiyorum. Hallederim. Merak etmeyin."

"Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

"Size geçmiş olsun," der ve kapatır.

Paul, bir kez daha, rahatlamıştır.

Gökyüzü karadır. İstasyon neredeyse boş; taksilerin hiçbiri dönmemiştir henüz. Tuhaf ve inatçı bir rüzgâr esmektedir. Paul yürür. Saklanır gibi yürümektedir, güvenli bir noktadan güvenli bir noktaya, saklambaç oynar gibi, fırtına bastırdığında açıkta yakalanmamak için. Her hareket ettiğinde pantolonu bandaja sürtmekte, acı onu sarsmaktadır; midesi bulanır, görüşü zayıflar. Dövmenin yayılıp yayılmayacağını merak eder, fazla hareket sarmaşığın o hassas kavisinin mutasyona uğrayıp yayılarak mürekkep suratlı bir canavara dönüşmesine neden olmuştu belki de.

Gökyüzü daha da kararır. Yapraklar yukarı doğru döner, asabiyetle titreşir. Gök gürültüsü duyulur. Her şey tuhaf bir hızla cereyan etmektedir, afetin gelmekte olduğu duygusu vardır. Paul eve varamayabilir. Tenis kortu ve basketbol sahası için kayıt yaptırdığı küçük bir baraka vardır. İleride onu görür. Kaldırımdan inip çimlere basar ve koşmaya başlar. Gök gümbürder tekrar.

Kulübede paralı telefon vardır. Elaine'i arayacaktır –Elaine'i aramak güvenlidir, karaya çıkmıştır, semtin sınırları içindedir, sakinleşmiştir, ayrıca, başka seçeneği yoktur. Elaine'i arayacak ve Elaine gelip onu alacaktır. Her şey yoluna girecektir.

" 'Paul'... sizi ödemeli arıyor"

"Paul?" diye sorar Elaine.

"Evet de," der Paul.

"Aramayı kabul etmek için ya evet deyin ya da bir tuşa basın," diye devam eder, artık çıldırtıcı derecede aşina ses.

"Evet," der Elaine.

"Elaine? Elaine, eve gelebileceğimi sanmıyorum," der Paul soluk soluğa.

"İyi misin? Sesin tuhaf."

"Parktayım. Kötü bir gün geçirdim, bir tür kaza." Duraklar. "Beni alıp eve götürebilir misin?"

"Seni almak mı? Eve götürmek mi?"

"Evet. Dediğim gibi, gerçekten kötü bir gün geçirdim."

"Paul, neredesin? Ne tür bir kaza? Hangi parktasın?"

Yaklaşmakta olan fırtınaya rağmen tenis oynamaya devam eden çocukları seyreder. "Bu çok tuhaf," der. "Galiba Daniel'ı görüyorum. Daniel'ın tenis raketi var mı?"

"Paul, iyi misin? Beni duyabiliyor musun?"

"Daniel bu," der Paul. "Daniel'ı görüyorum. Seni tekrar arayacağım." Kapatır. İki çocuk gökyüzüne bakarak tenis kortundan gelmektedirler. "Daniel?" diye seslenir Paul.

Gök gürlemesi, yıldırım.

Oğlan ona doğru gelir, şaşkınlıkla bakarak. "Baba?" der sonunda.

Paul başını sallar.

"Ne işin var burada? Beni mi izliyordun?"

"Eve gidiyorum," der Paul.

"Sen eve bu saatte mi gidersin?"

"Ne zaman istersem o zaman giderim, yetişkin bir adamım. Sen neden buradasın?" diye sorar Paul. "Asıl soru bu. Neden okulda değilsin?"

"Okuldan üç buçukta çıkıyoruz," der Daniel.

"Merhaba, Bay Weiss," der diğer oğlan.

"Selam, Willy," der Paul.

"Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sorar Paul, Daniel'a.

"İzci toplantısına gideceğiz," der Daniel.

"Babam oymak lideri," der Willy. "Çarşambaları bize liderlik etmek için eve erken gelir. Bugün alçı yapmayı öğreneceğiz."

Willy'nin korkunç babası Paul'ün tahammül edemediği adamdır, Daniel'ı evden alan New York Vergi Dairesi'nin müdür yardımcısı.

"Sen ne zaman izci oldun?" diye sorar Paul, Daniel'a. Daniel'ın izci olduğuna dair hiçbir şey hatırlamaz. "Önce Yavrukurt olman gerekmiyor mu?"

"Willy'lerin evinde kalmaya başladığımdan beri," der Daniel.

"Bir haftadır yani?" der Paul.

"Ne zaman isterseniz siz de bize katılabilirsiniz." der Willy.

Paul'ün içinden, "annen ve ben izciliğe inanmıyoruz, onları aşırı-sağ görüşlü buluyoruz," demek gelir. "Üniforma giymeyi gerektirecek hiçbir şeye inanmıyoruz. 1960'larda bunun için yürüdük –bunu yapmama hakkı için." Daniel'a izci olmanın makbul bir şey olmadığını, fazlasıyla demode olduğunu izah etmek gelir içinden. Hem Daniel izci olamayacak kadar tuhaf ve kötü bir çocuktur. İzciler iyi huylu, dürüst ve güvenilir insanlardır, yaşlı kadınların karşıdan karşıya geçmelerine yardım ederler. Daniel'a "oysa sen öyle değilsin," demek ister.

"Annenin haberi var mı?" diye sorar Paul.

"Evet," der Daniel. "Toplantıdan sonra eve gitmem gerekiyor. Jennifer, Sammy ve beni okul panayırına götürecek."

"İle," der Paul. "Sammy *ile* beni."

"Evet," der Daniel.

"Babam Baş İzci'ydi," der Willy.

"Ah, ah." Paul birden küçük tenis kulübesinin arkasına koşup tekrar kusar. Sonra döner. "Hastayım," der. "Eve erken döndüm çünkü hastayım."

"Benim bir şey yapmam gerekiyor mu?" diye sorar Daniel.

"Ne gibi?" diye sorar Paul. Kaldırıma oturup başını ellerinin arasına alır.

"Annem birazdan burada olacak," der Willy.

"Ben iyileşeceğim şimdi," der Paul.

Rüzgâr şiddetlenmektedir.

"Hortuma yakalanmayız umarım," der Willy.

"Westchester County'de pek hortum olmaz," der Paul.

"Tenis oynamayı nerede öğrendin?" diye sorar Daniel'a.

Mide bulantısını, bacağından aşağı tuhaf, kan gibi bir şeyin akmakta olduğu duygusunu unutmak için konuşmaya çalışarak.

"Sen öğrettin, uzun zaman önce, unuttun mu?"

"Ama bayağı iyi oynuyorsun," der Paul.

"Kendimi geliştirdim," der Daniel.

"Her gün oynuyoruz," der Willy.

Bayan Meaders arabayla gelir ve çocukların orada olmasına rağmen klakson çalar.

Daniel pencereyi tıklatır. "Babamı eve bırakabilir miyiz? Hasta."

"Elbette," der Bayan Meaders. Çocuklar arkaya binerler, Paul öne. Paul iğrenç kokan soluğunun arabayı dolduracağı endişesiyle konuşmaya korkar. "Eve erken döndüm," der, pencereden dışarıya, herkesten uzağa bakarak. "İstasyonda taksi yoktu. Yürürüm diye düşündüm. Sonra hava patladı."

"Seni nereye bırakmamı istersin?" diye sorar Bayan Meaders. "Sizin eve mi yoksa Nielson'lara mı?"

"Eve. Elaine evde. Kustum," der Paul, bir çocuk gibi korku dolu bir sesle.

"Şimdi iyi misin?"

"Araba dışında daha iyiyim, arabada midem bulanıyor."

"Daha hızlı mı gideyim yoksa daha yavaş mı?"

"Daha hızlı." Gidebildiğin kadar hızlı, demek ister.

Yağmur başlar. Ön cama iri damlalar düşer, tabak büyüklüğünde damlalar. Gök gürültüsü. Yıldırım. Ağaçlar çıldırmış. Daha da kötüleyecek hava.

Bayan Meaders evin önünde durur. Girişi bir kamyon tıkamıştır.

"Teşekkür ederim," der Paul, kapıyı açıp eve doğru koşarak.

Koruyucu gözlük ve maske takmış sarı tulumlu adamlar arı sürüsü gibi istila etmişlerdir evi. Paul altı kişi sayar. Kıyafetleri ürkütücü derecede donanımlıdır; toksik artık alanını temizlemeye gelmiş gibi giyinmişlerdir, ev gerçekten tehlike oluşturuyormuş gibi. Paul'ün içinden onlara rahatlamalarını söylemek gelir –durum o kadar da vahim değildir. "Hey, biz burada yaşıyoruz, yıllarca yaşadık, sorun yok," demek.

"Ne göt herifsin," der Elaine onu görür görmez. "Neredeydin? Ne oldu? Aradın ve kapattın. Bana bunu yapamazsın –bir daha asla yapma, asla. Ödümü kopardın."

Paul merdivene doğru yürür, bir an önce yarasına bakma telaşı içinde.

"Bir de," der Elaine, "sen telefonu kapatır kapatmaz biri seni aradı." Paul Sevgili'nin aradığını tahmin eder, nasıl olduğunu öğrenmek için, sağlığını, kalkmayan kamışını.

"Bayan Warburton'ın sekreteri aradı. Çöp kutusu için endişe etmene gerek yokmuş, ayrıca sana geçmiş olsun dedi."

Paul çöp kutusunu masasının üzerinde hayal eder, üzerine büyük bir DOKUNMAYIN yazısı yapıştırılmış, umutsuz bir keçeli kırmızı kalemle.

"Neler oluyor? Kovuldun mu?"

"Duvarları suyla yıkıyorlar," der Paul. "Duvarları neden yıkıyorlar, Elaine?"

Paul üst kata çıkıp banyoya gider ve pantolonunu indirir. Berbat görünmektedir, akıcı ve jelatinimsi bir pislik. Sarmaşığın koyu mürekkebi, kan, merhemin parlaklığı; her şey içinden çok önemli, organlarından çıkıp bağırsaklardan gelen bir şeyin sızdığı izlenimini uyandırmak üzere bir araya gelmiştir sanki.

Silmeye başlar, deli gibi.

Elaine girer içeri. "Tanrım," der. "Ne oldu?" Eliyle ağzını örter. "Nedir bu?" diye sorar, parmaklarının arasından konuşarak. "Bir hayvan mı pençeledi seni?"

"Dövme," der Paul.

Elaine'in eli ağzından aşağı kayar. "Sil," der. "Hemen şimdi sil."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Kalıcı mı?" Biraz daha dikkatli bakmak için eğilir.

"Sanıyorum," der Paul, bunu dövmeciye sormayı akıl etmediğini fark ederek. Bir duraklama yaşanır. "Sargı bezimiz var mı? Antibiyotik merhem?"

Elaine ecza dolabını açar. Elinde Bactine şişesi, bir tüp Neosporin ve birkaç Telfa sargısı ile Paul'ün önünde diz çöker. "Kımıldama," der, merhemi sürerek. Elaine'in kızgınlığı rahatlatıcı, sert yaklaşımı ise heyecan vericidir. Hafiften sertleşir. "Aklından bile geçirme," der Elaine.

Bactine yakar.

"Elaine," der Paul, "aklımı kaçırdım sanki. Çok tuhaf hissediyorum kendimi." Durur. "Hastayım," der. "Karidesli sandviç yedim. Bütün öğleden sonrayı kusarak geçirdim, dört kez, caddenin ortasında. Kimse kafasını çevirip bakmadı. Korkuyorum. Çok korkuyorum."

"Yok bir şeyin," der Elaine, bölgeyi merhemle kapladıktan sonra yeni bir sargı beziyle bantlayarak. "Susuz kaldın muhtemelen, insanın kendini tuhaf hissetmesine neden olur bu. Sana çay getireceğim." Yerden kalkar.

"Çay yerine meyve suyu içebilir miyim?"

"Kusuyorsan olmaz."

"Uzanmam gerek," der, yatağa doğru giderek.

"Anlamıyorum," der Elaine. "Dövme yaptıracak zamanı nereden buldun?"

"Öğle tatilinde yaptırdım," der. "Hızlı yemek yedim önce."

"Belki bu yüzden hastalandın."

"Bilmiyorum. Elaine," diye seslenir ardından. "Duvarlar önemli değil. Belki yıkandıktan sonra boyatmamıza gerek kalmaz, belki biraz tasarruf ederiz."

"Her şeyin Sammy'ye uygun olmasını istiyorum," der Elaine.

"Biliyorum."

Paul yatağa uzanır. Gök inanılmaz gürler. Çarşafı çeker ve gök boşalır. Sağanak. Paul sırtüstü uzanır ve çatıdaki delikten yağmur damlaları girmeye başlar; tavandan alnının ortasına damlarlar, pıt-pıt-pıt düşüncelerine damlarlar.

Paul uyandığında Jennifer, Liz'in kızı, yanındadır. Mantığın sesi.

"Yaşıyor musun?" diye sorar.

"Bilmem. Yaşıyor muyum?"

"O kadar tuhaf soluk alıyordun ki."

"Öyle mi? Nasıl?"

"Soluksuz kalmış gibi," der kız.

"Rüya görüyordum herhalde."

"Hasta mısın?" O on yedi yaş punk'vari Florence Nightingale elini alnına bastırır.

"Meczup," der, doğrularak.

"Soğuk bez ister misin?"

Başını olumsuzca sallar. "Araba altında kalmış gibi hissediyorum kendimi," der. "Kustum. Güpegündüz dört kez kustum ve kimse fark etmedi."

"Topaklı mıydı yoksa sulu mu?"

"Fazlasıyla topaklı," der Paul. "Karides salatası."

"Sulu," der Jennifer.

"Değil aslında," der Paul.

"Sulu soru değil, yorum," der Jennifer. "Sulu, iğrenç demektir."

Jennifer konuşurken Paul onda hafif bir sürçme saptar, daha önce fark etmediği bir pelteklik. Jennifer'a bakar. Kız bir şey söylemeye yeltenir –dilinde küçük parlak bir nokta yanıp söner.

"Jennifer," der Paul, "diline ne oldu, tuhaf görünüyor. Diline bir şey mi oldu?"

"Deldirdim," der

"Deldirdin mi?"

"Evet, piercing. Metal bir top koydurdum."

"Ah," diye haykırır Paul. "Ah."

"Büyütecek bir şey yok," der Jennifer. "Daha önce de yaptırdım."

"Çıkaracağım galiba," der Paul. Öğürür ve kâğıt peçetesine tükürür. Acı çekme fikri Paul'ü hasta etmektedir. "Hastayım. Çok hastayım."

"Soda falan ister misin?"

O'nun Jennifer'ıdır, umudu, hayali. On yıl önce bu evi, bu hayatı satın almasının nedenidir. Jennifer beş yaşında, palyaçomsu bir Raggedy Ann olarak giyinmiş, çimlerin üzerinde oynuyor; süslü püslü Jennifer, yanaklarına çinko oksitle iki büyük daire boyanmış, ortalarında annesinin rujuyla yapılmış iki büyük nokta, yanakları iki hedef; bir şekilde hayatın orada güzel olabileceğini düşündürmüştü Paul'e. Jennifer'ı düşünürken bulur kendini, sağlam ve güvenilir sevgili çocuk bakıcıları. Şimdi on yedisinde, liseden mezun olup hayata atılmak üzere. Bedeni piercing'li, kendi kuşağının grameriyle noktalanmış.

"Soda," der, ona bardağı uzatarak. "Elaine senin için bırakmış."

Paul bir yudum alır. Pipet kâğıttandır, boynu bükük, sarkık. Kıvrılır birden.

"O nerede? Elaine nerede? Herkes nerede?"

"Elaine nalbura gitti, Sammy Bayan Hansen'larda, Daniel izci kampında, annem beş buçuğa kadar okulda olacak ve ben senin yanındayım."

"Bana bakıcılık mı yapıyorsun?"

"Galiba."

"Ne yaptığımı biliyor musun?" diye sorar Paul. "Neden burada yattığımı biliyor musun? Elaine sana söyledi mi?"

Jennifer evet der başıyla. "Görebilir miyim?"

Ona sadece dövmeyi göstermeye dikkat eder. Kamışını örtük tutar. Sargıyı aşağı doğru sıyırıp mor yarayı gösterir.

Jennifer'in nutku tutulur. Ağzı sarkar. Dilindeki gümüş çivi parıldar.

Paul hızla her şeyi kapatır.

"Kendin mi tıraş ettin yoksa onlar mı seni tıraş ettiler?" diye sorar Jennifer.

"Kendim tıraş ettim."

Fırtına dinmiş, geçici olmakla birlikte güneş yüzünü yeniden göstermeye başlamıştır.

Yatak odasının penceresine bir merdiven çarpar, cama birkaç yüz dayanır. Kapı çalınır. Sarı tulumlu adamlar yukarı gelmektedirler. "Sizi korkuttuğumuz için özür dileriz," der şefleri, sesi koruyucu başlığının içinde boğuk. "Fakat odayı boşaltmanız gerekiyor."

Sarı tulumlu adamlar pencereleri açıp eve kalın beyaz hortumlar sokarlar; içeriye temiz hava basıp kirli havayı çıkarak hortumlar, ev için soluk alacak hortumlar, solunum aygıtı misali.

Paul yataktan kalkar. Temizlik ekibi ona mikropluymuş gibi büyükçe bir alan bırakarak hızla etrafında çalışmaya başlarlar. Sarı adamlardan biri zıplayıp hoplayarak arkasından gelir. "Bunu unuttunuz?" der, Paul'e soda bardağını uzatarak.

Paul merdivende boyu olağanüstü kısa bir adamın yanından geçer; sarı tulumunun katlanmış pantolon paçaları kabarık birer şapka oluşturmuştur.

"Hasta mısınız?" diye sorar kısa boylu adam, sesi arı yetiştiricilerin başlıklarını andıran başlığın altında boğuk yine. "Bazen biri öldükten ya da öldürüldükten sonra ev temizliği yaparız, fakat adam hâlâ içindeyken hiç yapmadık."

"İyiyim," der Paul, elinde sodasıyla adamın yanından geçerek.

"Gayet iyiyim. Hafifbir mide bulantısı sadece. Karides salatası dokunmuş olmalı."

Paul daha aşağıda çetenin liderinin yanından geçer, sarı tulumluların başı.

"Kısa boylu adamın seninle konuştuğunu mu duydum?" diye sorar adam.

"Evet," der Paul.

"Bunu yapmamalıydı. Kimsenin konuşma izni yok. Çok sessiz olmak gerek."

"Öyle mi?" der Paul. "Unuttu herhalde."

"Ben şirketin sahibiyim. Bu şirketi ben kurdum. Başkanıyım. Derin temizlik: Havalandırma deliklerinizi sterilize ederiz, çarşaflarınızı kaynatırız, şiltelerinizi çevirir iz. Toz, ölü deri, mikroskobik bakteri –her odada bunlardan tonlarca bulunur." Çetenin lideri o kadar coşkulu, o kadar hararetle konuşur ki yüz maskesi buğulanır.

Paul evin içinde bir şeylerin değişmekte olduğunu fark eder – küflü sis eksilmekte, o ağır yanık kokusu kaybolmaktadır. Havayı solumak kolaylaşmış, genel olarak her şey daha memnuniyet verici bir hal almaya başlamıştır.

"Harika bir şey bu," der Paul. "Eski dışarıya, yeni içeriye." Adamın sırtını sıvazlar. Sarı tulum tok bir puflama sesi çıkarır.

"Memnun kalırsınız umarım," der adam. Paul adamın bunu ciddiyetle mi yoksa alayla mı söylediğinden emin olamaz.

"Ben de bunu umuyorum," der Paul, kasığını fıtık ameliyatı geçirmiş gibi tutup basamakları yavaşça inerek.

Jennifer önünde çocukların suluboya kutusu ve bir kâğıtla mutfak masasında oturmaktadır. Paul dilindeki gümüş noktayı görürse mide bulantısı tetiklenir diye ona bakmaya korkar. İskemleye yan oturup pencereden dışarı bakar. Mutfağın temizliği fark edilmeyecek gibi değildir –her yer tertemiz olmakla kalmayıp parıldamaktadır. Dolapların rengi iki ton açılmış, içerideki hava hafiflemiştir –sergi salonu gibi kokmaktadır.

"Mezun olmana az kaldı, değil mi?" diye sorar Jennifer'a.

"Gelecek yıl," der Jennifer.

"Ne olmak istediğini biliyor musun?"

"Büyük bir şirketi yönetmek istiyorum, Sony gibi falan. Güçlü biri olmak istiyorum. Dünya tarihi okuyup yüksek lisans yapmayı planlıyorum."

"Sahi mi?" Umutlarının ve düşlerinin Jennifer'ı, hayallerinin Jennifer'ı bu mu? "Folk şarkıcısı ya da çömlekçi falan olmak istediğini sanıyordum."

"Hayatımı kazanmak için değil. Çömlekçiliği zevk için yapmak istiyorum, ama asıl mesele para kazanmak. Beş yaşından beri çalışıyorum ben, bunu biliyor muydun? On yaşındayken iki işte birden çalışıyordum ve bu yıl onur öğrencisi olmanın yanı sıra üç ayrı yarı zamanlı işte çalıştım."

"Ev ödevimi yapmama yardım eder misin?" diye sorar Paul, gerçek bir hayranlık duyarak.

"Matematik olmasın yeter ki."

"Ciddiyim. İşte zorlanıyorum," der Paul. "Ensemde bir hayvanın soluğunu hissediyorum sanki. İzleniyormuşum gibi. Bazı şeyleri çözmem gerek."

"Ne gibi?"

"Şu anda neyin önemli olduğunu mesela. Tüketiciyi bir ürünü satın almaya ne iter?"

"Daha iyi bir şey satın aldığı fikri, daha fazla. Hayal gücü. Gerçeklerin önemi yok."

Paul suluboya fırçalarından birini kırmızı boyaya daldırıp kendi resmini yapmaya koyulur. "Devam et," der.

"Tüketiciye, 'Size ürünümüzün diğerlerinden iyi olduğunu anlatmayacağız,' deme. Ürünü başka ürünlerle kıyaslamaktan kaçın. 'Amacımız size bir şey satmak değil,' deme. Daha büyük bir adım at. Varsay. Varsaymaktan güç doğar. Haklılığını Varsay."

"Haklılığını varsay," der Paul, fırçayı bu kez siyah boyaya daldırarak. "Haklılığını Varsay," yazar sayfanın üzerine.

Uzaktan hava pompasının bam-bam sesi gelmektedir, kalp çarpıntısı gibi.

"Kimse var mı? Kimse var mı?" diye seslenir Bayan Hansen, kapıyı çalarken.

"Mutfaktayız," der Paul. "Girebilirsiniz."

"Baban evde," der Bayan Hansen, Sammy'yi teslim ederek.

Sammy'nin elinde kurabiye dolu bir tabak vardır. "Ben yaptım," der, tabağı uzatarak. "İster misiniz?"

Yemek düşüncesi Paul'ün midesini kaldırır yine.

"Ben bir tane alırım," der Jennifer. Sammy'nin kurabiyelerinin biçimleri tuhaftır, işkence görmüş figürleri andırırlar; nokta biçiminde dolgun tarçın gözlü, şeker serpintisinden oluşmuş çılgın saçlı ve çarpık M&M ağızlı manyaklar.

Jennifer bir tanesinin kafasını ısırır. "Fena değil," der, dilindeki gümüş top kurabiye kırıntılarıyla kaplanmış bir halde.

Bayan Hansen mutfakta etrafına bakınır. "Her şey çok daha temiz görünüyor," der. "Dolapları siz mi boyadınız yoksa benim migrenim tuttu da her şeyi flu mu görmeye başladım?"

"Duvarlar yıkandı," der Paul.

Elaine girer içeri, elinde nalbur dükkânından büyük bir poşet.

"Neredeydin?" diye sorar Paul.

"Şu damlayan boruyu tamir etmek için alet satın almaya gittim."

Dışarıda Daniel'ın sarı tulumlu adamlara bağırdığını duyarlar. "Hey! Hey! Sen, kimsin sen? Ne işin var burada? Burası benim evim."

Elaine dışarı fırlar. "Daniel, "der. "Daniel, bağırmayı kes. Bunlar temizlik şirketinin elemanları."

"Uzaydan gelmiş gibi görünüyorlar," der Daniel, eve girerek. "Odetta'ya ne oldu?"

"O sadece Cumaları gelir ve ağır iş yapmaz."

"Peki, bu gürültü ne?" diye sorar Daniel.

"Hava pompası. Evin içindeki havayı değiştiriyorlar, her şey hoş ve güzel olacak yine."

Elaine mutfakta etrafına bakınır ve ocağın üzerindeki kir lekesinin, kendini bildi bileli Brilo ile çıkarmaya uğraşıp da başarama-

dığı o kir lekesinin kaybolmuş olduğunu fark eder. Ocağa yaklaşır. Parıldamaktadır. Mini fırını kontrol eder; pırıl pırıldır, üzerinde tek bir ekmek kırıntısı olmadığı gibi bütün düğmeleri ve bölmeleri parlatılmıştır. Hiçbir şeyin üzerinde parmak izi yoktur. Derin bir soluk alır. Hava temizdir.

Sammy iki kurabiye alır. "Bu iyi adam, bu da kötü adam," der, ikisini tokuşturarak. "Kötü adamı öldürmenin tek yolu onu yemektir." Kötü adamdan bir ısırık alır.

Elaine başını Sammy'nin göğsüne yaslar. "Derin soluk al," der, dinleyerek. "Bir daha," der. "Güzel. Çok güzel."

"Uygulamalı el becerisi dersi gibi," der Bayan Hansen. "Sammy kurabiye pişirdi, Paul ile Jennifer resim yaptılar, Elaine bir alet satın aldı, ve..." Daniel'a döner. "Sen de kâğıt ağırlığı mı yaptın?" diye sorar, Daniel'ın elinde tuttuğu beyaz kütleye bakarak.

"Bu bir kalıp," der Daniel. "Arkadaşımın sol elinin alçıdan kalıbı."

Daniel ona bir geri zekâlıya bakar gibi bakar. "Çok güzel," der Bayan Hansen.

"Görüntüye değil, kanıt bulmaya bir çalışma bu. Tekerlek izlerinin kalıbını çıkarıp kaçan arabanın türünü saptayabilirsin. Her şeyin kalıbı çıkarılabilir."

"Ne kadar heyecan verici," der Bayan Hansen.

Daniel omuz silker. "Bulmacanın bir parçası sadece."

Bayan Hansen saatine bakar. "Gitsem iyi olacak," der. "Jant kapağımı doyurmam gerek."

"Jant kapağı mı?" diye sorar Paul.

"Bay Hansen," der Bayan Hansen.

"Bir ara akşam yemeğine gelin birlikte," der Paul.

"Bu teklifi şu sıralar yapamazsın," der Bayan Hansen. "Bu öğleden sonra mutfak masanızı baltayla parçaladık. Tanrım, ne kadar eğlenceliydi anlatamam. Çat, çat." Baltayı indiriyormuş gibi yapar.

"Bir şeylerin değişmiş olduğunu hissetmiştim."

Sarı tulumlu adamların şefi girer mutfağa. Başlığını çıkarıp beline dayar, rolünü bitirmiş seyirciyi selamlamaya hazırlanan bir aktör

gibi. Önlerine dikilip poz verir –çok zeki biri olmayabilirim, fakat televizyonda zeki bir adamı oynuyorum ifadesi vardır yüzünde.

"Bitirmek üzereyiz," der. "Hortumları söküyoruz, fırçalarımızı ve süpürgelerimizi toparlıyoruz. Farkı hemen göreceksiniz, fakat deneyimime dayanarak etkinin bütünüyle hissedilmesi için genellikle yirmi dört saat geçmesi gerektiğini size söylemeliyim."

"Ben değişikliği şu anda bile hissediyorum," der Paul."Hava kesinlikle daha temiz."

Adam her şey son derece açıkmış gibi gülümser. "Size bu süngerleri bırakmak istiyorum," der, Elaine'e içi değişik renk ve boyutlarda sünger dolu plastik bir torba uzatarak. Süngerlerin her birinin üzerine şirketin logosu basılmıştır. "Mutfak süngerinizin evinizdeki en kirli şey olduğunu biliyor muydunuz?"

"Hiçbir fikrim yoktu," der Elaine.

"Değiştirin, sık sık değiştirin," der adam. Elaine başını sallar.

Adam iki elini Paul'e doğru uzatır, gülümser ve Paul'ın iki avucuna da bir şey bastırır. "Taşlaşmış at gübresi. Toksinleri emer, onları elinizle temas edince yok eder." Selam verir gibi bir hareket yapar. "Kendinize dikkat edin," der, dışarı çıkarken.

Sarı tulumlular evi tek ederler.

Bütün öğleden sonra evi kaplayan gerçeküstü hava Elaine ile çocuklar eve döndükten sonra yok olmaya başlar. Her biri bu yok etme eyleminin bir parçasıdır; her biri bir çapa, bir ağırlıktır.

"Okul nasıl geçti?" diye sorar Paul.

"İyi," der Sammy. "Prova yaptık."

"Neyin provası?" diye sorar Jennifer.

"Tiyatro oyununun," der Sammy. "Ben bir gergedan başını oynuyorum."

"Vay canına," der Daniel. "Geçen sene bir fil kıçını oynamıştın."

"Ne zaman sahnelenecek?" diye sorar Jennifer.

"Yarın," der Sammy.

"Yarın sahneleniyor ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" der Elaine.

"Sana söylemedi ki," der Daniel. "Jennifer'a söyledi."

Sammy omuz silker. "Seni görmedim ki," der.

Jennifer saatine bakar. "Pekâlâ, çocuklar, fuar zamanı."

"Paraya ihtiyacımız var," der Sammy.

"Saat yedide evde olmanız gerekiyor," der Elaine.

"Onlara biraz para ver," der Elaine, Paul'e.

Paul cüzdanını çıkarmak için elini arka cebine atar. Hareketi yarasını azdırır. Eşofman altı giymektedir; cep yok, para yok. Cüzdanı yukarıda, pantolonun cebindedir.

"Boş ver, ben veririm," der Elaine, elini çantasına daldırıp bahçe satışından elde ettiği tomarın içinden bir yirmilik çekerek.

"Jennifer'a de biraz para ver," der Paul. "Mükemmel bir çocuk bakıcısı."

Elaine ona kuşkulu bir bakış atıp bir yirmilik daha çeker. "Güzel bir akşam yemeği yemeyi ihmal etmeyin," der. "Biraz protein alın."

"İyi eğlenceler," der Paul, kapıdan çıkarlarken.

Sammy'nin kurabiye tabağı ile Daniel'ın alçı kalıbı masanın üzerinde kalmıştır.

"Sammy biraz tuhaf görünmüyor mu?" diye sorar Elaine.

"Strestendir. Etrafındaki bütün stresi emiyor sanki. Ben asıl Daniel'ı tuhaf buluyorum."

"Öyle mi, neden?"

"Bir gecede izci ve kahrolası bir küçük dedektif olmuş. Ona zerre kadar güvenmiyorum. Bence onu yem olarak kullanıyorlar."

"Paul," der Elaine. "Daniel'dan söz ediyoruz."

"Bekle, haklı olduğumu anlayacaksın," der Paul.

Elaine yukarı çıkmak için mutfaktan çıkar. "Akşam yemeği için giyinecek misin?"

"Pantolon giymek canımı acıtıyor," der Paul.

"Sana elbiselerimden birini ödünç vermeyi önerirdim, ama bunu da kabul edeceğinden korkarım."

"Belli olmaz," der Paul, Elaine'in peşinden yukarı çıkarak. "Eşofman giyerek durumu idare edebilir miyim sence?"

"Takım elbise giyip normal davranamaz mısın, canın yansa bile?" der Elaine ve hızla uzaklaşır.

"Şu anki ruh halini nasıl tanımlardın?" diye seslenir Paul arkasından. " 'Kancık' uygun bir sıfat olabilir mi?"

Elaine onu dikkate almaz ve telefonu kaldırır. "Pat ile George'u arayıp onlarla Joan'larda buluşacağımızı söyleyeceğim."

"Şart mı gitmemiz? Kendimi iyi hissetmiyorum. Bütün öğleden sonra hastaydım ben." Kendini küçük, güçsüz hisseder, her zamanki yüzünü takınabileceğinden de hiç emin değildir. "Ben yumurta adamın... deniz ayısıyım," diye şarkı söyler kendi kendine.

"İnsanlarla birlikte olmak bize iyi gelecektir," der Elaine, kendini ikna ederek. "Bize kim olduğumuzu hatırlatacaktır."

"Kim olmamızı istiyorsun ki?" der Paul, banyoya girerken. "John Lennon'ı vuran adamın adı neydi?"

"Bilmiyorum, nereden aklına geldi şimdi?"

"Hatırlamaya çalışıyorum."

Takım elbisesinin pantolonu duş çubuğuna asılıdır –mükemmel ütülenmiş. Banyo döşemesi pırıl pırıldır, sıva yapılan yerler bile ışıldamaktadır. Paul krom musluk kulpunda yansımasını görür. "Temizlik şirketi şimdiye kadar kaç para aldı?"

"Hiç öğrenme daha iyi."

"Merak ediyorum," der Paul, sargıyı aşağı doru sıyırıp yaranın üzerine biraz daha merhem sürerek, en azından bölgeyi nemli tutmak gerekir diye düşünür. Dövmeye bakamaz. Kendine yaptığı şeyin görüntüsü dehşet vericidir, bir çılgınlık işareti, bir dizi çılgınlığın sonuncusu –yangın, Sevgili, iş.

"Yaptırırken çok acıdı mı?" diye sorar Elaine, makyajını yapmak için banyoya girerken. "Yıldızları saydın mı?" Bir dergiden kestiği yüze bakarken gözlerini tuhaf ve suçlayıcı bir biçimde geriye doğru devirir –sayfa lavabonun üzerinde durmaktadır, adım-adım, numaralanmış makyaj talimatlarıyla. "Orası hassas bir bölge olsa gerek," der yüzünü boyamaya devam ederken.

Paul göz farının renginin *Fiction* (Kurmaca), rujunun adının ise *Sheer Fraud* (Tam Sahtekârlık) olduğunu öğrenir.

"Farkında mıydın yoksa o anda başka bir şey mi yapıyordun?"

Paul cevap vermez. Susar. Gömleğinin düğmelerini ilikler. Pantolonunun içine soktuktan sonra fermuarını çeker. "Yemek masasına ne oldu, Elaine? Neden doğradınız masayı?"

"Onarılacak gibi değildi," der Elaine, makyajını bitirip dudaklarını birleştirdikten sonra ağzına yavaşça tuvalet kâğıdı sürerek.

"Milyoner değiliz, Elaine."

"Neden hep konu dönüp dolaşıp paraya geliyor? Kavga çıkarmaya çalıştığını bundan anlıyorum işte. Parayla ilgili aptalca bir şey söylersin mutlaka."

Paul ceketini giyer. "Hazır mısın yoksa onları arayıp Perşembe günleri bizim evde kal ve kavga et gecemiz olduğu için gelemeyeceğimizi mi söyleyeceksin?"

"Arabaya bin," der Elaine.

"Hafta arası yemekli akşam partisi vermenin çılgınca olduğunu biliyorum," der Joan Talmadge, kapıyı açarak. "Fakat eğlenceli olur diye düşündüm. Ted yarın üç haftalığına gidiyor ve benim kitap kulübüm bu akşam iptal oldu. Gelebildiğinize çok sevindim."

"Gecikmedik umarım," der Elaine.

"Hayır, son siz geldiniz ama. Montgomery'ler gelemiyor. Bir şey oldu da," diye fısıldar Joan.

"Nasılsınız arkadaşlar?" diye sorar Ted, Joan'ın arkasından sokulup ona sarılarak. "Kurumuş ağzınıza ne iyi gelir şu an?"

"Beyaz şarap," der Elaine.

"Viski," der Paul.

"Sulu mu?"

"Buzlu," der Paul.

Hava bozmaya başlamıştır yine. Joan kapıyı açıp bir göz atar. "Çılgınca olduğunu biliyorum," diye tekrarlar etrafında kimse olmamasına rağmen. "Fakat eğlenceli olur diye düşündüm." Kapıyı kapatır.

"Sıkı bir fırtına geliyor," der Ted.

"Yarın uçacak ortalık," der Joan.

"Bardaklar, bardaklar," der Ted.

"Dolapta," der Joan.

Joan, Elaine'e doğru eğilip, "Montgomery'lerin oğlu intihara kalkıştı," diye fısıldar. "Ya da öyle bir şey. Catherine ile Hammy, okula gidip birileriyle görüştüler." Joan duraklar ve pencereden dışarı bakar. "Tanrım, fırtınaya yakalanmayız umarım."

Ted girişteki şarap kadehlerinin ve yemek takımlarının bulunduğu dolabın önüne diz çökmüştür. Her elinde üç şarap bardağı tutmakta, ayağa kalkmakta zorlanmaktadır. "Joan," diye sızlanır yavaşça. "Joan, Joan."

Ted eski bir Amerikan futbolcusudur. Spor kanallarından birinde yorumcu olarak çalışmaktadır. Eskiden herkese Garden'daki maçlara şahane biletler getirirdi; artık hiçbir şey getirmiyor, Paul onun işinde başarılı olup olmadığından emin değildir.

Joan, Ted'in arkasına geçer, kollarını Ted'in kollarının altından geçirir ve, "Bir, iki, üç, hadi," diye saydıktan sonra onu ayağa kalkabileceği kadar iter. Elaine'e dönüp omuz silker. "Bazen katlanıp kalıyor, o zaman çözmek gerekir,"der.

"Kahrolası dizim," der Ted, mahcubiyetle.

Paul başını sallar. Uzaktan Sevgili'yi gördüğünü sanır, yemek odasından salona doğru yürürken. Hayal gördüğünü düşünür.

"Pat ile George geldiler mi?" diye sorar Elaine.

"Geldiler tabii," der Joan.

Pat'i farklı bir ortamda görme düşüncesi Elaine'i germektedir; Pat, George'la, Pat başka çiftlerle, Pat üzerindegiysileriyle. Pat onunla konuşacak mıydı? Zorlama mı olacaktı? Gergin ve heyecanlıdır –insanın birine tutulduğunda olduğun gibi.

Ted onlara içkilerini verir. Yudumlarlar. Paul mutfak kapısına yaslanır, Elaine ise Pat'i aramaya çıkar.

"Hors d'oeuvre," der Joan, mutfaktan elinde tepsiyle çıkarak. "Küçük havyarlı kanepeler." Paul bir tane alıp ağzına atar, ardından bir tane daha atar, çiğnemeden yutarak.

"Leziz, değil mi?" diye sorar Joan. "Beluga."

"Hmm-hmmm". Paul ağzını peçeteyle siler. Bir kez daha, Sev-

gili'yi gördüğünü sanır, bir odadan ötekine geçerken, önünde bir ileri bir geri, hipnotik bir kışkırtma.

"Sürpriz, sürpriz," der Henry, iğneleyici bir biçimde.

"Seni seyahatte sanıyordum."

"Az önce indi uçağın –nasıl yorgunum anlatamam," der Henry, iğneleyici bir tonla. "Son uçağa atladım." Paul'ün bardağını alır. "Bir içkiye daha ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Sevgili, Henry'nin yanına gelir. "Arkadaşımı hatırlıyorsun, değil mi?" der Henry, göz kırparak. Göz kırpışı o kadar tuhaftır ki fazla uzamış bir kırpış gibi görünür, Henry'nin gözüne bir şey kaçmış da çıkarmak için göz kapağını deli gibi kırpıyormuş gibi.

Sevgili peşindedir ve onu mahvetmeye kararlıdır. Kadının hiçbir değer yargısı yok, sınır tanımıyor. Daha çok servis peçetesini andıran bir etek vardır üzerinde, yara bandı gibi bir şey. Paul'ün ağzına safra tadı gelmeye başlar. Tuvalete koşar. Yuttuğu iki küçük kanepe, yükseldikleri gibi jet motoru takmış gibi dışarı fırlarlar. Tuvalete bütün olarak düşerler, yukarı bakarak, sarı köpük denizinde iki göz. Paul ağzını çalkalar, yüzünü yıkar ve tekrar partiye katılır.

"Bekledik sizi," der George. "Sonunda Pat'e 'Onlarsız gidelim biz. Nasıl olsa yetişirler onlar sonradan,' dedim."

"Kusara bakmayın," der Paul, George'un babacan tavrından nefret ederek. "Çocuklar, fırtına, ev derken, geç kaldık. Sizi aradık."

George omzuna vurur. "Takma kafana," der. Boş bardağını Paul'e verdikten sonra banyoya girer ve kapıyı arkasından kilitler.

Paul haplanmış gibi hissetmektedir kendini, ayarları bozulmuştur. Yarası yanmaktadır. Sevgili tehlikelidir, onu öldürebilir. Elaine'e bakınır. Korunmaya muhtaçtır. Elaine'in yanında durup onun Ted'le konuşmasını dinler. "Bir şeyleri onarmaya başladım," der Elaine. "Dün çöp öğütücüsünü tamir ettim, bugün de tuvalet üzerine çalışıyorum. Her şeyi onarabilmek müthiş olmaz mıydı? Araba tamircisi olmak harikulade olmaz mıydı? Ya da elektrikçi? Hatta tesisatçı?" Duraklar. "İyi bir şeyler yapabildiğime inanmaya ihtiyacım var, tıp okumak için de çok geç."

"Ne güzel," der Ted. "Hiçbir şey için asla geç değildir."

"Bazen geçtir," der Elaine. "O an geçer. Gelir ve geçer."

"Çorba hazır," diye duyurur Joan. "Yerleriniz belirtilmiştir."

Paul masanın etrafını dolanır. Adını Liz ile Sevgili'nin arasında bulur –Sevgili'nin kartında sadece HENRY'NİN KONUĞU yazmaktadır.

Elaine masanın karşı tarafında, Pat ile George'un arasındadır.

"Tuhaf kadın bu gece dışarı çıkmış demek," der Pat, iskemelesine otururken.

"Bütün öğleden sonrayı kusarak geçirdim," diye fısıldar Paul Sevgili'ye, peçetesini kucağına açarken. "Ve bandajın yapışkanı iyi tutmuyor –şu anda pantolonum korkunç bir sargı yumağına sürtünmekte."

"Beni tahrik ediyorsun," der Sevgili, neredeyse duyulabilecek kadar yüksek bir sesle.

"Ev nasıl?" diye sorar Ted, balığı servis ederken. "Asıl bunu bilmek istiyoruz. Yangına neyin sebep olduğu anlaşıldı mı? Daha önemlisi, sigorta ödüyor mu?"

"Ödüyor," der Paul, aptallık maddesi kapsamına girdiklerini anlatma izni olup olmadığını görmek için Elaine'e bakarak.

"Bir şeyleri öylesine tamir etmeye çalışacağımıza, bunu evi büyütmek için bir fırsat olarak görüyoruz. Fransız kapı ve bir veranda ekliyoruz," der Elaine.

"Oo, bayılırım Fransız kapıya," der Joan, bir tabağa fasulye koyup geçirirken.

"Fasulye çok güzel olmuş," der Pat.

"Herkese şunu söylemek istiyorum," der Joan. "Bütün gün işteydim. Bu bir saatte, hatta daha az sürede hazırlanmış bir yemek."

"Tadı da öyle zaten," diye fısıldar George, Elaine'in kulağına.

"Çiçekler harikulade," der Elaine.

"Onlarla uğraşıyorum," der Joan, tabakları geçirirken. "Benim terapim." Aslında finans uzmanıdır Joan. Borsadaki yatırımlarıyla oynamaya ilk çocuğunu doğurduğunda başlamıştı. Daha sonra Elaine'e yarım milyon dolar kazandığını söylemişti, üstelik borsa inişteyken.

"Dört Temmuz'a ne diyorsunuz? Herkes havai fişek planlıyor mu?"

"Biz şimdiden Noel tatilini planlıyoruz," der Joan.

"Bizim planımız var mı?" diye sorar Paul, Elaine'e.

Elaine başını sallar.

"Tasalanmayın," der Pat. "Biz ne yaparsak siz de onu yaparsınız."

"Biz o kadar sıkıcıyız ki. Seyahat acentesine nereye gitmek istediğimi bile söylemiyorum artık," der Joan. "Yeri sen seç diyorum. Hayal bile edemeyeceğim bir yer olsun, iki haftalık yer ayırt."

Dışarıda gök gürler. Çılgın dallar eve sürtünür.

Joan kaşığını bardağının kenarında çınlatır. "Bu gece herkesi burada görmek büyük bir mutluluk. Catherine ile Hammy bize katılamayacaklarını iletmemi istediler, fakat Cumartesi gecesi herkesi görmek için sabırsızlanıyorlar."

Ted, Liz ve Pat alkışlarlar.

Yemekten sonra Ted, Joan'ın masayı toplamasına yardım etmek için kalkmaya yeltenir, fakat bacağıyla sorunu vardır; ayağa kalkar ve düşer, kalkar ve düşer, sonunda yerine oturur.

"Kıpırdama," der Joan, omzunu okşayarak. "Kıpırdama, otur sen."

Ev müthiş bir gök gürültüsü ve yıldırımla sarsılır. "Bu kesin bir yere isabet etmiştir," der George, pencereye koşarken.

Gök tekrar gürler ve elektrik kesilir.

Elektrik kesintisini işaret olarak alan Sevgili elini Paul'ün kucağına koyup kamışını kavrar. Paul inler.

"Ne?" diye sorar biri. "Ne oldu?"

"Yok bir şey," diye kekeler Paul. "Sadece–iskemle –başparmağım."

Işıklar yanar tekrar.

"Aranızdaki gözü karalar için cheesecake, kolesterol endişesi taşıyanlar için meyveli kek ve korkaklar için de bir çanak çilek var. Hangisi?" diye sorar Joan. "Üçlü bir ilişki mi yoksa? Hepsinden biraz."

Pat ile Liz yavaşça fısıldaşmaktadırlar. "Hamile?" der Liz. "Kırk yedi yaşında? Tedavi görüyor muydu?"

"Hiçbir şey," der Pat.

"Ne kâbus, kırk yedi yaşında ve hamile, ben seks yapmayı hayal bile edemiyorum," der Joan, parmaklarını yalarken. "Kahve?" diye sorar. "Bir termos kafeinsiz kahve var. İsteyenler el kaldırsın. Bir. İki. Üç."

"Arabalarınızı dikkatli sürün," diye seslenirler birbirlerine ayrılırken.

"Dikkatli sürün," der Joan ile Ted, kapıdan el sallayarak. "Cumartesi gecesi Montgomery'lerde görüşürüz."

Arabada Paul ile Elaine konuşurlar.

"Joan ile Ted seks yapmıyorlar mı?" diye sorar Paul.

"Bilmem, neden?"

"Seks yapmayı hayal bile edemiyorum, dedi. Başka çiftler seks yapmıyor mu?"

"Bilmiyorum."

"Biz en azından bunu iyi yapıyoruz –kavga ediyor ve düzüşüyoruz. Hââ evli olduğumuzu böyle anlıyoruz." Güler.

Elaine bir şey demez.

"Bu bir espriydi."

"Espri neresindeydi?"

"Partide keyfin pek yerindeydi, şimdi neyin var?"

"Bilmiyorum."

Nielson'ların stop lambalarını izleyerek yol alırlar. Hiçbir yerde elektrik yoktur, ağaçlar devrilmiştir.

"El salla," der Paul, Elaine'in trafiği yönetmekte olan polisinin yanından geçerken.

"Sence fırtınada eve bir şey olmuş mudur, bir bakalım mı?" diye sorar Elaine.

"Hayır, buna gerek yok" der Paul. "Olduğundan daha kötü olamaz zaten."

Gece mürekkep gibi siyahtır. Dışarıda hiçbir şey yokmuş gibi – göremediklerine göre yoktur da zaten. Evlerinin eski görüntüsünü canlandırmaya çalışırlar zihinlerinde.

Nielson'ların evi yakıtı bitmek üzere olan bir uzay gemisi gibi sönük bir ışık yaymaktadır.

"Pat ile George'un jeneratörü olmalı," der Paul.

Küçük M'ler karşılar onları kapıda.

"Elektrik kesilince korktunuz mu?" diye sorar Pat.

Kızlar hayır anlamında başlarını sallarlar. "Kampçılık oynadık."

Salonda pille çalışan yedek ışıklar görev duygusuyla yanmaktadırlar.

"Elektrik kesintisinin ne kadar süreceğini hiçbir zaman kestiremezsin," der George, dizlerinin üzerinde emekleyip bir şeyleri kapatarak.

"Kampçılarımızın yatma zamanı geldi. Yarın okulunuz var," der Pat, kızları yatmaya götürürken.

"Yatmadan önce son bir içkiye ne dersin?" diye sorar George, Paul'e.

"Ağır kesicin var mı?" diye sorar Paul.

"Burnumda deviasyon olduğu zaman doktorun verdiği Percocet'ten var galiba birkaç tane. Bir yerin mi ağrıyor?"

"Percocet alabilirim," der Paul.

George hole gider, bir hap ve el feneriyle döner.

"Dün geceki gürültü için özür dilerim," der George, hapı Paul'ün avucuna bırakarak. "Bazen kendine hakim olamıyorsun. O kadar çok şey istiyorum ki, beklentilerim fazla yüksek."

Paul başıyla onu onaylar.

"Neyse," der George. "Bodruma indim, biraz ot içtim ve kendimi çok daha iyi hissettim. Arada sırada yaparım. Pat'e söyleme, bunu öğrenmesini istemem."

Paul "tabii, tabii" diyerek başını sallar. "Tasalanma," der. "Asla söylemem." Ot ve pornografi. Söylesem de kimse bana inanmaz, diye geçirir içinden.

"İçime hava çekmenin bir yolu benim için," der George. "Bir dahaki sefere sen de gel, tabii ota karşı değilsen. İçer misin arada bir?"

"Tabii," der Paul. Tabii ki içer. Her şeyi yapar. George'a Elaine ile birlikte nasıl ot içtiklerini, Elaine'in nasıl Plaza otelin önünde birden içinden renkler ve ışıklar fışkıran bir fıskiyeye dönüştüğünü anlatmaz. George'a o anın en yüksek anlarından biri, bir birlik ve iletişim anı olduğunu söylemez. Şimdi Elaine ile birbirlerinden uzaklaştıklarından endişe duyduğunu ve bunun sadece her zamanki gel-git meselesinden ibaret olduğundan emin olmadığını söylemez.

"Elaine nereye kayboldu?" diye sorar George'a.

George omuz silker. "Pat ile gitmiş olmalı. Ne boktan bir partiydi, değil mi?" der George, kendine bir içki koyarken. "Ne berbat bir fikir, hafta arası yemekli parti." Paul, George'u hiç bu kadar buruk görmemiştir.

"Bir tek bizim böyle düşündüğümüzü sanmıştım," der Paul.

"Herkes böyle düşündü tabii ki," der George. "Ve Tanrı aşkına, Ted'in dizi, feci moral bozucu. Çökmüş adam. İri ve güçlü biri, ama kendi başına masadan bile kalkamıyor."

"Ben evde kalmak istedim, fakat Elaine'in insan görmeye ihtiyacı var. Çok fazla yalnız kalınca kendini tuhaf hissediyor. Nereye gitti dedin?"

George omuz silker. Bardağını diker. Paul'ün eline el fenerini tutuşturur. "İyi geceler," der, karanlıkta hole doğru ilerleyerek.

Elaine yatak odasındadır.

"Nereye kayboldun?" diye sorar Paul.

"Nereye mi kayboldum? Nereye kaybolabilirim ki?"

"Bilmem. "

Elaine'in el fenerinin ışığı bir dergi sayfasına tutulmuştur.

"Senin de el fenerin var," der Paul.

Elaine onu dikkate almaz.

Küçük M'lerin odasının duvarlarındaki koyu pembe renk, her zamankinden de boğucu görünmektedirler; oksijensiz kalmış bir

şeyin rengi gibi, aksayan bir organ gibi. Paul'ün canını sıkar. "Hafta sonundan önce buradan çıkmalıyız," der. Ağrı kesiciyi şifonyerin üzerine bırakıp ayakkabılarını çıkarır.

"O ne?" diye sorar Elaine.

"İyi bir şey."

"Benim için mi, senin için mi?"

"Benim için," der Paul.

"Başka var mı?"

"George'tan aldım. Burun deviasyonu tedavisi gördüğü zamandan kalmış." Paul su bardağına uzanır.

"O benim suyum," der Elaine, bardağı kaparak.

"Neyin var senin?"

Yanıt gelmez.

Paul soyunur. Bandajı sıyırır ve el feneriyle kendine uzun uzun bakarak duruma kafa yorar. Durum bu ışıkta hem daha iyi, hem de daha kötü görünmektedir. Hoşuna giden bir yanı vardır dövmenin –bir tür hastalıklı cesareti simgeleyen rozet gibidir.

"Bana bir iyilik yap," der Elaine, onu kendini incelerken seyrederken. "Sakın çıplak yakalanma kimseye, başkalarının yediğin haltı görmesine gerek yok, özellikle çocukların. Sammy'yi korkutacaktır, Daniel için ne ifade edeceğini ise ancak Tanrı bilir."

"Bana neden bu kadar kötü davranıyorsun?" diye sorar Paul, bandajı tekrar kapatırken, hatta o gecelik her şeyi bir güzel yatırırken.

"Neden mi?" Elaine çarşafı üzerinden attığı gibi bacaklarını yatağın yanına sallar. Ayağa kalkıp el fenerinin ışığını Paul'ün yüzüne tutar. "Neden mi?" der, üzerine yürüyerek.

Paul çıplaktır onun karşısında. "Bu öğleden sonra o kadar harikuladeydin ki," der Paul. "Bana baktın, soru sormadın. İnanılmazdın. Kendimi o kadar güvende hissettim ki. İçim umut ve sevgiyle doldu."

Elaine hayretle bakar ona. "Sen beni nasıl bir salak sanıyorsun?"

"Şişşt, biri duyacak," der Paul.

"Senin ofiste çalışırken birden, durup dururken, bir fincan kahvenin güzel olacağını düşünür gibi içinden 'kasığımda bir dövme

güzel olur' diye geçirdiğine inanacağımı mı sandın?" diye fısıldar hırçınlıkla. "Yoksa Elli Yedinci Cadde'de uzaylılar tarafından kaçırıldığına ve kemerinin altındaki o zehirli sarmaşığın uzay gemilerinin logosu olduğuna mı?"

"Sana cevap bile vermiyorum..." der Paul.

"Ne diyebilirsin ki," der Elaine, feneri ona doğru sallayarak. "Gidip canının istediğiyle canının istediğini yapacaksın, sonra sürüne sürüne eve geleceksin ve ben sana bakacağım, öyle mi? Sence ben o kadar muhteşem, harikulade ve bağışlayıcıyım ki her şeyi daha iyi kılabilirim. Ne sanıyorsun sen beni?" der yüksek sesle. "Annen değilim senin."

"Hayır," der Paul. "Değilsin. Aklını yitirmişsin sen. Birden hayatıyla bir şeyler yapmak isteyen mükemmel bir Bayan Elinden Her Türlü Onarım Gelir olup çıktın. Tıp okumak için çok geç değil," der, kötü ve alaycı bir tonla.

"Kimi düzüyorsun?" diye sorar Elaine.

"Sen kimi düzüyorsun?" diye sorar Paul ona. "Birini düzüyor olmalısın, yoksa böyle davranmazdın. Liz'i mi düzüyorsun? Hoşuna gidiyor mu? Nasıl?"

Elaine vurur Paul'e.

Elaine o güne dek kimseye vurmamıştır. Bir kez daha vurur, sert.

Paul ağzını açar. "Kancık."

Elaine bir tane daha vurur. Tekrar tekrar, Paul'ün tenine çarpan elinde hissettiği yanma duygusunda tatmin edici bir şey vardır.

Paul onu kollarından kavrar, bileklerinden.

Savaş çığlığını andıran bir haykırış çıkar Elaine'in ağzından.

Paul kimsenin onu duymadığını umar.

"Sessiz ol," diye tıslar Paul.

"Sen sessiz ol."

Paul onu iter.

Elaine yatağı düşer, şiltenin üzerinde sıçrar ve tekrar Paul'ün üzerine yürür. "Nerede yaptırdın o dövmeyi, Paul?"

"Çıldırdın sen artık," der Paul, onu kendinden uzaklaştırarak.

"Ben mi çıldırdım?" der. "Ben mi çıldırdım?"

Paul ağrı kesiciyi alır ve yatak odasından çıkar. Elaine peşindedir. Ayak sesleri hole yayılır. Elaine Paul'ün sırtına sıçrar, onu tokatlar, tırmalar. Paul hızla dönerek onu sırtından atmaya çabalar. Kanepe, koltuklar, sehpalar, abajurlar –kalleşçe tasarlanmış bir ev eşyası engelli parkuru. Her şey yolun üzerindedir. Dans ederler salonun içinde, sendeleyerek, inip kalkarak, eğilerek. Paul'ün dirseği Elaine'in şakağına isabet eder. Sehpanın köşesi Paul'ün bacağına çarpar –bir çığlık atar.

"Sessiz ol," der Elaine, onunla alay ederek.

Elaine bir kez daha Paul'ün üstüne atılır. Paul kanepeye takılıp yere yığılır. Bir inilti yükselir, içinden boşalan havanın sesi. Elaine yumruğunu sıkar ve var gücüyle Paul'ün karın boşluğuna indirir. Paul onun saçını çeker, saçını çekmek onu kendine getirebilirmiş gibi. Elaine üzerindedir. Yumruklarını sopa gibi kullanmakta, aralıksız indirmektedir.

Paul çıplak bir adamdır, Elaine de o güzelim yeni sabahlığıyla karısıdır. Onu karanlıkta dövmektedir, komşularının salonunda. Paul kanepeyle sehpa arasındaki alana sıkışmıştır. Konuşmazlar. Söyleyecek bir şey yoktur. Elaine'in ardı arkası gelmeyen yumruklarının tok sesi ve Paul'ün kazayla çıkardığı şaşkınlık iniltileri dışında ses yoktur. Sonra biter. Paul top gibi yuvarlanır. Kımıldamaz. Karşı koymaz. Elaine kanepenin üzerinden bir yastık alıp ona yastıkla vurmaya başlar. Ağlıyordur şimdi. Her şey anlamsızdır; hiçbir şey yoktur, üzüntü ve acı sadece. Yastığı indirir.

Paul ayağa kalkmak için hareket eder.

"Başına dikkat et," der Elaine.

Paul önde gider, hol boyunca odalarına. Paul ağrı kesiciyi ikiye böler, Elaine ona bir bardak su verir. Paul hapın yarısını içer, sonra da Elaine aynısını yapar.

YEDİ

İş başlar.

Fırtına mahalledeki bütün evlere zarar vermiştir –ortalık dal ve yapraktan geçilmiyordur, kaldırımda kafaları kopmuş sardunya çiçekleri yatmakta, saksıdaki bitkiler geceleyin kendi etraflarında bir tur atmış gibi görünmektedirler.

Bayan Hansen, Elaine'in ön bahçesinde ortalığı toparlamakla meşguldür. Dalları taşımaktadır, kollarında birer demet. Yüzünü parlak yeşil yapraklar çerçeveler ve haki pantolonu kamuflaj görevi görür. Ağaca dönüşen kadındır o.

"Selam, selam," diye seslenir yaprakların arkasından. "Selam, selam," oyun oynayan bir çocuk gibi.

"Bayan Hansen, siz misiniz?"

Bayan Hansen dalları fırlatıp istifler –beklenmedik bir güce sahiptir. "Ne geceydi ama, değil mi?"

"Her şey zıvanadan çıkmıştı," der Elaine.

"Tanrı'nın izin gecesi," der Bayan Hansen. "Oak'ta bir eve yıldırımdüştü, Maple'da da bir Mercedes'in üzerine ağaç devrildi. Üzülmüyorum o orospu çocuğu için; nefret ederim Alman arabası kullananlardan. Sabahın üçünde güzel bir soğuk sıcak içki hazırladım kendime rahatlamak için. Bu fırtına çok korkuttu beni."

"Soğuk sıcak içki mi? "

"Sıcak şarap gibi, fakat elektrikler kesik olduğu için ben soğuk içtim. Kocamla ne olacak acaba diye sabaha kadar uyumadık."

Bahçeyi gözleriyle tarar. "Burayı biraz toparlarım diye düşündüm. Daha fazla dağınıklığı kaldıramazsınız artık. Telefon deli gibi çalıyor bu arada –yedi buçuktan beri on dakikada bir. Birinden telefon mu bekliyorsun?"

Elaine başını hayır anlamında sallar.

"Kahve yapıp telefona bakabilirdim, fakat..."

Elaine sokağın karşı tarafına bakar. Hansen'ların bahçesi inanılmaz düzenlidir; çim o denli bakımlıdır ki taranmış gibidir. Evin ön cephesi mükemmel bir görüntü oluşturmaktadır. "Bahçeniz inanılmaz," der Elaine, evin içinin nasıl olduğuna dair en ufak bir fikri olmadığını fark ederek –Ethan Allen'ı geçirir aklında.

"Sabah erken kalktım," der Bayan Hansen. "Radyo bir hortum olmuş olabileceğini söyledi, fakat onaylanmış değil."

"Siz gerçekten inanılmazsınız," der Elaine, Bayan Hansen'ın dağınık kızıl-kahverengi saçlarının boya olduğunu fark ederek. Zihninde Bayan Hansen hakkında doğru ya da muhtemelen yanlış bir küçük hikâye uydurduğunun bilincindedir.

"Eskiden koşturup dururdum, koştur, koştur, koştur," der Bayan Hansen. "Sonra, birdenbire, bunu artık istemediğime karar verdim. Bir program ya da plan çerçevesinde yaşamak istemiyordum. Rutinden çıkmak istedim. Bu yüzden evde oturdum. Bir yıla yakın bir süre. Evden hiç çıkmadım. Herkesin ödünü patlattım, fakat ben iyi olduğumu biliyordum –bunu yapmaya ihtiyacım vardı."

"Ne kadar zamandır bu evde yaşıyorsunuz?"

"Geçen nisanda yirmi yedi yıl oldu."

"Mutlu musunuz?" diye sorar Elaine, sorar sormaz fazla ileri gittiğinden endişe ederek.

"Taşınmayı düşünmüyorsunuz, değil mi? Bunca şeyden sonra, sizinle arkadaş olduktan sonra."

"Hiçbir yere gitmiyorum," der Elaine.

"Beni korkutma. En son ihtiyacım olan şey korkmak."

Evin içinde telefon çalmaktadır.

"Telefon," der Bayan Hansen.

"Ben bakarım," der Elaine.

"Neden benden kaçıyorsun?" diye sorar telefonda Liz. "Seni gücendirecek bir şey mi yaptım?"

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," der Elaine. Bir mazeret gibi çıkar ağzından bu sözcükler, fakat samimidir. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Bir şey söylemek zorundasın. Ben buna katlanamıyorum, çok saçma."

"Seninle ilgisi yok," der Elaine.

"Benimle değil, seninle ilgisi olduğunu biliyorum," der Liz. "Bana her şeyi anlatacaksın. Bu öğlen alıyorum seni. Bir topak süzme peynir yeriz; yeni bir diyete başladım."

"O eski bir diyet," der Elaine, telefonu kapatırken. Mutfak penceresinden dışarı bakar, çöp bidonunun içine –dolmak üzeredir. Parçalanmış yemek masası, Elaine'in dün attığı yarım düzine kadar muhtelif ayakkabı ve mangaldan kalan küçük parçalar, bunlardan biri en üste fırlamıştır.

Telefon çalar yine.

"Elaine, sana bir telesekreter alacağım," der annesi.

"Sabahtan beri arayan sen misin? Bayan Hansen birinin aradığını söyledi."

"Hayır," der annesi. "Fakat dün akşam sana ihtiyacım oldu ve ulaşamadım."

"Dışarıdaydık." Telefonun kablosunu çekip yemek odasına girer. Eskiden yemek masasının bulunduğu yerde durur ve boşluğu neyle dolduracağını düşünür, nasıl bir masa almalıdır?

"Evet," der annesi. "Üstelik fırtınada. Benim bugün çok işim var, fakat daha sonra uğrayacağım. Sana yeni bir makine getireceğim."

Elaine kapatır. Telefon çalar yine. "Alo," der, öfkeyle.

"Sadece kontrol ediyorum," der bir kadın sesi.

"Sen kimsin?" diye sorar Elaine.

"Kim olmamı istersin?"

"Yanlış numara sanırım," der Elaine, kapatırken.

Derin bir soluk alır. Ev artık kokmuyordur. Koku gitmiştir. Ev ne yaşamaktadır ne de ölüdür, yoktur, çağrışımsız. Nötr. Mükemmel bir iş çıkarmışlardır.

Telefon çalar.

"Ne?" der Elaine alo yerine.

"Alo, Rich Perloff ben, mimarınız. Sabahtan beri arıyorum. Önce çalıyor fakat kimse cevap vermiyor, sonra meşgul çalıyor. Telesekreteriniz yok mu?"

"Kiminle görüşüyorum?" diye sorar Elaine.

"Rich Perloff. Evde misiniz? Hemen gelebilir miyim?" diye sorar. "Bu işi yapmamı istiyorsanız, şimdi gelmeliyim," der.

"Tamam," der Elaine. "Gelin. Evdeyim."

Elaine kapatır. Dolabı açıp telefon rehberini arar. Kendisi için bir şey yapmanın zamanı gelmiştir. Elaine bilgi aramaktadır –okullar, meslek kursları, öfkeyi üzerinden atmanın yolları. İşi parmaklarına bırakır. Numarayı tuşlar.

"Westchester Teknik Enstitüsü."

"Bilgi almak istiyorum..." der Elaine.

"Bir saniye, sizi bağlıyorum."

"Bud Johnson," der telefonu açan adam.

"Bilgi almak istiyorum–" der Elaine.

Adam sözünü keser. "Öğrenci okulda sorun mu yaşıyor, sınıfta mı kaldı, uzaklaştırma cezası mı aldı yoksa tutuklandı mı?"

"Kendim için. Kendim için arıyorum."

"Kaç yaşındasınız?"

"Kırk üç," der Elaine.

"Oo, sesiniz hiç öyle gelmiyor," der Bud Johnson.

"Evet, kırk üç yaşındayım."

"Hayır, programımızın size uygun olduğunu sanmıyorum. 'Aptal Çocuklar' için" der adam. "Adınız neydi?"

"Elaine."

"Elaine, ne istediğinizi biliyor musunuz?"

"Hayır," der Elaine. "İlk sizi aradım."

"Kendinizden söz edin bana."

"Evliyim, iki çocuğum var ve aklımı kaçırmak üzereyim."

"Aerobik kurslarını denemişsinizdir tahmin ederim."

Elaine cevap vermez.

"Espriydi."

"Hayatımda aerobik kursuna gitmedim."

"Pekâlâ. Eğitim durumunuzu öğrenebilir miyim?"

"Uzun zaman önce New York Üniversitesi."

"Hiç çalıştınız mı?"

"Üniversiteden sonra hayır."

"Hımm-hummm."

Elaine kiminle konuştuğunu bilmez, ne istediğini de bilmez; bu biraz zaman kaygı gibidir, intihar hattını aramak gibi –kapatamaz ama.

"Peki, şimdi hangi alanda çalışabileceğinizi düşünüyorsunuz?" Adamın sesi dingindir, yatıştırıcı.

"Bilmiyorum," der Elaine.

"Bugüne kadar ne yapmayı denediniz?"

"Geçen gün arkadaşım bana bir onarım kitabı verdi. Şimdiye kadar çöp öğütücüsü ile tuvaleti onardım ve itiraf etmeliyim ki büyük bir haz duydum."

Adamın tipini merak eder. Siyah, kıvırcık saçlı bir kafa hayal eder.

"En çılgın düşlerinizde kendinizi iki yıl sonra ne yaparken görüyorsunuz?"

Elaine'in yüzü kızarır, anlaşılmaz bir biçimde. "Hayır," der. "Hayır, bu soruyu yanıtlayamam."

"Peki," der adam ihtiyatla, "sizinle durumunuz hakkında konuşmak isterim, bir şeyler yapabiliriz belki."

"Korkuyorum," diye fısıldar Elaine. "Çok korkuyorum."

"Bugün bu konuyu görüşmek için benimle buluşmak ister misiniz?"

"Saat ikide oğlumun okul piyesine gitmem gerekiyor. Bir gergedan başını oynuyor."

"Dörtte buluşalım öyleyse. O zamana kadar çıkabileceğimi sanıyorum. Central Bulvarı'nda Odyssey Restoran uygun mu?"

"Sizi nasıl tanıyacağım?"

"Elimde bir karton dosya olacak." Arkadan bir telefon sesi duyulur. "Öteki telefona bakmam gerek," der. "Dörde kadar sabretmelisiniz."

Mimar park yerine girer ve canını kendini çalılara atarak kurtaran Bayan Hansen'ı kıl payıyla ıskalar.

"Ez beni oldu olacak. Acelen ne? Yangın söndü çoktan," der Bayan Hansen, çalıların arasından kalkmaya çabalayarak.

"Siz Paul'ün annesi misiniz?" diye sorar mimar, zili çalarken. "Sizin için bir oda mı eklenecek, sonra pişman olunsun diye?"

Bayan Hansen evi işaret eder. "Ben komşuyum," der gururla.

"Çatınız pek de iyi durumda değil," der mimar.

"Farkındayım," der Bayan Hansen. "Bu çatı yirmi yedi yıldır orada."

"Her güzel şeyin sonu gelir," der mimar.

"Bu kadar kısa bir zamanda geldiğiniz için çok teşekkür ederim," der Elaine, mimarı içeri davet ederken.

"Duvarları mı yıkattınız?" diye sorar mimar.

"Dün," der Elaine.

"Kokusunu alabiliyorum," der mimar.

"Koku yok."

"Onu kast ettim zaten," der. "Durum nedir?"

"Yangın çıktı." Elaine onu hole götürür. Plastik yama fırtınada uçmuştur ve görünüm oldukça iç karartıcıdır. Deliği çevreleyen sıva renk değiştirmeye başlamıştır, tuhaf bir kabarma söz konusudur, duvarda bir gün önce orada olmayan bir yumru. "Bu durumu lehimize çevirebileceğimizi düşünüyoruz –bir veranda ve Fransız kapı ekleyerek."

"Yüz gerdirme," der mimar.

Elaine adamı dikkat almaz, devam eder. "Verandacı dün buradaydı. Şunu seçtim." Mimara bir fotoğraf ile boyutların yazılı olduğu bir kâğıt parçası uzatır.

Mimar başını sallar. "Fazla kare. Daha dar bir şeye ihtiyacınız var, bir biçimi olmalı, tarzı olmalı."

Ve Elaine'in müdahale etmesine izin vermeden delikteki plastik yamayı çekip kenarlarına vurmaya başlar.

"Yangın nasıl çıktı?"

"Mangal devrildi."

"Bundan yangın çıktığını ilk kez duyuyorum."

Elaine gözünü kırpmaz bile.

"Merdiven var mı?"

"Garajda."

Mimar Paul'ün büyük merdivenini garajdan çıkarıp arka bahçeye yerleştirir –deliğin yakınına. "Hadi," der ve Elaine tırmanmaya başlar. Mimar da peşinden tırmanır. "Hayalini duymak istiyorum –sen arka bahçedesin, kendini nasıl görüyorsun? Hayalini anlat bana, gerçeği sonra konuşuruz."

Merdivenin tepesine üç basamak kala, "Dur. Dön," diye seslenir. Elaine döner. "Ne görüyorsun?"

"Gökyüzü, ağaçlar, evler." Daha dikkatli bakar. "Maple'daki Mercedes çekiliyor."

Dört arka bahçenin birleştiği noktayı görebilmektedir –tahta ve tel örgüler bir noktada birleşmiş. Bir salıncak, bir havuz, bir Japon bahçesi.

"Manzaran bu," der mimar aşağıdan. Elini kolunu sallar, merdiven sallanır. "Bu sabah büyük bir işe başlamam gerekiyordu. Dün gece yarısı arayıp iptal ettiler –evi yenilemek yerine boşanmaya karar vermişler." Merdivenden aşağı inmeye başlar, merdiven sallanır. "Beni ele geçirmişken düşünmek isteyeceğin bir başka şey de güvenli oda; pek çok güvenli oda tasarladım."

"Güvenli oda mı?" diye sorar Elaine. Yalıtılmış duvarlar ve yuvarlak köşeler geçirir aklından, bir ev kadını işte böyle delirir.

"Evlerini yenilemeyi panladığım çift güvenli suit yaptıracaktı: Yer altından telefon kablosu, su deposu ve oksijen. Tek bir odayı, örneğin büyük banyoyu, beş bin doların altında yaparım. Kurşun

geçirmez şahane bir kapım var, iç kilitleri olağanüstü. Bu günlerde ne zaman kaçman gerekeceğini önceden kestiremezsin, birkaç dakikalık huzur satın al kendine. Polisin olması gerektiği zamanda geleceğinden asla emin olamazsın."

Cebinden bir cetvel çıkarır, masaya oturur ve Sammy'nin resim kâğıdına çizmeye başlar. Çizerken küfreder. "Siktir. Ağzına sıçayım. Silgi," diye haykırır. "Silgin var mı?"

Ölçü alır. Tasarlar. Yirmi dakikasını bile almaz. "Bunlar Fransız kapılar," der, ona çizimi göstererek. "Bu da verandan."

"Öneride bulanmama izin var mı?"

"Bu çizimde bir yanlış mı var?"

Elaine çizime bakar. "Bütün kapılar verandaya mı açılıyor?"

"Evet," der adam.

"İyi o zaman, sorun yok," der Elaine.

"Cesaretini yitirdiğini söyleme bana. Hayır, deme bana. Duymak istemediğim bir şey söyleme bana." Adam şiddetli bir öfke nöbetine kapılır. Masadan kalkıp kollarını sallar. "Neden yapıyorsun bunu bana? Neden yapıyorsun?" Yemek odasına gider. Deliğe bakar. Birkaç derin soluk alır. "Affedersin," der. "Biraz gergin biri gibi göründüysem özür dilerim. Bu sabah meditasyon yapamadım da. Meditasyon odaklanmama yardımcı oluyor. Ayrıca işi iptal eden çift yüzünden canım o kadar sıkkın ki. Herkes zarar görür bir çift pes ettiğinde. Hepimiz başarısız olduk demektir."

"Kaça mal olacak?" diye sorar Elaine, kendini sormak zorunda hissederek. "Kocamı aramam gerekmez mi?"

Paul ofistedir. Oyuncak mağazasına gidip kendisi ve çocuklar için suluboya ve kâğıt almıştır. Kutunun üzerinde zehirsiz yazmaktadır ve Paul bunun iyi bir şey olduğunu düşünür. Bir plan oluşturmaya, bir margarin fabrikası için başarının rengini yaratmaya çalışmaktadır –tereyağı sarısı.

Masasının arkasına oturmuş, pantolonunu çıkarmıştır. Yarası sancımaktadır, ama iyi hissetmektedir kendini. Bu yaptığı işin tutma olasılığı azdır, şimdilik yapılması gereken budur –farklı bir şey.

Sevgili aramıştır, birkaç kez, farklı adlar kullanarak. Paul telefon kabul etmez. Meşguldür, iş başlamıştır. Bazı şeyleri düşünmekte, dün geceyi zihninde tekrar canlandırmaktadır: Kendini George ile konuşurken görür; ağrı kesiciyi alıyor, odaya giriyor, Elaine yatağa uzanmış dergi okumakta. Soyunduğunu hatırlar; dövmenin görüntüsü yakın plan belirir, renkli olarak, antibiyotikli merhemin el fenerinin ışığındaki parıltısı. Sonra Elaine üzerine yürür, Elaine'i iter. Elaine yatağın üzerinde sıçrar, Paul kapıdan hole çıkar, Elaine onu izler. Paul ile Elaine salonda dönmektedirler, çarpık bir elim sende oyunu, evliliği çelmeleyip yere yık.

Elaine ona vurur.

Paul saçını çeker.

Elaine onu yumruklar.

Ve bir noktada durur. Bitmez, durur sadece.

Jennifer'ın geçen gün söylediği bir şey gelir aklına –"Gerçeklerin önemi yok."

Paul suluboya fırçalarından birini mor boyaya batırır. "Varsaymaktan güç doğar," der kendi kendine, sözcükleri anımsayarak. "Haklılığını varsay," der Paul yüksek sesle, mordan pembeye geçerek.

"Kocamı aramalıyım," der Elaine, telefonu kaldırarak.

Paul'ün sekreteri onu hemen bağlar.

"Mimar burada," der Elaine. "Bir işi iptal olmuş. Hemen başlayabiliyor, bu akşam bir yıkma aracı getirtebilirmiş. Ama önce sana sormak istedim."

"Ben de şimdi seni düşünüyordum," der Paul, fırçasını suya batırıp çalkalayarak. "Masamda oturmuş resim yapıyorum."

"Ben de mutfakta dikilmiş seninle konuşuyorum," der Elaine.

"Günün iyi geçiyor mu? Kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Evet," der Elaine ve başka bir şey söyleyemez.

"Mimar orada mı, yanında mı?"

"Evet," der Elaine yine.

"Esterhazy'lerin evini yapan adam, değil mi? Onlar memnun kalmışlar mı?"

"Evet," der Elaine yine.

Mimar oflayıp poflamakta, mutfakta volta atmaktadır. Ev bir koku edinmeye başlamıştır; mimarın kokusu, kaygı ve Irish Spring sabunu.

"Bize yaklaşık bir fiyat verdi mi? Müteahhit bulmamız gerekiyor mu?"

"Hayır. Onun çalıştığı biri varmış."

"Sen işi ona vermek istiyor musun?"

Mimar telefonu Elaine'in elinden alır. "Bak," der, "küçük bir iş bu, ev falan inşa ettirmiyorsun. Sadece içeriye giren ışığı artıracaksın; büyütecek bir şey yok." Duraklar. "Ne yaptığınız umrumda değil, fakat eşine söylediğim gibi bugün bir işe başlamam gerekiyordu, fakat iptal oldu, evi yenilemek yerine boşanmaya karar verdiler –bu yüzden buradayım. Siz de aynı şeyi yapabilirsiniz, ertelersiniz ya da işi bitirirsiniz. Evet diyebiliyorsan, hemen hallolur. Bu fırsat bir daha ele geçmez. İyi bir şey gördüğünde onu hemen kucakla," der mimar. "Zaman kaybetme. Herkes sürekli zaman kaybediyor."

"Bir saniye sus ve düşünmeme izin ver," diye bağırır Paul.

Mimar telefonu Elaine'e uzatır.

"Ne göt herif bu ya," der Paul.

Elaine bir şey demez.

"Yapsak mı? Ona bir şeyler yazdırıp imzalatır mısın, bir tür fiyatlandırma, sigorta için gerektiğini söyle."

Adam telefonu Elaine'den alır tekrar. "Evet mi diyorsun hayır mı?"

"Benimle doğru konuş," der Paul. "Yap diyorum, çekicini al ve başla. Eve vardığımda yazılı bir şeyler bulmak istiyorum."

"Çabuk öfkeleniyorsun," der mimar, telefonu kapatırken. "Telefonu kullanabilir miyim?" Elaine evet der başını sallayarak. Mimar bir numara tuşlar. "Joey, işe koyuluyoruz. Adresi veriyorum –veranda ve kapı. Mutfak masasının üzerine bir çizim bırakı-

yorum. Küçük bir yıkıcıya ihtiyacın olacak; bir taş duvarın yıkılması gerekiyor. Bir saat sonra ofiste olacağım, seni oradan ararım." Mimar telefonu kapatır. "Sana söyledim mi? Müteahhit benim enişte m, kız kardeşimle evlendi, bir tür aile işletmesi de diyebiliriz. Güvenli odadan havuza kadar, A'dan Z'ye."

"Hayır, söylemediniz," der Elaine, kendini hafiften kazıklanmış hissederek.

Bayan Hansen içeri girer ve kendine bir içki hazırlar –beyaz şarap ve yaban mersini suyu, bir büyük su bardağı– sonra dışarı çıkar tekrar. Elaine saate bakar. On bir buçuk.

"Bakın," der Elaine mimara, "oğlumun astımı var. Toz beni çok endişelendirir. Bana bir iyilik yapıp temiz çalışmaya gayret eder misiniz?"

"Benim de astımım vardı," der mimar. "Bütün çocukluğumu boğularak geçirdim. Temiz çalışabilirim. Her şeyi güzelce çevirip kapatacağız. Ne olduğunu anlamayacaksınız bile. Telefonunu kullanabilir miyim tekrar?"

Elaine evet der başıyla.

"Joey, şu spor salonu işinden artan plastik rulo var ya? Onu da kamyona atıver. Evi temiz tutmamız gerekiyor; oğulları nefes alamıyormuş."

"Teşekkür ederim," der Elaine.

"Bir şey değil."

Telefon çalar. Mimar açar. "Seni arıyorlar." Ahizeyi Elaine'e verir.

"Hafta arası parti vermek çılgınca değildi umarım," der Joan Talmadge.

"Çok keyifliydi," der Elaine. "Evden çıkmak her zaman güzeldir."

Arka planda gürültü vardır. "Ofisteyim," der Joan. "Çıldırmış burası. Borsa bütün gün asansör gibi bir indi bir çıktı." Soluklanır. "Evde yaşamaya başladınız mı?"

"Yakında."

"Eve döndüğünüzde sizin için bir hoş geldiniz partisi düzenleriz."

"Güzel olur," der Elaine.

"Ted senin harikulade olduğunu düşünüyor," der Joan. "Herkes gittikten sonra konuşuyorduk, bütün eşlerin arasında en çok seni beğeniyor."

"Şey, teşekkür ederim. Ben de Ted'i beğenirim."

"Tıp okumayı düşünüyor musun gerçekten? Yirmi iki yaşında falan olman gerekmiyor mu bunun için?"

"Catherine'den haber aldın mı?" diye sorar Elaine, konuyu değiştirerek.

"Oo," diye fısıldar Joan, "kötü, çok kötü, tahmin edemeyeceğin kadar kötü. Hatta, şimdiye kadar böyle bir şey hiç duymadım. O kadar korkunç, o kadar inanılmaz bir şey yapmış ki. Çıldırmış. Öğretmenlerden birinin iki parmağını ısırıp koparmış, işaret parmağı – en uzun olan hangisiydi– siktir git işaretinin parmağı. Parmaklarını koparıp yemiş. Öğretmenin eli mikrop kapmış ve tuhaf bir şey oluşmuş, zehirli kan pıhtısı ya da öyle bir şey ve öğretmen ölmüş. Birini öldürdü. On yedi yaşında ve katil oldu, düşünebiliyor musun?"

"Birini öldürmeye kast etmiş gibi gelmiyor bana."

"İnsan eti yedi. Catherine ile Hammy'nin kendilerini nasıl hissettiklerini düşünebiliyor musun?" der Joan, kendi kendine konuşmaya devam ederek. "Sabahtan beri kafa patlatıyorum ve bu olan biteni anlayamıyorum. Harika bir oğlan çocuğuydu. Her zaman elleriyle bir şeyler yaratırdı –sanata yatkındı. Yetenekliydi."

"Bir saate kadar burada olacaklar," der mimar, el sallayarak. "Sigorta müfettişiyle konuşmamı ister misiniz? O tür insanlarla aram çok iyidir benim," der, Joan'in ahizeden gelen sesini bastırarak. Elaine aynı anda iki kişiyi dinlemeye çalışmaktadır.

"Hayır," der Elaine. Mimarın kimseyle konuşmasını istemez.

"Evet," der Joan. "İnanılmaz ama gerçek işte."

"Affedersin," der Elaine. "Mimar buradaydı, şimdi de gitmek üzere."

"Gerçek kılmak için hikâyeyi sürekli tekrarlamam gerekiyor," der Joan. "Ofiste işlerim var aslında. Pat'i de bir aramak istiyorum, neyse sonra konuşuruz."

Liz gelir, mimar çıkmaya çalışırken o arabasını park eder.

Mimar klakson çalar. Bağırır. "Hey, önümü kapattın. Çıkmamı engelliyorsun."

"Hazır mısın?" diye sorar Liz, adamı dikkate almadan.

"Evet, Bayan Hansen'e haber verip geliyorum." Elaine bahçenin öteki tarafında bulunan Bayan Hansen'a el sallar. Bayan Hansen da ona el sallar.

"Kaç yaşında?" diye sorar Liz.

"Bir fikrim yok, yetmiş civarı olsa gerek."

Bayan Hansen bahçenin ortasına doğanın yıkıcı güçleri için tuhaf bir sunak inşa etmiştir, bir tür yapay Kızılderili çadırı; garip bir dal ve yaprak yığını.

"Ben öğle yemeğine çıkıyorum," diye seslenir Elaine. "Sonra dörtte randevum var –oğlanlar eve geldiklerinde siz burada olur musunuz?"

"Elbette," der Bayan Hansen. "Onlara dumanla işaretleşmeyi öğretmeyi düşünüyorum." Başıyla dal yığınını işaret eder. "Sana hiç söylemedim, ama çok, çok uzun zaman önce, izci anasıydım."

"Pekâlâ," der Liz arabada, "Sorun nedir?Kim kime ne yapıyor?"

"Saplandım kaldım," der Elaine. "İnanılmaz ve korkunç bir biçimde saplandım. Sanki komadayım ve uyanamıyorum. Toprağın altındayım sanki."

"Bu yüzden mi benimle konuşmuyorsun? Elaine, kadınlar yıllardır saplanıp kalmışlar. Kitaplar yazıyorlar bu konuda –Tillie Olsen'ın *Sessizlikler* kitabını düşün, Charlotte Perkins Gilman'ı düşün."

"Kitaplardan söz etmiyorum ben. Kendimden söz ediyorum!" diye bağırır Elaine. "*Sarı Duvar Kâğıdı* benim."

"Oo," der Liz. "Peki. Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, "der Elaine, Liz'in yanıtıyla hayal kırıklığına uğramış. Daha fazla bir şey beklemişti –toplu bir çaba önerisi. *Biz* ne yapabiliriz, sana yardım etmek için *ben* ne yapabilirim? "Çok utanıyorum," der Elaine. "Bunun olmaması gerekiyordu. Kadınlar artık saplanıp kalmamalı. Postfemininizm döneminde yaşıyoruz ve benhâlâ İlkçağ'dayım. Her şeyi ıskaladım. Sen bile ıskaladın," der Elaine. Laf çakmış gibi olur. Susar.

Öğle yemeği için gittikleri restoranda bir masaya otururlar. Liz diyet tabağı sipariş eder.

"Ben de aynısından alayım," der Elaine, kendi kararını veremeyerek.

"Bir ilişkin olduğunu ve bana kiminle olduğunu söyleyemeyecek kadar utandığını sanmıştım," der Liz. "Seni iyi tanıyorum, ahlâkçı ve biraz saf bir yapın var. Ben sana eğer direnemeyip bizim gibi ağzından salyalar akıtan, şehvetli bir tazıya dönüşürsen, kendini yiyip bitirme demek istemiştim."

"Herkes yapıyor," der Elaine, arsızca onaylayarak.

"Aynen," der Liz, yumuşak tuzsuz peynirinden bir çatal alarak.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," der Elaine. Utanç ve hayal kırıklığı içindedir. Nereden bakarsan bak, kendini hayal kırıklığına uğratmıştır, hem de çok derinden. Tabağına bakar; göbek salata ona Pat'i hatırlatır.

"Ben senin en yakın arkadaşınım, unutma," der Liz. "Bana her şeyi anlatabilirsin, ne kadar korkunç olursa olsun."

Liz'e Pat'i anlatamaz –Liz'e anlattığını ve Liz'in gücenmiş, rekabetçi, sahiplenici bir tavır takındığını hayal eder. Liz'in, "Bunu bensiz yaptığına, önce beni düşünmediğine inanamıyorum. Bana söyleseydin bunu birlikte yapardık," dediğini hayal eder.

"Sen kiminle ilişkiye girdin?"

"Kiminle mi? Kimlerle demek istiyorsun. Böyle bir olasılık belirdiğinde hiç reddetmedim, kaderimde bunlar varmış dedim."

"Paul'ün de bir ilişkisi olduğunu sanıyorum," der Elaine. "Tuhaf davranıyor. Bütün kıllarını tıraş etti. *Bütün* kıllarını. Gecelikle yatıyor."

"Bir travestiyle ilişkisi var belki?" der Liz, kıs kıs gülerek.

"Farklı giyinmenin kendini ifade etme biçimi olduğunu söylüyor. İyi biriyle birlikte değildir umarım."

"İyi mi?"

"Benden daha bilgili ya da daha iyi biri." Elaine hafifçe soluklanır. "Vurdum ona," der. "Dün gece, Pat ile George'un evinde. O kadar çıldırdım ki onu yumrukladım."

"Geç bile kaldın bunu yapmakta," der Liz. "Ben Roger'ı bir et parçasını döver gibi döverdim."

"O da sana vurur muydu?"

"Hayır, tenezzül etmezdi. Onun kendi intikam yöntemleri vardı."

"Ne gibi?"

"Terk etmek gibi."

Korkunç bir sessizlik olur. "Affedersin," der Elaine.

"Her neyse, sorunun neyse onu çözmeye çalış," der Liz. "Yapmak isteyeceğin son şey boşanmak. Birincisinden sonra gelen her şey ikincidir; ikinci el pazarında bulursun kendini."

"Boğulup suyun üzerine çıkmış biri gibiyim şu an," der Elaine, hesabı öderken.

Arabada konuşmazlar. Elaine'in öfkesi ve kaygısı felç edicidir. Kendini nasıl daha iyi biri yapacağını, içine girdiği çıkmazdan nasıl kurtulacağını bilemez. "Sammy'nin okul piyesine gelmek ister misin?" diye sorar Liz'e.

"Gelemem," der Liz. "Hazırlamam gereken bir ev ödevi var."

Liz, Elaine'i evine bırakır. Bir grup adam küçük bir vincin bahçeye girmesine yardım etmektedirler. Bayan Hansen da oradadır, onları hava trafik kontrolörü gibi yönlendirmektedir. Elaine saatine bakar. Tek kelime etmeden arabasına binip gazlar –bir saati boştur. Canı sıkkın ve yarı deli bir halde, Pat'i cep telefonundan arar.

"Gel," der Pat.

Elaine bahçedeki araba yoluna girer, park eder ve hızla eve yürür. "Sammy'nin piyesi saat ikide," der.

"Geç kalmayacaksın," der Pat. Israrcı bir öpüşmeye teslim ederler kendilerini . Diş macunu ve kahve tadı. Pat ile Elaine salondadırlar, bir gece önceki salon. Kanepededirler. Pat, Elaine'i holden yatak odasına götürmeye kalkışmayacak kadar zekidir; bu, olacak iş değildir. Elaine'in düğmelerini çözmeye başlar. Elaine birinin onları pencereden görebileceğinden endişe eder; kızlar eve gelebilir, bir ansiklopedi pazarlamacısı zili çalabilir. Bir gece önceyi düşünmektedir; Paul karanlıkta, Paul yerde, sehpayla kanepe arasında

sıkışmış. Pat'in teninin kendi teninin üzerinde yumuşak kayışını düşünür. Pat onun giysilerini çıkarmaktadır.

"Bekle," der Pat, ayağa kalkıp hızla hole doğru giderek. Elaine kanepede oturup bekler. Kavgayı düşünmektedir, gülünç kovalamacayı, karanlıkta odanın içinde dans edişlerini; eski siyah beyaz filmden bir sahne gibi, bol düşüp kalkmalı. Nafile. Nafileydi her şey.

Pat üstünde sabahlığıyla geri döner. Tekrar başlarlar. Pat, Elaine'i öper. Elaine başka bir kadınla öpüşüyor olmasının ne anlama geldiğinden hâlâ emin değildir.

Pat'i kendine doğru çeker.

Pat'in sabahlığı açılır. Pat'in belinde üzerinde gümüş çiviler bulunan geniş siyah bir kemer vardır, bacaklarından aşağı şeritler sarkmaktadır. Ortaçağ zırhı ile motosiklet kıyafeti arasında bir şeydir bu ve önünden de bir şey sarkmaktadır. "Çiçek," der.

"Çiçek adında kedisi olan birini tanıyorum," der Elaine.

Pat'in cebinde bir tane daha vardır. Cebinden çıkarır –derisi soyuluyormuş gibi görünen solgun ve etli bir kamış. "Kendim yaptım, mumdan bir kalıp ve sanat malzemeleri kullanarak."

Elaine'in burnu aşina bir koku alır. "Sedir ağacı kokuyor," der Elaine.

"Kazaklarının arasında duruyordu," der Pat. Elini sabahlığının içine sokup takılı olanı okşar. "Bunu telefon siparişiyle getirttim. Adı Jöle, şampanya renginde Jöle."

Pat'in önünden sarkan bahçe fıskiyesini andıran şeffaf kamış ve belindeki siyah deri koşumla görüntüsü çok ama çok tuhaftır. Ne sanmaktadır kendini Pat? Kim olmayı arzulamaktadır? Pat ne kadar tuhaf göründüğünü göremiyor mu? Kendine aynada bakmıyor mu? İnce bir yağ tabakası fırlıyor koşumun üzerinden. Bu görüntünün tahrik edici olduğunu mu düşünüyor?

"Bunu yapman gerekmiyor," der Elaine."Ben onsuz da iyiyim."

"Lütfen," der Pat, sesi aç ve boğuk. "İstiyorum. İzin ver."

Elaine kanepededir, Pat de üzerinde –zarafetten yoksun, teknik bir pozisyondur onlarınki.

"Girdi mi?" diye sorar Pat.

"Evet."

Delik doldurulmak içindir. Elden, dilden, gerçeğinden ne kadar da farklıdır.

Elaine bir ses duyar. "Neydi o?" diye sorar, doğrularak; görüş açısı iyidir. Öylece durup Pat'in omzunun üzerinden bakar. Yakalanacaklarından korkmaktadır. İki kadının birbirleriyle sevişmesi bir adamın komşunun karısıyla yakalanmasından farklıdır, hele arada bir de Çiçek diye bir şey varsa. "Bir ses duydum."

"Kurutucu," der Pat. "Kurutucu kapandı."

Pat becerir onu. Yumuşak değildir. İki yalnız kadının birbirlerini daha iyi hissettirmeye çalışması da değildir –ondan fazlasıdır, olağanüstü haşin, neredeyse gaddarca.

Pat pompalar. Çiçek uyduruk bir biçimde girip çıkar, bazen Elaine'in canını yakar, bazen kıçına ve kasıklarına çarpar. Pat bastırır. Çiçek dışarı kayar. Geri girmez.

"İçeri sok," der Pat, çıldırmış bir halde. "Sok."

Elaine tutup içine sokar yine, cansız bir alet, bir tıkaç, kamış yerine bir mantar. Kamışlı piliçler, bir direk ve memeler. Pat'in göğüsleri Elaine'e çarpar. Tenin tene ipeksi teması, devinim ve sallanma derin sondaj görevi görür. Elaine bacaklarını Pat'e dolar ve onu orada tutar; organı içindeki kör, sağır ve aptal şeyi, o beyinsiz Çiçek'i kavrar.

"Boşaldın mı?" diye sorar Pat.

"Evet," der Elaine.

Pat üzerinden yuvarlanır. Koşumu çıkarır, dildo yere düşer – yerde sıçrar.

Anlık bir sessizlik olur, bir mola. Pat dirseğinin üzerinde doğrulup Elaine'i seyreder.

"Benim de sana yapmamı ister misin?" diye sorar Elaine, Pat'in hayır demesini umarak. "Sana borçluyum. Sen fazla haz..."

"Yeterince haz aldım," der Pat.

Alet yerde sarkık –sarkık değilse de eksik– bir biçimde durmaktadır.

Elaine koşumun arka tarafında ikinci bir delik fark eder. "Bu ne için?" diye sorar.

"Kıç tıpası," der Pat.

Elaine daha önce duymuştur bu deyimi –çocuklarından. Nasıl bir şey olduğunu, nasıl çalıştığını, çocuklarının ve Pat'in bunu nereden öğrendiklerini hayal bile edemez.

"Ne harika olurdu biliyor musun?" der Pat. "Bir hafta sonu birlikte bir yere gitsek, sadece ikimiz, kendimiz olabileceğimiz bir yere, Provincetown'a mesela?"

"Şu sıralar zor biraz." Elaine giysilerini üzerine geçirmektedir, gitme telaşındadır. "Benim için uygun bir zaman olduğunu düşünmüyorum," der.

Elaine hızla çıkar. Araba Sammy'nin okuluna direksiyonda Elaine değil de başka biri varmış gibi yol alır; onu Pat'den Paul'e, Paul'den Pat'e götürüp getiren bir demiryolundaymış gibi. Bir orada bir burada. Orada ve burada.

Çiçek içindeyken kapıldığı hissi hatırlar, rahmi kasılmaya, o kof kökü sıkmaya devam etmektedir.

Düzülmüştür.

Şimdi de gecikmiştir.

Sammy'nin okulu. Yüksek pencereler, alçak sıralar. Her sınıfta duvarı A'dan Z'ye levha gibi kaplamış bir alfabe asılıdır. BAHAR GELİYOR, diye duyurur ilan panosu. Kâğıttan çiçekler her yerde. YAZ PLANLARIM: Çizgisiz dosya kâğıtlarına çocuklar düşlerini çizmişler –kamp, Babaanne, Avrupa.

Elaine kızların tuvaletine dalar. Elaine her şeyden daha uzundur, aynada başı kesiktir. Kendini ancak göğsünden dizine kadar görebilmektedir. Kabinlerin birinin üzerinden bir başka anne başı görünür. Göz göze gelip gülüşürler.

"Zürafa gibi hissediyorum burada kendimi," der kadın, sifonu çekerken.

Kütüphane. Sanat odası. Kimya laboratuvarı. Toplantı salonu aynı zamanda kafeterya görevi görmektedir; yemek masaları kenara

çekilmiş, yüz kadar katlanır metal iskemle sıra sıra dizilmiştir. Elaine bir sıranın sonundaki iskemleye oturup salonu gözden geçirir. Solunda kadın dergileri için film yıldızlarıyla röportaj yapan Wenndy Trumble oturmaktadır. Sürekli 12:15 trenine yetişmeye çalışır, "küçük bir öğle yemeği için kente iniyorum" ve çocukları futbol antrenmanından almak için tam zamanında döner. Başka kadınlar da vardır, Paul ile birlikte bir ya da iki kez akşam yemeğine çıktıkları ve bir daha görmedikleri çiftlerin yarıları. Elaine ne olduğunu merak eder. Kim kimden haz etmemiştir? Biraz daha çaba sarf edebilinir miydi ki? Ön tarafta Claire Roth oturmakta, çocukları Elaine'inkilerle yaşıt olan psikiyatr. Greenwich Village'daki havalı muayenehanesiyle Claire ve onu her sabah işe bırakan mükemmel avukat kocası Sam. Roth'lar semte ilk taşındıklarında Elaine onları barbeküye davet etmiş, çocukların iyi anlaşacaklarını düşünmüştü. Bir daha da görüşmemişlerdi. Claire bakışlarını ona diker.

"Nasılsın?" diye sorar Elaine.

Claire gülümser. Claire Roth onu hatırlamış mıdır acaba?

Ön tarafta oturan bir kadın Elaine'e gülümser. Elaine de gülümseyerek karşılık verir. Gülümseyen kadının kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktur –Paul'ün becerdiği kadın olabilir mi? Kadın daha geniş gülümser, diş teli görünür ve Elaine onun Jennifer'ın bazen çocuk bakıcılığı yapan arkadaşı olduğunu anlar.

Bir erkek çocuğu çıkar sahneye. "*Yaz Töreni: Bir Fabl,*" duyurusunu yapar. Okul orkestrası çalmaya başlar. "Bir zamanlar Bal Nehri'nin kıyısındaki Walnut Tepeleri'nin ardında küçük bir köyde yaşıyordum. Sessiz bir köydü, adamın teki gelinceye dek." Perde kalkar.

"Ne kadar dingin bir köy," der sakallı bir çocuk, kocaman silahını bir omzundan ötekine geçirerek. Köylüler ellerinde sepetler ve çapalarla sahneye girip işlerini görmeye başlarlar, uyumlu bir koreografi içinde.

Elaine iki sıra önde Nate'in annesini görür. Neydi adı? Neden hatırlayamaz kadının adını? Kadının ensesine bakar; Elaine'e başarısız olduğunu hissettiren bir şey vardır bu kadında –Elaine ba-

kamazken çocuklarına bakmayı beceren kadındır o. Yangının ertesi günü en iyi niyetleri ve fikirleriyle kapıya gelen kadın. Ensesinden anlaşıldığı kadarıyla kendinden hoşnut görünmektedir. Saçını da güzel kestirmiştir.

Ormandan silah sesleri gelir, hayvanlar korku içinde kaçışırlar. Fazlasıyla gürültü vardır, sahnede ileri geri koşturan hayvanlar; ormanın içinde, nehrin üzerinde, köyün içinde ve dışında.

Sahne boşalır ve bir köylü kız –avcının kızı– karmaşada ölü yatmaktadır, bir de gergedan vurulmuştur. Avcı kızının cesedine bakar. "Ne yaptım ben?" der. "En çok sevdiğim varlığı yok ettim." Ölmekte olan gergedan başını kaldırır ve seyirciye bakar. Perde iner.

Anneler alkışlarlar. Perde tekrar kalkar ve hayvanlar bir şarkı söyler –"İyi geçinelim, bugünden itibaren her gün..." Oyuncular seyircileri eğilerek selamlarlar. Alkış sürer, sonra katlanmakta olan metal iskemlelerin takırtısı kaplar salonu.

"Nasılsın?" diye sorar Nate'in annesi Elaine'e.

"İyiyim," diye bağırır Elaine o gürültüde. "Sen?" Seksten kafası iyidir hâlâ.

"Zor yetiştim," der Nate'in annesi. "Aerobik kursundan buraya koşturdum. Her gün gitmezsem depresyona giriyorum."

"Depresyon" sözcüğü Elaine için ne ifade eder? Öğleden sonraları kurabiye pişirmez, içki içer, komşunun karısını düzer –bu nudur onun hayatı? Elaine, Nate'in annesinin küçük pembe tenis ayakkabılarına bakar ve o anda onu tekmelemek gelir içinden. Susan, hatırlar kadının adını, Susan'dır adı.

"Anne, anne!" Sammy kolundan çekerek Elaine'i bu dünyaya döndürür. Sammy elinde gergedan başıyla karşısında durmaktadır.

"Çok iyiydin, hayatım," der Elaine. "Ömrümde gördüğüm en iyi gergedan."

Sammy eğilerek selam verir.

Nate gelir, avcı kıyafeti hâlâ üzerinde. "Sen ölüsün," der Sammy'ye.

"Oyun bitti," der Sammy. "Şimdi gidiyorum."

"Sen çok güçlü bir avcısın," der Elaine, Nate'e.

"Doğuştan katil," der Nate'in annesi. "Gerald'tan almış bu muhteşem yeteneği."

"Artık eve gidebilir miyiz?" diye sorar Sammy.

"Aslında onları dondurma yemeye götürmeyi düşünüyordum," der Nate'in annesi. "Bir sakıncası yoksa tabii ki."

"Mükemmel fikir," der Elaine, çok mükemmel. Derin bir soluk alır; toplantı salonunun havası ağırdır, yarısı yenmiş sandviç ve dökülmüş kesik sütün iğrenç kokusuyla kabuklanmış.

"Sen de bizimle gelir misin?" diye sorar Susan.

"Lütfen, lütfen," der Sammy, annesini kolundan çekerek.

"Gelemem. Dörtte randevum var," der Elaine, dışarı çıkarlarken.

"Ben seninle gelmek istiyorum," der Sammy. "Eve gitmek istiyorum."

"Ben eve gitmiyorum, randevum var. Fakat sana bir sır vereceğim," der Elaine, Sammy'nin kulağına fısıldayarak. "Pek yakında kendi odanda olacaksın. Ve sanıyorum seni hoş bir sürpriz bekliyor."

"Ben *banana split* yiyeceğim," der Nate.

"Ben de," der Sammy.

"Ben iki *banana split* ve bir çikolatalı *milk shake* söyleyeceğim," der Nate.

"Ben de," der Sammy. "Sen ne söylersen ben de aynısını söyleyeceğim."

Paul bütün gününü masasında resim yaparak geçirmiştir. Kirli boya suyunu dökmeye gittiğinde bir işler karıştırdığı dedikodusu yayılır. Bir de yürürken hafiften aksadığı.

"Karidesli sandviç iyi gelmemiş," der sekreteri, öğle yemeği olarak ona tavuk çorbası söylerken. Paul çöp kutusunu boşaltmamasını söylemek için ona ulaşmaya çalıştığını söyler. "O saatte yoktum, gitmiştim," der sekreter, özür içermeyen bir ses tonuyla.

Herskovitz ile Wilson uğrarlar Paul masasında çorbasına kraker kırarken. Masası suluboya resimlerin olduğu sayfalarla doludur.

"Biraz MT mi yapıyorsun?" diye sorar Herskovitz.

"O ne?" diye sorar Wilson.

"Mesleki terapi," der Herskovitz. "Karımın annesi Alzheimer programı çerçevesinde yapıyor bunu."

Daha sonra, Paul fırçalarını yıkayıp ofisten çıkmayı düşünürken, Warburton sokar başını kapıdan içeri. "Güzel resimler. Bir tane alabilir miyim? Yoksa hepsini bir dizi olarak mı almak gerekiyor?"

"Seç bir tane," der Paul, hızla pantolonunun fermuarını çekip ayağa kalkarken.

Warburton üzerinde "Haklılığını Varsay," yazanı seçer. "İlham verici bir slogana ihtiyaç duyuyorum," der, Paul'ün koltuğuna oturup öne doğru eğilirken. "Şu köşedeki ofisi istemiyorsun, değil mi?" diye sorar, pis pis sırıtarak. "Teorik olarak, senin olabilir. Fakat o ofisi boş tutmayı seviyorum, gerilimi artırıyor, çocuklar için bir hedef oluşturuyor. Arzulanan bir şey olmalı hayatta her zaman. Sence de öyle değil mi?"

Paul istiyor o ofisi. Uzun zamandır işte iyi bir şey gelmemiştir başına –masasında oturup beklemekten başka bir şey yapmamıştır.

"Manzarası ve bir yönetici tuvaleti var. Sıçmak istediğinde holün sonuna gidip kendini kabinlerden birine kilitlemek zorunda olmamanın ne kadar keyifli olduğunu biliyor musun? Ben umumi yerlerde sıçamam, yapamam," der Warburton.

Paul başıyla onaylar. Warburton onunla dalga mı geçiyordur? Saatine bakar; dört yirmi üç trenini kaçıracaktır, Bayan Elma'ya geç kalacaktır. "Güzel ofis," der Paul. "Fakat dekorasyonu çok çirkin. Sid Auerbach tarz duygusundan yoksun bir adamdı."

"Yeniden döşenebilir."

"Yeniden boyanır mı? Yeni halılar serilir mi?" diye sorar Paul.

"Yeniden donatılır," der Warburton. "Daha geçen gün kolları bin farklı konuma ayarlanabilen bir koltuk gördüm. Koltuk o kadar rahattı ki mezar gibiydi; yıllarca oturabilirsin. Üzerinde derin dü-

şüncelere dalabilirsin," der Warburton, odadan çıkarken. "Üzerinde huzurlu bir uyku uyuyabilirsin."

Elaine rehber öğretmenle buluşacaktır. Adam ona ne yapması gerektiğini söyleyecek, o da söyleneni yapacak ve kendini gelişmiş hissedecektir. Central Bulvarı boyunca arabasını sürer. Trafik yoğundur. Acele eder. Restoranın park yerinde rujunu tazeler, saçını tarayıp dikiz aynasında kendine bakar.

Adam onu hemen görür. Arka tarafta bulunan locadan el sallar. "Bud Johnson," der, elini sıkarken.

"Elaine."

Adam öğretmen gibi giyinmiştir; kısa kollu gömlek, cepte kalemlik, gözde gözlük. Saçı siyah ve kıvırcık değildir; önden bir hayli dökük, seyrek ve kelleşmeye yoğun eğilimli. "Kendine neden burada olduğunu soruyorsun muhtemelen. İzninle sana Bud Johnson'ın kim olduğunu anlatayım," der. Elaine'de adamın bunu daha önce yapmış olduğu duygusu uyanır. "Lisedeyken ortalama bir aileye mensup ortalama bir öğrenciydim. Yonkers'da büyüdüm. Kimse seçeneklerden söz etmezdi. Liseden sonra orduya yazıldım. "Olabileceğin Her Şey Ol," sloganına inandım. Helikopter pilotu olmak istiyordum." Gözlüklerini tıklatır. "Gözlerim bozuktu, helikopter pilotu olma hayalim suya düştü. Nefret ettim. Dört yıl sonra ordudan ayrılıp okula döndüm. Öğrencilere ne yapmak istediklerine karar vermekte yardımcı olma düşüncesiyle rehber öğretmenlik bölümünü seçtim. Onarım yapmayı sevdiğimi söylediğim için kendimi Westchester Teknik'te buldum. Neyse, şu anda oradayım. Stajyerlik ve yerleşim hizmetleri sağlarım –çok iyi araba tamircisi, teknisyen ve onarımcı tanıdıklarım var. Ben onların çok yararını görüyorum. Benim yapabileceğim bir şey değilse, kimin bunu yapacağını biliyorum."

"Ne tür onarımlar yaparsın?"

"Arabamı büyük ölçüde kendim onarırım, biraz marangozluk, biraz elektrik işleri, biraz tesisat, boya. Bir de bilgisayarları severim." Adam bütün bunları konuştuğu yabancı dillerden söz eden bir insan edasıyla anlatır –biraz Fransızca, biraz İtalyanca, birkaç

cümle Almanca. Bud duraklar. "Seni neyin ilgilendirebileceğinden konuşabiliriz diye düşünmüştüm. Biraz araştırma yaptım; ilk akla gelen dallar hemşirelik, seyahat ve emlakçılık. Fakat bunların sana hitap edeceğini sanmıyorum."

Elaine başını sallar. Birdenbire ağlamaya başlar. Ağlamak istemez, ama ağlar. Denetimsiz bir biçimde hıçkıra hıçkıra ağlamaktadır. Adam ona bir peçete uzatır. Biraz tedirgin bir hali vardır –insanların onu ağlayan bir kadınla birlikte görmesinden endişelenir gibi. "Bunun onarılabileceğini sanmıyorum. Bana yardım edebileceğini sanmıyorum. Evimizde yangın çıktı, kocam dövme yaptırdı, çocuklar komşuda kalıyorlar ve gerisini anlatsam bile bana inanmazsın. Bu sadece kariyer yapmayla ilgli bir şey değil. Hayatımla ilgili bir şey. Saplandım kaldım." Burnunu çeker. "Geldiğine pişman olmuşsundur herhalde. Kim bu kaçık kadın, diye düşünüyorsun muhtemelen."

"Saplanmak ne demek?"

"Bazı büyük kararlar almam gerekiyor demek. Çok büyük adımlar atmalıyım ama elimden hiçbir şey gelmiyor. Hayatıma tahammül edemiyor, fakat bir yandan da onu değiştiremiyorum."

"Belki o kadar büyük bir adım atman gerekmiyordur," der Bud. "Belki küçük bir adım atmalısın, sonra bir küçük adım daha."

"Bu hale nasıl geldim? Böyle biri değildim ben."

"Bu işi adım adım yürüteceğiz," der Bud. "Sen birinden yardım istemeye ihtiyaç duydun ve beni aradın –bu iyi bir şey."

Elaine adama bakar. Onu düzmeyi planlıyormuş gibi bir hali yoktur. Elaine rahatlar. Evli midir, eşcinsel midir? Anlayamaz.

"Birkaç ilgi alanı belirleme testi getirdim." Onun büyük anı gelmiştir, tüm o eğitimi işte bu an için almıştır. Masanın üzerine bir yığın kâğıt yayar. Elaine üzerinde "Korku Belirtileri –Elektrikli süpürgeden korkuyor musunuz? Banyo yapmaktan? Çıplak kalmaktan? Başkalarını çıplak görmekten?" yazan birini alır.

"O başka bir şeyle ilgili," der Bud, kâğıdı elinden alarak. "Karışmış olmalı."

Elaine başka bir tane alır. Sorular yine: "Sayılardan hoşlanır mısınız? En sevdiğiniz konular nelerdir? Günün en sevdiğiniz saati nedir?"

Bud bir dilim turta sipariş eder ve Elaine testi doldurur. Bitirdiğinde Bud kâğıtları toplar. "Onları sonra değerlendireceğim."

Garson Elaine'e bir fincan kahve getirir.

"Bazı şeyler o kadar da uzakta değil," der Bud. "Iona, Sarah Lawrence. Seyahat etmeye, kente gitmeye gönüllüysen, önüne koca bir dünya açılır. Altı haftada yalan makinesi uzmanı olabilirsin, on günde köpek bakımı öğrenebilirsin."

"Benim bütün istediğim kendimi daha iyi hissetmek."

"Kendine ait bir şeyin olduğunda kendini daha iyi hissedeceksin. Kütüphaneye git, kütüphane memurundan kariyer kitapları iste. Liste yapmaya başla. Hiçbir şeye karar vermen gerekmiyor, ilgini çeken şeyleri düşün yeter. Sende telefon numaram var, ara beni. Gidecek bir yere ihtiyaç duyarsan, evden çıkmak ya da saklanmak için, okula uğra. Sabah yedi buçuktan öğleden sonra dörde kadar okuldayım."

Hesap gelir. Elaine garsonun elinden hesabı kapar. "Bu benden olsun," der. "Hiç olmazsa bunu yapayım."

"Pazartesi günü konuşuruz," der Bud. "Bir yolunu buluruz. Çıkaracağız seni bataklıktan."

"Teşekkür ederim."

SEKİZ

Paul gecikmiştir. Telaşlıdır. Trenden, eve giderken indiği duraktan iki durak sonra iner, üç cadde geçer ve motele gelir. Resepsiyona gidip odanın anahtarını alır.

Bayan Elma'nın arabası park yerindedir, onu beklemektedir.

"Geciktim," der.

"Gelmeyeceğini düşündüm, her zaman belki gelmeyeceğini düşünürüm."

"Dört yirmi üçü kaçırdım. Haber vermek için aradım seni, evde yoktun."

"Çocukları dondurma yemeye götürdüm," der Bayan Elma. "*Banana split* yediler. Ben de adil olsun diye ikisinin de yarısını yedim."

En nefret ettiği bölümdür bu –uluorta otoparkta dikilmek. Oraya kaçamak yapan kaç çiftin geldiğini merak eder, çok fazla olmalı diye düşünür, fakat o güne dek kimseyi görmemiştir.

"Şimdi de midem bulanıyor," der Bayan Elma.

"Bir soda ister misin?" Anahtarı kilide sokar.

"Ben biraz viski getirdim," der Bayan Elma.

Kapıyı kapatırlar.

"Okul piyesi sahnelendi bu öğleden sonra," der Bayan Elma, Paul perdeleri çekerken.

"Nasıldı?"

Perdeler kurşun gibi ağırdır. Bütün ışığı kesen türden, kenardaki çatlaklar dışında.

Bayan Elma yatağın yanındaki lambayı yakar.

"Sammy pek yakışıklı bir gergedan olmuş, Nate de tam bir avcı," der gururla.

Motel odası kahverengidir. Rutubetli. Birkaç farklı ton kir, toprak ve korku içerir. Duvar kâğıdı pis bir plastiktendir ve bazı yerlerde kıvrılmıştır. Halı kötü bir boz renkte, yatak örtüleri ise kahverengidir. Televizyon eskidir, anteni portatif. Yatakların arasında duran eski model telefon krem rengidir. "Aşk Mağaramız," deyimini kullanır Bayan Elma oda için. Bazen, erken gelmişse, Paul köşedeki kafeden çörekle kahve alır ve yatağın kenarına oturup hem yer hem konuşurlar. Her seferinde sadece düzüşüp gitmek fazla tuhaftır.

"Fazla zamanımız yok," der Bayan Elma, çantasından uçaklarda satılan küçük viski şişelerinden bir tane çıkararak. Paul banyodan bir bardak alır –GÜVENLİĞİNİZ VE ZEVKİNİZ İÇİN STERİLİZE EDİLMİŞ– ve kâğıdını yırtar. Bayan Elma kendine biraz koyduktan sonra şişeyi ona verir. Paul bir yudum alır.

Bayan Elma, "Nasılsın?" diye sorar ve Paul bunu samimiyetle sorduğunu düşünür.

"İyiyim," der. "Sen?"

"İyiyim."

Öpüşürler. Viskinin tadını paylaşırlar, dillerindeki dolgunluğu. Paul onu Elaine'i artık öpemediği gibi öper; ateşli, özlem ve arzu dolu.

Sertleştiğini hisseder ve rahatlar –penisi kırılmamıştır.

"Kavga mı ettin?" diye sorar Bayan Elma, tırnaklarını Paul'ün kollarında, omuzlarında ve sırtında gezdirirken. Paul yeşil ve sarıdır, mor ve kırmızı, yağlı ve çiğ. Titrer.

"Küçük bir kaza geçirdim."

"Çok erkeksi," der Bayan Elma. "Seni hiç morarmış düşünmemiştim."

Paul kadının göğüslerine yumulur. Hastadır Bayan Elma'nın göğüslerine; dolgun ve ağırdırlar, omuzları aşağı doğru çeken türden.

Bayan Elma Paul'ün fermuarına uzanır.

"Dikkat et," der Paul, göğüslerini öperken.

"Ne bu?" diye sorar Bayan Elma, sargıyı görünce.

Paul sargıyı çeker –bir tuvalin örtüsünü çeker gibi.

"Ne zaman yaptırdın?"

"Dün, öğle tatilinde."

"Ne kadar çılgınca." Kadın için bir şey ifade etmez –sadakatsizliğinin bir göstergesi değildir.Sevgili'nin bir önemi yoktur onun açısından –Sevgili kendisidir. "Acıyor mu?"

"Bugün daha iyi."

Kamışı Bayan Elma'nın ağzındadır. Düzüşürler.

Çılgınca düzüşürler. Düzüşmeye dairdir sadece –ödenecek faturalar, alınacak kararlar, kırgınlıklar, başarısızlıklar; hiçbirinin önemi yoktur. Düzüşürler, onun kamışı ve kadının memeleri sadece. Bir de tenlerinin çarpışmasından çıkan şaplak sesi ve yatak yaylarının müzikal gıcırtısı. Paul arkadaş olmalarından, birbirleriyle konuşabilmelerinden hoşnuttur. Kadın Paul'ün harika biri olduğunu düşünmektedir, ikisi de birbirleriyle evli olmadıklarına memnundurlar. "Sik beni," der Bayan Elma. "Sik beni. Beni sikmeni istiyorum." Paul'ün elleri kadının kıçının altındadır ve onu açmaktadır. Yatak başlığı duvara çarpar, kadın yatağa tutunur. Paul'ün kamışı kemik gibi olmuştur, taşakları yanmaktadır. Işık açıktır, çünkü Bayan Elma karanlıkta düzüşmeyi sevmez. Paul onu seyretmektedir. "Hayır, hayır, hayır," diye haykırır Bayan Elma. "Oo, hayır, durma. Oo, hayır." Kadın üste çıkar; göğüs uçları iki koca ay, mor ve sıcak. Sonra Paul arkasına geçer. Kadın şifonyerin kenarını kavrar. Yüzü koyu bir kırmızıya bürünür. Paul'ün boyun kasları gerilmiştir. Gürültü. Sonra biter.

Terli bir yığın halinde öylece yatarlar.

Tuhaf, buharlı bir koku yükselir odada. Her seferinde olur bu. Odaya dair bir şeydir; ne zaman başladığını, yataktan mı, halıdan mı yoksa duvarlardan mı kaynaklandığını hiçbir zaman bilemezler. Terli çorap, bayat patlamış mısır, köpek patisi gibi bir koku. Birkaç dakika o kokunun içinde yatıp soluklanırlar.

"Çocuklarından birini diğerinden daha çok sevdiğin olur mu?"

"Farklı biçimlerde severim onları," der Paul. "Neden?"

"Sammy ile zaman geçirmek güzeldi. Benim Nate'imden tamamen farklı bir çocuk; tatlı, neredeyse kırılgan." Bayan Elma sırtüstü uzanır. "Bir çocuk daha yaparsam kız olmalı."

"Düşündüğün bir şey mi bu?"

"Bazen," der kadın.

"Kimin çocuğunu doğurmak isterdin?" diye sorar Paul, kıskanç ve sahiplenici.

"Saçmalamayı kes," der kadın, yataktan kalkarak. Banyoya girip kapıyı kapatır. Bunun bir ilişki olduğu işte tam da bundan bellidir, kapıyı kapatmalarından.

Paul pikeleri çekip iki yatakta birden yuvarlanır, onları buruşturur. Her seferinde kendini yapmak zorunda hissettiği bir şey – iki yetişkin insanın bir saatliğine bir motel odasına kapanmasında geçerli bir neden olabilirmiş gibi. Acil kestirmeler gerektiren ortak bir sağlık sorunu? Hayatının aşikârlığından nefret eder. O öğleden sonra anahtarı almak için resepsiyona gittiğinde adam ona, "Geciktin, dostum. Bir şey alabilirsen kendini şanslı say," demişti. Hatta adamın ona, "Geciktin, Paul," dediğini sanmış, sırrının açığa çıktığı düşünüp otoparkta bekleyenin Elaine olduğu korkusuna kapılmıştı.

Bayan Elma banyodan çıkar ve ona yaslanır. Paul ona sarılır. Tekrar öpüşürler.

"Seni eve bırakmamı ister misin?" diye sorar kadın.

"Harika olur," der Paul.

"Duşunu çabuk al," der kadın.

Paul duşa girip perdeyi çeker –astarı küflüdür. Su –ılık. Sabunun kâğıdını soyup sabunlanır. Viskinin tadını silmek için ağzını sabun köpüğüyle çalkalar. Sabunun keskin, deodorantımsı bir tadı vardır. Öğürüp tükürür. Dövmesini hafifçe sabunlamayı dener, ama sabun yarasını yakar. Suyun altında öylece durur.

İnce ve sert havlular tenini tahriş eder –sırtında ve boynunda küçük kırmızı noktalar.

Bayan Elma'nın giyinmesini seyreder, viskiyi bitirip saçını toplayışını.

Perdeleri açar.

"Hazır mısın?" diye sorar kadın.

Paul evrak çantasını alır.

İşin çetrefilli kısmına gelinmiştir –arabada birlikte geçirecekleri ve yolda Elaine'in yanından geçebilecekleri anlar. Her seferinde ne diyeceğini düşünür; açıklaması görülecekleri yere göre değişir – evden ne kadar uzak ya da yakın olduklarına göre.

"Pat ile George'ta mı kalıyorsunuz hâlâ?" diye sorar Susan.

"Evet," der Paul. "Ama yakında evimize geçeceğiz. Çalışmalar başladı. Veranda yaptırıyoruz."

Sessizlik.

"Başka ne var ne yok?" diye sorar Paul. "Gerald nasıl?"

"Gerald, Gerald gibi. Cumartesi günü arkadaşlarına boya topları sıkmak için savaş kampına gidiyor yine –Nate'i de götürmek istiyor."

Paul sözünü keser. "Sammy savaş kampına gidemez," der, vurgulayarak.

"Biliyorum," der Susan. "Bana sorarsan Nate de gitmeyecek. Neyse, futbol antrenmanları var zaten," der. "Pazartesi günü de iş gezisine çıkıyor."

Paul kaşlarını kaldırır –bu bizim için özel fırsatlar anlamına mı geliyor?"

"Bakacağız," der Susan. "Çocukları antrenmandan sen mi alacaksın?"

"Sanırım."

Susan kaldırıma yanaşır. Evden hayli uzaktadırlar hâlâ. Paul kapıyı açar. "Yarın görüşürüz," der. "Geciktiğim için özür dilerim."

"İyi ki geldin," der Susan.

"Ben hep gelirim," der Paul.

"Ben de." Susan gazlar.

Paul etrafına bakınır. Nerede olduğuna dair bir fikri yoktur. Susan onu her seferinde farklı bir yerde bırakır. Köşeye yürür. Lo-

cust Caddesi'nde güney istikametinde yürümeye başlar. Hickory'ye sapar. Geçirdiği öğleden sonrayı düşünmektedir –Warburton'la yaşadığı sahneyi zihninde tekrar oynatarak. "Köşedeki ofisi istemiyorsun, değil mi? Teorik olarak, senin olabilir..." Warburton bir şey mi öneriyordu yoksa aklını çelmeye mi çalışıyordu? Bazen Paul zihninde olup bitenlere kendini o kadar kaptırıyordu ki karşısına çıkan fırsatları ıskalıyordu. Durumsal salaklık. Şimdi ne yapması gerektiğini düşünür. "Haklılığını Varsay," der kendine. Akşam treninde karşılaştığı avucunu öpen adamı düşünür.

"Eve neden bu kadar erken dönüyorsun?" diye sormuştu adam, Paul'ün yanına yerleşerek.

"Biraz rahatsızım," demişti Paul."Ya sen?"

"Ben eve her zaman erken dönerim," demişti adam. "Neden biliyor musun?"

Paul omuz silkmişti.

"Patron benim de ondan," demişti, gülerek. "Kendini biraz moralsiz mi hissediyorsun? Hemen bir yer bulup otur," demişti adam, gülümsemeye devam ederek. "Rahat bir pozisyonda otur ve yirmi dakika kadar nefes alıp vermene konsantre ol, çok yararı olacaktır. Olmazsa şunlardan al bir tane." Paul'e içinde altın sarısı haplar bulunan bir ilaç şişesi sallamıştı. "Eski yöntemlerle yeni yöntemleri birleştirmeye inanırım. Doğru tek değildir."

"Hiç altın hap görmemiştim daha önce," demişti Paul.

"Karım yaptırdı benim için –ilaç meraklısı birine verilecek en mükemmel armağan." Parlak hapları avucuna boşaltmıştı. "Ruh hali yükselticileri," demişti. "Bunlarla başlayabilirsin, fakat sonra reçete yazdırman gerekir."

Paul başını sallamıştı. "İstemem, teşekkür ederim."

"Birkaç yıl sonra tezgâhlarda satılacak, reçetesiz, buna bel bağladım ben. Her köşede ilaç satan bir dükkân açılacak, kahve dükkânları gibi." Elindeki hapları sallamıştı; her biri farklı renkteydi ve pek güzel tıkırdıyorlardı. "Onları karıştır ve çiftleştir," demişti avucunu öpen adam. "Neye ihtiyaç duyuyorsan onu al, sıkıntına bağlı olarak –gayet hedefe yöneliktirler." Sonra pembe bir tane atmıştı ağzına. "Mizah

duygusunu artırır," demişti. Tren istasyonda durmuştu. "Senin istasyonun bu değil mi? Genellikle burada inmez misin?"

"Bugün devam edeceğim," demişti Paul.

"Oo," demişti adam. "Oo." Sonra susmuştu.

Paul şimdi eve yürümektedir. Epey yol vardır önünde. Susan'ı düşünmektedir; viskiyi yudumlarken, bej küloduyla, göğüsleri saten sütyene dayanmış, zorluyor. Kahverengi motel odasında çıplak düşünür Susan'ı; hâlâ yabancı, hâlâ bilinmeyen olarak gördüğü vücudunun yarattığı duyguyu düşünür. Walnut'a varınca sağa sapar.

Elaine kütüphanededir. Bir karar vermiştir; rafların arkasına gizlenip cep telefonundan Pat'i arar. "Bu kadar değişken olduğumuz için özür dilerim," der, sonra Paul'ü düşünür bir an için –değişken yerine düzüşken dediğini sanarak. "Üzgünüm," der. "Fakat bu gece gelemeyeceğiz. Evde kalmamız gerekiyor." Pozisyonunu değiştirir ve telefon kayalara çarpan bir dalganın sesini andıran parazitler çıkarır.

"Neden?" diye sorar Pat.

"Yapmamız gereken işler var. Evle ilgilenmeliyiz." Soluklanır. "Orası evimiz, oraya dönmeliyiz."

"Gerektiği sürece bizde kalabilirsiniz. Aylarca hatta. *Benim evim senin evin,*" der Pat.

Elaine düşmanca, terbiyesiz ya da görgüsüz bir izlenim uyandırmaktan çekinir. Fakat geri dönemez –tek bir şey de değildir, şu mükemmeliyet meselesi; mükemmel ev, mükemmel aile ya da Pat'in onu becermiş olması, mükemmel bir biçimde becermiş olması; öpüşleri, parmakları, dili değil. Yalnızca biri değil, hepsi.

"Akşam yemeği hazırladım," der Pat.

"Hep hazırlarsın."

"Orfoz pişirdim. Çocuklar da bir film çektiler, bu gece izleyeceğiz. Dön. Seni geri istiyorum."

"Dönemem," der Elaine.

Adamın teki başını rafın arkasına sokup Elaine'e tuhaf bir bakış atar. "Ellery Queen'lerin nerede bulunduğunu biliyor musunuz?"

Elaine başını sallar. "Bir fikrim yok."

Pat devam eder. "Her ihtimale karşı odayı hazır tutacağım, belki bir aksilik olur diye."

"Teşekkür ederim," der Elaine. "Çok teşekkür ederim, her şey için. İnanılmazdın."

"Bitir" tuşuna basar. Referans masasına gider. "Kariyer üzerine kitapları nerede bulabilirim?"

"Ne tür kariyer?"

"Bilmem," der Elaine.

"Ne istediğinizi bilmiyorsanız size nasıl yardımcı olabilirim?"

Elaine çığlık atmak üzereymiş gibi hisseder kendini; içinden yükselen, karnında kopan bir kasırga. Ağzı açılır, kusmuk püskürmesi gerekir. Hiçbir şey çıkmaz. Öksürür. Kısa bir patlama, bir çığlık, kedimsi.

Kütüphane memuresi bilgisayarına bir şeyler yazar. "Büyü üzerine bir kitap var," der, bir kâğıt parçasına kitabın numarasını yazıp kâğıdı Elaine'e vererek.

Elaine eve gider. Bayan Hansen ile mutfak masasına oturup bir bardak beyaz şarap içer. Mutfak penceresinden sallanmakta olan yıkıcının topunu görür –akşamın ilk saatlerinin mor-gri ışığı çelik topu ve zinciri huzura kavuşturmuştur. Yerden on metre yükseklikte asılıdır.

"Annen buradaydı," der Bayan Hansen. "Bir saat kadar bekledi. Benden pek hoşlanmadı gibi geldi bana. Sonunda ona eve gitmesini söyledim. Yanlış bir şey yapmamışımdır umarım –annen, sonuçta. Eve gelir gelmez onu arayacağını söyledim."

"Siz olmasaydınız ben ne yapardım bilmiyorum," der Elaine.

"Sana bir telesekreter getirdi," der Bayan Hansen, kutuyu mutfak masasının üzerine koyarak. "Mimar da uğradı. Sana bir zarf bıraktı. Bir de Pat arayıp tekrar düşünmeni söyledi. Onu aramanı istiyor –mutlaka."

Bayan Hansen şarabından bir yudum alır.

"Nasıl?" diye sorar Elaine.

"Fazla sek," der Bayan Hansen.

Elaine telefonu kaldırıp annesini arar.

"Kimdi o kadın, ayyaş bir Nazi mi? Temizlikçi kadın mı? Her gün temizlikçi kadın tutacak parayı nereden buluyorsun? Evde mi kalıyor? Beni de kendine uydurmaya çalıştı. İzin vermedim. Sonra evden çıkmamı istedi. O kadar tuhaf bir konuma soktu ki beni, gitmekten başka çarem yoktu. Sen beni evinden asla kovmazsın, öyle değil mi? Ben senin annenim. O kadın bunun ne demek olduğunu biliyor mu?"

"Telesekreter için teşekkür ederim," der Elaine.

"Bir şey değil. Eline geçtiğine sevindim. O kadına verme konusunda tereddüt yaşadım. Kendine alır diye korktum."

"Elime geçti," der Elaine.

"Nasıl bağlanacağını biliyor musun?"

"Biliyorum. "

Paul girer içeri. Kendine bir içki koyar.

"Annesiyle konuşuyor," diye fısıldar Bayan Hansen, yüksekçe.

"Anne, kapatmam gerek, Paul geldi. Yarın konuşuruz."

Bayan Hansen şarabını bitirip ayağa kalkar. "Merhaba ve hoşça kalın," der. "Size şimdilik veda ediyorum."

"Acele etmenize gerek yok," der Paul.

"Hayır, var," der Bayan Hansen. "Jant kapağımı beslemem gerek, hem eminim siz ikiniz biraz baş başa kalmak istersiniz. Unutma –Pat'i ara," der Bayan Hansen çıkarken.

"Teşekkür ederim, Bayan Hansen," der Elaine. "Her şey için."

Paul bardağına biraz daha içki koyar. Birbirlerine ihtiyatla bakarlar.

"Selam," der Elaine.

"Pat'i aramayı unutma," der Paul.

"Neden?"

"Çünkü Bayan Hansen öyle dedi."

"Bu öğleden sonra Pat'i arayıp ona akşam gelmeyeceğimizi söyledim, onlarda kalmaya devam etmemiz için ısrar ediyor –peşimizde sanki. Oraya gidemem artık," der Elaine.

"Pat ile George'a gitmeyeceksek akşam yemeği için ne düşünüyorsun?"

"Pat orfoz pişirmiş."

"Nefret ederim orfozdan," der Paul.

"Kızlar da bir film yapmışlar –bu ne anlama geliyor sence, film yapmak?"

Paul omuz silker. "Biz ne yapacağız?"

"Kendi başımızın çaresine bakacağız."

"Çöp bidonu moloz dolu," der Paul, pencereden bakıp durumu inceleyerek.

Elaine başıyla onaylar Paul'ü.

Evin içinde tura çıkarlar. Oturma odası yerden tavana kadar birkaç tabaka muşamba ve bantla kapatılmıştır. Dışarıda, evin arka tarafında, yıkıcının topunun çalıştığı yerde dinozor izlerini andıran derin izler vardır. Evin arka duvarı gitmiş, onun yerine metal destek sütunları yerleştirilmiştir.

"Mimar doğal afetlerden yararlanmanın uzmanlık alanlarından biri olduğunu söyledi," der Elaine.

"Güzel olacak," der Paul. "Fransız kapılar, veranda –barbekü yapabiliriz." Kendini yakalar. "Barbekü" sözcüğü karmaşıktır. Paul eve döner. Kendine bir içki daha koyar.

"İşte tahmini değerlendirme," der Elaine, Paul'e mimarın zarfını vererek.

Paul zarfı açar. "Fransız kapıya gerçekten ihtiyacımız var mı?"

Elaine, Paul'ün omzunun üzerinden bakar; on sekiz bin küsur –Elaine bu rakamın çok mu yoksa az mı olduğu konusunda fikir sahibi değildir. "Kokuyorsun," der, Paul'ü koklayarak.

"Nasıl kokuyorum," diye sorar Paul, gerilerek.

"Deodorantlı sabun."

"İşteyken erkekler tuvaletinde yüzümü yıkadım. Sabunluğa ondan koymuşlar demek ki."

"Hassas ciltler için iyi değil," der Elaine.

Paul tavandaki deliğin tahmini değerlendirmeye dahil edilmediğini fark eder. "Bunu ona söylemen gerekecek," der.

Mutfak masasında otururlar. İçerler. Karanlık değildir, gündüz değildir, gece değildir –alacakaranlık.

"Düşünsene, geçen Cuma evimizde yemek daveti verdik. Ben kuzu eti pişirdim, sen dört parça yedin."

"Şimdi halimize bak," der Paul. "Yemek masasının parçaları çöp bidonunda duruyor."

"Aç mısın?" diye sorar Elaine.

"Henüz değil," der Paul.

"Yemeğimiz yok. Evde pişirebileceğim bir şey yok."

Grand Central istasyonundaki kör adamın tezgâhından Bayan Elma için satın aldığı kurabiyeleri hatırlar. Geç kaldığı için onlarla Bayan Elma'nın gönlünü almayı ummuştu oysa. Ona vermeyi unutmuştu, şimdi Elaine'e verir. "Çok güzeller," der Elaine'e.

Elaine bir ısırık alır.

"Resmini yaptım der," Paul, ona evin suluboya bir resmini vererek; parçalı görüntü, birinde bütün aile evin önünde dizilmiş, diğerinde evin arkası, Fransız kapı ve veranda –bütünüyle onarılmış.

"Hoş," der Elaine. Resim sokak sanatını andırmaktadır, düz ve gerçekdışı. Elaine resmi mıknatısla buzdolabının kapısına tutturur.

Hava kararmaktadır.

"Dışarı çıkmak geliyor mu içinden?" diye sorar Elaine. "Süpermarkete gidebiliriz."

"Tabii." Paul evden çıkacaklarına memnun olur. Ev ikisi de doğmadan önce inşa edilmişti ve onlar o evi yakmaya, yerle bir etmeye çalışmışlardı. Paul şimdi biraz huzursuzdur, evde yalnız – denetimsiz. "Gidelim."

"Arabayı ben kullanacağım," der Elaine.

Central Bulvarı'ndadırlar. Elaine Odyssey Restoran'nın önünden geçer ve bir şey demez. Kimim ben diye düşünür: Paul'ün karısı mı, çocukların annesi mi, Pat'in sevgilisi mi? Kendi için kimdir? Bir yıl sonra ne yapıyor olmayı ister? Bunu Paul ile konuşabilir mi –gerçek bir konuşma yapmaları mümkün mü?

"İş nasıldı?"

"Suluboya resim yaptım bütün gün," der Paul.

"Bu iyi bir şey mi?" diye sorar Elaine, buzdolabının kapısındaki resmi düşünerek.

"Warburton iyi olduğunu düşünüyor."

"Öyleyse iyi," der Elaine.

"Senin günün nasıl geçti?"

"Mimar, Liz'le öğle yemeği, okul piyesi –Sammy harikaydı."

"Sammy hep harika," der Paul.

Süpermarket boştur. Soğuk ve parlak. Paul gözlerini kısar. Elaine çantasında güneş gözlüğünü arar. Uzun flüoresan lambalar üzerlerine ulvi beyazlıkta bir ışık yaymaktadır. Elaine bir araba alıp reyonların arasında bir aşağı bir yukarı yürür. Arabanın tekerlekleri takırdar. Paul peşinden gider. Raflar, raflar, marka adları, bir tema üzerine varyasyonlar: Beni satın al, beni dene, yeni ve geliştirilmiş, daha iyi renk, doku, tat.

Elaine'in listesi uzundur, ihtiyaç duydukları her şeyi not etmiştir: Tereyağı, şeker, süt, mutluluk, rahatlık, tatmin.

Süt, meyve suyu, kahve. Her şey için ayrı bir rafvardır. Bazı raflardan daha iyi alışveriş yapar, önceden planlayarak, talebi ve gelecek ihtiyacı hesaba katıp ekonomik paketleri yeğleyerek. Bazı raflardan hiçbir şey almaz; son tüketim tarihleri onu kaygılandırır, sütlü mamuller özellikle –aşırı baskı.

Paul ile evli olmadığını hayal eder. Onsuz yaşayabilir mi? Paul onsuz yaşayabilir mi? Birbirlerine uyguladıkları ağırlık ve çekim olmaksızın? Kumaşları budur –birbirleri için yaratılmışlardır, Siyam ikizidirler. Bitirmek ne anlama gelir? Bittiğini düşünemez. Ne demek "bitti"?

"Benden biraz olsun hoşlanıyor musun bari?" diye sorar Paul'e, sebze reyonunda.

"Of, Elaine," der Paul.

"Ben de öyle düşündüm," der Elaine. "Meyve sever misin?" diye sorar.

Paul ona tuhaf bakar –Bayan Elma?

Elaine birkaç tane erik atar poşete.

"Güzel," der Paul.

Gıcırdayan araba. Tel sepet. Elaine arabaya bir şeyler fırlatır. Ne ister? Sammy ne ister? Daniel'ın neye ihtiyacı var? Onları mutlu etmek için ne yapmak gerekir?

Kurabiye. Paul şeker almaya gider. 19. reyonda cep telefonu çalar. Cebi çalar saat gibi titreşir.

"Cep telefonunuz çalıyor, efendim," der, çalışanlardan biri.

Paul dikkate almaz.

Telefon iki kez daha çalar.

"Çalıyor," der çocuk bir kez daha, yüksek sesle, Paul onu ilk seferinde duymamış gibi.

Paul telefonu çocuğa verir. "Sen aç."

"Price Slasher, size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sorar çocuk.

Sessizlik.

"Fırın ürünleri reyonunda görevliyim, donmuş ürünlerin yanındaki reyon."

Sessizlik.

"Hayır, hanımefendi, Aç Adam Yemeği'ni hiç yemedim."

Sessizlik.

"Bir yetmiş, sarışın, yeşil gözlü, sivilceli. Onda çıkıyorum." Telefonu Paul'e iade eder. "Güzel, çok güzel," der çocuk ve kekleri fiyatlandırmaya devam eder.

"Bir şey değil."

Elaine marketin öteki tarafındadır, sprey gömlek kolası aramaktadır. Pat her şeye sıkıyordu ondan; kumaşı sert tutuyordu.

Evlilikleri dağılıyorsa, bunu engellemek için yapabilecekleri bir şey var mıydı? Yoksa oluruna bırakıp bütünüyle sorunların kendiliğinden çözülmesini mi beklemeliydiler? Elaine bunları düşünür. Strafor kutulara tavuk parçaları gibi dizilmiş jöle harflerin sergilendiği bir bölümden geçer. Turuncu, kırmızı ya da yeşil renklerde yenilebilir bir alfabe. Elaine jöle harfleriyle bir not yazdığını hayal eder: Eve Hoş Geldin. Dörtte Döneceğim. Bana Yardım Edin. Jöle harflerle bir şeyler yazdığını hayal eder ve özlü bir şey söylemek için kaç paket gerekeceğini merak eder. Arabaya dört paket fırlatır.

"Akşam yemeği için ne istersin?" diye sorar elinde yarım kilo şekerle dönen Paul'e.

"İkimiz de canımızın istediğini alalım, herkes özgür olsun."

"Bütün yemeklerden sıkıldım," der Elaine. "Meze türü şeyler alalım, sadece meze –kornişon turşusu, peynir ve somon füme."

"Çiroz ve kremalı sos," der Paul. "Büyük bir meze tabağı. Enginar kalbi. Küçük börekler, sigara böreği, peynirli börek, sosis."

"Ne istersen."

"Martini içmeyi düşünüyorum," der Paul.

Elaine arabaya bir kavanoz iri zeytin atar.

"Cinimiz var mı?"

"Var galiba," der Elaine.

"Bayan Hansen hepsini içmemiştir umarım."

"Bir koşu içki dükkânına gitmek ister misin?"

"Belki." Gider.

Elaine ile Paul boşanırlarsa giderlerini nasıl karşılayacaklar? Bir yerine iki ev geçindirmeleri gerekecek. Elaine çalışmak zorunda kalacak –kim ona iş verir? Bloomingdale'de giysi katlayan dizleri şiş bir satıcı kadın mı olacak, yoksa seyahat acentesine girip başkalarının egzotik serüvenlerini mi planlayacak, yoksa kapı kapı Avon ürünleri mi pazarlayacak? Kariyer danışmanı, perakende satış konusunda bir şey söylememişti.

Fırın ürünleri reyonunda dolanır. Yarım pasta satmaktadırlar. Görünümü kasvet vericidir yarım pastanın, kesim yeri kimse fark etmeyecekmiş gibi sonradan kremayla kaplanmış. İkiye bölünecek bir şey değildir pasta; büyük ya da küçük olabilir, fakat ikiye bölünmez.

Paul onun için bir duyuru yaptırır. "Elaine. Elaine. Lütfen Tüketici Danışma Masası'na gelin."

Elaine arabayı marketin ön tarafına sürer.

"Yardımcı olabilir miyim?" der danışma masasındaki kadın, Elaine yaklaşırken tezgâhın üzerine eğilerek. "Sizi arayan kişiye ulaştınız mı?"

Paul yağmurluğuyla oradadır. İçki dükkânına gitmiştir ve elinde bir kesekâğıdı tutmaktadır; bir şişe cin ve selofan kağıdına sarılmış korkunç görünümlü mavi karanfiller.

"Neredeydin?" diye sorar Elaine'e. "Bütün reyonları gezdim, seni her yerde aradım. Buharlaştın sandım."

"Saplanıp kaldım," deyiverir Elaine. Ne Paul'ün ne de danışma masasındaki kadının söylediklerini duyar –market arabasıyla mı yoksa arabanın tekerlekleriyle ilgili mi bir şey söylüyorlardır? "Yakında bir şey yapmazsam, başıma korkunç bir şey gelecek." Orada, o anda, böyle bir şey söylemek gibi bir niyeti yoktur, fakat ağzından çıkıvermiştir.

Danışma masasındaki kadın nezaketen uzaklaşır.

"Ben de," der Paul. "Dövmeyi de bu yüzden yaptırdım galiba. Beni uyandıracağını düşündüm –elektroşok etkisi."

"Birbirimizden başka bir şeyimiz yok ve birbirimize yetmiyoruz," der Elaine.

"Bunun farkına vardık hiç olmazsa," der Paul. "Bu noktdan devam edebiliriz şimdi."

"Bir şey yap," der Elaine.

"Ne?"

"Bilmiyorum."

"Ev," der Paul. "Eve gitme zamanı."

"Cini aldın mı?"

Paul başını sallar.

Saat ona gelmektedir. Hâlâ yemek yememişlerdir. Paul'ün midesi guruldamaktadır. Kasadan geçip çıkarlar.

Eve giderken, arabada, Paul'ü düşünür, Paul gençken, saçı ve heyecanı ve enerjisi varken, ilk birlikte olduklarında, geleceğe dair konuştuklarında, çocuklar doğduğunda, eve taşındıklarında –yükseliş halindeyken. Paul'ü düşünür –daha fazla olmasını beklemişti, oysa şimdi daha azdı.

Ev.

"O kadar da kötü görünmüyor, değil mi?" der Paul, araba yoluna girerken. Ev karanlıktır. Birkaç dakika arabada otururlar. Elaine içeri girmek istemez; evi istemez, nefret ediyordur o evden.

Evden hoşnut olduğu son seferi hatırlar –taşınmalarından bir gün önce, ev büyük ve boşken, henüz ödemeleri yapmaya başlamamışken.

Paul kapıyı açıp poşetleri alır.

"Dipsiz bir çukur," der Elaine, arabadan inerken.

Elaine bütün ışıkları yakar. Mutfaktaki radyoyu açar; genellikle fırtınalı sabahlarda okulun tatil olup olmadığını öğrenmek için dinledikleri radyoyu.

Paul poşetleri boşaltır. Elaine banyolara tuvalet kâğıdı koymak için yukarı çıkar.

Daniel'ın kapısına asma kilit vurulmuştur.

"Paul," diye seslenir, sesi tuhaf, meraklı.

Duvara bir menteşe ile bir çatal çivi monte edilmiştir. Metal bir halka ve parlak, çinko kaplama, kalın bir asma kilit.

"Paul," diye seslenir yine.

"Ne zaman yapıldı bu?" diye sorar Elaine, gelip kapıyı gördüğünde.

"Bilmiyorum."

"Sence o mu yaptı, yoksa işçiler mi?"

"İşçiler neden böyle bir şey yapsın?"

"Kapısına kilit vuramaz. Kilit vurmasını gerektirecek neyi var? Ne gizliyor?"

"Olağan ergen davranışıdır belki."

"Ben hallederim," der Paul. "Saç iğnesi var mı?

Elaine bir saç iğnesi getirir ve Paul'ün kilidi kurcalayışını seyreder. Paul kilidin düşmesini sağlamak için kıpırdanıp sallanır. Delirmiştir sinirden. "Bir işler çevirdiğini söylemiştim sana." Kapıyı omuzlar. Sert bir tekme atar. Kapı çerçevesinde esner.

"Uyuşturucu mu sence?" diye sorar çılgına dönmüş bir biçimde –tonunda bunun o kadar kötü olmayacağına dair bir ima vardır, belki onlara indirim yapardı.

"Sanmıyorum," der Elaine. "Takım elbise giyiyor. Uyuşturucu satıcıları takım elbise giymezler genellikle."

"Nedir öyleyse, Elaine? Bankacılık mı? Sence banker mi oldu, bu yüzden mi odasını Fort Knox gibi kilitliyor?"

Elaine geri çekilir. Paul kapıyı yumruklamakta, omuz atmakta, tekmelemektedir. Sonunda kilit kırılır. Menteşe ile birlikte doğramadan da koca bir parça kopar. Çatal çivi uçar. Yere bir vida düşer. Kapı açılır.

Oda her zamanki gibidir. Sıra dışı hiçbir şey göze çarpmaz. Elaine yerden bir gömlek alıp katlar.

Paul çalışma masasına gider. Yüksek sesle açık defterden okumaya başlar: " 'Tanrı'ya ve ülkeme karşı görevlerimi yerine getireceğime, İzci Yasası'na itaat edeceğime şerefim üzerine ant içerim; yabancılara her zaman yardım edeceğime; bedenimi güçlü, zihnimi uyanık ve ahlâken sağlam tutacağıma ant içerim.' Lakabım Sürünen Yılan'dır. Çıngıraklı bir tıslama çıkarırım.' "

"Bahse girerim ki bunun içinde bir şey var," der Paul, masanın üzerindeki alçı kalıbını alarak. "Bunun içine bir şey gömdüğüne bahse girerim." Kalıbı yere atıp ayağıyla ezer. Dumanı andıran bir beyaz alçı tozu yükselir yerden. Yoktur içinde bir şey.

"Ona benim suçum olduğunu söylerim, odayı temizlerken yere düşürdüm derim," der Elaine, yeri süpürürken.

Gömleği koymak için şifonyerin çekmecelerinden birini açar ve bir şey hisseder. Fermuarlı torbayı çeker –ruju vardır içinde, *Strong Persuasion*. Elini daldırıp bir avuç dolusu fermuarlı torba çıkarır. Her birinde tek bir eşya vardır: Bir çorap, bir kibrit kutusu, kırmızı emaye bir oyun fişi.

"Kanıt," der Paul.

"Neyin kanıtı?"

"Bilmiyorum."

Daniel'ın yatağına otururlar.

"Yangını biliyor mu?" diye sorar Paul. "Bu konuda kimseye bir şey söylememesi gerektiğini biliyor mu? "

"Bunu içgüdüsel olarak bilmesi gerekir," der Elaine.

"Beni endişelendiren de bu zaten, içgüdüleri yok Daniel'ın." Paul duraklar. "Ondan korkmak mı gerekiyor?"

Elaine, Catherine ile Hammy'nin fizik öğretmenini yiyen oğullarını düşünür.

"Bizi ele verir mi sizce?"

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sorar Elaine.

"Bizden nefret ediyor. Çocuklar doğru ve yanlış meselesiyle takıntılı olurlar. Çok doğrucu ve ahlakçı bir tutum takınabilirler. Neyi ne kadar bildiğini öğrenmeliyiz," der Paul, odayı aramaya başlayarak. Şifonyerin çekmecelerini yere boşaltır, odanın altını üstüne getirir.

"Yeter," diye bağırır Elaine, birkaç dakika süren çılgın karmaşanın ardından. "Yeter," diye bağırır. "Abarttık iyice. Odayı temizleyelim. Her şeyi yerli yerine koyalım."

Elaine yatağı yapmaya gider, temiz çarşaf serip geçen gün satın aldığı yeni yorganı koymaya –beyaz üzerine siyah, evrak çantası taşıyan bir adamın yinelenen figürü. Şiltenin ucunu kaldırır; dergiler görünür: *Tombul Yavrular, Koca Memeler*. Şişman kızların çıplak fotoğrafları. İri kadınlar. Devasa. Fil gibi. Tombul olmakla kalmıyorlar, üzerlerinden etleri sarkmış.

"Hiç böyle birini gördün mü?" diye sorar Paul ona.

"Hiç."

"Loehmann'ın soyunma odasında da mı görmedin?"

"Hayır," der Elaine, dehşet içinde. Sayfayı çevirir ve yataktan kalkamayacak kadar şişman kadının hikâyesini okumaya başlar, cinsel ilişki kurabilmesi için bacaklarının özel bir makineyle açılması gerekmekte.

Kapı zili çalar. Yerlerinden sıçrarlar. Paul kapıya gider. Elaine dergileri yerine koyar. Onları şiltenin altına güzelce istifler. Bütün giysileri katlar, çekmecelere geri koyar, çekmeceleri şifonyere yerleştirir, fermuarlı torbaları giysilerin altına sokar.

Kimin dağınıklığını topluyordur, Daniel'ın mi, Paul'ün mü?

Jennifer aşağıdadır. "Daniel evde mi?"

"Hayır, niye sordun ki?" diye sorar Paul.

"Beni aradı da," der Jennifer.

"Evde değil," der Paul, Daniel'ın Jennifer'ı sık arayıp aramadığını, onun bilmediği bir tür ilişki sürdürüp sürdürmediklerini merak ederek. "Bir şeyler atıştırmak ister misin? Akşam yemeğine oturmak üzereydik." Mutfağa giderler. Paul fırını ön ısıtma konumuna getirir, bir tepsi çıkarıp mezeleri dizmeye başlar; bir sıra sosis, bir sıra sigara böreği, bir sıra peynirli börek. Sürahiyi alıp martinileri hazırlamaya koyulur.

"Ben sadece bir kornişon alacağım," der Jennifer.

"İki tane al, küçükler," der Paul. "Daniel seni neden aradı?"

"Bir şey sormak istiyordu galiba," der Jennifer, kornişonu ısırarak. "İki hafta sonra liseden mezun olacağımın farkında mısınız?"

"Evet," der Paul. "Elaine ve ben mezuniyet armağanı olarak sana özel bir şey almak istiyoruz. Senin için gerçekten anlam ifade edecek bir şey –var mı bir fikrin?"

"Bir Chanel takım," der Jennifer.

"Oo," der Paul. Kırk yıl düşünse aklına gelmezdi –kimsenin gelmezdi. "Kaç beden?"

"Otuz sekiz gibi," der Jennifer.

Paul bir kâğıt parçasına "Chanel 38*" diye not alır. Daha sonra bu notu gördüğünde 38. kanalda seyretmesi gereken bir şey olduğunu sanacaktı.

"Benim gitmem gerek," der Jennifer, başını kaldırıp mutfak saatine bakarak. Kaşındaki gümüş halka ışıldar.

"Nereye gidiyorsun ki gecenin on birinde?"

"Dışarı çıkıyorum," der Jennifer.

"Kiminle?"

"İnsanlarla."

"İyi eğlenceler öyleyse," der Paul, tepsiyi fırından çıkarırken.

Elaine aşağı iner. "Kimdi o?"

*"Chanel" sözcüğü "channel" olarak yazıldığında "televizyon kanalı anlamına gelmektedir. (ç.n.)

"Jennifer," der Paul. "Geldi ve gitti."

"Nereye gidiyormuş bu saatte?"

"Dışarı çıkacakmış," der Paul.

"Kiminle?"

"İnsanlarla."

"Bu kadar kaba olup beni kandırmaya çalışman gerekmez," der Elaine. "Sanki annesine söyleyeceğim."

Paul onu dikkate almaz. "Nerede yemek istiyorsun?"

"Yukarıda, yatakta, televizyonun karşısında?"

Her şeyi tekrar poşetlere koyup ganimeti yukarı taşırlar. Paul bir tepsi sıcak mezeyle martini sürahisini getirir.

"Tanrım, evde olduğum için memnunum," der Elaine, yatağa yerleşip önüne çeşitli kavanoz ve kutuları dizerek –zeytin, soğan turşusu, kraker, peynir.

Telefon çalar, telesekreter devreye girer.

"Merhaba, Elaine, annen ben. Yeni telesekreterini kullanmana sevindim. Pekâlâ, sanırım evde yoksun, yoksa zavallı annene merhamet edip ahizeyi kaldırırdın." Duraklayıp Elaine'in açmasını bekler. "Pekâlâ, yarın konuşuruz."

Paul martinileri koyar.

"Oğlumuz bir sapık," der Elaine, ağzına bir zeytin atarak. "Bu konuda bir şey yapmalıyız."

"Yarın. Yarın hallederiz bu meseleyi."

Tıkınırlar. Sosis, peynir, kraker, sardalye –onları güçlendirip azdıracak kokulu yiyecekler. Kanalları tararlar –tekrar başa dönerek, 1'den 99'a, ileri ve geri; basketbol, eski film, komedi dizisi, haber programı, hava durumu. Parmaklarını kavanozlara daldırıp değişik tatlar çekerler –kavanozların suları akar her yere. Paul içkileri tazeler –ev yapımı roket yakıtı bardaktan taşar.

"Dün geceki dövüşümüzü sonlandırdık mı yoksa bıraktık mı?" diye sorar Elaine.

"Son diye bir şey var mı?" diye sorar Paul.

"Vardır umarım."

"Kim kazanır sence?" diye sorar Paul.

"Böyle süremez," der Elaine. "Bunların hiçbiri böyle gidemez." İçkisini hızla bitirip bir tane daha içer. Yüzü kireç gibi olur. "Boşanmak istiyor musun?"

"Sen?"

"Önce ben sordum."

"Neden soruyorsun bunu bana?"

"Sormak zorundayım," der Elaine.

"Hayır. Aslında hayır," der Paul.

"Hangisi –hayır mı yoksa aslında hayır mı?"

"Hayır," der.

"Onunla mı gitmek istiyorsun?"

"Kiminle?" diye sorar Paul, tedirginlikle.

"Her kimse onunla."

"Hayır," der Paul. "Senin olmak istediğin başka bir yer mi var?" der, Elaine'i sınayarak.

"Hayır," der Elaine. "Bir yer yok. Hiçbir şey yok."

İçerler, yerler.

Paul pantolonunun fermuarını indirir, ceplerinden haplar yuvarlanır.

"Ne bunlar?"

Parlak renkleri tanıtır. "Zihinsel şekerleme, ruh hali yükselticileri," der Paul, avucunu öpen adamın bu sihirbazlık numarasını nasıl yaptığını, hapları altın şişeden çıkarıp cebine nasıl soktuğunu merak ederek.

"Nereden buldun?"

"Trende tanıştığım bir adam verdi," der, hapları yerden toplayıp sayarak; sekiz, dokuz, on.

"Bay 'Çanağını Yıka' mı?"

"Ta kendisi." Paul, Elaine'e avucundaki hapları gösterir. "Farklı etkiler için farklı renkler. Canın sıkkınsa turuncu; huzur bulmak istiyorsan, mavi. Enerji için kırmızı. Birkaç tane birden alabilirsin."

"Fazla alırsan ne olur?"

"Aklın başından gidebilir, başın ağrıyabilir, o zaman da iki aspirin alırsın."

Elaine bir turuncu bir de kırmızı alır. Onları içkisinin kalanıyla yutar.

Paul yatağın Elaine'e ait olan tarafına oturur, gömleği ve kravatı dışında çıplak. Komodini açıp bir oje alır ve ayak tırnaklarını boyamaya girişir –ateş kırmızısı.

"Gidip birileriyle konuşsak mı?" diye sorar Elaine.

"Birileri bize ne diyebilir ki?" diye sorar Paul, serçe parmağını boyarken. "Yaptığımız her şey yanlış –kötü partnerleriz, kriminal. Bizi gerçekten tanıyan biri bizden hoşlanmazdı."

Paul bacak bacak üzerine atmıştır. Elaine gömleğinin altından her şeyi görebilmektedir –taşaklarını, sargısını.

"Neyin var senin –kıllarını tıraş ediyorsun, ayak tırnaklarını boyuyorsun, gecelikle yatıyorsun."

"Bedenimin ihmal ettiğim bölgelerini keşfetmeye çalışıyorum."

"Ürkütüyor beni bu yaptıkların," der Elaine. "Tuhaf ve ürkütücü buluyorum seni."

"Başkalarının sıra dışı buldukları şeyleri yapma dürtüsüne kapılmadın mı hiç?"

Elaine cevap vermez. "Normal olmaya çalışmak önemlidir, olabildiğince normal."

Telefon çalar yine. Donakalırlar. Dinlerler. Elaine, Sammy mi acaba diye geçirir içinden, ev hasreti çeken Sammy.

"Sadece iyi geceler dilemek için arıyorum. Orada mısınız?"

"Pat," der Paul, sesi tanıyarak.

"Siz ikiniz yattınız mı yoksa? İyi geceler," der Pat. "İyi uykular."

"Çocukları geri alalım," der Paul birden. "Odaları hazır, her şey hazır, bekliyor. Gidip alalım onları." Paul arabaya atlayıp Bay ve Bayan Meader'lara gittiğini hayal eder, kapıyı yumruklayıp küçük sapığı teslim etmelerini talep ettiğini. Kendini arabayı Bayan Elma'nın evinin önüne çekerken görür –klakson çalarak Sammy'yi uykusundan uyandırıyor; kendi çocuklarını kaçırıp eve getiriyor.

"Sabahın bir buçuğu ve sen sarhoşsun," der Elaine. "Onları yarın alırız, hava aydınlıkken, ne yaptığımızı aydınlıkta görerek."

Sessizlik olur. Uyuklarlar.

"Yalnız olmak güzel," der Elaine.

"Kendimiz olabiliyoruz."

"Hiç olabiliyoruz."

"Bir şey hissetmeye başladın mı?"

"Hayır. Sen hangi renklerden aldın?"

"Yeşil ve turuncu."

"Yeşil –o ne yapıyor?"

"Fazla bir şey yapmıyor, anlaşıldığı üzere," der Paul.

"Belki etkilerini anlayabilmek için bir süre düzenli kullanmak gerekir," der Elaine.

"Ne kadar mesela?"

"Antidepresanlar için üç ile beş hafta arasında bir süre gerekiyor."

"Bizde sadece bir düzine var," der Paul.

"Belki o kadar gereklidir," der Elaine, Paul'ün kırmızıya boyanmış başparmağının kıllı boğumuyla ilginç göründüğünü fark ederek.

Paul düş görmektedir. Buzda balık tutmaya çalıştığını görür, elinde bir delikten aşağı inen uzun bir olta vardır. Bir şey vurur. Misinayı yukarı doğru çeker –kendi yüzü çıkar buzun içinden. Dudakları morarmıştır. "Nerede kaldın?" der kendine. Gözleri açılır.

Yatak ıslaktır.

Paul panikler. Düşünceler uçar zihninde –dövmeci adam bir siniri zedeleyip onu idrarını tutamayacak hale getirmiştir. Kırk altı yaşındadır, çocuk bezi bağlamak için ne yeterince genç ne de yeterince yaşlı. Ağlamaya başlar; yanık bir korku feryadı kopar içinden. "Tanrım, galiba yatağa işedim," der. "Ah, Tanrım!"

Elaine uyanır. "Ne?"

"Yatağa işedim."

Eline yatağı yoklar; yatak ıslaktır.

"Korkunç bir şey oldu bana," diye hıçkırır Paul.

"Çok içtin," der Elaine. "Derin uykuya daldın. Kaza oldu. Her şeye tanı koyman gerekmez."

Elaine yataktan kalkar, çarşafı çıkarır ve Paul'e bakar. Gömleği ve kravatı üzerindedir hâlâ. Paul ıslak değildir. Elaine yatağı koklar. "Senden kaynaklanmıyor," der.

Paul ağlar.

Elaine başını kaldırır. "Çatı akıyor," der. "Yağmur yağıyor."

Paul ağlamasını durduramaz.

"Delik yüzünden," der.

Paul yukarı bakar. Bir damla düşer.

"Yatağı çek," der Elaine.

Paul kalkar ve birlikte yatağı sağa çekerler. Paul ıslak çarşafı alıp çamaşır sepetine atar.

"Affedersin," der, hıçkırmaya devam ederken. "Affedersin."

"Geç oldu, Paul. Çok geç," der Elaine, yatağı tekrar yaparak.

Elaine uyuyamaz. Aşağı iner, aletlerini alır ve Daniel'ın kapı çerçevesini tamir eder. Estetik ameliyat. Sıvacı macunu ve yapışkan. Kurumasını beklerken Pat'in ona verdiği kitabı okur, *Neredeyse Her Şeyi Tamir Et*– "Çamaşır" başlıklı bölümde, kırk üçüncü sayfada Pat'in el yazısıyla yazdığı bir kart bulur. "Elaine –Fikirlerimi bir yerden alırım genellikle. Her zaman bana ait değillerdir." Sayfa kahve lekesini çıkarmak üzerinedir. Elaine kahveyi döktüğünü, gömleğini çıkardığını ve Pat'in çaydanlık tutacağını başının altına kaydırdığını hatırlar. Güzel. Her şey yolundadır.

Yapışkan kuruduğunda Elaine kapının çerçevesini tekrar boyar. Fırçayı yıkar. Ardından temizliğini yapar.

Gecenin ortasında Elaine oturma odasındaki kanepede oturmaktadır. Ne istediğini düşünmektedir. Mesleklerin alfabetik listesini okumaktadır: şeker makinesi operatörü, fil eğitmeni, et kesici, tüy yıkayıcı, son keçeci, erkek dansçı, saha bakıcısı, incir ayıklayıcısı, sinema müfettişi.

Bir polis arabası geçer, sireni suskun; kırmızı ışık alev gibi titreşerek duvarı aydınlatır.

Elaine yalnız değildir.

DOKUZ

Yıkıcının topu harekete geçer. Ev sert bir darbeyle sallanır. Darbeyi duymaktan çok hissederler –onları uykularından tokatlayarak uyandırır, ciğerlerindeki havayı dışarı çıkmaya zorlayarak.

Elaine yana döner. "Yıkıcının topu," der, top eve ikinci kez çarptığında.

Paul doğrulur. "Güvende miyiz? Bizim burada olduğumuzu biliyorlar mı?"

"Ne yapmak istiyorsun, pencereden beyaz mendil sallamak mı?" der Elaine, sırtüstü dönerek.

Pul pencereye gidip arka bahçedeki adamlara telaşla el sallar. "Bu sabah bekliyor muydun onları?"

"Hiçbir şey beklemiyordum," der Elaine.

Adamlardan biri geri el sallar. "Bizi gördüler," der Paul. "İçeride olduğumuzu biliyorlar. Sorun yok."

Top bir kez daha eve çarpar. Elaine top yatak odasının duvarını delip içeri girse neler olacağını merak eder. Topun sallanarak kara bir bomba gibi kendisine doğru geldiğini hayal eder; topun üzerine sıçrayıp Tarzan ya da Jane gibi uçtuğunu, bacaklarını sert metale dolamış, parmakları zinciri kavramış –beyaz boğumlar. Yataktan çıkar.

"Tuhaf görünüyorsun," der Paul.

"Ne oldu ki?"

"Turşu suyu birikintisinin içinde ayakta duruyorsun."

Elaine yere bakar. Etrafını kavanozlar kuşatmıştır –enginar kalbi, zeytin, akşam yemeği artıkları –iştah açmaya yönelik tuhaf bir sunak. Turşu kavanozunu yere devirmiş, parmaklarına yeşil turşu suyu sıçramıştır.

Yıkıcının topu bir kez daha eve çarpar, darbe, yumruk, can alıcı nokta. Kapariler kavanozun içinde dans ederler.

"Bir havlu getir bana," der Paul'e.

Çıplak. Öne doğru eğilmiş, ambalaj kâğıtlarını ve kavanozları toplamakta, küçük göbeği ve göğüsleri sarkmış, her şey kemiklerine biraz bol gelmekte. Paul'ü onu seyrederken yakalar, envanter çıkarırken. "Sana yardımcı olabilir miyim?" diye sorar.

Paul ona havluyu uzatır.

Elaine yeri siler, üzerine sabahlığını geçirip aşağı iner.

Paul banyoda kendini seyretmektedir. Kılları uzamaya başlamıştır. Bedeni sert kıllarla kaplıdır, kaşındıran türden. Sivilceler.Hidrokortizonlu krem sürer ve kendini rahat bırakmaya karar verir, yeterdi bu kadar deneysel tımar. Başında kırık bir hale, kestane kabuklarından oluşmuş bir halka, dikenli bir taç varmış gibi görünse ne çıkardı? Kılları tel kadayıfa dönse, bedeni karaciğer bozukluğunun yol açtığı lekelerle bezense, bacak tüyleri dökülüp rengi mora çalan varisler belirse ne çıkardı? Dövmeyi kontrol eder –her gördüğünde ürkmektedir hâlâ. Kabuk bağlamaya başlamıştır, kıllar uzamaktadır –teninden sert kasık kılları fışkırmaktadır. Sarmaşığın mürekkep çizgisi yakında kaybolacak, ormana gizlenecek, her zaman orada olduğunu bildiğin gizli bir şeye dönüşecektir.

Henry'yi düşünür, Sevgili'yi. McKendrick'i ve kasetleri ona nasıl bırakacağını düşünür. İşi düşünür, köşedeki ofisi; yeni halı, yeni koltuk. Yaşlanmayı düşünür, başarısızlığı ve yeniden keşfetmeyi. Oyuna dönmeye ihtiyacı vardır, zirveye çıkmaya, kazanmaya.

Paul aynaya bakar. Rahat bırakamaz kendini; doğaya teslim olamaz. Görünmeyen, gizli olan her şeyi es geçecek, fakat kafasını tıraşlamaya devam edecektir –tıraş edilmiş bir kafa bir tür güç oyunudur; zihinsel çıplaklık, beyin sergileme. Başına tıraş kremi sürüp tıraş eder.

Elaine içeri girer, işer, sifonu çeker.

Paul'ün sevdiği anlar vardır; mahremiyet anları, aşinalık anları. Pat ile George'un evinde sırayla gidiyorlardı; bir şekilde banyoya birlikte girme konusunda rahat değildiler. "Dün gece yatağı ıslattığımda çok iyi davrandın bana," der Paul.

"Arka tarafta altı adam var," der Elaine. "Bahçe molozdan geçilmiyor. Onlara deliği söylemeyi unutmayalım," der Elaine.

"Ne kadar sürecek acaba?"

"Çabuk ilerliyorlar gibi," der Elaine, banyodan çıkarken.

Elaine'in annesi aşağıdadır, kendine bir fincan kahve koymaktadır.

"Günaydın," der Elaine, annesini görünce.

"Ön kapının kilidi kırık," der annesi.

Elaine omuz silker. İnsanların özel güçleri varmışçasına eve girip çıkmaları onu şaşırtmıyordur artık –duvarlardan geçerler, uzun mesafeleri göz açıp kapayıncaya kadar kat ederler, oysa Elaine her zaman toprağa bağlıdır, saplanıp kalmıştır bir şekilde.

"Kilidi yaptırmalısın," der annesi. "Önüne gelenin kafasına estiği gibi içeri dalması hoş bir şey değil, ne dersin?"

"Kilit tamiri listemde."

"Kahve ister misin?" diye sorar annesi.

"Bir saat oluyor o kahveyi yapalı," der Elaine.

"Belli," der annesi. "Yeterince sert değil benim için. Koyayım mı sana da bir fincan?"

"Kendim koyarım."

Annesi yemek odasına gidip plastik duvarın yakınında durur. Kaza yerine başkalarını üzmeme, utandırmama çabasıyla bir perde çekilmiştir sanki, ölünün üzerine örtülen battaniye misali.

Plastik duvarın öte yanında işçiler çalışmaktadır –boğuk sesler, çekiçler.

"İyi bir fikir mi bu sence?" diye sorar annesi.

"Ne?"

"Eve eklenti yapmak."

"Eklenti yapmıyoruz aslında," der Elaine. "Onarıyoruz. Yangın geçirdik."

"Ben de evi onarmayı düşünsem mi acaba? Bu benim de yapmam gereken bir şey mi?"

"Seninle hiç ilgisi yok bunun," der Elaine.

"Baban sattığımızda elimize daha fazla para geçmesi için evi onarmaktan söz ediyor. Hiçbir yere gitmiyoruz ki, ne zaman satacağız da elimize daha fazla para geçecek? Ayrıca, alt katta bir banyoya gerek var mı? Banyoya gideceksen yukarı çıkıverirsin. Biri her tuvalete gittiğinde benim haberim olması gerekmiyor."

"Seninle ilgisi yok bunun," diye tekrarlar Elaine.

Annesi kanepenin üzerindeki sarı yastığı işaret eder. "Bu nereden geldi?"

"Hatırlamıyorum," der Elaine.

"Evet, hatırlıyorsun."

"Hayır, hatırlamıyorum."

"Bloomingdale's," der annesi.

"Pier 1," der Elaine.

"Biliyordum hatırlayacağını," der annesi. "Böyle iki tane yastık çok işime yarar. Hâlâ satılıyor mudur sence?"

Elaine omuz silker.

Dışarıdan bir ses gelir, inanılmaz bir takırtı, binlerce şey aynı anda yere düşmüş gibi.

"Bu da neyin nesi?" diye sorar annesi.

Elaine pencereden dışarı bakar. "Kereste. Keresteler geldi."

Adamın biri yüzünü plastik duvara yaslar, burnu plastikte bir oyuk bırakır. "Affedersiniz," der, soluğuyla plastik duvarı buğulandırarak. "Affedersiniz." Elaine'in dikkatini çekmeye çalışır.

Elaine plastik duvara doğru döner. "Evet," der.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim." Çağıltılıdır adamın sesi, suyun altından konuşuyormuş gibi. "Biraz buz var mı acaba? Çekici elime vurdum yanlışlıkla."

"Evet, elbette," der Elaine, "buz çok." Mutfağa gider, bir poşete buz doldurur, mutfak havlusuna sardıktan sonra oturma odasına

döner. Elaine plastik duvarın bir yanındadır, adam öteki yanında. Buzu geçirmek için plastiği alttan kaldırmayı dener –fakat döşemeye tutturulmuştur. Adam boş yere yukarıdan çekmektedir.

"Geri çekilin," der adam, plastiği keskin bir aletle delerek. Elini oturma odasına daldırır, parmakları morarmış ve şişmeye başlamış.

"Kırılmış olabilir," der Elaine, adama buz torbasını uzatırken.

"Benden beklenecek bir şey," der adam.

"Sizlerden birine söylemek istiyordum," der Elaine, doğrudan plastik duvardaki yırtığa konuşarak. "Büyük yatak odasının tavanında bir delik var. Dün gece üzerimize yağmur yağdı."

"Birini gönderip baktırırım."

"Teşekkür ederim," der Elaine. "Daha buza ihtiyacınız olursa seslenirsiniz. Bir dolap dolusu buzum var."

"Bunu açık bırakmamı ister misiniz?" diye sorar adam, plastik duvardaki yırtığı göstererek.

"Kapatın," der Elaine, tozu düşünerek, Sammy'yi.

"Selam, yabancı," dediğini duyar annesinin. "Yoksun hiç ortalıkta? Anneanneye bir öpücük yok mu? Benim sana verecek bir öpücüğüm var ama."

Daniel'ı mutfakta annesi tarafından öpülürken görmek Elaine'e tuhaf bir rahatsızlık verir. Dergideki şişman kadın gelir aklına, düzülmek için bacaklarının açılması gereken kadın. Daniel'ın çekmecesindeki fermuarlı torbaları düşünür,ne anlama gelmektedir bunlar acaba?

Hızla mutfağa girip gözlerini Daniel'a diker.

"Sen nasıl girdin içeri?" diye sorar.

"Kapıdan," der Daniel.

"Biri kapıyı açık mı bırakmış?"

"Kilit kırık," der Daniel, ona tuhaf bir bakış atarak.

Elaine başını sallar. Onunla nasıl konuşacağını bilemez.

"Polaroid filme ihtiyacım var," der Daniel, "bir proje için."

Elaine oğlunun Scarsdale sokaklarında şişman kadınların fotoğrafını çektiğini hayal eder, şişman kadın arayışıyla bisikletini Mamaroneck ile Yonkers'a sürdüğünü, Zayıflama Merkezi'nin

önünde beklediğini; bütün harçlığını filme, şişman kızları ona katlanmış yerlerini göstermeye ikna etmek için Twinkies ve HoHo'ya yatırdığını.

"Benim bir kahveye ihtiyacım var," der Elaine.

"Benim filme," der Daniel.

Buna ihtiyacım var, şuna ihtiyacım var. Buza ihtiyacım var. Filme ihtiyacın var. "Öyleyse satın al," der Elaine.

"Neyin var senin?" diye sorar Daniel.

Asıl senin neyin var, diye sormak ister Elaine.

Daniel yukarı çıkar.

Elaine patlamayı bekler. Saniyeleri sayar.

"Kim girdi odama?" diye bağırır Daniel, bir dakika bile geçmeden.

"Senin odan değil," diye bağırır Paul yatak odasından. "Benim odam. Bu evin sahibi benim."

"Sen mi girdin odama? Neden yaptın bunu? Neden girdin odama?" Daniel bağırarak holde koşmaya başlar.

"Sen neden kapına kilit vurdun?" diye haykırır Paul.

"Odama kimsenin girmesini istemediğim için."

"Biz de odana bu yüzden girdik zaten."

"Kilit yüzünden mi?"

"Evet, tam da onun yüzünden."

Elaine yukarı gidip ortamı yumuşatıp yumuşatmamak arasında kararsız kalır. "Sana yeni bir yorgan satın aldık," diye seslenir Elaine merdivenden yukarı. "Sen ve Sammy için iyi bir ortam hazırlamaya çalışıyoruz."

"Hazırlamışsınız gerçekten," diye bağırır Daniel.

"Üstündeki kimin gömleği?" diye sorar Paul, Daniel'a.

"Senin olmadığı kesin."

"Sen kendini ne sanıyorsun?" diye bağırır Paul. "Ne tür bir canavarsın sen?"

"Canavar değilim ben," diye bağırır Daniel.

"Fermuarlı torbalar da neyin nesi?"

"Kanıt."

"Ne için, neyi kanıtlamaya çalışıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye bağırır Daniel. "Bilmiyorum, çaylak dedektif kitabında okudum. Sen benim sahibim değilsin," diye bağırır, basamaklardan aşağı koşarak. Elaine'in yanından geçip kapıya gider.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorar Elaine.

"Dışarı," diye kükrer.

"Bak," der Elaine, "daha çok mahremiyet istiyorsan bütün yapman gereken bunu söylemek, kapılara asma kilit vurmak değil. Bir sorunun varsa, oturur konuşuruz."

Daniel durur. Annesine döner. "Babam tembel herifin teki, sen de zavallı bir kadınsın," der.

Bir şalter iner. Elaine kaygılı ve kafası karışık anne modundan saf hiddet dolu şirret moduna geçer. Daniel, Paul'ün olduğu her şeydir, hatta daha da kötüsü. Ondan nefret eder.

Ayakkabısını çıkarıp ona fırlatır. "Piç."

Daniel koşarak evden çıkar.

Elaine'in annesi bir şey söylemeye yeltenir.

"Kapa çeneni," der Elaine, kadın ağzından tek bir kelime bile çıkaramadan. "Sadece çeneni kapa."

Annesi dudaklarını fermuarlıyormuş gibi bir hareket yapar.

Paul aşağı iner. "İyiydik değil mi?"

Elaine'in annesi gıdaklamaya benzer bir ses çıkarır.

Adamlardan biri kapıyı çalar. "Delik mi varmış burada?" diye sorar, içeri girerken.

"Yukarıda," der Elaine, "büyük yatak odasında –başını kaldırınca gökyüzü görünüyor."

"Bavul da neyin nesi?" Paul mutfak masasının yanında duran bavulu işaret eder –Elaine daha önce fark etmemiştir.

"Daha fazla dayanamayacağım," der Elaine'in annesi. "Benim yaşımda ve konumumda bir kadın daha fazlasını hak eder." Duraklar. "Çocuklardan birinin odasında kalırım. İstediğiniz kadar konuşabilirsiniz, kavga edebilirsiniz, sevişebilirsiniz, birbirinizi öldürebilirsiniz, tek kelime bile etmem."

Elaine annesini yukarıda hayal eder, Daniel'ın yatağındaki şişkinliği fark edip şilteyi kaldırıyor. Annesi *Tombul Yavrular* dergisinin sayfalarını çeviriyor.

"Ev hazır değil," der Elaine.

"Sizin için yeterince hazır ama," der annesi.

"Anne, lütfen."

"Baban bana iyi davranmıyor. İstenmediğim yerde neden kalayım?"

"Orası senin de evin, istenmen gerekmiyor. Hem babam seni istiyor, ama sen onu delirtiyorsun."

"Ben onu delirtiyorum, öyle mi? Ya onun bana yaptıkları?"

"Ne istiyorsun ondan?"

"Biraz ilgi. Birinin bana biraz ilgi göstermesini istiyorum."

"Belki önce sen ona biraz ilgi göstermelisin. Sen ona ilgi gösterirsen, o da sana gösterir –bu iş böyle yürür."

"Bu çıkarcılık. Ben çıkarcı bir kadın değilim."

Elaine gözlerini devirir.

"Değilim. Kendi annene evinde kalamayacağını mı söylüyorsun?"

"Anne."

Paul odadan çıkar.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırır Elaine arkasından.

"Sammy'nin futbol antrenmanına," der Paul.

"Antrenman bitince onu almaya gideceğini sanıyordum."

"Gidip biraz seyredeyim diyorum –ebeveynler öyle yapmaz mı?"

"Genellikle seyretmezsin."

Paul karşılık vermez.

"Nate'in annesini arayıp Sammy'nin eşyalarını toplamasını söyledin mi? Ona Sammy'nin artık onlarda kalmayacağını söyledin mi?"

Paul ona Bayan Elma'yı yukarıdan aradığını, Sammy'nin dönüşünü hallettiğini, Çarşamba günü için fazladan bir görüşme ayarladığını ve Bayan Elma'nın telefonda ona fevkalade yaratıcı bir saksafon çektiğini söylemez–"Dudaklarımın kamışını emdiğini hissetmeni istiyorum, taşakların yüzüme sürtüyor, parmaklarım kıç de-

liğinin kenarında." Kış deliğindeki parmak işi bitiren beklenmedik unsur olur; anında boşaldı, kablosuz telefonla gizlendiği dolabın duvarını beyaza boyayarak.

"Halledildi," der Paul.

"O da burada mı kalıyor?" diye sorar Elaine'in annesi.

"Kim?" diye sorar Elaine, dalgın, Nate'in annesini düşünerek, güzel saçlarını, iri memelerini.

"O," diye tekrarlar annesi.

"Hayır," der Elaine, annesinin Bayan Hansen'ı kast ettiğini anlayarak. "Anne, kes lütfen. Eve git, babama dön."

"Anneni evine almıyorsun. Biliyordum bunu yapacağını. Biliyordum bir gün beni uzaklaştıracağını."

"Seni uzağa göndermiyorum, Anne. Kendi evine gönderiyorum. Benden bir şey istiyorsun. Anne sensin, ama çocuk gibi davranıyorsun. Ben senden bir şey istiyorum. Ben çocuk olmak istiyorum."

"Çocuk olmak istiyorsun," der annesi, homurdanarak. "Kırk üç yaşındasın, bir kocan iki de çocuğun var; çocuk değilsin artık."

"Pekâlâ, bana bakmayacaksan git." Elaine ne dediğinden emin değildir –kısmen anlamlıdır, kısmen anlamsız, fakat söylemiştir bunu. Bir şey söyleme ihtiyacı hisseder.

"Kahve ister misin?" diye sorar annesi. "Taze kahve yapayım mı?"

"Evet," der Elaine. "Evet, kahve istiyorum."

"Görüşürüz," der Paul. "Bir şeye ihtiyacın var mı, dışarıdayken yapmamı istediğini bir şey?"

"Sammy'yi eve getir yeter," der, kapıyı açıp Paul'u göndererek. Sonra kapının kilidini kontrol eder.

Sessizlik olur.

Elaine mutfak masasına oturup bir fincan kahve içer.

Dışarıdan klakson sesi gelir. Yukarıda deliği onarmakta olan adam, "Dışarıda bir araba var, birini bekliyor," diye seslenir aşağıya. Elaine dışarı çıkar. Kaldırıma yanaşmış geniş bir araba, motoru rölantide. "Daniel evde mi?" diye sorar sürücü.

Elaine başını sallar. "Evde yok," der. Arabanın sürücüsü tamamen yabancıdır ve arabanın içi daha önce hiç görmediği çocuklarla doludur. "Ne için arıyorsunuz onu?" diye sorar Elaine.

"İzci seyahati. Nerede olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

Elaine başını sallar, hayır.

"Tasalanmayın," der sürücü neşeyle. "Biz onu buluruz."

"Pekâlâ, ben gidiyorum," der annesi, Elaine eve girer girmez bavulunu kaparak.

"Tamam, sonra konuşuruz," der Elaine.

"Sen ne istersen onu yap," der annesi.

"Sonra konuşuruz, anne," der Elaine.

"tamam, boş ver sen," der annesi.

"Çok yorgunum," der Elaine.

"Başkalarını da düşün, Elaine," der annesi, dışarı çıkarken.

Yukarıya çıkmış olan adam aşağı iner. "Şimdilik kapattık," der. "Asıl işi Pazartesi yapacağız –hafta sonu için idare eder."

Ev boştur. Yıkıcı gitmektedir. Araba yolundan sokağa inmektedir.

Sabah bitmiştir –buharlaşmıştır, sis misali.

Elaine buzdolabını açar, birkaç küçük şey çıkarır, çeşni ve kraker. Kendine bir bardak şarap koyar; o gün gelmemiş olan Bayan Hansen'ı düşünür. Her şeyin yolunda olduğunu umar; endişeye mahal var mıdır acaba? Elaine mutfak masasında hayallere dalar. Kendini başka bir hayatta başka biri olarak düşünür. Kendini haritada parmağıyla bile gösteremeyeceği yerlerde görür, Himalayalar'ın ince havasında, Toskana tepelerinde gezinirken, önceki hayatına hiç atıfta bulunmadan yeni bir adla seyahat ederken.

Elaine her gün ortalıktan kaybolmayı düşünür. Yanına hiçbir şey almadan çekip gidecektir –"Kendine sahipsin," der insanlar, onu da durduran budur. Hiç olduğundan korkmaktadır. Var olmadığından.

Polis mutfaktadır. Habersiz gelmiştir. Elaine'in oturmakta olduğu mutfak masasının önünde durmaktadır, boynunda beyaz köpükten bir boyunluk.

"Evdesiniz," der polis.

"Dün gece bir tek," der Elaine, düşsel seyahatlerinden çıkarak.

"Nasıldı?"

"İyi."

"İyi uyudun mu, yoksa sabaha kadar kitap mı okudun?"

Elaine afallar.

"Bana ihtiyacın var," der polis, hamlesini yaparak.

"Boynuna ne oldu?" der Elaine, konuyu değiştirerek. Köpükten boyunluğu işaret eder, boyunduruğa vurulmuş bir öküzü düşünerek.

"Küçük hasarlı bir kaza," der polis. Elaine'in yanına gider. Dizlerini bacağına bastırır. "Beni arzuladığını biliyorum; başından beri biliyordum."

Elaine ayağa kalkar, masaya çarpar –bir şeyler takırdar.

"İlk tanışmamızı hatırlıyor musun? Seni ertesi sabah görmüştüm, yerde çıplak emeklerken. Göbeğin toza bulanmış ayakta dururken görmüştüm. Üzerine bir ceket geçirip kapıyı açmıştın. O zamandan beri izliyorum seni."

"İzliyor musun?"

"Bazı şeylere dikkat ediyorum. Fark ettiğim birkaç şey var, geri dönüşümü önemsemiyorsanız mesela, renkli camı beyaz camdan ayırmıyorsunuz, plastiği kâğıttan ayırmıyorsunuz –bunun için size mahkeme celbi verebilirim." Elaine'in göğüslerini sıkar. "Yukarı çık," der.

"Birazdan evde olacaklar."

"Acele et öyleyse," der polis.

Üniforması üzerine yontulmuştur sanki, bedeni sırf kas; her hareket ettiğinde yeni bir yumru belirir. Bej pantolonuna dayanan sertleşmiş kamışının görüntüsüdür Elaine'in kanına giren. Pornografik bir aciliyet gibi dikilmiştir, tıkanmış, hapsedilmiş.

Adam onu soyar. Sormaz. Israrcı ve hoyrattır.

"Kaç yaşındasın?" diye sorar.

"Yirmi altı."

Kemerini çözüp silahını şifonyerin üzerine koyar. Bedeni pürüzsüzdür, kaslı ve kılsız. Elaine'in kafası karışır; Paul'ün kılları, Pat'in göğüsleri ve teninin kreması bir araya gelir.

"Seni kelepçelesem mi?"

"Gerekli mi sence?"

"Karşı koyar mısın?"

"Hayır," der Elaine.

Adamın göğüs uçları küçük ve serttir, pembe kibrit uçları gibi. "Isır onları," der, Elaine ısırır.

Cebinden bir avuç prezervatif çıkarır. "Bir renk seç, istediğin rengi."

"Kırmızı," der Elaine, adamın prezervatifi yuvarlayışını seyrederek.

Adam bir azmandır. Kamışı sıcak, pembe ve çiğ, köpek çükü gibi.

Polis becerir onu, Pat'ten daha hoyratça, Paul'den de daha hoyratça. Pat'i düşünür, yumuşak, sarmalayıcı. Paul'ü düşünür, onunlayken hissettiği derin aşinalığı, beraberinde pis sakalını, gevşek kıçını ve küçük göbeğini.

"Sik beni," der polis. Elaine'den çok daha güçlü ve biraz ürkütücüdür. "Sik beni," der, yatak başlığını itip onu köklerken. "Beni sikmeni istiyorum."

Yataktadırlar, Elaine'in kendi evinde. "Seni sikeceğim," der Elaine, adamın omzunu tutarak. "Sikiyorum seni."

Elaine Pat'in sessizce kapı eşiğinde durmakta olduğunu görür –gördüğünün gerçekliğinden emin olamaz.

"Sik beni," der polis. "Beni sikmeni istiyorum."

Pat şifonyere gider, tabancayı kılıfından çıkarır, zihnindeki polis duruşunu taklit ederek yere çömelip namluyu polise doğrultur. "Olduğun yerde kal."

Polis geri çekip hepsini Elaine'e kökler.

"O kadının üzerinden kalk. Onu rahat bırak," der Pat.

Polis Elaine'e bakar.

Elaine gözlerini kapatmış, yüzünü çarpıtmış silahın patlamasını beklemektedir.

Polis kamışını içinden çeker. Elaine'in gözleri açılır. Adamın sert kamışını görür, cart kırmızı prezervatifi, kendi sıvılarıyla parlamış.

"İyi misin?" diye sorar Pat. "Polisi arayayım mı? Onu vurayım mı?"

Elaine başını sallar.

"Polis benim," der polis.

"Onu sen mi içeri aldın? Nasıl girdi?"

"Asıl sen kimsin?" diye sorar polis.

Pat tabancayı polise sallar. "Şimdi soruları ben soruyorum," der. "Komutları ben veriyorum."

"Aşağı kapının kilidi yangından beri kırık," der Elaine, doğrulurken.

"Giyin çabuk," der Pat polise.

Polis üniformasını giyer. Bütün rahatsızlığa rağmen kamuşı hâlâ sert, prezervatif hâlâ üzerindedir. Gençtir, polistir, bu tür durumlara bayılır. Pantolonunun fermuarını çekmekte zorlanır.

Elaine ağlamaya başlar. Yatağın kenarına oturup hıçkırır.

"Dün gece gelmeyince kaygılandım," der Pat. "Seni kontrol etmek için uğradım."

"Silahı bana ver," der polis, fermuarını çekip kılıfını kuşandıktan sonra.

Pat silahı ona verir. Polis silahı kılıfına koyduğu gibi hızla aşağı iner ve kapıdan çıkar.

"Kendimi o kadar yalnız hissediyorum ki," der Elaine.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," der Pat. Odada etrafına bakınır. "Martha Stewart olmuşsun," der, komodinin üzerindeki dergiyi işaret ederek.

"Dayanamıyorum artık," der Elaine.

Pat gider.

Elaine ağlar. İnler, gözyaşları sel olur; bütün bir ömrün acısı, her hayal kırıklığı, her başarısızlık, değerlendirilememiş her fırsat; hepsinin yası tutulur. Ağlar, sonra birden durur –yeter, bu kadarı gerçekten yeter artık. Saate bakar, üçe gelmektedir. Elaine yatak çarşaflarını çekip alır, giyinir, aşağı iner, çarşafları çamaşır makinesine atar, deterjanı koyar ve programı normale ayarlar.

Dışarısı: göz alıcı bir ışık ve ısı patlaması. Güneş tepededir, hava sıcaktır. Elaine gözlerini kısar. Araba gitmiştir –Paul futbol antrenmanına gitmiştir.

"Kahretsin." Elaine anahtarlarını yere atar. Önce bir yöne koşmaya yeltenir, sonra dönüp aksi yöne. Bir daire çizerek koşar. Kalbi deli gibi atmaktadır. Hava yoktur, soluyacak bir şey yoktur. Safra yükselir gırtlağına. Kör bir panik. Öğürür. Eter verilmiş gibi hisseder kendini, atomlarının parçalanmış gibi olan varlığı sona ermek üzeredir.

Pat ile George'un evine doğru koşar. Nielson'ların araba yolu boştur, iki araba da gitmiştir. Pat'i bulmayı umarak sokaklarda koşmaya başlar. Hiçbir şey bulamaz. Tren istasyonuna koşar –perona inen basamaklardan aşağı. Boş. Elaine bekler –tren geldiğinde ne yapacağını merak eder, binecek midir yoksa kendini trenin önüne mi atacaktır? Basamakları tırmanıp sokağa çıkar. Belli bir istikamete doğru gitmektedir –meslek okulu. Hava ağırdır, ağaçlar ve çimler parlak bir yeşil, taze ve gür. Binanın yan tarafında sarı-siyah bir simge vardır –NÜKLEER SIĞINAK. Telle örülmüş pencerede bir tane daha –GÜVENLİ BARINAK.

Elaine kapıyı çeker. "Açın," diye haykırır. Otopark boştur, günlerden cumartesidir ve okul tatildir, kapılar kilitlidir, fakat bütün bunlar Elaine'e bir şey ifade etmez. Rehberlik. Bud Johnson'a ihtiyacı vardır. Nerede o şimdi? Bahçeli bir apartmanın önünde arabanın kaputunu kaldırmış bakım mı yapıyor? Elaine kapıları tekmeler, çıplak elleriyle tuğlaları yumruklar. "Kahretsin," diye bağırır. "Lanet olsun."

Okulun yanındaki çimlik alanda prefabrik bir evin iki yarısı durmaktadır, İngiliz çöreği gibi ortadan ikiye ayrılmış. Elaine birine basar, dengesini yitirip elini kazayla duvara çarpar –eli duvardan geçer. Alçıpan mukavvadan farksızdır. Duvarı bir kez daha yumruklar, bu kez isteyerek –güm, güm, güm, delik zımbası gibi. Yerde bir çekiç ile bir kutu çivi vardır. Çivileri alıp duvara çakmaya başlar, gücü tükeninceye kadar devam eder, söyleyecek bir şeyi kalmayıncaya kadar, iki metre yüksekliğinde SİKMİŞİM BU HA-

YATI yazıncaya kadar. Çekici yere fırlatıp uzaklaşır, meslek okulu mezunu bir vandal, bir hırsız, dişi bir amok koşucusu.

"Ne istiyorsun?" diye sorar kendine yüksek sesle. "Ne istiyorsun? Sen bana söyle," der. "Sen bana söyle." Düşünmeden evin yolunu tutmuştur. Kendi evinin önünden geçer; araba park yerindedir, Paul dönmüştür. Ne yapacağını bilemeden kaldırımda bir ileri bir geri yürümeye başlar.

Sammy ön bahçedeki tepenin üzerinden onun saplantılı yürüşünü izlemektedir, bir ileri bir geri. "Anne," diye seslenir. Elaine önce tepki vermez. "Anneeee," diye bağırır tekrar, daha yüksek.

Elaine şaşkınlıkla başını kaldırır. "Anne," der Sammy bir kez daha, ona kim olduğunu hatırlatmaya çalışır gibi.

"Oo, selam," der Elaine.

"Ne yapıyorsun?"

"Yürüyüşe çıktım."

"Kendi kendine konuşuyordun," der Sammy.

Elaine onaylayarak başını sallar. "Kendimle küçük bir konuşma yapıyordum."

"Ne istiyorsun?" diye sorar, annesinin sözlerini tekrarlayarak.

"Bilmiyorum," der Elaine. "Sen ne istiyorsun?

Sammy omuz silker.

"Baban nerede?"

"İçeride."

"Sen ne yapıyorsun burada?"

"Bu ev benim canımı yakıyor," der Sammy.

Elaine oğlunun yanına gidip elini omzuna koyar. "Odanı gördün mü? Gel, sana odanı göstereyim," der, Sammy'yi ön kapıya doğru götürerek. "Temizlettim, fırçalattım, tozun zerresi bile yok."

Sammy başını sallar. "Hayır."

Elaine, gözünün ucuyla, bir çalı dalına takılmış olan kırmızı prezervatifi görür –kurumaya asılmış kırmızı bir bayrak gibi.

"Balonum," der Sammy, hamle yapıp prezervatifi daldan çekerek. Prezervatif esner ve koptuğu gibi daldan fırlar.

"Hayır," der Elaine, prezervatifi Sammy'nin elinden kaparak.

"O benim balonum. Benim, ben buldum."

"Nerede buldun?" diye sorar Elaine, prezervatifi kimin dala taktığını keşfetmeye çalışarak.

"Orada," der Sammy, sokağı işaret ederek.

"Kirli bir balon o," der Elaine, prezervatifi cebine sokarak. "İçeri gir, oynayacak başka bir şey buluruz sana."

Sammy somurtur. Elaine ön kapıyı açıp onu içeri sokar –polisi ve kırık kilidi düşünmektedir, kilidi kendisinin tamir edip edemeyeceğini.

Elaine, Sammy'ye adamların yaptıklarını gösterir. Plastik duvarı gösterir. "Nasıl kapatılmış gördün mü? Arka tarafa gidersen yakında çok güzel bir Fransız kapımız ve bir verandamız olacağını göreceksin. Güzel olmayacak mı?" Bütünüyle yabancı, neşe dolu bir sesle konuşmaktadır.

Sammy vakur bir biçimde başını sallar.

Mutfakta, Elaine iki bardak limonata koyar; kendininkini bir dikişte içtikten sonra tekrar doldurur. Sammy başını çevirdiğinde üzerine biraz votka ekler.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar Elaine. "Rahat nefes alıyor musun?"

Sammy yanıt vermez, öylece durur.

Elaine onarım kitabı ile aletlerini çıkarır. Açık olan ön kapının önünde yere oturup kilidi kurcalar. Sammy de yanına gelir. Elaine şemayı inceler. "Futbol nasıldı?" diye sorar Elaine, konuşmaya çalışarak.

Sammy omuz silker.

"Gol attın mı?"

Bir kez daha omuz silker.

"Senin takımın mı kazandı?"

"Hayır, benim yüzümden kaybettik," der Sammy.

Elaine kilidi inceler –kilidin ucu ile sürgü doğru yerde değildir ve silindir ayarsız gibidir. Bağlantı plakasının vidalarını söktükten sonra silindiri olması gereken konuma getirir. Çalışır. Kapı açılır, kapanır ve kilitlenir. Elaine hoşnuttur kendinden. "Artık davet

edilmeden kimse evimize giremez," der Sammy'ye, kapıyı kapatarak.

"Aç," diye haykırır Sammy.

"Neden?"

"Aç," der Sammy, panik içinde.

Elaine kapıyı açar. "Gidip babanı bulalım," der, konuyu değiştirerek.

"Kapıyı kapatma," der Sammy.

"Pekâlâ, fakat hava kararınca kapatmak zorundayız, anlaştık mı?"

Sammy evet diyerek başını sallar.

Paul geldilerini duyar. Daniel'ın yatağından kalkıp onları üst katın holünde karşılar. "Yıkıcı gitti," der.

"Kiralıktı," der Elaine.

"Arka bahçe leş gibi," der Paul.

"Veranda için temel kazıyorlar." Elaine derin bir soluk alır; evde temizlik şirketinin kokusuzluğu vardır hâlâ.

Sammy başparmağını tekdüze bir ritimle süpürgeliğe vurur, şifreli iletişim.

"Neredeydin?" diye sorar Elaine.

"Daniel'ın odasında," der Paul.

"Ne yapıyordun orada?" diye sorar Elaine.

"Düşünüyordum."

Paul duvara yaslanır. Elaine'e Daniel'ın kapısının çerçevesine baktığını ve iyi bir iş çıkardığını söylemez –Elaine'e zanaatkârlığından etkilendiğini söylemez.

"Duvarların rengi açılmış," der, büyük temizliğin soyup götürdüğü birkaç tabaka kiri kastederek.

Elaine başıyla onaylar.

Paul ile Elaine birbirleri için gerçekten fazla bir şey yapamayacakları tuhaf bir noktadırlar; kendi içlerinde yitmiş ileriye doğru gidiyorlardır–her biri farklı tarzda uyumsuz, her biri kendi nedenleriyle.

Paul tavana bakar. Elaine'e Daniel'ın odasında ağladığını söylemez; Elaine'e o odanın kendi odası olmasını, tekrar on iki yaşında olup her şeyi baştan denemeyi arzuladığını söylemez. Paul işle ilgili kaygılarından da söz etmez Elaine'e –para konusunda kaygılıdır, Bayan Elma'yı düzmektedir ve tüm bunların ne anlama geldiği konusunda en ufak bir fikri yoktur. Sevgili'de de ödünü patlatan bir şeyler vardır. Elaine'e dün gece oğullarının kapısını kırıp odasını talan ettiklerine inanamadığını söylemez. Daniel'ın nasıl artık iletişim kuramadığı birine dönüştüğünü anlayamadığını, Sammy'nin çok tatlı ve tapılası bir çocuk olduğunu ve ona iyi bakamayacağı için büyük bir korku yaşadığını söylemez. Elaine'in de acı çektiğinin farkındadır, ama onun için ne yapacağını bilemez. Elaine'e kendini bir yetişkin gibi hissetmediğini, erkek olmanın ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikri olmadığını, hatta tam bir dallama olduğunu söylemez. Elaine'e ne yapacağını bilmediğini de söylemez –bu yüzden Daniel'ın odasında oturup ağlamış, sonra şişman kız porno dergisini çıkarıp otuz bir çekmişti.

"Günün iyi geçti mi?" diye sorar Elaine. "Maç iyi miydi?"

Paul başını eğip Sammy'ye bakar. Elaine'e futbol sahasına vardığında maçın başlamış olduğunu ve Sammy'yi hemen tanıyamadığını söylemez –Bayan Elma'nın işaret etmesi gerekmişti ve Paul onu tanıyamamasının nedeninin her zamankinden farklı renkte çorap giymesi olduğunu söyleyerek espri yapmıştı. Elaine'e maç boyunca Bayan Elma'nın yanında taş gibi bir kamışla durduğunu ve birbirlerine ileri geri tahrik edici sözler söyleyerek sözel olarak düzüştüklerini söylemez. Ta ki yanlarındaki kadın tiksintiyle homurdanıp uzaklaşıncaya kadar, işte o zaman belki de o kadar alçak sesle fısıldamadıklarını anlamışlardı. Elaine'e Sammy'nin koordinasyonunun ne kadar kötü olduğunu, en kolay vuruşları bile nasıl ıskaladığını ve takım arkadaşlarının üzerine nasıl atladıklarını –kelimenin tam anlamıyla– ve Sammy'nin nasıl astım nöbeti geçirdiğini ve kimsenin nefes açıcı spreyi bulamadığını söylemez. Sammy'nin bu yüzden yedek kulübesinde oturup ikinci devreyi hırıldayarak geçirdiğini, sonra onu eve o halde getirmekten kork-

tuğu için arabanın havalandırmasını açıp bir saat kadar gezdirdiğini söylemez. Elaine'e Sammy'yi ofisin yakınındaki bir porno dükkânından satın aldığı kasetleri bırakmak için McKendrick'in evine götürdüğünü ve yaşlı adamın kapıyı açtığında, "Beni izliyorlar. Dikkatli ol," dediğini söylemez.

"Kim izliyor sizi?" diye sormuştu Paul, yaşlı adamın bunamakta olduğunu düşünerek.

"Federal polis."

"Federal polis sizi neden izlesin?"

"Çünkü ben özelim," diye tıslamıştı McKendrick. "İçeri girin, içeri girin."

Paul ona kasetleri vermişti. "Sizin için satın aldığım küçük bir şey."

"Güzel," demişti yaşlı adam, sonra Sammy'nin kıçına bir parmak atmıştı. Sammy pek umursamamış, fakat Paul delirmişti. Çocuğuma dokunma, demek gelmişti içinden, kirli ellerinle ona dokunma. "Gitmemiz gerek," demişti Paul, Sammy'yi kolundan çekip odadan çıkarırken.

"Sokağın karşı tarafındalar," demişti McKendrick. "Çıkarken el sallayın."

"Neden söz ediyor?" diye sormuştu Sammy, dışarı çıkarlarken.

"Yaşlı insanlar bazen böyle tuhaf şeyler söylerler," demişti Paul yassı taş kaplı patikada yürürlerken. Paul caddenin karşı tarafında siyah pencereli sade bir arabanın park etmiş olduğunu görmüştü. Birinin fotoğrafını çektiğine dair tuhaf bir duyguya kapılmıştı –makinenin otomatik sarmasının vızıltısını bile duymuştu neredeyse.

Elaine'e nihayet evin önüne geldiklerinde Sammy'nin arabadan inmeyi reddettiğini ve ne yapacağını bilemediğini; onu zorla eve sokmakla, yiye yiye içeriye girmesini umarak kapıya kadarki alana cips dizmek arasında kaldığını söylemez. Paul birkaç dakika bekledikten sonra arabadan inip Sammy'yi orada arabanın kapısı açık bir vaziyette bırakmıştı. Elaine'e eve girip onu göremeyince kendisini terk etmiş olduğundan endişe ettiğini söylemez. Onsuz ne yapacaklarını bilmediğini söylemez.

Elaine'e neredeyse herkesin harikulade bir Cumartesi günü olduğunu düşündüğünü, onun da bunu bildiğini, fakat korkuya kapıldığını ve bu korkunun nedenini hiç bilmediğini söylemez. Onun yerine, "Az önce telefon çaldı, yetişemedim ben" der.

"Telesekreter devreye girmiştir," der Elaine.

Sammy odasına girip her şeyi kontrol eder; oyuncaklar, kitaplar, yatak.

"İyi misin?" diye sorar Paul, Elaine'e. Ona yarım saat önce banyo penceresinden baktığında onu evin önünde, saçı bir meczup gibi önüne düşmüş, bir ileri bir geri yürüyüp kendi kendine konuşurken gördüğünü de söylemez.

"Bitkinim," der Elaine.

"Dinlen," der Paul.

"Delik geçici olarak onarıldı," der Elaine. "Çarşaflar yıkandı."

Elaine, Sammy'nin peşinden odaya girer. "Her şey yolunda mı?"

"Pencereyi aç,"der Sammy. Elaine pencereyi açar. Sammy'nin dar yatağına uzanır, başı yorganın üzerinde, mavi gökyüzünün ve bulutların içine gömülmüş. "Bana her şeyi anlat," der ve Sammy bir zürafa, bir maymun ve küçük bir çocuğa dair bir hikâye anlatmaya başlar. Elaine uyuyakalır. Salyaları akar.

Sammy açık pencerenin önündeki küçük halıya uzanıp C harfi gibi kıvrılır. Kestirir –hafiften düş görerek.

Cumartesi gecesidir.

Elaine uyanır, gidip Paul'e bakar –aşağıda çamaşır katlamaktadır. "Çarşaflar kurumuş," der Paul. "Yatağı eski yerine ittim. Umarım akmaz yine."

"Umarım," der Elaine.

"Akşam yemeğine Montgomery'lere davetliydik," der Paul, "fakat Joan arayıp iptal olduğunu söyledi, kötü durumdaymışlar, çatlak çocukla sorunlar varmış. Canı sıkkın gibiydi –Cumartesi akşamı herkes tek başına ne yapacaktı? Onlarsız bir şey yapsa mıydık? Herhangi bir yere rezervasyon yapabilir miydik?" Paul toplumsal çare-

sizliği, plansız kalan insanların paniğini iyi taklit eder. Montgomery'ler plansız kalmaya nasıl cesaret edebilirlerdi ki?

"Daniel eve geldi mi?" diye sorar Elaine.

"Gelmedi daha." Paul mutfak masasına oturur. Kendine bir içki koymuştur. Bir yudum alır. "Jennifer yarım saat sonra burada olacak," diye ekler Paul. Cebinden küçük bir torba çıkarır, bir sigara kâğıdı alır, ince ve düzgün bir esrarlı sigara sarar.

"Evde olmaz," der Elaine.

"Hadi," der Paul, "Cumartesi gecesi." Bodrumun kapısını açıp Elaine'e dil döker. "Yap bunu benimle," der, çakmağını çakıp derin bir fırt çekerek. Merdiven aydınlanır. Paul sigarayı Elaine'e uzatır. "Daniel'ı geri getirmemiz gerekecek," der Elaine, dumanı üfleyerek.

Paul başını sallayıp bir nefes daha çeker.

"Ön kapının kilidini onardım," der Elaine. "Artık kimse eve habersiz giremez."

Elaine için esrar prizma gibidir, nesneleri değiştiren bir çiçek dürbünü; eşyaları ve duygu kırıklarını uzatır, yavaşlatır, her şey biraz farklı görünür –zihinsel olarak flu, görsel olarak net.

"Ne yapmak istiyorsun bu gece?" diye sorar Paul.

"Normal olmamızı isterdim. Normal ve mutlu bir aile," der Elaine, sıkı bir nefes çekerel.

"Ya o olmazsa?"

"Hiçbir şey yapmasak? Neden hep bir şey yapmak zorundayız, neden hep bir şeyler olmak zorunda?"

"Daniel ne olacak, o insanları arayıp" –adlarını bilerek hatırlamaz– "onu eve göndermelerini söylesek mi?"

"Gidip onu almamız gerekecek," der Elaine. "Onu eve getirmeliyiz."

"Anne," diye seslenir Sammy. "Anne?" Sessizlik. "Baba," diye seslenir bu kez Sammy. "Baba?"

İkisi de son bir duman alır ve Paul sigarayı küllüğe bastırıp söndürür. *"Önüm arkam sobe."*

"Uyanmışsın," der Elaine, merdivenden yukarı çıkarak.

"Ön kapı kapalı," der Sammy.

"Sorun yok," der Paul.

"Siz neredeydiniz?" diye sorar Sammy.

"Aşağıda," der Paul.

"İyi uyudun mu?" diye sorar Elaine.

"Sen horluyorsun?" der Sammy.

"Bir şey içmek ister misin?" diye sorar Elaine, bardağa meyve suyu koyarak.

Telefon çalar.

"Joan," der Paul telefona kimse bakmadan önce.

Elaine bakar. "Alo?"

"Henry ile sevgilisi Henry'nin evindeki spor odasında bulunan kaya tırmanış duvarına tırmanacaklar, sonra da Yonkers'da sinemaya gidecekler. Akşam yemeği için patlamış mısır yemeyi düşünüyorlar," diye bildirir Joan, akşam yemeği olarak patlamış mısır yemek tiksindirici derecede yoz, bağışlanamaz bir şeymiş gibi.

"Siz ne yapacaksınız?" diye sorar Elaine.

"Hiç emin değilim. Ted bana sakin olmamı söyleyip duruyor. Fakat on beş yaşımdan bu yana bir Cumartesi gecesini evde geçirdiğimi hatırlamıyorum."

"Olaya başka türlü bak." Elaine arka planda Ted'in sesini duyar. "Hayatının bir noktasında Cumartesi gecelerini evde geçirmeye başlaman kaçınılmaz. Neden rahatlayıp gecenin ne getireceğine bakmıyorsun –belli mi olur?"

"Tahammül edemiyorum," der Joan, kızgın bir ses tonuyla. "Evde oturmaya henüz hazır değilim. Siz ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Biz çalışmaya devam edeceğiz, evde yapılması gereken o kadar çok şey var ki," der Elaine, iyi bir mazerete sahip olduğu için mutlu.

"Pekâlâ, yarın neler yaptığımızı konuşuruz," der Joan.

Biri ön kapıyı yumruklar.

Paul, Jennifer'ı içeri alır.

"Kapı kilitliydi," der Jennifer.

"Elaine onardı," der Paul.

"Becerikli kadın." Jennifer havayı koklar. "Güzel kokuyor burası. Bir şey mi sıktınız? Şu havayı temizleyen mumlardan mı yaktınız?"

"Bunu ona da söylesene," der Paul, ağzının ve burnunun üzerinde ıslak bir bezle dolanan Sammy'yi işaret ederek.

"Yıkattık, döşemeden tavanlara kadar her yeri temizlettik," der Elaine,

"Köpüklü bir temizlik," der Paul, kalın beyaz köpüğü düşünerek.

"Annen ne yapıyor bu gece?" diye sorar Elaine.

"Ev ödevi varmış," der Jennifer. "Akşam yemeği iptal olduğu için gizliden seviniyor, sorumluluklardan sıkılmış artık. Burada planlar nedir?"

"Daniel'ı almaya gidiyoruz," der Elaine. "Birazdan döneriz. Siz şimdilik iyi misiniz? Açlıktan ölmüyorsunuz, değil mi?" diye sorar Elaine. "Bekleyebilir misiniz?"

"Biz iyiyiz," der Jennifer, Sammy'ye bakarak.

"Aç değilim," der Sammy, sesi ıslak bez yüzünden boğuk.

"Aslında, ben açım," der Paul, bir avuç dolusu kremalı kurabiye alarak.

"Bana da ver bir tane," der Elaine, park yerinden geri geri çıkarlarken. Acıkma duygusu gelmiştir.

Bir çınlama. Biraz yüksek, titreşimli. Paul arabayı sürerken Elaine kurabiyeyi ikiye bölüp kremasını yalar, sonra dişiyle parçalayıp kurabiyeyi yer.

Dişleri hızla siyah kurabiye kırıntılarıyla kaplanır, diş etlerine çamur gibi yapışan tütün lekeleri gibi. Gülümseyecek olsalar Cadılar Bayramı berduşlarını andıracaklardır.

"Kafan iyi mi?" diye sorar Elaine.

"Bir sigara içtik alt tarafı."

Meaders'ların park yerine çekerler ve bir süre önce iyi gibi görünen ebeveyn yetkisi kullanma fikri budalalık gibi gelmektedir şimdi.

Elaine arabada oturur, paranoyak –içmemiş olmayı umarak, esrar ve viski koktuklarından, tuhaf göründüklerinden endişe ederek.

"İnecek misin arabadan?" diye sorar Paul.

Birlikte eve yürürler. Paul zili çalar. Kıkırdar. "Kaçmak gelmiyor mu içinden?" der Paul. "Bir eşek şakası işte, çocukken yaptığımız gibi. Kapıyı açıp başını dışarı çıkardığında onu domates yağmuruna tutmak ya da bahçeye bir rulo tuvalet kâğıdı saçmak isterdim."

Elaine nefret eder Paul'den, bir mahcubiyet kaynağıdır, hep taşıması gereken bir yüktür. "Terbiyeni takın," der Elaine.

Kapıyı Bay Meaders açar.

"Selam, nasılsın?" der Paul, sözcükleri ağzından şen bir kahkaha gibi çıkararak. "Habersiz geldiğimiz için kusura bakma."

"Daniel için geldik," der Elaine. "Onu eve götürmek istiyoruz."

"Sizi bekliyor muydu?" diye sorar Bay Meaders.

"Fazla büyütmeye gerek yok diye düşündük," der Elaine.

Paul ile Elaine eve girerler; zamanda geriye dönmek gibidir. Renkler kahverengi ve altın sarısıdır, koyu yeşil ve laciverttir, 1957 yılının renkleri, Ozzie ile Harriet'ın renkleri. Bay Meaders'ın üzerinde hırka vardır ve Bayan Meaders mutfaktan belinde önlükle çıkar. Masaya bir sepet dolusu çörek koyar.

"Oo, kötü zamanlama," diye fısıldar Elaine, Paul'e. "Yemeğe oturmak üzereler."

"Çocuklar yukarıda, Willy'nin odasında," der Bay Meaders.

Elaine önde, Paul ile Bay Meaders arkada, merdivenden yukarı çıkarlar. Elaine çıkarken bacaklarının her adımda lastik gibi esnediğini hisseder.

Bay Meaders yatak odasının kapısını çalar. "Daniel, annenle baban buradalar."

Elaine yüzünü kapıya dayar. "Eve gitme zamanı," der neşeyle.

Yanıt gelmez.

"Buna istekli olduğunu sanmıyorum," der Bay Meaders.

Holde dikilirler. Bay Meaders saatine bakar. "Yediyi yirmi iki geçiyor," der. "Yedi buçukta yemek yeriz."

"Biraz yalnız kalabilir miyiz?" diye sorar Paul. Bay Meaders geriye çekilir, ellerini silah zoruyla götürülüyormuş gibi havaya kaldırarak merdivenden aşağı iner.

Paul kapıyı çalar, sonra açar. Willy Meaders'ın odası oğlan çocukluğuna kuşaklar ötesi bir saygı niteliğindedir –iki yatak, kupalar, spor posterleri, buz hokeyi sopaları, bir trombon.

Daniel yataklardan birine oturmuştur, sırtı duvara dayalı. "Eve dönmeni istiyoruz. Baban kilit için çok üzgün," der Elaine.

Daniel akvaryuma bakar.

"Sammy döndü, Jennifer da evde. Bu gece bütün aile evde olacağız; birkaç video film kiralayabilir ya da oyun oynayabiliriz –Monopoli mesela." Paul ne dediğinin pek farkında olmadan konuşmaktadır. "Ne diyorsun?"

Daniel öylece bakar. Dalgınlıkla mozaik projesindeki gevşek parçalardan birkaçını oynatır.

"Evi onartıyoruz. Şahane olacak," der Elaine.

"Bak, kilit için gerçekten üzgünüm. Doğrusunu istersen, beni korkuttu. Yabancı biri olmuştun sanki, kendimi kaybettim," der Paul. "Mükemmel biri değilim."

"Hiçbirimiz mükemmel değiliz," diye açıklama yapar Elaine.

"Seninle dürüstçe konuşmaya çalışıyorum," der Paul. "Bana bir fırsat tanı, kanka." Durur ve duvardaki posterlere bakar. Akvaryum kabarcıklanmakta, Willy Meaders çalışma masasının koltuğunda oturmaktadır. Paul küçük Meaders'ın orada oturmaya devam edecek kadar aptal olduğuna inanamaz –rahatsızlık duymuyor mu? Orada öylece oturmuş onları film seyreder gibi duygusuzca seyretmektedir.

Sonunda Paul bakışlarını ona diker ve "Will, lütfen bize müsaade eder misin?" der. Willy odadan çıkar.

"Olay çıkarıyorsun," der Paul, Daniel'a. "Hoş bir manzara mı sence –annen ve ben buraya gelip sana eve dönmen için yalvarıyoruz."

Durum uzadıkça kötüleşir, giderek daha da utanç verici bir hal alır.

"Bizi utandırıyorsun," der Paul. "Saat yedi buçuğa geliyor, Meaders'lar birazdan yemeğe oturacaklar. Bu tür şeyleri ne kadar ciddiye aldıklarını biliyorsun."

Paul sinirden duvara tırmanmak üzeredir; Daniel'a bir tane patlatıp, "Hemen arabaya bin yoksa seni gebertirim," diye bağırmak gelir içinden.

Elaine karşı yatağa oturur, yatak inler. Elaine ağlamak üzeredir. Hatta ağlamaya başlar, fakat bunun durumu daha da zorlaştıracağını, Daniel'ın eve gelmeme inadını pekiştireceğini bildiği için ağlamayı keser. Paul ile Daniel ona bakarlar. Elaine burnunu çeker.

"Akşam yemeğinde ne var?" diye sorar Daniel.

"Ne istersin?" diye sorar Paul.

Daniel cevap vermez.

"Eşyaların nerede?" Paul işleri hızlandırmaya çalışmaktadır. "Bu senin mi?" Yerdeki kirli giysileri kaldırır. "Bavulun var mı?"

Daniel dolabı işaret eder. Paul dolaptan eski bir Samsonite çıkarır.

"Çekmecelerde eşyan var mı? Çorapların ve iç çamaşırların nerede? Başka ayakkabın var mı? Kot pantolon? Tişört?"

Paul eşyaları bavula fırlatır.

"Dopp Kit'in var mı?"

"Ne?"

"Tuvalet eşyaları," der Elaine, yatakta oturmaya devam ederek.

"Diş fırçası. Banyoda, alayım mı?" diye sorar Daniel.

"Diş fırçasına gerek yok," der Elaine. "Evde bir fırçan var."

"Ya kitapların, defterlerin?" diye sorar Paul. Daniel sırt çantasına kitaplarını ve spor dergilerini tıkıştırır.

"Hazır mısın?" diye sorar Paul.

Daniel dörtte üçü bitmiş, kenarları taşmış mozaik bir küllük alır. Elaine'e uzatır. "Bu senin için," der. "Aklıma geldi, sana yaptım."

"Teşekkür ederim," der Elaine, küllüğü alarak, çirkin eserden gerçekten etkilenmiş bir ifadeyle.

Paul, refakatçi görünümünde, elinde bavulla önden iner; Daniel, tutsak görünümünde ortadır ve Elaine de arkalarından iner, Daniel'ın yanlış bir sapaktan çıkmasını, fikrini değiştirip kaçmasını önlemek için çevredekilere baskı yaparak.

Bayan Meaders elinde yemek tabağıyla mutfak kapısının önünde durmaktadır.

"Güle güle," der Bay Meaders, peçetesini çenesinin altına yerleştirip yerinden kalkmayarak.

"Kendinize dikkat edin," der Bayan Meaders.

"Yarın görüşürüz," der Willy.

Daniel'ın tabağı masadan kaldırılmıştır bile.

"Her şey için teşekkürler," der Paul, kafile evden çıkarken. "Zor bir zamandı. Bütün yaptıklarınız için size gerçekten minnettarız."

"Tekrar teşekkür ederiz," der Elaine, kapıyı ardından kapatarak.

Elaine terlemektedir. Önceki çınlamadan eser kalmamıştır. Birilerini oyuna getirmişlerdir sanki –kimi, emin değildir; Meaders'ları, arka koltuğa uzanmış olan Daniel'ı, kendilerini. Evdeyken Paul ile Elaine pembe bir portre çizmişlerdi, fakat vaatlerini tutamayacaklarının anlaşılması uzun sürmez. Çok fazla şey vaat ettiklerinden ya da söyledikleri her şey yalan olduğundan değil – yalnızca hayallerini anlattıkları için.

"Monopoli, evet, tabii," der Daniel, arka koltuğa uzanırken. "Evde Monopoli yok ki."

"Yok mu?" der Paul. "Ben var sanıyordum."

"Meaders'lar bu akşam ciğer yiyorlar. Soğanlı ciğer. Ciğerden nefret ederim," der Daniel. "Pizza söyleyebilir miyiz, belki birkaç film de kiralarız?"

"Tabii ki," der Paul.

"Elbette," der Elaine.

Video dükkânına sürerler. Paul dükkânın telefonundan pizzacıyı ararken Daniel iki korkunç film seçer: *Talihsizliğin Bedeli* ve *Kötü Nokta –Kimseyle Gitmek İstemeyeceğiniz Yer*. Pizzacının önünde Elaine arabadan fırlar, pizzalarla birlikte iki kutu altılık kola alır. Dondurma için son kez dururlar. "Naneli çikolata parçalı," diye bağırır Daniel babasına, otoparktan.

Paul el sallar –"Duydum."

Gökyüzü hızla solmakta, koyu bir laciverde dönmektedir. Araba yoluna girdiklerinde farlar mutfak basamaklarında oturmakta olan Sammy ile Jennifer'ı aydınlatır.

"Evin onarıldığını sanıyordum," der Daniel, onları görünce.

"Bazı sorunlar var hâlâ," der Elaine.

"Sammy içeri girmeye korkuyor," der Paul.

"Dışı yenilenmiş lastik gibi görünüyor," der Daniel.

"Selam," der Elaine, arabadan çıkarken. "Geldik. Bakın kimi getirdik?"

"İzci dönmüş," der Jennifer.

"Bu ne demek oluyor?" diye sorar Daniel, Jennifer'a.

"Selam demek oluyor," der Jennifer.

"Pizza isteyen?" diye sorar Paul.

Herkes eve girer. "Kapıyı kapatmayın," der Sammy.

"İki parmak canavarını duydun mu?" diye sorar Daniel, Jennifer'a.

"Kim?" diye sorar Elaine.

"Montgomery'lerin oğlu," der Jennifer.

"Şişşt," der Elanie, bu konunun konuşulmasını istemeyerek.

"Sanki dumadık da" der Daniel.

"Kimmiş canavar?" diye sorar Sammy.

"Montgomery'lerin oğlu –senin gibi küçük çocukların parmaklarını koparıp yiyormuş," der Daniel.

"Uydurma," der Sammy.

"Gerçek," der Daniel.

"Otur ve kıpırdama," der Jennifer.

"Kesin saçmalamayı," der Paul.

Paul pizzaları sehpanın üzerine koyarken Elaine tabak, peçete ve kola getir. Daniel kaseti video oynatıcısına takar.

"Önce daha az şiddet içereni izleyelim," diye rica eder Elaine, Sammy'yi düşünerek –kolay etki altında kalmanın yanı sıra her şeyi sünger gibi emen bir çocuktur.

Pizzaya yumulurlar. Sammy pizzanın üzerindeki peyniri çıkarır. Açılış sahnesi: İki omzuna da makineli tüfek asmış, yolunu kaybetmiş bir asker ormanda ilerlemektedir.

"Nate'in babasının bir sürü silahı var," der Sammy. "Bunlardan bile büyük silahlar, Vietnam'dan kalma."

Paul, Sammy'nin Vietnam sözcüğünü taşralı gibi, Cumhuriyetçi gibi ya da Nixon gibi telaffuz ettiğini düşünür –"nam" hecesini uzatarak.

"İlginç," der Paul, Gerald hakkında daha çok şey öğrenmeye istekli; gizemli adam, sessiz tip, eski Yeşil Bere.

"Nedir Viet*nam*?" diye sorar Sammy, sözcüğü bir kez daha yanlış telaffuz ederek. Paul'ün ense tüyleri dikilir.

"Vietnam," der, Sammy'yi düzelterek. "Güney Asya'da bir ülke."

"Bay Meaders eskiden Washington'da yaşıyormuş. IRA için çalışacakmış, ama sonra bir şey olmuş," der Daniel. "Adam gerçek bir matematik dehası, bir ödülü bile var."

"IRS," der Paul, "IRA değil." Her şeyi açıklığa kavuşturmaya, bu adamları oğullarının gözünde oturdukları tahtlardan kaldırmaya çalışarak. "Meaders zavallı bir muhasebeciden başka bir şey değil."

"Ben Meaders'larla yaşayabilirim," der Daniel neşeyle.

"Ne kadar yaşayabilirsin?" diye sorar Paul.

"İstediğim kadar," der Daniel.

"Evi onartmak bize yirmi bin dolardan pahalıya patlıyor," der Paul. "Az para değil."

Elaine ona bakar; zavallılık diye buna denirdi. Çocuklara ne evin onarımının kaça çıktığından? Çocuk onlar, yirmi bin doların ne demek olduğunu nereden bilecekler?

"Nate mekik çekiyor. Benim üzerimde yapmayı da denedi," der Sammy. "Özel bir mekik türü; başka bir çocuğun üzerine yatıp öyle yapıyorsun. Soluk alamadım. Beni yumrukladı."

Ekranda helikopterler kayıp askeri aramaktadır, bir tanesi havaya uçar, bir diğeri bir tepenin yamacına çakılır, ön cama kan sıçrar.

"Bay Meaders kendini zinde tutmak için günde iki kez otuz bir çekiyor," der Daniel. "Babası ona öyle öğretmiş. Sıklık aciliyeti engellermiş."

"Annemim titreşimli bir yatağı var," der Jennifer. "Şu televizyonda reklamını yaptıkları yataklardan. Bir sürü ayarı var –baş,

ayak, aşağı, yukarı, yüksek, alçak. Hayattaki tek lüksünün bu olduğunu söylüyor. 'Ben gidip biraz lüksüme uzanacağım' diyor."

Elaine bilmek istemediği şeyleri öğrenmektedir. "Herkesin bir huyu var işte" der, kafasını sallayıp kulaklarını duyduğu kötü şeylerden boşaltmaya çalışarak.

Daniel bir dilim pizza daha alır.

"Kaçıncı dilimin bu senin?" diye sorar Elaine.

"Sadece dördüncü," der Daniel.

Paul geğirir. "Dondurmaya da yer bırakın," der, ayakkabılarını çıkarırken.

Elaine tabakları toplamaya kalkar. Tenis ayakkabısının üzerine basıp tökezler. Yere pizza kabukları düşer.

"Yavaş," diye tıslar Paul.

"Affedersin," der Elaine.

Kanepeden yere bir şeyler döken, Paul, Daniel, Sammy ve Jennifer'dan oluşan gruba bakar. Paul, Elaine'den boşalan yeri doldurmak için uzanır. Her şey iyidir sanki, evi yakıp onardıktan sonra tekrar yerleşmek güzelmiş gibi, hiçbir şey olmamış gibi, hiçbir şey değişmemiş gibi.

Bir şeyler değişmek zorundadır. Birinin bunun farkına varması gerekmektedir.

Elaine tabakları mutfağa taşır.

Aşağı inmez, sigortayı gevşetip onları karanlıkta bıraktıktan sonra oturma odasına girerek onlara, pekâlâ, mağara adamları, sıra bende şimdi, kulak verin; bundan sonra benden başka birilerinin yemek pişirip temizlik yapmasını istiyorum, demez. Sürekli sizi nasıl hayal kırıklığına uğrattığımdan endişe etmek yerine, bakılmak ve özen görmek istiyorum, demez.

Paul'ü düşünür, Pat'i, Bud Johnson'ı, polisi. Herkes onu düzmektedir, herkes Elaine'den istediğini almaktadır –Elaine huzur ister, Elaine ilgi ister. Birinin ona yanıt vermesini ister, fakat bundan yarar sağlayacağı için değil, kendi zavallı ihtiyaçlarını karşılamak için değil, karşılığında bir şey alacağı için değil, sadece...

Bayan Hansen'ı düşünür, bütün gün onu ne görmüş ne de sesini duymuştur; aramak için fazla geç olup olmadığını düşünür.

"Sen ne tatlı bir kadınsın," der Bayan Hansen. "Kötü bir gün geçiriyorum. Yarına bir şeyim kalmaz. Aradığına çok sevindim, birinin yokluğumu fark etmiş olmasına." Duraklar. "Cumartesi gecesi niye evdesin sen?"

"Montgomery'ler yemeği son anda iptal ettiler."

"Eyvah, eminim herkes perişan olmuştur."

"Aynen öyle," der Elaine.

"Ya çocuklar? Neredeler?" diye sorar Bayan Hansen.

"Hepimiz buradayız," der Elaine. "Herkes evde. Kanepeye oturmuş televizyon seyrediyorlar."

"Güzel," der Bayan Hansen. "Olması gerektiği gibi. Yarın görüşürüz. İyi geceler."

Paul'ün sardığı sigaranın izmariti tezgâhın üzerindedir, araba anahtarlarının yanında, geriye doğru itilmiş –gözden uzağa. Elaine yapışkanlı kâğıdı soyup otu ağzına atar. Çiğner; biraz yanıktır, çimen gibi, dallar gibi. Çiğnemeye devam eder – ortadan kaldırmak zorunda olduğu bir kanıt. Evi temiz tutmak gibi, ağzına sürekli bir şey koymak gibi tuhaf saplantılar geliştirmiştir. Esrarlı keke dair eski bir anısı vardır, kaçış. Ot gırtlağına takılır. Geçmesini sağlamak için üzerine biraz dondurma yer. Kendine bir bardak şarap koyar. Polisi düşünmektedir hâlâ. Ve Pat'i. Pat'i araması gerekir, fakat ne diyecektir? Montgomery'ler yemeği iptal edince siz ne yaptınız? Gevezelik, boş lakırdı. Kendine bir bardak şarap daha koyar, tek kullanımlık fotoğraf makinesini alır ve evin içinde gezinerek fotoğraf çekmeye başlar. Oturma odasına girip onların televizyon seyredişlerini izler. İmgeler ve renkler yanıp söner yüzlerinde. Elaine makineyi doğrultur. Çeker. Flaş. Flaş.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar Paul. "Film seyrediyoruz."

"Belgeliyorum," der Elaine.

"Çok komik," der Paul.

Film biter, kimse kazanmaz, her şey duman içinde havaya uçar.

"Ben Jennifer'ı eve bırakacağım," der Paul, ayakkabılarını giyerken.

"Gelmene çok sevindim. Seni bu aralar eskisi gibi göremiyoruz," der Elaine, Jennifer'a. Cüzdanını açıp bir yirmilik çıkarır.

"Sus payı mı?" diye sorar Paul.

"Çocuk bakıcılığı," der Elaine.

"Fakat siz evdeydiniz," der Jennifer, parayı almayı reddederek.

"Sen bütün aileye çocuk bakıcılığı yaptın," der Elaine.

"Pizza yedim ve film seyrettim. Kimseyi yatırmadım, zehir denetim merkezini aramadım, çocuk doktorunu aramadım, akşam yemeğine gitmiş ebeveynleri bile aramadım –boş ver."

"Cumartesi gecesi," der Elaine. "Eminim yapmayı yeğleyeceğin yüzlerce şey vardı."

"Dinlenmiş oldum," der Jennifer, Paul'ün peşinden giderken. "Çok güzel dinlendim."

"Hemen dönerim," der Paul, arabanın anahtarlarını alırken.

Çocukların varlığına rağmen Elaine evde yalnız kalmaktan korkmaktadır –polisin dışarıda bir yerlerde olduğunu hayal eder, kamışı hâlâ sert. Prezervatif hâlâ cebindedir –onu ne yapacağını bilemez, sadakatsizliğinin bir parçası olarak mı saklasa yoksa gidip çöp bidonuna mı atsa?

Elaine oturma odasında görünmeyeceği bir yere oturmaya çalışır. Telsiz telefonu alıp köşeye yerleşir. Paul dönecek olsa kiminle konuştuğunu söyleyecekti?

Sammy uyanır. "Neredeyim?"

"Evdesin canım," der Elaine.

"Kapı kapalı mı?"

"Gece oldu ve kapı kapalı," der Elaine.

Daniel'ın omzunu sarsar. "Hadi, İzci, yatağa." Daniel bilmemne-ağacından sola dönüp yürüyüş güzergâhını yitirmeye dair bir şeyler geveler.

"Uykunda konuşuyorsun," der Elaine.

"Hayır," der Daniel.

Çocukları yataklarına yatırdıktan sonra holün sonuna yürüyüp kendi odasına girer.

Çocuklar evdedirler, ait oldukları yerde. Elaine arabanın sesini duyar. Motorun sesi kesilir. Paul eve girer. Elaine onun aşağıda ıslık çalarak içki koyduğunu duyar. Paul yukarı çıkıp bardağı ona uzatır.

"Yatmadan önce son bir içki?"

"Pas," der Elaine, geceliğini başından geçirerek.

"Saat on ikiyi yirmi geçiyor ve her şey yolunda," der Paul, pantolonunun fermuarını indirerek. "Çocuklar uyuyorlar mı?"

"Komada gibiler," der Elaine.

"Evde olduğumuz için o kadar mutluyum ki," der Paul, Elaine'in yanına uzanırken.

"Kapı kilitli mi?" diye sorar Elaine.

"Kilitli ve sürgülü, ayrıca her ihtimale karşı kanepeyi de kapının önüne çektim."

ON

Pazar sabahı. İki köpek çöp bidonunu devirip çöpleri çimlerin üzerine taşırlar. Ağaçlarda sincaplar daldan dala sıçrar, evin köşesinden gizlice bir kedi sıvışır, birinin döner bahçe sulayıcısı devreye girer –bir şeyler fokurdar toprağın altında.

Elaine uyanıktır, gözü açık, tetikte. Her şeyi duyar: Çatırtıları ve gıcırtıları, toprağın hareketini, Paul'ün soluğunun tekdüze motorunu. Elaine gecenin yarısını ayakta geçirmiş, polisin dışarıda izliyor olma ihtimalini düşünerek aşağı inmeye korkmuştu. Tuhaf bir düş görmüş, Paul'ün Pat olduğunu düşünerek uyanmıştı. Gecenin ortasında doğrulup bakmıştı. Paul, Pat değil'di, Paul'dü. Sokak lambasının serpintisi ve ay ışığı Paul'ün parlak kafasında toplanıp onu maviye boyamıştı. Şakağında bir damar atmış, gözü seğirmişti. Elaine derin bir soluk almış, Paul'ün yanına uzanıp tekrar uykuya dalmıştı. Her sabah uyandığında yatağında farklı birini bulduğunu görmüştü düşünde: Pat, polis, parmakları kırık işçi, mimar, Ted Talmadge. Her gün yeni biri abanıyordu üzerine –çıplak. Elaine bunu engellemenin bir yolu olmadığını gördü düşünde, olanlar kontrolünün dışındaydı.

Elaine tekrar uyandı. Tekrar baktı: Paul hâlâ Paul'dü. Yataktan kalktı, holün sonuna gidip Sammy'yi kontrol etti.

"Beni rahat bırak," dedi Sammy uykusunda.

Yatağın başında duran Elaine'in gölgesi düştü yatağa, yorganın mavi göğünün üzerinde kara bir bulut. Geri çekildi.

"Kapıyı kapatma," diye mırıldandı Sammy.

"Kapı açık," dedi Elaine, çıkarken.

Elaine yatağa döndü ve öylece yattı, bekleyerek.

Bir gürültü, çarpan araba kapısı, annesinin sesi. "Mutfak kapısını dene."

Babasının, "Anahtarın var mı?" diye soran sesi.

"Anahtarım olsa seni evin öteki yanına gönderir miydim? Klakson çal."

Hafif bir klakson sesi duyulur, havayı yaran fakat aynı zamanda dikkat çekmemeye çalışan bir klakson sesi.

"Daha yüksek," der annesi.

Ardından uzun bir klakson sesi gelir.

Sammy yalpalayarak Elaine'in yatak odasına girer. "Anneannem geldi," der. "Tam yatağımın altında klakson öttürdü."

"Aşağı inip onu içeri alır mısın?"

Sammy'nin üzerinde pijaması vardır, gözlerini ovuşturur, mahmur bir oğlan çocuğu. "Sevmiyorum onu," der. "Çok sert cimcikliyor beni."

Klakson öter yine.

"Ben burada değilim," der Sammy, Paul'ün yanına kıvrılıp yorganı başına çekerek.

"Peki," der Elaine. "Peki."

Paul uykusunda kımıldar.

"Annemle babam geldiler," der Paul'e. Paul öte tarafa yuvarlanır.

"Uykucular evi," der annesi, babasından önce eve girerek. "İyi ki gelmeden önce aramadık."

"Pazar sabahı," der Elaine.

"Saat dokuz," der annesi.

"Kahvaltılık getirdik," der babası. Elinde alışveriş torbaları ve pastaneden alınmış, iple bağlanmış bir kutu vardır.

"Alışverişe ne zaman çıktınız?" diye sorar Elaine.

"Sana bir sır vereyim," der annesi. "Yaşlandıkça uykuya daha az ihtiyaç duyuyorsun."

"Her şeye daha az ihtiyaç duyuyorsun," der babası, torbaları yere koyarken.

"Kendi gözlerinle görmen için babanı getirdim," der annesi.

"Neyi görmem için?"

"Kesinlikle," der annesi. "Nasıl biri olduğunu görmeni istiyorum." Babasının önünde söyler bunu.

"Benim bir şey *olduğumu* sanıyor," der babası. "İşin doğrusu şu ki, ben sadece varım, bu da onun canını sıkıyor."

"Mutfak harika görünüyor bu arada. Babana evde neler yapıldığını göstermek istemez misin?"

"Bitmedi henüz," der Elaine.

"Bir şeyler görsün istiyorum," der annesi, babasını oturma odasına götürerek. "Şu kanepeye bak, şu yastıklara. Herkesin oturduğu yer için bir şeyler yapması gerek." Oturur ve yanındaki yastığı okşar. Babası yanına oturur. "Hissedebiliyorsun," der annesi. "Döşemelerin süngerleri zamanla incelir ve öyle bir gömülürsün ki kalkmak için vince ihtiyaç duyarsın. Bizim kanepemiz öyle. Bir Cumartesi gecesi o kanepeye oturacağım ve kalkamayacağım –yaşlı bir kadın olduğumu düşündürüyor bana."

"Yaşlı bir kadınsın zaten," der babası.

"O kadar yaşlı değilim." Güçlükle kanepeden kalkıp mutfağa döner.

Elaine babasının yanına oturur. "Sen evime gelmeyeli uzun zaman oldu," der, babasını aylardan beridir görmediğini fark ederek. Daha yaşlı ve kırılgan görünmektedir.

"Evde oturmayı yeğliyorum," der babası. "Annen beni sürekli evden çıkarmaya çalışıyor. Nereye gittiğinin önemi yok, yeter ki bir yere gitsin. Git, diyorum ona. Bensiz git. Kırk üç yıldır her sabah evden çıktım ben. Şimdi evde oturmak istiyorum."

"Öylece oturuyor. Bazen bütün gün yerinden kalkmıyor," diye konuşmaya katılır annesi mutfaktan.

"Ne olmuş oturuyorsam? Nesi yanlış oturmanın? Oturmayı hak ettim ben."

"Dün ben gittikten sonra beni aramadın," der annesi Elaine'e. "İnsanlara verdiğin sözleri ciddiye almalısın."

"Arayacağım demedim," der Elaine.

"Dedin, daha sonra konuşuruz, dedin. Her gün aradım seni."

"Beni arıyorsun çünkü ilgime ihtiyacın var –çok fazla ilgi bekliyorsun benden."

"Bu da benim *ilgi gösterme* biçimim. Seni sürekli hayal kırıklığına uğratıyorum. Ne yapsam yaranamıyorum sana."

"Bu duygu müşterek."

"Elaine, ben nasılsam öyleyim. Yetmişime merdiven dayadım. Bir kişilik değişikliği yaşayacaksam bu ancak, Tanrı korusun, kalp krizi geçirmemle mümkün olacak; onun dışında, malzeme bu. Kahve içer misin? Evden kendi kahvemi getirdim. Her gün kahve çekirdeği öğütüyorum."

"Bunalımda mısın?" diye fısıldar Elaine babasına, annesinin duymasından endişe ederek.

Babası ona doğru eğilir. "Bunu nasıl anlayabilirim sence?" diye fısıldar.

"Kendini mutsuz hissediyor musun?"

"Hiçbir şey hissetmiyorum," der. "Bazen sırtım ağrıyor, küçük bir kese yanıyor sanki orada, fakat onun dışında bir şey yok." Duraklar. "Hayat her zaman mükemmel olmaz. Annen hâlâ mükemmeliyet peşinde. Bugüne dek sahip olmadığı her şeye sahip olmak istiyor hâlâ," diye ekler yüksek sesle. "Onsuz ölmek istemiyor."

"Ama onsuz öleceğim, sorun da bu," der annesi.

"Anne, ne istiyorsun?" diye seslenir Elaine mutfağa.

"Her şeyi. Her şeyi istiyorum, en iyi şeyleri. Sen de istemelisin."

Annesi oturma odasına rüzgâr gibi dalar –kararlılığı burun deliklerinin titreşmesinden, gözlerindeki parıltıdan, dudaklarının sıkılığından anlaşılan doğal bir afet. Hiddetlidir. "Ailen nerede? Neden aşağı inmediler? Birlikleri topla," der annesi, ellerini çırparak.

Elaine yukarı çıkar. Sammy yataktadır hâlâ. Elaine yorganı çeker. "Kalkma zamanı," der.

"Hayır," der Sammy.

"Evet," der Elaine.

Paul banyodadır, aynada kendini seyretmektedir.

"Tanıdığım insanların arasında kendini aynada senden çok seyreden yok," der Elaine. "Ne görüyorsun?"

"Yıpranma," der Paul. "Çürümenin ilk belirtileri."

"Kahvaltı hazır," der Elaine.

"Geliyorum," der Paul.

Şifonyerin üzerinde küçük bir ilaç şişesi vardır –zihinsel şekerleme. Elaine hangi rengin ne yaptığını hatırlamaz. İki tane alır, turuncu ve mavi. Giyinir. Sammy hâlâ kıpırdamamıştır. Elaine yatağı yapmaya gider; Sammy'yi yok sayarak çarşafları üzerine serer. Yastıkları kabartır. "Paul," diye seslenir. "Paul, yatakta bir sorun var."

"Nedir yine?" diye sorar Paul, espri olduğunu bilmeksizin.

"Tam ortasında esrarengiz bir yumru var. Belki sen bu konuda bir şey yapabilirsin."

"Bekleyemez mi?"

"Sanmıyorum," der Elaine. "Kahvaltıdan önce ilgilensen iyi olacak."

"Bir dakika," der Paul, "bakacağım."

Sammy kıkırdar.

Elaine, Daniel'ın kapısını çalar. Avucunu borazan gibi yapıp ağzına götürür ve kalk borusu çalar, yüksek. "Koğuş kalk," diye bağırır. "Kahvaltı hazır."

"Süzgecin nerede?" diye sorar annesi Elaine döndüğünde.

"Mini fırının altındaki çekmecede –sağda."

Elaine kör olsa kimse farkına varmayabilirdi. Her şeyin yerini ezbere bilir. Sırrı keşfedilinceye kadar evin içinde yıllarca yaşayabilirdi. Basit şeyler sorun olabilirdi ama, çamaşır gibi.

Paul merdivenden aşağı iner, düz tabanları yerde toynak gibi ses çıkarır. "Günaydın," der Paul. "Uzun zamandır görüşmedik. Nasılsınız?" Elaine'in babasının sırtına vurur.

"Robertson'ın Van Kamp'ı aldığını gördüm," der babası Paul'e.

"Raleigh'den vazgeçme pahasına ama," der Paul. "Donaldson da kıç üstü oturdu bu arada."

"Öyle mi, ne yapıyor şimdi?"

"Organik çiftçilik," der Paul.

"Gemiyi terk etti, öyle mi?" diye sorar babası –hâlâ iş dünyasında olan biriyle konuşan, eski yaşamdan küçük bir tat alma çabası içindeki bir emekli gibi; iksirden bir yudum daha. Paul ona biraz vermeye çalışır.

"Tam olarak terk etti sayılmaz, organik çiftçiliğe girdi," der Paul.

"Bunu daha önce duymadım," der babası. "Ne anlama geliyor?"

"Her şeyden vazgeçip bir tavuk çiftliği kurdu."

Konuşma sonlanır, sana babası tekrar başlar. "O öteki tiple hâlâ konuşuyor musun?"

"Hangisiyle?"

"Ya var ya hani..."

"Henry mi?" der Elaine. Başı ağrımaktadır –turuncu ile mavi kötü bir bileşimdi belki. İki aspirin yutar.

"O işte –ne yapıyor?"

"Kaya tırmanışına verdi kendini," der Paul.

"O ne demek? Senin söylediklerini neden anlayamıyorum ben?"

"Doğru söylüyor," der Elaine. "Karısını terk etti ve yeni bir sevgilisi var, kayalara tırmanmayı seviyorlar."

"Oo," der babası. "Ben de bir tür kodla konuşuyorsun sanmıştım."

"Biraz paranoyak olabiliyor zaman zaman," der annesi. "Yemek masası nerede?"

"Elaine baltayla parçaladı," der Paul.

"Anne," diye bağırır Daniel yukarıdan. "Benim plastik kalıbım nerede?"

"Neyin?"

"Biliyorsun, izcilikte çıkardığım beyaz kalıp."

"Alçı kalıbın mı?" diye düzeltir Elaine. Hatırlar kalıbı. Daniel'ın masasının üzerinde bulduğunu hatırlar, içinde bir hazine gizli olduğunu düşündüğünü. Yerden yükselen beyaz alçı tozunu hatırlar, döküntüyü, yerdeki küçük alçı parçalarını.

Paul'e bakar. Paul merdivenin ilk basamağına gider.

"Meaders'larda unutmuş olmayasın?" diye seslenir.

"Hayır," der Daniel. "Buradaydı. Sen almadın, değil mi?"

"Bir şeyi bulamaman onu benim aldığım anlamına gelmez."

"Paul," der Elaine, işler iyice sarpa sarmadan onu durdurmaya çalışarak.

Annesiyle babası mutfaktadırlar –olan bitenden habersiz.

"Çok tuhaf," der Daniel, merdivenin üst basamağında belirdiğinde.

"Olur böyle şeyler," diye seslenir Elaine. "Kahvaltı hazır. Sammy'yi çağır."

"Samster, hamster çocuk," der Daniel. "Kahvaltı hazır."

"Bu harikulade," der Paul, mutfak masasının etrafına sığışırlarken. "Elaine genellikle gerçek bir kahvaltı hazırlamaz."

"Dokunma bana," der Sammy, otururken.

"Domates için daha biraz erken, ama domates söz konusu olduğunda kerizin önde gideniyimdir," der annesi, tabağını doldurarak.

"Ederinin iki katına satılan her şey için kerizin önde gidenidir," der babası, yarasını deşerek.

"Yumurta yapayım mı? Yumurta isteyen varsa yapabilirim. Bir düzine yumurta satın aldım."

"Bu yeterli," der Elaine. "İyiyiz."

"Soğanı geçirebilir misin?" der babası.

"İşte yememen gereken bir şey," der annesi. "Bütün gün seni rahatsız edecek."

Elaine annesiyle babasının "kavga etmeden konuşmalarını" dinler. Bir şeylerin onu gagaladığı, kıstırdığı, bedeninden küçük et parçaları kopardığı duygusuna kapılır. Annesinin sesini duyar ve bu sesten nefret eder.

"Sam, buraya gel, sana bir şey göstermek istiyorum," der babası.

"Gitme," der Daniel. "Kulaklarından para dışkılayacak."

"Bu pek tıbbi bir sözcük," der Paul.

"Para mı?" der Daniel.

"Dışkılatmak," der Paul.

Daniel ortasından ikiye yarılmış simidinin iki yarısını birbirine bastırır, krem peynir dışarı taşar.

Telefon çalar, Joan'dır. "Daha sonra evde olacak mısın? Sana vermek istediğim küçük bir şey var. Altı sularında uğramayı düşünüyordum. Ne dersin?"

Elaine babasının Sammy'nin kulağından bir çeyreklik çıkartışını izler.

"Dışkı," der Daniel.

"Olur," der Elaine, Joan'a. "Harika."

Oturma odasında, kahvaltıdan sonra, Elaine'in babası gömlek cebinden bir puro çıkarır.

"Ne zamandan beri puro içiyorsun?" diye sorar Paul.

"Yeni tutkusu," der annesi.

"Yıllarca hiçbir şeyin tadını çıkarmaya zaman bulamadım. Emeklilik böyle bir şey, hazları keşfetmeye dair," der babası, puronun ucunu keserken.

"Evi yeni temizlettik," der Elaine.

Babası puroyu cebine sokar. "Peki o zaman," der. "Daha sonra içerim, huzur içinde."

Elaine babasının kendini oturma odasındaki kanepeye bırakışını seyreder; tutuktur biraz, kendine güvensiz.

Annesi yanına gider. "Yorgun musun?" diye sorar. "Eve dönmeden önce biraz uzanmak ister misin?" Elini kocasının alnına koyar, sonra beyaz saçlarının arasından geçirir. Elaine annesini böyle davranırken görmemiştir daha önce –endişeli.

"İyiyim," der babası, onu eliyle uzaklaştırarak.

Annesi eğilip babasını öper. Dudaklarından uzun uzun öper onu ve Elaine şaşkınlığa süreklenir. O denli yumuşak, cinsel çağrışımlı ve şaşırtıcıdır ki o öpücük. Elaine'in annesiyle babası kendi oturma odasında dudak dudağadır ve Elaine bir çocuğun pörtlemiş gözleriyle onları seyretmektedir –iğrenç.

"Hadi, ihtiyar, seni eve götüreyim," der annesi, babasının kanepeden kalkmasına yardım ederken.

"Pekâlâ, kocakarı, gidelim," der babası.

"Artanları buzdolabına koydum. Yarına rahatlıkla yeter," der annesi.

"Teşekkürler," der Elaine. İkisini de öpmek gelmez içinden. Annesiyle babasının gidiyor olmalarına sevinmektedir. Onu korkutmuşlardır. Eve gidip istediklerini yapabilirler, yeter ki kendi evinde birbirlerine sevecen davranmasınlar, iyi geçinmesinler; zihnindeki karşılıkları bu değil ki.

"Willy geldi," der Paul, pencereden dışarı bakarken.

Daniel kapıyı açar.

"Dün gece şanslıydın, ciğer yemeden gittin," der Willy, içeri girerken. "Sakatat, en sevdiğim yemek, üzerine tanımam."

Paul ile Elaine oturma odasında oturmaktadırlar.

"Merhaba, Willy," der Paul omzunun üzerinden.

"Merhaba," der Willy.

Ve kimse başka bir şey demez.

"Ne var ne yok?" diye sorar Willy.

"Anneannemle dedem az önce gittiler. Hepimiz bitap düştük," der Daniel. "Odama çıkalım."

Elaine ikisini fermuarlı torbaları kurcalarken hayal eder, şişman-kadın dergilerinin sayfalarını çevirirken. "Neden dışarı çıkmıyorsunuz? Çok güzel bir gün, dışarıda oynayın."

Dikkatini dağıtan onca şeye rağmen Elaine bir gün öncesini düşünmektedir, Pat'in "Olduğun yerde kal," diye bağırışını, kırmızı balonlu polisi, rehber öğretmeni bulmak için okula koşarak gidişini. Çekici ve çivileri düşünür. Polisin araştıracağı düşüncesine saplanıp kalır --çekicin üzerinde parmak izlerini bulup onu tutuklayacaklardır. Bir felaketin eşiğinde olduğu duygusuna kapılır; bir şey olmak üzeredir, hiç hoşuna gitmeyecek bir şey.

"Dışarı çıkmam gerekiyor, birazdan dönerim," der Paul'e.

Paul ona bakakalır.

"Ne oldu?" der Elaine.

"Bence bu soruyu ben sormalıyım," der Paul.

Bakışırlar. Orospu çocuğu, kaltak, puşt, kancık.

Keşfedilme, neler yaptığının birden anlaşılması korkusu hep vardır. Ne kadar biliyor? Neyi ima ediyor?

"Bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var," der Elaine.

"*Yalnızsın*, Elaine, herkes kendi derdinde."

"Bırak gideyim," der Elaine. "Birazdan dönerim."

"Video kasetleri de al," der Paul.

"Ben de gelebilir miyim?" diye sorar Sammy. "Gelmek istiyorum."

Sessizlik.

"Tabii ki," der Elaine. "Tabii ki gelebilirsin." Paul'e de aynı fırsatı sunar. "Sen de bizimle gelmek ister misin?"

"Kesinlikle hayır," der Paul.

Elaine çıkar. Arabaya biner, Sammy'yi de alıp gider.

Pat ile George'un evinin önünden geçer. Evdedirler, iki araba da park yerindedir. Hiçbir şey planlamadan sokağın ortasında durur. Her şeyin neden bu kadar korkunç göründüğünü merak eder, neden sürekli soluğunu tutarak hayatında bir şeylerin değişmesini beklediğini.

"Nereye götürüyorsun beni?" diye sorar Sammy.

"Videocuya."

"Neden bu yoldan gidiyoruz?"

"Değişiklik olsun diye," der Elaine.

"Beni kaçırıyor musun?"

"Bu da ne demek?" diye sorar Elaine.

"Bilmiyorum," der Sammy.

"Bilmediğin şeyleri söyleme öyleyse," der Elaine.

Filmleri iade ederler ve sonra Elaine arabayı meslek okuluna sürer.

"Ben daha önce buraya geldim mi?" diye sorar Sammy.

"Bilmem ki" Elaine boş araba parkına girip park eder. "Bir şeye bakmam gerek, evle ilgili." Sammy'nin zihnine bir açıklama eker, Paul ne yaptıklarını sorduğunda söyleyebileceği bir şey. "Sen burada kal," der, arabadan inerek.

"Neden?"

"Çok tozlu bir yer, soluk alamazsın." Onu bilerek korkutmakta ve bunu yaptığı için kendinden nefret etmektedir.

"Çabuk ol," der Sammy.

"Hemen geliyorum."

Elaine çimleri kat edip ortadan yarılmış prefabrik eve yürür. İçeri girer. Duvara çaktığı tema biraz geliştirilmiştir. Onun SİKMİŞİM BU HAYATI yazısı SİKMİŞİM BU HAYATI VE HER ŞEYİ olmuştur. Biri koyu kırmızı bir ipi çivilere dolayıp noktaları birleştirmiştir. Başka biri –Elaine öyle farz eder– siyah keçeli kalemle cümleyi olduğu gibi daire içine alıp titrek bir elle KÖTÜ BİR TAVIR BU- değerlendirmesini sunmuştur.

Dün gece burada bir parti verildi herhalde, serseri gençler toplantısı. Elaine çekici arar, çivileri. Bulamaz. Müttefiklerin eline geçmiş olmalarını umar, kimsenin polisi aramamış olmasını.

"Neye bakıyordun?" der Sammy, Elaine arabaya bindiğinde.

"Ayrıntılara," der Elaine. "Ne zaman bir şey yapsan, ayrıntıları dönüp dönüp kontrol etmelisin."

Paul. Evde yalnızdır Paul. Televizyonun karşısında McKendrick için alışveriş yaparken kendine almış olduğu videoyu izlemektedir. Amatör porno: *Komşu Kadınlar*. Videonun ev yapımı dandik kalitesi onu tahrik eder. Sevgili'yi düşünür, Bayan Elma'yı düşünür. Gözlerini kapatıp Elaine'i düşünür. Yeni verandada içkisini yudumlayıp komşunun çim makinesinin sesini dinlediğini hayal eder. Elaine'in komşuların görebileceği bir yerde ona biraz kucak dansı yaptığını hayal eder. Kucak dansını düşünür, verandayı, Haziran öğleden sonrasının sıcak havasını. Bir noktaya kadar tahrik edici, sonra değildir. Elaine'i düşünür, onun nasıl olduğunu merak eder –bir halt yiyor olabilir mi? Yüce gönüllülük duygusuna kapılır. Helal olsun. Dışarı çıkıp biriyle düzüşmeye gitmişse ona helal olsun. Bu düşünceye çakılıp kalır, yüce gönüllülük de bir yere kadardır, kim olabileceğini merak eder –Henry olabilir miydi? Sevgili'yi becerdiği için kıskançlık nöbetine girip Elaine'i götürüyor

olabilir miydi? Paul birkaç başka erkeği düşünür –George, Bayan Hansen'in kocası, müteahhit–ve Henry olduğuna karar verir, evet, mantık Henry'yi işaret etmektedir.

Paul, Elaine'in eve girdiğini duyunca televizyonu kapatıp Pazar gazetesini kucağına alır.

"Ne yapıyorsun?"

"Gazete okuyorum."

"Var mı iyi bir şey."

"Pek yok."

Paul gözünü Elaine'e diker. "Güzel geçti annen babanla," der.

Elaine başını sallar. "Araları biraz düzelmeye başladı."

"Biz de biraz eğlenmeye bakmalıyız," der Paul. "Mamaroneck'te çocuklarla bir film seyretmeye ne dersin? Ya da yürüyüşe çıkalım, sahile kadar yürüyebiliriz?"

"Kokuyor orası," der Elaine. "Gazetede bununla ilgili bir haber vardı; bakteriyel gelişim, korkunç bir koku."

"Hatırlasana..." der Paul, oraya ilk taşındıkları geceye atıfta bulunarak, eve dönerken sahilde durup arabada esrar içmişlerdi ve polis gelmişti.

"Evet," der Elaine, Paul'ün aklından geçenleri okuyarak.

Paul ayağa kalkar. Elaine'in elini tutar. Onu yukarı çıkarır.

"Oğlanlar annenle Florida'daydılar," der Elaine.

"Artık evde olmaları çok güzel," der Paul.

"Daniel nerede?"

"Willy ile dışarı çıktılar," der Paul. "Ya Sammy?"

"Ön basamaklarda oturuyor," der Elaine.

Paul ile Elaine üst katta düzüşmektedirler. Şipşak. Eskiden yapmayı sevdikleri gibi. Ayaküstü.

Elaine kurudur.

"Bir şey var mı? Bir tür yağlayıcı?"

"Sen bir tek."

"Oo," der Paul.

Onu yalar.

Elaine de onu emer.

Düzüşürler. Elaine üsttedir.

"Anne," diye seslenir Sammy aşağıdan. "Anne, birileri geldi."

"Kim?" diye sorar Paul.

"Birileri," diye bağırır Sammy.

Düzüşmeye devam ederler.

"Buradalar," der Sammy.

"Çabuk ol," der Elaine.

"Bana yardım et," der Paul. Elleri Elaine'in kalçalarının üzerindedir, onu aşağıya doğru çekip kasıklarına bastırır.

"Beni boş ver," der Elaine, soluk soluğa.

"Ne demek istiyorsun?"

"Boşal da kim gelmiş bakalım."

"Baba," diye sızlanır Sammy.

"Geliyorum," diye kükrer Paul.

Gelir. Elaine üzerinden kalkıp pencereye gider. "Joan ile Ted," der.

"Sen geldin mi?" diye sorar Paul, ona arkadan sarılarak.

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

Bir araba daha yanaşır. "Neler oluyor?" der Elaine.

"Gelip gelmediğini nasıl bilmezsin?"

Birkaç araba daha gelir.

"Acele et," der Elaine giyinirlerken.

"Sürpriz!" Joan kollarını açıp havaya kaldırır Elaine ile Paul ön kapıdan dışarı çıktığında.

"Sürpriz!" der Elaine, Joan'ın taklidini yaparak.

"Yeni ev partisi," der Joan. "Dün gece planladım. Yapacak bir şeyimiz olmaksızın öylece oturuyorduk. Bütün çete geliyor, harika değil mi? Catherine ile Hammy de döndüler, herkesi görmek için sabırsızlanıyorlar –bir haftadır dost yüzü görmemişler."

Arabanın bagajı açıktır, Ted bagajdan bir şey çıkarmaya çabalamaktadır. "Joan," der. "Joan, bana yardım edebilir misin?"

"Neyiniz olup olmadığını bilmiyorum, yangında nelerin yan-

mış olduğunu, bu yüzden her şeyi getirdim," der Joan.

"Ev hazır değil henüz," der Elaine. "Veranda bitmedi."

"Eve döndünüz ya, önemli olan bu," der Joan.

Paul araya girer. "Henry geliyor mu?" Bunu bilmek zorundadır. Henry'ye kafayı takmıştır, Henry ve Sevgili, Henry ve Elaine, Henry üstte.

"Gelmek üzeredir," der Joan.

Nielson'ların arabası yanaşır. "George, küçük M'lerden biri ve... bu kim? Pat değil bu," der Joan.

Kim olduğu meçhul bir kadın vardır direksiyonda.

"Kuzinim Lois," der George, yolcu kapısını açarken. "Syracuse'dan ziyaretimize geldi." Bir sürahi martiniyi uzatır. "Arabayı o sürdü. İçkidökülmesin diye ben sürahiyi kucağımda taşıdım."

Elaine'in tanımadığı bir adam, "Ön bahçede miyiz yoksa arka bahçeye mi geçiyoruz?" diye sorar.

"Arka taraf moloz dolu," der Elaine.

Adam bambu meşalenin sivri ucunu toprağa saplar.

"Pelham'dan arkadaşlarımız, onları da davet ettim," der Joan, başıyla biraz daha genç görünen çifti işaret ederek. "Bu gece için plan yapmıştık," diye fısıldar Joan. "İptal edemedim; nefret ederim insanların planları iptal etmesinden."

"İçki? Kim içki ister?" George sürahiyi havaya kaldırır. "Boşaldığında sizde kalacak," der George. "Pat ile benden yeni ev hediyesi."

"Aslında, bizim size bir hediye almamız gerek," der Elaine. Nielson'lara büyük bir teşekkür hediyesi almayı düşünmüştür. Nasıl bir şey almalıydı? Katalogdan sipariş edebileceği bir şey; bu Pat'in hoşuna giderdi.

George omuz silker. "Siz bilirsiniz."

"Pat nerede?" diye sorar Elaine. "Pat'siz parti mi olur?"

"Kadınlar nasıldır bilirsin," der George, cümleyi askıda bırakarak.

Elaine zihninden Pat'in George'a söylemiş olma ihtimalini geçirir. George belli ettiğinden çok daha fazlasını mı bilmektedir?

"Henry geldi," der Joan. "Paul nerede?"

Paul, Henry'den nefret eder, Elaine'den nefret eder, herkesten nefret eder. Henry'yi kaldırımda karşılayıp içkisini verir.

"Kaya tırmanışı nasıldı?" diye sorar Elaine.

Henry gülümser. "Olağanüstüydü." Montgomery'ler geldiğinde hepsi susar, istemeden bakışlarını üzerlerine dikerler.

"Geldiğiniz için o kadar mutluyuz ki. Nasılsınız?" diye sorar Joan, Montgomery'lerin arabadan inmelerini bile beklemeden.

Catherine ile Hammy arabadan inerler; on bir yaşındaki kızları da peşlerinden inip yere bakar. Catherine ile Hammy gülümseyip el sallarlar, elleri havada cam siliyormuş gibi bir ileri bir geri gider. "Sizler nasılsınız?" diye sorar Montgomery'ler.

"Bir içki ister misiniz?" diye soran Paul sürahiyi işaret eder.

"Büyük bir bardağı fulle hemen," der Hammy, arabanın kapısını kapatırken.

"Dün geceyi iptal ettiğimiz için çok üzgünüz," der Catherine.

"Feci bir haftaydı," der Hammy.

"Hepinizi öyle çok özledik ki," der Catherine. "Eve dönmeye can attık."

"Ait olduğumuz yere," der Hammy.

Doğru şeyleri söylemişlerdir; hiçbir şey söylememişlerdir.

"Aslında nasılsınız?" diye sorar Elaine birkaç dakika sonra, özel olarak.

"Nasıl olabiliriz ki?" der Catherine.

"Bitmiş olduğu için rahatlamış olmalısınız," diye burnunu sokar Joan.

"Henüz bitmiş değil, daha yeni başladı," der Catherine ve kendini durdurur. Yeterince söylemiştir, fazlası çok fazla olacaktır. İçkisinden bir yudum alır. "Sert bir martini."

"Evet, sert biraz," der George.

"Henüz hiçbirimizin kansere yakalanmamış olmasına şaşmamak gerek," der Joan ve kimse ne demek istediğini anlamaz.

Bayan Hansen ile kocası karşıya geçerler. "Votkaya yatırılmış meyve," der Bayan Hansen, Elaine'e büyük, alüminyum folyo kaplı bir çanak uzatarak. "Bir gece votkada beklettim."

Bayan Hansen'ın kocası, jant kapağı, kalabalığın içinde dolanıp kendini herkese, "Görünmez Koca" olarak tanıtır.

Liz, Jennifer ve Jennifer'ın bir arkadaşı bahçeye girerler. "Yürüdük," der Liz. "Sandığımızdan uzakmış."

"Yıllar oldu yürümeyeli," der Joan.

Jennifer arkadaşını tanıştırır, Robert, alnındaki Frankenstein'ı çağrıştıran birkaç tümsek ya da çıban dışında, geri kafalı bir havası olan sıradan bir tip. Jennifer, Paul'e doğru eğilir. "Gözlerinin üzerindeki çıkıntıları görüyor musun? Teninin altında halterler var. Dekoratif derialtı cerrahisi –minik slikonlar. Harikulade değil mi? Piercing'ten çok daha ince. Bir şekilde fark ediyorsun, ama fark etmeyebilirsin de."

Paul öylece bakar.

"Çok güzel olacak," der Catherine, evin köşesinden dönerken. "Fransız kapı ve veranda, bundan fazlasını kim isteyebilir?"

"Pek çok insan," der Ted.

Tuhaf bir biçimde altın bir saatin içinde asılıdırlar, öğleden sonraların uzadığı, yaz başında günün kararmasının geciktiği o zaman diliminde.

Sammy ile Montgomery'lerin kızı telsizle oynamaktadırlar. Elaine Sammy'nin, "Üstünde ne var?" diye sorduğunu duyar.

"Bir taç," der kız.

"Altında ne var?" diye sorar Sammy, tacın ne olduğunu bilmeden.

"Saç," der kız.

Daniel ile Willy, George'un küçük M'sini el ve ayak bileklerinden kavrarlar. Kızı havaya fırlatırlar –kız tiz bir çığlık atar. Ayakkabılarından biri yere düşer.

"Canını yakmıyorsunuz, değil mi?" diye sorar Paul.

"Willy, onu indirip veda etmenin zamanı geldi. Eve gitmen gerek," der Elaine.

Ted arabasına binip herkesin dikkatini çekmek için klaksona basar. Bütün arkadaşlar bir araya toplanırlar. Joan ile Ted sırıtırlar, kendileriyle gurur duyarak, kendilerini zeki hissederek –oyunda usta.

"Sizin için küçük bir şey aldık," der Joan, Elaine ile Paul'e. "Hepimizden."

Ted bagajı açar.

"Ana yemek," der Joan.

"Biri bana yardım edebilir mi?" diye sorar Ted.

George atılır ve Ted ile birlikte bagajdan büyük siyah top şeklinde bir şey çıkarır.

Elaine siyah ve yuvarlak bir şey görür ve yıkıcının topunu düşünür, eve inen sert darbeleri.

"Bir Weber Mangal," diye duyurur George, belki bilmeyen vardır diye.

"Son model," der Ted. "En iyisi olsun istedik."

"Bacaklarını takalım şunun," der Ted, eksik parçalar için bagaja bakarak.

"Evinize hoş geldiniz."

"Yeni başlangıçlara," der Catherine ve bardaklarını tokuştururlar, kaliteli camın çınlanması rüzgâr çanının sesini çağrıştırır bir an için.

"Herhangi birimizin başına gelebilirdi," der Ted. "İşin gerçeği bu."

Elaine ile Paul tüyo almak için birbirlerine bakarlar. Sonunda Elaine, "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Teşekkür ederim, teşekkür ederim," diye ağzında lafları geveler.

Adamlar mangalı kurarlar, kömürü yayarlar. Henry, Paul'e üzerinde kırmızı kurdele bulanan bir kutu çakmak gazı uzatır. "Ateşle," der.

Paul sıvıyı evin duvarına püskürtüşünü hatırlar, arka duvarı ıslatıp buharlaşmıştı. Heyecanını hatırlar, kaygısını. Eve gelişini hatırlar, yangından sonra, gecenin geç bir saatinde karanlıkta; evi ayakta buluşunu. "Benim nişancılığım pek iyi sayılmaz," der Paul.

"Kutunun ne kadar dolu olduğuna ve ne kadar sert sıktığına bakar," der George.

"Hadi," der Ted. "Ver bakalım ateşi."

Ve diğerleri orada dikilmişken Paul sıvıyı kömürlerin üzerine püskürtür.

Henry bir kibrit yakar; ani, hiddetli bir harlama. Kibriti fırlatır ve mangaldan alevler yükselir.

"Bravo!" der Joan.

Ted ateşe biraz daha yakıt sıkıp alevleri biraz daha yükselterek hava atar.

"Tedbiri elden bırakma," der Joan. "Kazalar böyle oluyor. Bütün bu olanlar böyle başladı işte."

Adamlar mangalın etrafına toplanıp kömürlerin yanmaya başlayıp parlamasınıbeklerler. Kadınlar kıymayı yoğurup hamburger köftelerini yaparlar.

George eve girip biraz daha martini hazırlar; Elaine peşinden gider. Bir şey için gelmiştir, bir nedeni vardır, fakat ne olduğunu hatırlayamaz. İçerisi karanlıktır. Birkaç ışık yakar.

"Pat iyi mi?" diye sorar.

"İyi," der George, sürahiyi karıştırırken. Kendine bir içki koyar. Diker ve bir tane daha koyar. "Gayet iyi." Sürahiye azıcık vermut ekler. "Barmen olmanın yararları," der. "İksiri önce tadarsın. Elvis nerede öldü? Bütün gün bunu düşündüm, tahtta mı öldü?"

"Espri mi bu?"

"Hayır," der George. "Tuvalette ölüp ölmediğini hatırlamaya çalışıyorum."

Bayan Hansen pencereyi tıklatır. "Müzik," diye bağırır. "Dans edeceksek müzik açmalısınız." Başında taç gibi duran, papatyadan bir bant vardır –Montgomery'lerin kızı onun için yapmıştır.

George odada müzik seti arar, bir radyo, herhangi müzik çalacak bir şey.

"Burada sadece televizyon var," der Elaine.

Televizyonu pencerenin yanına çekerler, müzik kanallarından birini bulup sesi açarlar.

Dışarıda, çalıların arasında, görüntüler yanıp söner.

"Filmdeyiz sanki," der biri.

"Martini, martinilerinizi buradan alın," diye seslenir George, dışarı döndüklerinde. Bardağını sürahiye vurup dondurmacı gibi çınlatır.

Pelham'lı adam bambu meşaleleri yakar ve sahne bir orman partisine dönüşür, kavim toplantısına. Bahçeye limonata ve et kokusu yayılır. Geçen arabalar evin önünde yavaşlarlar.

"Bu mükemmel," der Jennifer, Paul'e. "Arka bahçe fenomenini tersine çevirdiniz, arka tarafın içselliğine karşı ön tarafın dışsallığı --özel alan yerine kamusal alan, kimin gördüğünü ve ne düşüneceklerini umursamaksızın. Radikal bir davranış."

"Ne yaparsan yap, onunla evlenme," diye fısıldar Bayan Hansen, Jennifer'a. "Seni bir moloza dönüştürür."

"Şimdi ne olacak?" diye sorar Elaine, Catherine'e.

"Hiç öğrenme daha iyi," der Catherine.

Elaine, Catherine'in kolunu sıkar –yılma, devam et, der gibi. Liz ile Joan yakınlarında durmuş, onları gizlice dinlemeye çalışmaktadır.

"Onu ancak bütün aile tedavi görürse tedavi ediyorlar. Oraya taşınıp yerel aile terapisi görmemiz gerekiyor."

"Taşınacak mısınız?" diye sorar Joan, konuyu ıskalayarak.

"Reddederseniz?"

"Devlet onu yetişkin olarak yargılamayı deneyebilir."

"Bunu gerçekten yapabilirler mi?" der Joan. "Biraz aşırı değil mi?"

"Bir insanın parmaklarını yedi," der biri.

"*There but the grace of God go I,*" der George, Paul Simon'ın parçasına eşlik ederek.

Hammy'nin dudakları titrer.

Işık azalır, elektrik kablolarına iri kuşlar konar. Birbirlerine seslenirler.

"Kuşları dinleyin," der Elaine. Dinlerler.

"Ne kadar güzel bir hayat," der Bayan Hansen.

"Kim buna karar verebilir ki?" der Bayan Hansen'ın jant kapağı, bardağını kaldırırken. "Hepimizin bir sürü fikri var, bildiğimizi düşündüğümüz onca şey. Aslında hiçbir şey bilmiyoruz."

Tekrar bir araya gelmekten o kadar mutludurlar ki. Alevlerin sıcaklığını ve titreşmesini hissederler. Hiçbiri göründüğü gibi değildir, hiçbiri düşündüğünüz gibi değildir, hiçbiri olmalarını iste-

diğiniz gibi değildir. Hepsi aynı anda hem daha fazla hem de daha azdırlar –fazlasıyla insan.

"O kadar mutluyum ki burada olduğum için," der Catherine; sonra birden ağlamaya başlar ve evin içine kaçar.

"Bir hafta oldu," diye fısıldar Paul, olanlar aklından bir an için bile çıkmamış olan Elaine'e. "Gecenin neredeyse bu saatiydi. Sıvıyı püskürttüm ve ateşi yaktım, sonra körükledim ve sen mangalı tekmeledin," der Paul.

"Evi yakan balonun patlamasına neden olan yangını başlattık, falan filan," diye bitirir Elaine bu bildik hikâyeyi onun için.

"Gerçekte ne olduğunu biliyorlar mı sence?" diye sorar Paul.

"Sanmıyorum," diye mırıldanır Elaine.

"Mangal hediyesi seni utandırdı mı?"

"Biraz. Seni utandırmadı mı?"

"Akşam yemeği hazır," der George, hamburgerleri ateşten alarak.

Çocuklar arka bahçeden kir içinde gelirler. Bulut Yapmak adını verdikleri bir oyun icat etmişlerdir, dairesel hareketlerle dönerek toprak kaldırmaya dayalı –pislik içindedirler.

"Bu kadar mı kirletilir üst baş?" diye sorar anne babalar, çocuklarını üstlerine vurup giysilerindeki toprağı süpürürken. Dönme sarhoşu çocuklar isterik kahkahalar atarak çimlere yuvarlanırlar.

Catherine döner. Yüzünü yıkamış, burnunu pudralamış ve doktorun verdiği küçük bir hap yutmuştur.

"Şöyle güzelce soslayalım bakalım," der Bayan Hansen, sosisinin üzerine hardal sıkarken.

"Leziz," der Joan ve herkes katılır. "Ne iyi etmişim bunu akıl etmekle."

Hava kararmıştır. Ateşin parıltısı, meşalelerin ışığı yüzlerini turuncu bir sarıya çevirmektedir. Yetişkinler Bayan Hansen'ın ünlü votkalı meyvelerinden yerler. Çocuklar midelerini çikolata, şeker, kraker ve sandviçlerle tıka basa doldururlar. "Dışkı," der Daniel, her şeyi güzelce mideye indirip o günün teması olarak belirlediği sözcüğü yinelerken. Parmaklarından beyaz ve yapışkan bir sıvı akar.

"Kaç tane yedin?" diye sorar Elaine, bu kadar yemeğin üstüne nasıl uyuyacağını düşünerek.

"Saymadım," der.

"Hamburgerler iyi pişmiş miydi?" diye sorar Liz. "Benimkinin ortası biraz çiğ kalmıştı sanki."

"Yemek sonrası bir içki almak isteyen var mı?" diye sorar Paul. "Hamburgerin üzerine ne iyi gider?"

"Brendi," der George.

Çime oturup içerler, yıldızları seyrederek. "Dışarıda oturmak ne güzel, değil mi?" der Ted. "Özel bir durum olmazsa pek dışarı çıkmıyoruz."

"Özellikle karanlık olunca çıkmıyoruz," der Joan. "Nefret ederim karanlıktan."

Partiyi bir araba farının ışığı tarar, park yerine bir araba girer veçarpan bir kapı sesi duyulurç.

"Pat bu," der George.

Pat bahçeye girerken, "Geciktim," diye seslenir.

"Parti bitti sayılır," diye bağırır Elaine.

"Yemeği kaçırdın," der Joan.

"Ne içmek istersin?" diye sorar George karısına. "Yeni bir sürahi hazırladım."

Elaine, Pat'e bir bardak getirmek için mutfağa girer; Pat onu izler. Dolap boştur, bardaklar kirli, raftaki tek şey Meraklı George fincanıdır. "Sana sunacak fazla bir şeyim yok," der Elaine.

"Dün o kadar ani gittiğim için özür dilerim." Pat yaslanır ona. "Sana biraz âşık oldum."

Elaine kirli bardaklardan birini yıkar. "Şarap? Martini? Soda?"

"Ne yapacağız?" diye sorar Pat.

Elaine ondan uzaklaşır. "Paul ile evi onartıyoruz, her şeyi yoluna koyacağız yine. Yapacak başka bir şey yok," der Elaine, Pat'e boş bardağı uzatarak.

Bahçede bir çekirgenin ve bir komşunun devreye giren döner bahçe sulayıcısının sesi duyulur. "En iyi çim onunki olacak," der Paul.

"Lanetli bir şey var o evde. Kimse uzun oturmuyor," der Liz. "Sürekli el değiştiriyor."

"Şimdi kim oturuyor orada?" diye sorar Joan.

"Bebekli birileri," der Elaine, yerine otururken. "Bütün bildiğimiz bundan ibaret. Bazen bebeği arabayla gezdirirken görüyoruz onları."

"İşte Büyük Ayı," der George, gökyüzünü işaret ederek. Gökyüzünü seyrederler. Onlardan daha büyük ve yatıştırıcıdır; susarlar.

"İşte uzay mekiği," der Daniel, bir uçak geçerken.

"Sahi mi?" diye sorar Sammy.

"Pek değil," der Liz. "La Guardia'dan havalanmış bir uçak. Avrupa'ya gece seferi yapan bankacılar, film yıldızları ve evden kaçan insanlarla dolu."

Hepsi birkaç derin soluk alır. İçkilerini dikerler, kollarını ve bacaklarını uzatıp, "Bu o kadar rahatlatıcı ki," derler, "çok rahatladım. Uzun zamandır kendimi ilk defa bu kadar kaygısız hissediyorum."

Bayan Hansen'ın jant kapağı bir paket maytap çıkarıp herkese bir maytap verir.

"Yaklaşan yaza," derler, maytapları yakıp kadeh tokuşturur gibi birbirine vurarak. Kıvılcımlar parlak beyaz, fosforlu, temiz ve berraktır. Geceyi ateşleyip havada buharlaşan tatlı patlamalar. "Bütün parlak ve güzel şeylere."

"Şimdi görürsün sen," der Ted, Paul ile kılıç dalaşına girerek.

Sonra her şeye doydukları duygusuna kapılırlar.

"Yarın büyük gün," der George, kapanış konuşmasına başlayarak. "İşe dönüş, okula dönüş. Az kalsın unutuyordum –eşyalarınız arabamda." Arabaya gider ve bir koli giysiyle döner. "Teslim alın," der.

Elaine el fenerinin ışığında giysilerin güzelce ütülenmiş olduklarını fark eder. "Teşekkür ederim," der Pat'e. "Her şey için, her zaman."

"Lanet dizler," der Ted, çimin üzerinden kalkmaya çalışarak.

"Seni yarın ararım," der Liz, Jennifer ve Robert ile birlikte uzaklaşarak.

Sonunda amaç bir şeyle kalmaktır: Eş, çocuk, hatta ebeveyn becerebilirsen. Amaç yalnız kalmamaktır, sokakta yoksul ve yaşlı kalmamaktır. Herkes böyle bir durumun kendi başına gelebileceğini düşünür, herkes gerçeklikten tekrar geriye dönülemeyecek kadar uzaklaşmaktan korkar –torbalı kadınları düşün, sokak ızgaralarında yatan adamları düşün, Montgomery'lerin oğlunu düşün. Herkes içten içe her an başına gelebilecek bir şey olduğunu bilir – bir hata ya da kaza.

Paul ile Elaine mangalla baş başa kalırlar.

"Şimdi ne olacak?" diye sorar Elaine.

Paul, Elaine'e bakar.

"Bir fikrin var mı?"

Tekrar yapabilirler. İkinci seferinde izah etmek daha güç olacaktır. Daha iyi bir iş çıkarmaları gerekecektir, daha gösterişli ve kaçınılmaz, daha kararlı.

"Kapağını kapat," der Paul. "Kendi kendine söner."

"Ya meşaleler?"

"Sabaha sönmüş olurlar," der Paul.

Karanlığın içinden çocuklar belirir ve dördü –Paul, Elaine, Sammy ve Daniel– hep birlikte ava çıkarlar; bahçedeki çöpleri, tabakları, çatalları, bıçakları, ketçapı ve hardalı toplarlar. Her şeyi içeri taşırlar, karanlıktan aydınlığa. Her şey aşırı aydınlatılmıştır – uyum sağlamakta zorlanırlar.

Sammy gözlerini örter.

"Mayonez dışarıda bir yerlerde hâlâ," der Paul, Daniel'ı tekrar geceye, keşif görevine göndererek.

"Fena olmadı, değil mi?" der Elaine, kirlileri bulaşık makinesine yerleştirirken. "Ne kadar güzel arkadaşlarımız var. Bizi incitmek istediklerini sanmıyorum," der Elaine –ve sözcükler tuhaf çıkar ağzından.

"Neden incitsinler ki?" diye sorar Paul.

"Çünkü insanlar incitirler, sürekli birbirlerini aşağılayıp acıtmaya çalışırlar." Deterjanı koyar.

Daniel mayonez kavanozuyla döner, ağız kısmına çim yaprakları takılmıştır. "Kapağı kayboldu ya da esir düştü," diye bildirir, ağzı şeker ve kraker kırıntılarıyla çevrelenmiş.

"Teşekkür ederim," der Paul, mayonezi kapaksız olarak buzdolabına koyarken.

"Saat dokuz, banyo ve yatak," der Elaine çocuklara. Ertesi günü iyi geçirmeye kararlıdır. Pat'ten bir ders almıştır: İleriye dönük plan yap. "Tik-tak, ikinize de birer çalar saat aldım." Saatleri çocuklara armağan verirmiş gibi verir. "Kurulu, çalmaya hazır. Kahvaltı saat yedide, yoklama yapılacak."

Daha sonra, Sammy'yi yatağına yatırırken, teni altına girdiği sıcak sudan hâlâ sıcak, saçları ıslak, kokusu hâlâ bir çocuğun sütlü şekerleme kokusu, Elaine başını oğlunun boynuna gömer ve kulağına, "İyi geceler, dua et de kimse kapıyı çalmasın ya da ısırmasın," der.

ONBİR

Elaine krep yapmaktadır.

Paul duşunu almış ve tıraşını olmuş, işe gitmeye hazır bir biçimde mutfağa girer. "Yağsız," der.

"Topaksız," der Elaine, hamuru karıştırarak.

Tavaya biraz hamur koyar, tavadan bir tıslama yükselir. "Yapışmaz tava," der. Elaine hamuru tavaya döker. Hamur göz göz olur.

"Yaban mersinlerini yakma," der Paul.

"Neden yakayım?"

Elaine masayı önceden kurmuştur. Dört bardak portakal suyu ve süt koymuştur. Annesin bıraktığı öğütülmüş kahveden bir demlik kahve yapmıştır. Her şeyi güzel kılmaya kararlıdır.

"Kahve?" Beline önlük bağlamış, saçını toplamıştır. Onların Jemime Teyze'leridir, Bayan Butterworth'leridir –yemek pişiriyor.

Elaine'e bir tür vahiy gelmiştir: Bir şeyin gerçekleşmesini beklemek zorunda değildir; kendisi bir şeyi gerçekleştirebilir. Biraz kontrollü davranması gerekir sadece. İşlerin gidişatından hoşnut değilse, onları değiştirebilir. Kahvaltıyı bu yüzden hazırlamıştı. Hazır tart bir seçenek değildir artık. Çocukların geçen hafta öğrendiklerini unutmamış olmalarını umar. Başka insanların ev alışkanlıklarından yararlanabileceğini düşünmektedir. Roma'da iken Romalılar gibi yap deyişinin ev versiyonunu oynamaktadır. Pat'ten bir ders almıştır: Doğal davran.

"Kalktılar mı?"

"Su sesi duyuyorum," der Paul.

Elaine'in dudağının üstü terlemiştir. Kendisini ince, titrek ve kurumuş hissetmektedir.

"İyi misin?" diye sorar Paul.

Gece hastaydı. İki saat boyunca hangi çıkışın önce patlayacağını merak ederek ve ikisinin birden patlamamasını umarak banyoda oturmuştu. Paul iyi davranmıştı; alnını tutmuştu, soğuk bir ıslak bez ve bir bardak su getirmişti. "Neye ihtiyacın var?" diye sormuştu. "Ne yapabilirim?"

"Zehirlenmiş gibi hissediyorum kendimi," der Elaine ona o sabah. "Hamburger yüzünden sanıyorum."

"Kim getirdi hamburgerleri?"

"Joan," der Elaine. Elaine mangal hediyesi için teşekkür telefonu açtığında bunu Joan'a söyleyip söylememe konusunda kararsızdır. Dün gece evinizde hastalanan oldu mu, diye sormak nezaketsizlik mi olurdu?

"Ona söyleme," der Paul, Elaine'in zihnini okuyarak. "Bir tek sen hastalandın; hepimiz iyiyiz. Seni öldürmeye çalıştığını sanıyorum."

Elaine başıyla onaylar. Joan'ın onu öldürmeye çalıştığı fikri hiç aklına gelmemişti.

Paul ocağa gelir, yanında durur ve onun krep pişirişini seyreder. "Meyve vıcık vıcık olmasın."

Elaine spatulayı Paul'ün eline tutuşturup ondan uzaklaşır. "Gözler patlamaya başladığında çevir," der, enerjisini, Pazartesi sabahı neşesini korumaya çalışarak. Mutfak masasına oturup başını dizlerinin arasına alır.

Sammy'nin ayakkabılarını görür önce –kırmızı tenis ayakkabıları. "Günaydın," der Elaine. "İyi uyudun mu?"

"Çalar saat beni korkuttu," diye sızlanır Sammy. "Beni sen uyandıramaz mısın?"

"Kendi başına uyanman gerekiyor, büyüdün artık," der Elaine, dizlerine konuşarak.

"Kaç krep yersin, iki mi üç mü?" diye sorar Paul ona.

"Üç," der Sammy.

"Neden iki büklüm oturuyorsun?" diye sorar Daniel, içeri girerken –siyah Nike ayakkabıları önde.

"Dinleniyorum biraz," der Elaine, başını kaldırarak.

Paul ocaktadır. Üzerini kirletmemek için çenesinin altına bulaşık havlusunu sıkıştırmıştır. Önce çocuklara servis yapar, sonra kendine. "Sen bir şey ister misin?" diye sorar Elaine'e. "Bir krep. Kızarmış ekmek?"

"Tavayı yakıyorsun," der Elaine, ocaktan yükselen dumanı fark ederek. "Altını kıs."

"Havyar var mı?" diye sorar Daniel. "Havyar güzel gider kreple, değil mi? Öyle servis edilmez mi, küçük kreplerin üzerinde?"

"Bilini," der Paul. "O küçük kreplerin adı bilini."

"Kahvaltı yiyeceği değil," der Elaine. "Asla havyar istemeyin kahvaltıda –kabalıktır. Her zaman sunulmasını bekleyin, o zaman da az alın. Domuz gibi tıkınılacak bir şey değildir. Özel bir lezzettir."

"Ben balığın yararlı olduğunu sanıyordum –beyin gıdası. Willy'nin kız kardeşi her sabah bir kutu ton balığı yiyor ve bütün dersleri A." Daniel krepi dürüm gibi sarıp ağzına tıkıştırır.

"Çatal kullan," der Elaine.

"Şurubu geçir," der Paul. Her zaman masada birlikte kahvaltı ederlermiş gibi yemektedirler, bu hiç de sıra dışı bir şey değilmiş gibi. İsyan yoktur, darbe tehdidi ya da dayatma yoktur; kimse yatakta hazır tart talep etmiyordur.

"Burası o kadar aydınlık ki neredeyse güneş gözlüğü takmam gerekecek," der Daniel.

"Parlak," der Sammy, krebi tabağındaki şuruba bandırarak.

"Aydınlık ve parlak bir gün," der Elaine. Mükemmel bir gün, içeride ve dışarıda.

İşçiler gelirler. Kaldırımda alet kemerlerini kuşanırlar ve çekiçlerinin kemerlerinden sallanmasına aldırmadan yürürler. Ellerinde plastik kahve bardakları ve Dunkin' Donuts poşetleri taşıyarak gi-

rerler bahçeye. Elaine dışarıda keresteyle ilgili bir şeyler söylediklerini duyar. Bir de hafta sonu ne yaptıklarına dair –bowling, sinema, ablanın evinde yemek, çocuklar. Seslerinin tınısını sever, kulak misafiri olmayı.

"Sonsuza dek burada mı yaşayacağız?" diye sorar Sammy.

Kimse ne diyeceğini bilemez –nedir ki sonsuzluk?

"Bir yere gitmeyi planlamıyoruz şimdilik," der Elaine.

"Neden sordun?" diye sorar Paul.

"Nate taşınıyor."

"Sahi mi?" der Paul. Bayan Elma nereye gidecek? O da oğluyla gidecek mi? Bunu neden en son o öğreniyor? "Nereye?" diye sorar Paul.

"Bir yere," der Sammy.

"Tam olarak neresi o bir yer?" Paul oğluna yaslanır; Sammy'yi sözcükler ağzından dökülünceye dek sarsmak gelir içinden. "Nereden biliyorsun Nate'in taşınacağını?" diye sorar. Israrı onu ele verecek türdendir.

Sammy omuz silker. "Uydurdum," der, itiraf ederek.

"Uydurdun mu? Neden? Neden yaptın bunu?"

Sammy omuz silker yine. Parmaklarını şuruba batırıp yalar.

Elaine bu gösteriyi izler, Paul'ü izler. "Yazık," der.

Telefon çalar. Elaine açar.

"Günaydın, Elaine, Bud Johnson ben. Nasılsın diye bir aramak istedim sadece."

"Seni yirmi dakika kadar sonra arayabilir miyim?" diye sorar Elaine.

Kızgındır. Paul'e, Sammy'ye ve bu aptal taşınma oyununa kızgındır. Bud'a kızgındır –Cumartesi günü ona ihtiyaç duyduğunda neredeydi? Hepinizin canı cehenneme, demek gelir içinden.

"Kimdi o?" diye sorar Paul.

"Kimse kim, sana ne?"

"Bana neden söylemek istemiyorsun? Kim olduğunu söylesene –sır mı?"

"Hayır, Paul, sır değil. Senin bir sırrın mı var?"Bekler. "Kendime ait bir hayat yaşamaya hakkım yok mu? Senin kesinlikle var. Ben sana ofiste kimlerle konuştuğunu sormuyorum, değil mi? Bu evi de benim ofisim say," der.

"İşle ilgili bir telefon konuşması öyleyse?"

Elaine başını sallar.

"Müteahhit mi?"

"Evet," der Elaine.

"Sanmıyorum," der Paul. "Müteahhit dışarıda duruyor. Bir dakika önce bahçeye girdiğini gördüm."

Elaine karşılık vermez.

"Mimar mı?"

Sammy sütünü döker; beyaz sıvı masanın üzerine yayılır, Amerikan servisleri ıslatıp yere dökülür. "Affedersiniz," der Sammy.

Paul ile Elaine bir kez daha becermişlerdir. Tam da yapmak istedikleri şeyi yapmışlar, alışılagelmiş davranışlarına dönmüşlerdir –iki ahmak.

"Tasalanma," der Elaine, Sammy'ye. "Senin suçun değil. Bardak kötüydü."

"Kötü bardak mı?" der Paul, onunla alay ederek.

"Herkes bitirdi mi?" diye sorar Elaine. "Bitirdik mi?"

"Kimin aradığını söyle bana," der Paul.

"Hayır, söylemeyeceğim" der Elaine, masayı toplayarak.

"Bunu yaptığına inanamıyorum –sana hiç yakışmıyor."

"İyi ki bana yakışmayan bir şey yapmayı beceriyorum," der Elaine. "Daha umut var." Sırtını Paul'e dönüp bulaşığı yıkamaya koyulur.

"Tamam, ben eşeğin tekiyim," der Paul, çıkmaya hazırlanarak. "Doğrusu bu. Krepler lezizdi, Elaine. Çok güzeldi." Bulaşık havlusunu çenesinin altından çeker. "Hadi, arkadaşlar," der çocuklara. "Sizi bırakayım. Eşyalarınız hazır mı?" Çocuklar sırt çantalarına bir şeyler tıkıştırırlar. "Güzel bir kahvaltı değil miydi? Anneniz çok güzel bir kahvaltı hazırlamadı mı?"

"Siktir git," diye tısla Elaine.

Sammy geğirir.

Çocukları öpüp okşayarak dünyaya göndermek, Elaine bunun nasıl yapıldığını öğrenmektedir. "Güle güle," der, "güle güle, güle güle," kapıyı arkalarından hızla kapatarak.

"Kendini daha iyi hissedersin umarım," der Paul camın ardından. "Sonra ararım."

Elaine kötü bir ruh haliyle boğuşmaktadır. Sabahki hareketliliğine, içgörüsüne, enerjik ve olumlu olma kararlılığına rağmen, ufak şeyler moralinin bozulmasına yetmektedir. Onlar gider gitmez dışarı çıkar. Yeni bir numara öğretmiştir kendine: Ne zaman batmaya, girdaba yakalanmaya başladığını hissetse farklı bir şey yapmaya zorlar kendini, herhangi bir şey, ne olduğunun önemi yoktur, hareket olsun yeter ki.

Evden çıkar; dünya önünde açılır. Mutfak basamaklarında durur, derin bir soluk alır. Elaine her şeyin iyi olmasını o kadar istemektedir ki aslında kendini ne kadar kötü hissettiğini umursamaz.

Parmakları ezilen işçi onu görünce el sallar. Beyaz bantla birbirlerine bantlanmış parmakları havayı keser, teslim bayrağı gibi. "Haklıydınız," der. "Kırılmışlar. İyi salladığında bir çekicin nelere muktedir olduğunu anladım böylece."

İçeride telefon çalar.

"Annen aramamı söyledi," der babası.

"Annem iyi mi?" Babası ciddi bir mesele olmadığı sürece pek aramaz.

"Sana kendi adıma seni görmekten büyük mutluluk duyduğumu ve çocuklarının harikulade olduklarını düşündüğümü söylememi söyledi."

"Nerede o?" Elaine bir sorun olduğunu düşünmeden edemez.

"Fink atıyor," der babası.

"Geldiğinde beni aramasını söyle," der Elaine.

"Söylememe gerek yok, zaten arayacak. Annen bütünüyle öngörülebilir bir kadındır ve ben bir sonraki hamlesinin ne olacağını asla kestiremem, onu harika bir kadın yapan da bu zaten. Sürpriz dolu."

"Peki, baba," der Elaine, yeterince dinlediğine karar vererek. "Sonra konuşuruz."

Telefon hazır elindeyken teşekkür etmek için Joan'ı arar. Ne için –zehirlendiği için mi? "Çok ince bir davranıştı," der Elaine. "Ne kadar sıcak bir jest."

"İyi fikirdi, akıl ettiğime memnunum," der Joan.

Elaine'in çağrı bekletme uyarısı çalar. "Öteki hatta biri var – kapatmam gerek."

Bud Johnson'dır yine. "İki ders arasında boş zaman buldum. Bir kez daha arayayım dedim. Uygun bir zaman mı?"

"Uygun."

"Doldurduğun anketlere baktım," der Bud Johnson, uzman ciddiyetiyle.

Elaine tanı beklentisiyle soluğunu tutar, kanser ya da bir başka kariyer-danışma yetmezliğinden mustarip olduğunu duymayı bekleyerek.

"Şey," der, "sanıyorum sonuçlar bütün gün evin içinde tek başına neden bu kadar mutsuz olduğunu ortaya koyuyor."

"Evet," der Elaine, beklemeye devam ederek.

"Sen bir insan seversin," der Bud.

Elaine, devamı olduğunu düşünerek, bekler yine.

"İnsanlar seni mutlu ediyor. İnsanlarla birlikte iken kendini daha mutlu hissediyorsun. Doğru mu?" der Bud.

"Doğru," der Elaine, Bud Johnson'ın sözlerine büyük önem atfederek. "Bu mantıklı." Tek başına kalmaktan hoşlanmaz. Paul ile çocuklar sabah evden çıktıklarında ev hapsindeymiş duygusuna kapılır; onlar gitmekte özgürdür fakat o tutukludur. "Severim insanları."

"Ben de öyle düşündüm," der Bud gururla. "Tekrar buluşsak mı?" diye sorar. "Kafa kafaya verip bir sonraki adımın ne olacağını konuşsak mı?"

"Tabii," der Elaine. "Neden olmasın?" Hiçbir şeye hayır demeyecektir.

"Çarşamba öğleden sonra uygun mu?"

Elaine kapatır. Dışarı çıkması gerekmektedir yine. Girdaba kapılmıştır yine, tehlikeli bir burgu. Guguklu saatin düzenliliğiyle mutfak basamaklarını iner. Her saatle ışık artmakta, her şey günün yoğunluğuyla parlamaktadır; çimler parlak yeşildir, sardunyalardan arda kalan canlı bir kırmızıdır ve bahçe girişindeki altın çanağı çakıllara göz alıcı bir sarılıkla dökülmektedir. Elaine çocukken çiçekleri koparıp saplarını emdiğini hatırlar.

Dışarısı ısınmaktadır. Sıcak ve nemli bir hava. Adamlar arka bahçede çekiç indirmektedir, sert ve hızlı; hava fazla ısınmadan, bir aksilik çıkmadan mümkün olduğunca çok iş yapma çabası içinde. İleriye yönelik fırtına tehdidi vardır. Elaine biliyordur. Gazetede okumuştur.

Elaine bahçeden çıkıp kaldırımda yürümeye başlar. Kaldırıma bakar –beton yürüme yolu manzarayı kapamakta, önünde kilometrelerce uzanmaktadır.

"Bir yere gitme," diye bağırır Bayan Hansen sokağın karşı tarafından. "Birazdan sendeyim."

Kendini geliştirme. Ruh yenilenmesi. Paul işe gitmektedir. Daha iyi bir insan olmayı arzular. Koşmamak ister, bastı altında çökmemek ister, küçük şeyler için terlememek ister; korkusuz yaşamak ister, açıklanamaz bir panik içinde değil. Perspektif ve ayrıcalık, yeterlilik ve yetki. Sürekli kendi ayağına takılıp tökezlemektedir. Kendinin en kötü düşmanıdır. Daha iyi olmak ister.

Elaine'den nefret etmemeyi ister.

Neden bu denli pislik bir heriftir? Ne geçer eline böyle olmaktan? İnsan kendisine kötülük yapmaktan haz alabilir mi? Böyle davranmak onu daha güçlü, daha iyi mi kılar? İnsanın buruklukla, garezle, kıskançlıkla, kaygının o karşı koyulmaz enerjisiyle kendini, karısını ve çocuklarını sakatlaması ne anlama gelir? Onların başarısız olmalarını mı ister? Bu ona kendini daha iyi mi hissettirecektir? Onu hiçbir zaman geçemezlerse, hiçbir zaman onun olduğundan daha fazla olamazlarsa kendini daha mı güvende hissedecektir? Çocuk yapmanın

amacı onun sizden daha fazla şeye sahip olması, sizden daha çok şey yapması değil midir? Neden onları esinlendirmesin, yükseltmesin, yüreklendirmesin? Öylesi daha kolay olmalı.

Sammy sütünü dökmüştü –Paul'ün suçuydu. Paul sorun yaratıyordu. Her şeyden Paul suçludur. Derin bir soluk alır. Kendine dil döküp yol gösterir. Her şey yolunda, der kendine, sandığından çok daha iyi. Ev onarılıyor, hafta sonu güzel geçti, aile tekrar bir arada. Her şey ne kadar tuhaf olmuş olursa olsun, Elaine sanki ona karşı kendini biraz daha yakın hissetmektedir. Umudu varmış gibi. İkinci bir rüzgâr yakalamışlardır, hayat için yeni bir sözleşme.

Kendisiyle konuşmaya devam eder. Pazartesi sabahı, trendesin, işe gidiyorsun. Kahvaltıda krep yedin, çocuklarını okullarına götürdün, iyi zaman geçirdin, onların icat ettiği bir oyun oynadın – Sen Söyle.

Boy sırasına göre düzenlenmiş bir sıra oluşturarak başlamışlardı, en kısadan en uzuna, Sammy önde tabii ki.

"Yaş," demişti Daniel. "Yaşlılar önce," ve yaşlarına göre tekrar sıraya girmişlerdi.

"En tuhaf yürüyüş," diye bağırmıştı Sammy ve en tuhaf yürüyüşlerini yapmışlardı, kaldırımda sakat bir ördek ailesi gibi badi badi yürüyerek.

"Zekâ," demişti Daniel ve düzen anında bozulmuş, birbirlerine şaka yollu çarpmışlardı. Sammy deli gibi gülmüştü.

"Şişmandan zayıfa," demişti Daniel ve Paul öne geçmişti.

"En mavi gözler," demişti Paul ve Sammy öne geçmişti.

Baba ve oğulları, kardeşler, oğlanlar, erkekler.

"Bensiz oynamayın," demişti Sammy onu okuluna bıraktıklarında.

"Bunu aklımızdan bile geçirmeyiz" demişti Paul.

Daniel ile Paul okul merdiveninin altında durup Sammy'nin binaya girişini izlemiş, ardından yürümeye devam etmişlerdi. Paul'ün Daniel'a sormak istediği şeyler vardı: Meaders'ın özel biri olduğunu düşünüyor musun gerçekten? Willy'yi biraz tuhaf bulmuyor musun? Şu izcilik meselesi ne kadar ciddi? Asıl şu şişman kadın takıntın da

neyin nesi? Binlerce şey vardı öğrenmek istediği, fakat anın, görece huzurun tadını çıkarmayı seçerek hiçbir şey sormamıştı.

Trende, avucunu öpen adam, Bay Zihinsel Şekerleme, arkadan gelip Paul'ün yanına oturur.

"Şekerlemeleri yedin mi?"

"Çoğunu."

"En sevdiğin renk hangisi oldu?"

"Pek fark göremedim," der Paul.

"İki farklı rengi birden dene, farkı o zaman anlarsın. Biraz daha ister misin?"

Paul avucunu açar. "Bağımlılık yapar mı?"

"Sadece etkisinden hoşnut kalırsan," der avucunu öpen adam, Paul'ün iki avucunu da hapla doldurarak.

"Bir şey mi söylemeye çalışıyorsun bana?"

"Bir ara ziyaretime gel. Havuzumda yüz."

"Kent dışında mı?" diye sorar Paul, hapları cebine kaydırarak.

"Ya da ofisimde. Suyun içinde çok zaman geçiririm. Düşünmeme yardım eder. Akışkan ve rahat olmayı severim. Ofisimde bir havuz var –birinci kattayız."

"Büro sandalyeleriyle ilgili bir fikrin var mı?" diye sorar Paul, adamın bazı konularda özel sezgileri olduğunu fark ederek.

"Bazıları diğerlerinden iyidir," der adam.

"Sen neyin üzerinde oturuyorsun?"

"Yastık," der adam.

Paul başını sallar. Neden sordu ki?

Tren 125. Cadde istasyonunda durur.

"Geldik sayılır," der Paul.

"Herkes kendinin başlangıcıdır. Her gün, her saat, her dakika, baştan başlarsın. Başka biri olmayı arzulamanın anlamı yoktur, neysen o'sun–işte tam bu noktadan başla," der avucunu öpen adam.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," der Paul.

Avucunu öpen adam Paul'e kafa bulup bulmadığını anlamak ister gibi bakar.

"Ciddiyim," der Paul. "Hemen hemen aynı şeyi düşünüyordum –tuhaf, değil mi?"

"Belki de değil," der avucunu öpen adam.

Tren yanaşır. "Grand Central İstasyonu, New York City," diye duyurur kondüktör.

Avucunu öpen adam eğilir. Paul bir kez daha elini öpeceğini, hatta başını kucağına koyacağını sanır. Paul hızla geri çekilir. Avucunu öpen adam eğilir ve yerdeki çeyrekliği alır. "Bulduğun şeyleri kabullen," der.

Paul trenden hızla iner. Devasa gökdelenler fırlar yerden, çelikten ve sağlam. Binaların arasından geçen ışık caddeleri kesmektedir. Park Bulvarı parlak siyah arabalarla –geleceğin gondolları– dolu bir Büyük Kanal'dan farksızdır. Caddeler her sabah Paul'lerden geçilmez –kendilerini matah bir şey sanan, üzerlerine binlerce dolarlık takım elbiseler giymiş temiz ve bakımlı erkekler. Yüz bin ofis, milyonlarca penceresiz odacık, yaratıcılık ve ticaret. Metropol bir şarkı mırıldanır –ruha dair, ticaretin romantizmine dair, büyük oyunun görkemine dair şarkı söyler –alınıp satılan şeylere dair. Paul'ün kalbi, iyi bir çalışma günü geçirmenin beklentisiyle taşmaktadır.

Ceketini çıkarır, iki parmağını çengel gibi kullanarak omzuna asar ve Park Bulvarı'na doğru yürür. Ellinci Cadde'ye varınca sağa döner.

Sevgili oradadır, binanın önünde beklemektedir. Paul fark ettiğinde artık çok geçtir, hızlı hareket etmesi gerekir –bir kavis çizip kaldırımın öteki ucuna gider. Sevgili'yi görmezden gelerek binanın girişini geçer. Binanın etrafından dolanmaya karar verir. Cuma günü onu azletmişti. Telefon edip bitirmek zorunda olduğunu söylemişti.

"Neden arıyorsun beni?" diye sormuştu Sevgili. "Beni görmeye korkuyor musun?"

"Hayır," diye yalan söylemişti Paul. "Seni artık göremeyeceğimi, seninle artık konuşamayacağımı, devam edemeyeceğimi söylemek için arıyorum. Bütün bunlar benim için çok fazla."

"Beni arayıp bundan sonra nasıl olacağını buyurabileceğini mi sanıyorsun?"

"Buyurduğum falan yok."

"Ya ben ne olacağım? Benim bu konuda söz hakkım yok mu?"

Paul bir şey dememişti.

"Bana patronluk taslayamazsın," demişti Sevgili. "Ben kendi istediğimi yaparım –böyleyim."

"Bu bir pazarlık değil," demişti Paul. "Gitmem gerek." Kapatmıştı, ter içinde.

Paul binanın köşesinden çıkar tekrar, binaya yakın durarak, Sevgili'nin onu sadece korkutmak istediğini, kapıya vardığında gitmiş olacağını umarak.

Oradadır hâlâ. Bekliyordur. Paul'e seslenir: "Nerede çalıştığını mı unuttun? Gitmiş olacağımı mı sandın?"

"Pazartesi sabahı," der Paul, bu ona bir tür bağışıklık sağlayabilirmiş gibi. "Sen burada olmamalısın," diyerek sorunu açıklığa kavuşturur.

"Özgür bir ülkede yaşıyoruz," der sevgili.

"Henry'nin canı çok sıkkın," der Paul. "Ona iyi davranmadığını söylüyor. Onu aramalısın."

"Bana siktir olup gitmemi söyleyen Henry değil," der sevgili, yüksek sesle.

Paul yanından geçip döner kapıya girmeye çalışır. Sevgili yolunu keser.

"Kes artık," der Paul. "İşe gitmem gerek. Beni taciz ediyorsun."

"Hayır," diye bağırır Sevgili, aniden harekete geçen bir şey gibi gerilerek. "Sen beni taciz ediyorsun." Birkaç başın dönüp bakmasına yetecek kadar tiz bir ses tonuyla konuşmuştur.

"Kızı rahat bırak," der biri.

Soğuk bir paniğe kapılan Paul işlerin nasıl tersine dönebileceğini görür.

"İşe gidiyorum," diye tıslar.

Sevgili döner kapıya yaslanıp Paul'e bakar ve camın ardından konuşur. Paul çabuk susacağını, ondan bir şekilde kurtulabileceğini umarak kapının içinde iki kez döner.

"Bundan sonra nasıl olacağını buyurabileceğini mi sanıyorsun?" der Sevgili, Cuma günkü cümlesini tekrarlayarak.

"Buyurmuyorum," der Paul, soluğuyla camı buğulayarak. "Sadece artık görüşemeyeceğimizi söylüyorum."

"Kuralları sen koyamazsın," der Sevgili.

"Beni rahat bırak," diye fısıldar Paul, döner kapıdan sıvışıp mermer lobiye doğru yürüyerek. "Git başımdan."

Sevgili peşinden gelir. Paul onu dikkate almaz. Çelik gibi sert olmaya karar verir. Kalabalık asansöre doğru yürür. Sevgili arkasından asansöre sığışır. Bu ilişki işte tam da bu yüzden bitmek zorundadır. Kadın iyice tuhaftır, kontrolsüzdür, mantıksızdır. Paul ile birlikte yukarı çıkar. Asansör kendi katına gelince indiğinde olabilecekleri düşünüp kaygılanır. O indiğinde Sevgili de peşinden inecek miydi? Onu izleyip bacaklarına yapışacak mıydı? Birinin güvenliği araması gerekecek miydi? Habis bir tümörü aldırır gibi onu oradan çıkartmak zorunda kalacak mıydı? Bu kadın her şeyi mahvedecek miydi?

Kırk dördüncü katta kapı açılır. Paul iner. Sevgili kalır.

"Görüşürüz," der Sevgili, asansörün kapısı kapanırken.

"Bir parça kek ister misin?" diye sorar sekreteri.

Paul bakakalır. Sekreterinin neden söz ettiğine dair en ufak bir fikri yoktur.

"Kahvaltılık kek? Mısırlı, yaban mersinli, kepekli?"

Başını hayır anlamında sallar.

"Bir çörek öyleyse?"

"Kahvaltıda krep yedim," der ve ofisine girer.

Kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı vardır. Bayan Elma'yı arar. Numarayı tuşlar ve kapatır. Onunla konuşamaz; ağzından kaçıracağından emindir –Ne zaman taşınıyorsun? Suçlayacaktır onu –Neden en son benim haberim oluyor? Savunmaya geçecektir –Ben de bu aralar zamanımı nasıl geçireceğimi düşünüyor, önümdeki günleri planlıyorum.

Ona bağlanmış, ona tutunmaya çalışıyormuş izlenimi uyandırmadan -bu izlenimi uyandırması hiç hoş olmaz- nasıl soracaktır? Beklenti yok. Bağlanmak yok.

Paul pencereden dışarı bakar. Karşı binanın pencereleri yıkanmaktadır, bir kent balesi, iskelenin üzerinde adamlar aşağı inerler –teçhizat, ipler, emniyet kemerleri.

Sekreteri düğmeye basar. "Çağrılıyorsunuz," der. "Holün sonunda."

"Affedersin?"

"Bay Warburton sizinle görüşmek istiyor."

Pazartesi sabahı da insanları işten kovarlar mıydı? Avucunu öpen adamın öğüdünü hatırlar: Yeniden başla. Ayağa kalkar, elini cebine sokup bir avuç hap çıkarır. Neyin ne için olduğunu bilmeden üç tane yutar –sarı, kırmızı, mavi– ana renkleri alarak bütün alanları kapsayacağını hesaplayarak.

Büyük adam masasının arkasındadır; ceket çıkmış, gömleğinin kolları sıvanmış ve kravatı omzunun üzerinden arkaya atılmış. Kuşe beyaz bir sayfaya parmaklarıyla boya sürmektedir. Ellerini kaldırıp avuçlarını Paul'e gösterir. Avucunun kırmızıya boyanmış çizgileri umut vaat etmektedir –kalp, sağlık, uzun ömür. "İnanılmaz bir duygu," der Warburton, parmaklarının arasından boya fışkırtarak. "İş böyle bir şey olmalı, insanın ellerini kirletmeli. Üç aylık raporu hazırlıyorum." İşaret parmağını kullanarak kırmızı bölümü okla keser. "Yükseliş var," der Warburton.

"İyi görünüyor," der Paul.

"Çok eğlenceli," der Warburton, gülümseyerek. Sonra ciddileşir. Ellerini kâğıt havluyla temizler. "Geçen haftaki konuşmamız üzerinde düşünme fırsatın oldu mu?"

Paul kaşlarını kaldırır. Kendini ele vermek istemez; varsaymak, tahminde bulunmak ya da hayal kırıklığına uğramak. "Hangi konuşma?"

"Boş ofisten söz ediyorum," der Warburton.

Paul başını sallayarak evet der. "Büro sandalyelerini araştırıyorum. Yastık en iyi çözüm olabilir."

Warburton başını sallar. "Yastık yeterince yüksek olur mu?"

"Birkaçını üst üste koymam gerekebilir."

"Ne gerekiyorsa," der Warburton, ardından resme döner. "Kendini hazır hissettiğinde ofis senin. Ayrıca hafta sonuna kadar yağ hakkındaki düşüncelerini öğrenmek istiyorum. İnsanları yağın yararlı olduğuna nasıl inandırırsın?" Durur. Paul'ün gözlerine bakar. "Yağ benzeri maddeler ve anal sızıntıya dair rivayetleri duydun mu? Doğru mu? Araştırmanı istiyorum, bizzat."

Paul kasvetli bir sersemlik içinde masasına oturur. Emek, verimlilik ve gurur duygularını düşünür; ofis düşü. Simgeler uçuşur zihninde, anımsamalar, üst üste bindirmeler: Kaşlarının içinde halterler bulunan çocuk, Sevgili, avuç öpen adam –"Her an yeni bir başlangıçtır." Paul saatine bakar; birkaç yeni başlangıç geçip gider. Kâğıdını ve boyalarını çıkarır. Fırçayı daldırır.

Bir paket gelir; sekreteri düğmeye basar. "B ve B Büro Gereçleri. İmzalayayım mı?"

Paul ofisinden çıkar. "Hiçbir şeyi imzalama. Hiçbir şeyi açma. Geri yolla. Ben bir şey sipariş etmedim." Saatli bomba paketlerini düşünmektedir, terörist saldırıları, aklını yitirmiş kızları, iş yerinde parmaklarından olmuş adamları, kolsuz ve bacaksız kalmışları. "Risk almaya değmez."

"Sipariş etmişsiniz," der kurye, paketi Paul'e teslim etmeye çalışarak.

Paul reddeder, ellerini arkasına gizler. "Etmedim," der ısrarla. Israr ederken geçen Cuma bir şey sipariş ettiğini hatırlar; suluboya resimleri için bir dosya. Pazartesi günü göndereceklerini söylediklerini hatırlar, fakat artık sözünden geri dönemez, geri adım atamayacak kadar ileri gitmiştir. Kızgınlığını sürdürür. "Sahtekârlık bu."

"Her neyse," der kurye "Geri götürürüm. Benim için fark etmez."

"Evet. Geri götüreceksin," der Paul, hızla ofisine girerek.

Masasına oturur. Bayan Elma'yı arayamaz, Henry'yi arayamaz. Öğle yemeğine çıkamaz; Sevgili'nin onu dışarıda beklediğinden endişe etmektedir.

"Kendime bir sandviç alacağım," der sekreteri. "Siz bir şey ister misiniz?"

"Çorba iyi olur," der Paul. "Biraz kraker ve bir şişe su."

"Hapishane diyeti. Bir çanak yulaf lapasına ne dersiniz?" der sekreteri, takılarak.

Sekreterine bir yirmilik uzatır. "Kendi yemeğini de buradan al."

Daha sonra, telefon çaldığında, arayanın Sevgili olduğunu düşünür, onun oynadığı bir oyun –okul sekreterini taklit ediyordur.

"Pekâlâ, çok komik," der. "Kapatıyorum şimdi. Bir daha arama. Burası iş yeri. Şaka değil bu."

Kapatmasıyla telefonun çalması bir olur.

"Acil bir durum söz konusu, Bay Weiss. Oğlunuz Samuel'le ilgili arıyorum."

"Yetti ama. Gülünç değil."

"Bay Weiss, okulda acil bir durum söz konusu. Müdür şu anda telefonda karınızla konuşuyor; polis yolda."

"Ne?" der Paul, ayılarak.

"Bu acil bir durum, Bay Weiss. Okula gelmeniz gerekiyor. Durumu kontrol altına almayı umuyoruz, fakat ikinizin de burada olmasında yarar var."

"Pazartesi öğleden sonra ve ben kentteyim, işteyim. Oraya gelmek minimum kırk beş dakikamı alır."

"Bay Weiss, otuz beş yıllık okul sekreterliğim boyunca böyle bir telefon konuşması yapmak zorunda kalmadım ve bir gün yapmak zorunda kalırsam konuşmanın bu şekilde gelişeceğini asla tahmin edemezdim. Size bir şeyler ters gitti diyorum. Taksiye binin!" der ve kapatır.

Paul, Elaine'i arar –hat meşguldür.

Fırçalarını durular, ceketini giyer ve Elaine'i arar yine. Telesekreter devreye girer. Paul kendi sesini duyar. Her şey bozulmaktadır. "Orada mısın? Elaine? Telefonu aç," der. "Aç, aç," der, sesinde giderek artan bir panikle. "Sammy'nin okulundan aradılar. Seni de aradılar mı? Elaine? Neredesin? Ben taksiye biniyorum. Yoldayım. Okulda buluşuruz."

Asansörde, aşağı inerken, Sevgili'nin hâlâ aşağıda bekliyor olma ihtimalini düşünüp kaygılanır. Yoktur; kapıdan çıktığı gibi bir taksiye atlar. Elinden geldiğince çabuk yola koyulmuştur. Göğsü sıkışır, aldığı kimyasallar sisteminde dolanmaktadır.

"Acele et," der Paul taksi şoförüne.

Bir kaza değildir söz konusu olan. Kaza olsaydı söylerlerdi. Sammy astım nöbeti geçirmiş olsaydı söylerlerdi. Kaza ve astım polis çağırmayı gerektirmez. Okul sekreteri çok tuhaftı telefonda, örtük ve ısrarcı. Anlamlandıramaz bir türlü. Sammy'nin söylediği ya da yaptığı bir şey olmalı. Öğretmenine saygısızlık yapmıştı, bir şey çalmıştı ya da yangın alarmına basmıştı.

Birden sorunun Sammy olmadığını anlar: Elaine ile Paul'dür sorun. Bir tuzaktır bu. Bir dolap. Polis çağrılmıştır –"İkinizin de burada olmasında yarar var," demişti sekreter.

Öp ve anlat. Uygulamalı anlatım. Yanık Ayı. Yangın önleme. İtfaiye de okula bir ziyarette bulunmuş olsa gerekti. Kibritle oymamama konusunda çocuklara nutuk atmışlardı muhtemelen ve Sammy baklayı ağzından çıkarmıştı. Onlara annesinin bahçede oturup artık yapamayacağını söylediğini ve babasının eve geldiğinde yiyecek bir şey bulamadığını anlatmış olmalıydı. Onlara babasının sıvıyı nasıl evin duvarına püskürttüğünü ve annesinin mangalı nasıl devirdiğini ve hep birlikte yemeğe çıktıklarını, biftek ve dondurma yediklerini ve babasının nasıl, "Sikmişim ateşi," dediğini. Muhtemelen eve dönüşlerini, itfaiye arabalarının sokağı kapattığını gördüklerini, sonra bir motele gittiklerini ve gecenin bir yarısında uyandığını ve nerede olduğunu bilemediğini ve annesiyle babasının banyoda konuşmakta olduklarını da anlatmıştı. Sonra karanlıkta nasıl arabayla eve gittiklerini de anlatmış olmalıydı, nasıl arabada uyuduklarını – nasıl yalan söylediklerini.

Onları ele verenin Sammy olacağı hiç aklına gelmemişti Paul'ün, fakat bu her şeyi açıklıyordu. "İkinizin de burada olmasında yarar var... Polis çağrıldı." Sana ne kadar az bilgi verirlerse, durum o kadar kötü demektir.

Yakalanmış, çerçevelenmiş, kurumaya asılmış. Tutuklayacaklardı onları –Paul ile Elaine'i.

Cep telefonunu Henry'ye geri verdiğine hayıflanır. Polis arabasının arka koltuğundan telefon etmene izin veriyorlar mıydı acaba? Tutuklandıktan sonra sadece karakoldan tek bir arama hakkı mı tanıyorlardı? Öyleyse, Tom'u arayacaktı yine. Henry'yi, George'u ya da Ted'i değil. Tom'u. Tom geçen gece olanlarla ilgili olarak o kadar anlayışlı ve sakin bir tutum sergilemişti ki. Paul kendiyle bir anlaşma yapar. İlk fırsatta Tom'u arayacaktır ve her şey yoluna girecektir.

Kelepçe takarlar mıydı? İnsanlar götürülüşlerine tanık olacaklar mıydı? Bütünüyle onur kırıcı mı olacaktı?

"Bahse girerim ki bu kadar uzun mesafeye pek müşteri çıkmıyordur." Gerginliğini azaltmak için taksi şoförüyle konuşur.

"Sandığınızdan çok daha sık," der taksi şoförü. "Sizi götürüyorum ya?" diye ekler, Paul'e bir başka keriz olduğunu kanıtlamak istercesine.

"Beni oğlumun okuluna götürüyorsun," der Paul, fark edermiş gibi. "Acil durum söz konusu."

Paul bir tahmin oyunu oynar –ne kadar tutacaktır, yüz dolardan çok mu az mı? Cüzdanını çıkarıp nakit parasını kontrol eder. Yetecek midir? Yolda durup para çekmesi gerekecek mi? Daha sonra zamanını nasıl harcadığını, göz ardı ettiği şeyleri düşünecektir. Daha sonra olanlardan ötürü kendini çok kötü hissedecektir. Kendini suçlayacaktır.

"Haziran için hayli sıcak," der Paul.

"Bu bir şey değil," der taksi şoförü. "İki hafta daha bekle, Ocak ayında olmayı dileyeceksin."

Paul pencereyi sonuna kadar indirir. Doğru önüne bakar. Plastik camdan önünü göremez. Arabanın onu tuttuğu hisseder, midesi bulanır. Az kalmıştır.

"İnsan her zaman sahip olmadığı şeyi arzular," der taksi şoförü. "Neden acaba? Neden tatmin olmaz? İnsanın doğası mı böyle?"

Elaine çıkmak üzeredir.

Telefon çalar, bir kesinti. Telefonun başında durur, yanıt vermesi gereken biri olup olmadığını görmek için. Gelen aramalar genellikle her zaman başkalarının ihtiyaçlarıyla ilgiliydi, kimse bir şey vermek için aramıyordu, almak için daha çok.

Saatine bakar –biri biraz geçmektedir.

"Bayan Weiss, Webster İlkokulu'ndan arıyorum. Bu öğleden sonra bazı sorunlar yaşıyoruz. Okula gelmeniz gerekiyor." Arka planda zil çalar.

Okul sekreteryası –unutulmuş öğle yemeği parası, imzalanmamış bir form, saç biti.

"Aramamı bana müdire hanım söyledi. Benden durumun aciliyetini vurgulamamı istedi."

Elaine, Sammy'yi soluk almaya çabalarken hayal eder, güçsüz, korku içinde. Yeni yeni yürümeye başladığı zamanı hatırlar, ona, "Bu neden oluyor?" diye sorar gibi bakışını. "Yardım et," derdi. "Yardım et." Mesajın ortasında daha fazla dayanamaz; telefonu açar. "Nefes açıcı spreyi yanında mı?"

"Bayan Weiss?"

"Evet."

"Mesajımı aldınız mı?"

"Şimdi aldım," der Elaine.

"Bir saniye. Müdire hanım görüşecek."

"İlaçları yanında mı?" diye sorar Elaine. "Soluk alıyor mu?"

"Astım değil," der müdire hanım, telefonu alarak. "Başka bir öğrenciyle sorun yaşıyor. Vestiyer odasındalar ve dışarı çıkmıyorlar."

Elaine rahatlar –soluk alıyor.

"Kimin kimi rehin aldığı ve silahlı olup olmadıkları konusunda belirsizlik var."

"Silahlı mı?"

"Polise haber verildi. Sekreterim kocanızı aradı, o da yolda."

"Anlamıyorum," der Elaine. "Sammy nerede?"

"Vestiyer odasında," der müdüre hanım. "Lütfen acele edin."

Gün burulur, döner, bir yerde başlayıp başka bir yerde biter. Elaine aynı anda hem ileri hem de geri hareket etmektedir. Elaine'in kontrol edemeyeceği bir şeydir bu. Seçim yapamaz, evet ya da hayır diyemez.

Paul'ü arar; sesli mesajını alır. "Orada mısın? Masana mı gizleniyorsun? Öğle yemeğinde misin? Biriyle mi birliktesin?" Duraklar ve tekrar başlar. "Tuhaf bir telefon aldık. Sammy'nin başına bir şey geldi."

Kapatır ve sekreteri dener; onun da sesli mesajına ulaşır. "Siktirin gidin. Hepiniz siktirin." Evden koşarak çıkar.

Okulun önüne tek bir polis arabası park etmiştir.

Çocuklar ikişerli sıra halinde okul binasından çıkarılıp oyun sahasının karşısındaki kaldırıma götürülmektedirler. Provası önceden yapılmış bir prosedürdür, yangın tatbikatı ya da Paskalya geçit töreni gibi.

"Yanınızdakinin elini bırakmayın," diye seslenir öğretmen.

Çocuklar bu beklenmedik değişiklik karşısında kıkırdar, kıpırdanır, dans ederler.

"Bırakmayın," der öğretmen. "Sıkı tutun."

Elaine ön basamaklara koşar. Hizmetli yolunu keser. Hizmetlinin etrafından dolanmaya çalışır. Çocuklar iki yandan da dışarı akmaktadırlar. Hizmetli süpürgesini kaldırıp havada kılıç sallar gibi sallar. "Bu acil durum tahliyesi," der. "İçeri giremezsiniz."

Elaine kaygı ve kararsızlık içinde kendi etrafında döner. Arkasında yarım daire biçiminde bir park girişi vardır ve otopark araba doludur. Önünde kırmızı tuğladan iki katlı bina durmaktadır. Ve Sammy. Kendini öne doğru atar. Hizmetli bedenini Elaine ile kapının arasına siper eder. Dışarı çıkmaya devam eden çocuklar yanlarından kıvrılırlar. Hizmetli inatla başını sallar.

"Beni buraya çağırdılar. İçeri girmeme izin ver. İçeri girmem gerek. Biriyle konuşmam gerek."

"Sizinle doğrudan ilişkiye geçeceklerinden eminim," der hizmetli.

Yeni bir öğrenci kümesi çıkmaya başlar.

"Hangi sınıf bu?" diye sorar Elaine.

"Beşinci sınıf," der hizmetli.

"Dördüncü sınıf nerede?"

"Kimsenin nerede olduğunu bilmiyorum," der hizmetli.

Sıcaktır. Elaine panik halindedir. Ter içinde kalmıştır. "Ben annesiyim." Otoriter bir ton takınmaya çalışır. Öğretmenlerden birini durdurur. "Sorumlu kim? Müdire hanım nerede?"

Öğretmen yan kapıyı işaret eder. Hizmetli bir şey diyemeden Elaine yan kapıdan içeri dalar. İçerisi serin ve karanlıktır. Beton hollerde telaşlı yüzlerce minik adım yankılanmaktadır. Denetimli karmaşa. İleride müdireyi görür. Birkaç gün önce umut ve vaat dolu olan, gelecek kutlamaları duyuran ilan panosu şimdi soğuk ve tehditkâr görünmektedir. BAHAR ŞENLİKLERİ, YAZ GÜVENLİK ÖNLEMLERİ.

"Sammy nerede? Oğlum nerede?" diye bağırır Elaine.

Müdire yanıt vermeden önce Elaine'in yanına gelmesine bekler. "Vestiyer odasında olduklarını sanıyoruz," der sonra, Elaine'i tekrar dışarı çıkararak.

"Sanıyor musunuz?"

"Evet, öğretmenlerden biri onları oraya girerken görmüş."

"Biri girip bakamaz mı?"

"Risk alamayız. Bize gitmemizi söyledi ve ateş etmekle tehdit etti."

"Kim?"

"Nate Warshofsky," der müdire.

"Nate mi?"

"Annesini aradım. Evde değil. Annesi bir işte çalışıyor mu? Ulaşabileceğimiz bir iş numarası var mı?"

"Hayır, "der Elaine.

Müdire yaşlıdır. İki yıl önce onu emekliliğe zorlamak için bir dilekçe verildiğinde Elaine buna karşı çıkmıştı. Müdirenin yaşının, sevecenliğinin ve iyi niyetinin etkileyici nitelikler olduğunu düşünmüştü. Kadının okulu yönetiş biçimini beğeniyordu, bir şirketten çok bir aileyi yönetir gibi. Müdire küçülmüştür iyice; boyu

sadece bir ellidir. Kır saçlarını tepesinde toplamıştır; başının üzerinde çörek gibi durmaktadır.

"Ne zaman başladı bu mesele?" diye sorar Elaine.

Müdire saatine bakar. "Bir saat olmadı. Biz baş edebiliriz diye ummuştum. Ses sisteminden Nate ve Sammy'ye büroya gelmelerini söyledim. Meseleyi konuşacağımızı söyledim. Yanıt almadım. Hole gidip kapıyı çaldım, içeri girmek için izin istedim. İşte o zaman, "Defol git, geri zekâlı," dedi. Sınıf öğretmenleri Bayan Goldmark da denedi, bu kez de açıkça tehdit etti."

Elaine şaşkına dönmüştür.

Müdire ellerini göğüslerinin üzerine koyar. "Çok önemli bir sorunla karşı karşıyayız."

Elaine başıyla onaylar.

"Bu yüzden polisi çağırdım," der müdire, mantık zinciri bunu gerektirirmiş gibi.

"Onlara bir şey teklif ettiniz mi?" diye sorar Elaine.

"Ne gibi?"

"Küçük çocuklar bunlar. Mutfağa gelip dondurma yemek isteyip istemediklerini sorabilirdiniz mesela? Eminim hemen çıkarlardı. İkisi de bayılır dondurmaya."

"Çocuk silahlı, insanlar giysilerinin altında tuhaf yumrular fark ettiler, oğlunuz Sammy'yi tuvalette rehin almış gibi görünüyor."

"Buralarda bir yerde dondurmanız vardır eminim," der Elaine, geri adım atmayarak.

"Durumu küçümsemeyelim," der müdire.

"Megafonun pilleri tükenmiş," der okul sekreteri müdireye. "Fakat bunu buldum." Bir külah sallar, ponpon kızların kullandıkları türden. Sonra Elaine'e döner. "Kocanızla konuştum; yolda." Sekreter elindeki sınıf listeleri, grafikler ve planlarla dolu not panosunu göğsüne bastırır.

Elaine kütüphanecinin beden öğretmeniyle konuşmasına kulak misafiri olur. "Neden biri içeri dalıp o bacaksızı bir güzel pataklamıyor? Ben yaparım. Beni vuramaz," der beden öğretmeni. "Onu dizlerime yatırıp başımıza açtığı işin bedelini ödetirim."

"Hayır sözcüğünün pek bir anlamı yok günümüzde," der kütüphaneci.

İki polis arabası yanaşır.

"Mesele nedir?" der baş polis.

Müdire dönüp öğretmene bakar ve kadın hemen özür diler. "Biraz şaşkınım," der Bayan Goldmark. "İlk defa okulda bir silah görüyorum."

Elaine elinde olmadan kadının göğüslerinin devasa olduğunu fark eder –füze gibi göğüsler, dik ve sert, gövdesine monte edilmiş. Elaine kadının göğüslerinin daha önce böyle olduğunu hatırlamaz. Yeni olduklarını tahmin eder. Paranın karşılığını alırsın.

"Gayet normal bir gündü," der Bayan Goldmark. "Öğle yemeğinden dönmüş sıralarına oturuyorlardı –teneffüs sonralarında biraz taşkındırlar hep. Nate'in uzun kollu, pamuklu bir gömlek giydiği dikkatimi çekti. 'Bu gömlekle terlemiyor musun?' diye sordum. 'Hayır, terlemiyorum' dedi. 'Yanıyorum, alev alev, patlamak üzereyim sanki.' Sonra güldü. Sonra döndü ve tahtaya bir şey yazdı. Ne olduğunu anlayamadan bir silah çekip Sammy'ye doğrulttu ve 'tarih neymiş göstereceğim sana' dedi." Öğretmen anlatmaya devam eder, "Sonra yanındaki küçük kızı kavrayıp onu öptü."

"Kızı hayatında ilk kez biri öptü," der okul sekreteri. "Şimdi sağlık ekibinin yanında."

Elaine konuşmaları dinlemekte, cümleleri lego gibi yan yana getirmeye, derleyip toplamaya çalışmaktadır. Seyreder; Bayan Goldmark ve füze memeleri James Bond filminden çıkmışlardır sanki –saç kökleri de uzamıştır kadının, sarının altında siyahlıklar.

Bayan Goldmark devam eder. "Hepimize sınıftan çıkmamızı söyledi, sonra Sammy'yi vestiyer odasına soktu. Gömleğinin altında bir şey olduğu kesin –ne olduğunu bilmiyorum, fakat bir şey var orada. Çocuklara sakin olmalarını, eşyalarını toplayıp tek sıra halinde koridora çıkmalarını söyledim. Deli gibi koştular."

"Okula sıra dışı bir şey getirmiş miydi? Bu sabah bir şey taşıyor muydu?" diye sorar polis.

"Hepsinin sırt çantası ve beden torbaları var," der Bayan Goldmark, başını sallayarak. "Bazen annelerinde bazen babalarında kalan çocukların bavul taşıdıkları da olur."

"Şu anda okulda durum nedir?"

"Boşaltıyoruz. Okulu tatil ettim, otobüs ve trafik görevlileri istedik ve ailelere haber vermek için telefon ağacı sistemini devreye soktuk."

"Hangisi sınıf penceresi?"

Müdire ilk katta bir pencereyi işaret eder. "Dört-B, dördüncü sınıf, ikinci bölüm."

Polis başını kaşır. "Çocuklarla aram çok iyi değildir. Her zaman yanlış şeyi söylerim. Kaç yaşındalar?"

"Dokuz," der müdire.

Polis telsize gider. "Desteğe ihtiyacımız var burada. Macmillan'ı bul ve onu birkaç dakika sonra normal hattan arayacağımı söyle." Sonra müdireye döner. "Telefonunuzu kullanmam gerekecek," der. "Bomba timini çağıracağım, bunu telsizle yaparsam on dakika içinde herkes buraya üşüşür." Daha genç olan polise döner. "Arayın, oda oda. Yukarıdan başlayın ve sessiz olun, telsiz yok, konuşmak yok. Bütün çocukların binayı terk ettiğinden emin olun. Dolapları ve tuvaletleri de kontrol edin. Sonra burayı yasak bölge haline getirmeliyiz. Arabada bant var."

"Siz kimsiniz?" diye sorar polis Elaine'e.

"Ben annesiyim."

"Kimin annesi?"

"Sammy'nin," der Elaine. "Sammy'yi almaya geldim."

"Sammy iyi çocuk mu kötü çocuk mu?" diye sorar polis.

"İyi çocuk," der öğretmen.

Elaine, kaygının yol açtığı baygınlık duygusuyla, çok az soluk almaktadır, hava sadece ciğerlerinin üst kısmındadır. Başı dönmekte, elleri karıncalanmaktadır.

Sabahtır. Mutfak masasında oturmuş yabanmersinli krep yemektedirler. "Şurubu geçir," der Paul. Her zaman masada birlikte kahvaltı ederlermiş gibi yemektedirler, sıra dışı bir şey değilmiş

gibi. Güneş dolmuştur mutfağa. "Burası o kadar aydınlık ki neredeyse güneş gözlüğü takmam gerekecek," der Daniel.

"Parlak," der Sammy.

"Aydınlık ve parlak bir gündü," der öğretmen.

Okul sekreteri arabasının bagajını açıp bir dürbün çıkarır. "Kuşları izlerim de yakından," der, biraz mahcup. "Arabamda dürbün bulundururum." Çabucak baktıktan sonra dürbünü Elaine'e geçirir.

"Hangi pencere?" diye sorar Elaine, görmek istediğinden emin olmaksızın.

"Şu."

Elaine hiçbir şey göremez. Odak ayarıyla oynar ve devrilmiş iskemleler görür, dökülmüş şeyler, insanlar orayı aceleyle terk etmiş gibi. Odanın tavanı el yazısı alfabe harflerinden oluşmuş kenar süsüyle çevrilidir. Tahtada hiçbir anlam ifade etmeyen, yarım kalmış bir cümle vardır. Bir dünya haritası ve bir ayaklı küre.

"Bunun bir gösteriye dönüşmesini istemiyorum," der müdire, polisi okula doğru götürerek.

Sarı bir taksi girer park yerine. Klakson öter. Tekrar öter, ısrarcı, kendini önemseyen, ters.

Paul'dür.

"Elaine," diye seslenir. "Elaine. Nakit var mı sende? Para çekmek için duramadım."

Elaine cüzdanını verir.

"Makbuza ihtiyacım olacak," der Paul şoföre. "Seksen altı yetmiş," der, arabadan inerken. "Yol boyunca kendimle bir oyun oynuyordum –Ne kadar tutacak? Yetmiş beş civarında olacağını tahmin etmiştim. Ona yüz on verdim. Yeterli mi? Çok mu? Ne düşünüyorsun?"

Elaine cevap veremez –Paul'ün görüntüsü daha da kendi içine iter onu. "Nate ile Sammy vestiyer odasındalar," der, olayları aktaran dümdüz bir sesle. "Nate'in silahı var. Giysilerinin altında da yumrular olduğunu görmüşler."

"Yumrular mı?"

"Gizemli yumrular. Bomba Timi'ni çağırıyorlar."

Telsiz cazırdar ve Elaine, Sammy ile Daniel'ı arka bahçede düşünür; çimleri, bahçeyi, ağaçların köklerini, çöp bidonunu. Sammy ile Daniel telsizleriyle oynuyorlar –Üstünde ne var? Kırmızı çorap.

Genç polis her şeyin etrafına sarı bant çekmekle meşguldür. İtfaiyenin evde kullandığı bandın aynısıdır. Ağaçlara, bisiklet parkına ve bayrak direğine bant bağlar. Yoldan geçenlerden bir adım geriye çekilmelerini, alan bırakmalarını ister.

Paul ile Elaine tutulan, karantinaya alınan, tecrit edilen onlarmış gibi bantlı bölgenin içinde kalırlar. Asıl suçlular onlarmış gibi ortada dururken bulurlar kendilerini.

Her ne kadar bant başkalarını dışarıda tutmak, sınırı belirlemek için çekilmiş olsa da, Elaine onu içinde tutmak, çevrelemek için çekildiği hissine kapılır.

"Bizi tutuklayacaklarını sandım," der Paul. "Bütün bunların– beni işten aramaları, acele etmemi söylemeleri, ikimize de ihtiyaçları olduğunu söylemeleri –bir tür tuzak olduğuna karar verdim."

"Her şey seninle ilgili değil bu hayatta," der Elaine, dürbünü gözlerine götürüp tekrar bakarak.

"Bir şey görebiliyor musun?"

"Tükenmez ve kurşun kalemler. Yerde defterler."

"Nate silahı nereden bulmuş olabilir?" Dürbünü Paul'e verir.

"Gerald'ın silahları var," der Paul. "Hafta sonları savaş kampına gider. Boyalı mermilerle insan vurur."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum," der Paul, dürbünle bakarken.

Uzaktan siren sesleri gelir.

Polislerin şefi okuldan çıkar. "Bu bölgeyi sessiz tutalım. Çocukların o pencereden baktıklarında sadece ebeveynlerini ve boş araba parkını görmelerini istiyorum. Telsiz yok, bütün telsizleri kapatın."

"Kocam," der Elaine, Paul'ü tanıştırarak.

"7-Eleven'daki bir soygun değil bu. Postanede tepesi atmış bir memurun sapıtması değil. Dokuz yaşında çocuk bunlar," der Paul.

Polis, Paul'e bakar. Bekler.

Paul bir kez daha dener. "Durum tam olarak nedir?"

"Son duyduğumuza göre çocuk oğlunuzun başına silah tutmuş," der polis. "Öteki çocuğu ne kadar tanıyorsunuz? Önceden tespit edilmiş herhangi akli bir rahatsızlığı var mı?"

"Biz bilemeyiz," der Elaine, Paul'e bakarak.

"Bunu kimin kışkırtmış olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Evimizde küçük bir yangın çıktı," der Elaine. "Sammy bir süre Nate'lerde kaldı."

"Ne kadar kaldı? "

"Bir hafta sadece."

"Araları nasıl?"

"Oğlan çocuğu bunlar," der Paul, bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Ayrıntılara girmez. Sammy'nin o sabah Bayan Elma'nın taşınacağına dair söylediklerini düşünür.

"Nate inatçı, sert yapılı bir çocuktur," der Elaine, polise bakarak. "Her zaman iyi bir çocuk olduğu söylenemez."

"Nate ne zaman kötü bir çocuk oldu?" diye sorar Paul.

"Aralarında bir gerginlik olduğunu söylemeye çalışıyorum. Nate geçen gün Sammy'nin üzerine işedi."

"Iskaladı," der Paul.

"Sammy'yi geçen gün onların evine bıraktığında, bana Nate'in kapıyı açtığını, kötü bir laf edip kaçtığını söyledin," diye hatırlatır Elaine. "Sonra Cumartesi günü, Sammy eve geldiğinde, Nate'in ona mekik çektirdiğine dair bir şey söyledi. Tuhaf gelmişti bana, fakat yorgundum, üzerinde durmadım," diye itiraf eder Elaine polise. Zihninde kendini paylar. Bir şeylerin yolunda gitmediğini tahmin etmesi gerekirdi, daha dikkatli ve tedbirli olması gerekirdi, sürekli tetikte.

Bir televizyon minibüsü gelir. Anteni yavaşça havaya yükselir. Okul otobüsleri gelmeye başlar. Telefon ağacı yöntemiyle bilgilendirilmiş ebeveynler okula akın etmektedirler. Taşıtlar okulun etrafında dönerken trafik sıkışır.

Sekreter otoparkta müdirenin peşinden gitmektedir. "Yokuşun başına bekleniyorsunuz. Öğrencileri otobüslere bindirmeye başladılar, fakat annelerine ulaşılamayan öğrencileri ne yapacaklarını bilemiyorlar. Evlerine gönderilsinler mi?"

"Aynı anda birkaç yerde birden bulunamam," der müdire, kollarını havaya kaldırarak. "Elimden geleni yapıyorum."

"Bu meseleyi doğru bir biçimde çözmeye çalışıyorlar mı? Nate'i sakinleştirici bir okla vuramazlar mı?"

"*Hayvanlar Alemi* değil bu," der sekreter.

Uzaktan top oynayan çocukların sesleri gelir. Mükemmel bir yaz öğle sonrasıdır. Bir frizbi uçar. Çocukların davranışlarının sıradanlığında gerçeküstü, dikkat dağıtıcı ve saygısız bir yan vardır. Elaine'in içinden, burada neler olduğunu görmüyor musunuz, diye bağırmak gelir. Oğlumun başına biri silah dayadı.

Park edilmiş arabaların birinin içindeki bir köpek havlar.

Sammy'yi gecenin bir saatinde evini özlemiş olarak düşünür. Sammy Süpermen pijamasıyla Paul ile Elaine'in üzerinde uyuyor. Narin Sammy.

Nate'in annesi gelir. Elaine onun gelmekte olduğunu görür. Otoparkta onlara doğru koştuğunu görür. Uzaktan trafiği yönetmekte olan polisi görür. Sammy'yi düşünür, polisi düşünür, kırmızı balonu düşünür.

"Aerobik kursundaydım. Eve geldiğimde mesajı aldım." Susan soluk soluğa kalmış, yüzü kızarmıştır. Eşofmanı üzerindedir hâlâ. "Duş yapmadım," der. "Hemen fırladım."

"Bayan Warshofsky mi?" diye sorar polis.

Kadın evet anlamında başını sallar.

"Oğlunuzun başka bir çocuğu rehin aldığı anlaşılıyor. Silahlı olduğu kanısındayız. Bazı bilgilere ihtiyacımız var –evinizde silah bulundurur musunuz?"

"Kocam savaş meraklısıdır," diye izah eder Susan.

Ne demektir bu –savaş meraklısı? Elaine, Nate'e yer değiştirmeyi önermeyi düşünür, çocukların yerine anneleri. Susan ile vestiyerde olduğunu düşünür. Ne yaparlardı –birbirlerinin saçını mı yollarlardı? Elaine, Susan'ı tokatladığını, yumrukladığını, tırmaladığını, pençelediğini hayal eder. Senin suçun, seni aerobik geri zekâlı.

"Kaç silah? Ne tür?" diye sorar polis.

"Yarım düzine kadar, muhtelif türde." Susan, Paul'e bakar. Onun Bayan Elma'sıdır. Paul onun Cuma Eğlencesi'dir.

"Kocanız başka ne tür ateşli silahlar bulundurur? Tüfek, tabanca, el bombası? Farklı türde cephane bulundurur mu? Mayın? Oğlunuz silahlar hakkında ne kadar bilgili?"

"Kocanız nerede?" diye sorar başka bir polis.

"Minneapolis'te. Telefon numarası yok bende. Bu gece o evi arayacaktı."

"Oğlunuz silah ateşlemeyi biliyor mu?"

Susan başını sallar. "Evet."

Elaine içine doğru çekilmiştir, içten patlamak üzeredir. Silah ateşlemeyi biliyor. Kim bu insanlar? Neler oluyor burada?

"Oğlunuzun üzerinde bu sabah ne vardı?" diye devam eder polis. "Yanında torba taşıyor muydu? Öyleyse içinde ne olduğunu biliyor musunuz? Bedeninde ya da giysilerinin altında belli yumrular ya da kabarıklıklar olduğuna dair rivayetler var. Üzerinde ne olduğunu öğrenmeye çalışıyoruz."

Paul bir şey söylemeye çabalar. Elaine ona bakar. Geçen hafta Liz ile çıktığı öğle yemeğinden telaşla Pat'e gittiğini hatırlar, saat ikide okulda olmak için acele ettiğini ve portatif metal sandalyeye oturduğunu. Susan'ın ensesini seyrettiğini hatırlar. Nate'i oyunda avcı olarak hatırlar –Sammy gergedandı ve Nate onu vurmuştu.

"Ortalığı incelemesi için evinize birini gönderebilir miyiz?" diye sorar polis.

"Elbette." Susan anahtarları polisin açık avucuna bırakır. "Oturma odasında bir silah kutusu var, üst kattaki şifonyerde de bir şey var, sağ tarafta, çorapların altında."

"Arama izni çıkartmam gerekecek mi?" diye sorar polis.

"Sana evin anahtarını verdi," der polislerin şefi.

"Sammy gergedandı ve Nate onu vurdu," der Elaine. Ardından ağlamaya başladığını hisseder. Küçük bir ses sızar dışarı; parmaklarını ağzına götürüp o sesi içeri tıkar tekrar.

Paul ne diyeceğini bilemez. "Bir an önce şu meseleyi halledip evlerimize gidelim."

Elaine başını hızla sallar. Paul'ün söylediği hiçbir şey ona inandırıcı gelmez.

Üç ebeveyn bantlanmış bölgenin içindedirler. Paul ortada, iki yöne de çekilmekte. Hepsi oradadır, aynı zamanda aynı yerde.

Elaine sonsuza dek kusma korkusuyla parmaklarını ağzına bastırır. Geri itmekten ve çıkanları yutmaktan başka bir şey gelmez elinden.

Apaçıktır.

Her şey ortaya dökülmüştür.

Bilir.

Elaine yürümek ister, koşmak. Sammy söz konusu olmasaydı dönüp giderdi, çoktan gitmiş olurdu. "Ne yaptınız?" diye sorar Elaine. "Korkunç bir şey mi yaptınız? Nedir bu? O kadın Susan mı?"

Paul sınıf penceresine bakar.

"Çok rahatsızım," der Elaine, mekanik bir biçimde. "Burada olmak istemiyorum. Burada olmak istemiyorum artık."

Televizyon ekibi kafeteryada çalışan kadınla röportaj yapmaktadır. "Sammy benim hamur işlerimi pek sever, tarçınlı kurabiyelerime bayılırdı. Biz kendi yemeğini pişirmeye devam eden ender ilkokullardan biriyiz. Diğerleri ısıt ve ye yöntemiyle çalışıyorlar. Ben 1972 yılından beri buradayım..."

Bomba timi gelir. İki sivil polis ile iki Alman kurdu iner arabadan. Köpekler kesik kesik solumaktadırlar, heyecanlı. Penisleri pembe ve sivridir. Polisler arabanın bagajından siyah kutular çıkarırlar; özel üniformalarını giyerler. Köpekler her yeri koklamaktadır.

"Midem bulanıyor," der Elaine.

Müdire arabanın kaputunun üzerine okulun haritasını çizer. Çizgili bir defter kâğıdına sınıfın ayrıntılı bir planını çizer.

Nate'in annesi öne doğru yürür, otoparkı geçip çimlik alana girer. Sınıf penceresinin altında durur. "Nate, beni duyabiliyor musun? Annen ben. Oyun değil bu, silahlar oyuncak değildir. Dışarı çık, seni FAO Schwartz'a götüreceğim. İstediğin her şeyi alacağım sana. Sammy senin arkadaşın. Onu üzmek istemediğinden eminim." Duraklar. "Saat üç buçuk, Nate. Eve gitme zamanı. Akşam yemeğine ne

var biliyor musun? Balık köftesi. Yanında da tarator sos. Bayılırsın sen taratora." Bağırır binaya. Sesi tuğlalardan yansıyıp tokat gibi geri döner. "Beş dakika, Nate, beş dakika bekleyeceğim."

Elaine uzaklaşmaya başlamıştır. Farkında olmadan birkaç adım geri atmıştır; kenara doğru gitmektedir, sarı banda doğru.

Kalabalığın önünde Joan ile Catherine Montgomery'yi görür – ifadeleri korkutur Elaine'i.

Daniel, Willy ile birlikte gelir. Eğilip bandın altından geçer. "Anne?"

Elaine onu kendine çeker. Daniel'ın kolları yanlarından öylece sarkar; gün ortasıdır, insanların arasındadırlar ve yabancılar onları seyretmektedir. Elaine ona sıkıca sarılır. "Korkunç bir anne değilimdir umarım," der. "Bazen çılgınca davranıyor olabilirim, fakat sizi seviyorum –çok seviyorum. İkinizi o kadar çok seviyorum ki neredeyse katlanılamaz bir sevgi–bunu biliyor musun?"

"Nate'in silahı olduğunu duydum," der Daniel. "Bomba yaptığınıduydum."

"Kimse bir şey bilmiyor henüz," der Elaine.

Bir ambulans yanaşır, caddenin karşı tarafına park eder. Bir noktada hiçbir şey yokmuş gibi yapmak güçleşir.

"Herkesi gördün mü, Joan ile Catherine'i? Bayan Hansen da birazdan dişçiden evine dönecek," der Elaine, Daniel'a.

Okul zili çalar, kesintisiz, haykırarak, boş binanın duvarlarını bir uyarı gibi döverek. Ödünü patlatır herkesin.

"Okul bitti," der Daniel.

"Affedersin," der Paul polise. "Affedersin, bu gösteriye bir son veremez misiniz artık? Çocukların oynadıkları oyunlardan biri bu ve çığırından çıktı. Nate yaptığından ötürü dışarı çıkamayacak kadar utanıyordur muhtemelen. Feci korkmuş olmalı. Onun çıkmasını zorlaştırıyorsunuz. Kalabalığa dağılmalarını söyleyemez misiniz?" Paul zavallı bir biçimde bir polisten diğerine koşar, bir şey yapmaları için onlara yalvarır, baskı yapar, yakarır.

"Bu işin anahtarı sabırdır," der polis. "İnsanları çıkmak istemedikleri bir yerden çıkmaya zorlamak sonuç vermez."

"Ben halledilmesini istiyorum sadece," der Elaine.

Sunucu canlı yayına bağlanır. "Dengesiz bir çocuk, umutsuz bir ilgi çığlığı. Bir anne okulun dışından çocuğuna yalvarıyor. Bir çocuğun başka bir çocuğu rehin alması söz konusu."

"Çeneni kapatabilir misin? Kapatabilir misin? Durumu daha da güçleştiriyorsun. Bu özel bir an ve sen onu çerez gibi sunuyorsun," diye bağırır Paul sunucuya.

"Öfkesini anlamamak mümkün değil, bağıran kişi rehin tutulan çocuğun babası." Sunucu fısıltıyla konuşur. "Dokuz yaşında iki çocuk bir öğleden sonra restleşmesinde."

Sıcaklık artmaya devam eder. Birden esen sert rüzgâr, yaprakları geriye yatırır, Elaine'in saçları yüzünü süpürür.

Jennifer içeri dalmış Daniel'ın yanında durmaktadır. Bayan Hansen gelir, yanağının içinde hâlâ pamuktan bir tampon. "Duyar duymaz geldim."

Sınıfın içinde tok bir patlama sesi çıkar ve bir flaş patlar. Polisler arabaların arkasına saklanırlar, silahlarını çekip doğrulturlar; ateş etmeye hazır.

Sınıfın içinde kıvılcımlar uçuşur, ışık fıskiyesi, birbirini izleyen renkler.

"Havai fişek," der Elaine, dürbünle bakarak. "Havai fişek," der, oğlanların Florida'da Paul'ün annesinin yanında olduğu ve Paul ile evde kalıp ot içtiklerini hatırlayarak. Elaine bir fıskiye olduğu duygusuna kapılmıştı, Plaza Otel'in önündeki fıskiye. Bir maytaptı, bir ışık topu, şahane bir alev.

"Ateş etmeyin," diye bağırır polislerin şefi.

Birkaç küçük patlama daha olur –havai fişek ve iki hayli gürültülü gaz bombası. Ardından sarı bir duman kaplar ortalığı. Sülfürlü bir patlama, sapsarı bir bulut kabarır, şişer ve havaya yükselir. Nate pencereleri açıp dışarı gaz bombaları fırlatmıştır. Şaşırtmaya yönelik bir taktik. Duman dağıldığında jaluziler indirilmiştir bile.

Rüzgâr jaluzileri sallar, takırdarlar –sürünerek ilerleyen bir yılan gibi.

O ona dek Elaine sadece tanıklık etmiştir. "Duman var," der. "Duman iyi değil."

"Sammy'nin astımı var," der Paul polislerin şefine. "Dumanlı yerde nefes alamaz."

Polisler onları dinleyemeyecek kadar meşguldürler. Üzerlerine mermi geçirmez yeleklerini geçirmekte, gaz maskelerini takmaktadırlar.

Elaine kalabalığa bakar.

Pat de oradadır şimdi, Joan ile Catherine'in yanında. "Ne yapabilirim?" diye sorar Pat ağzını oynatarak.

Elaine başını sallar –hiçbir şey. Yapabileceği hiçbir şey yoktur.

"Ben tam da bunu söylüyordum," der Paul polislere. "Korkutacaksınız onları. Beni korkutuyorsunuz. Şu anda sen ve adamların beni korkutuyorsunuz. Dokuz yaşında çocuklar söz konusu, Ortadoğu'lu bir terörist değil. Bu iş rayından çıktı."

"Yanlarında ne olduğunu bilemeyiz," der polis, yeleğinin kemerini bağlayarak.

"Doğru, Gerald'ın bir sürü tuhaf katalogu var," der Susan.

"Okula şarbon getiren Long Island'lı çocuğu hatırlıyor musun?"

"Yedek yeleklerimiz var. Aşağıya ateş etme olasılığına karşı giymek isteyebilirsiniz."

"Bize ateş etmeyecek," der Paul.

Susan yeleği giyer.

"Bu film değil," der sekreter, arabasının arkasına gizlenerek.

"Umurumda değil," der Elaine, reddederek.

Elaine evde olmuş olsaydı bu o anlardan biri olurdu, farklı bir şey yapma zamanı. Evden dışarı çıkmış basamaklarda olurdu, soluklanarak.

Beyaz bir kamyon yanaşır. Arka kapılar açılır ve ileri teknoloji ürünü üniformalar giymiş adamlar çıkar içinden, ellerinde ip ve tüfek.

"Özel Birlikler mi bu?" diye sorar Paul. Delilik her yeni gelişmeyle katlanmaktadır.

Polislerin şefi, Özel Tim ve Bomba Timi ile kafa kafaya verip müdirenin çizdiği planı inceler. "Bu işin mümkün olduğunca

çabuk ve sessiz bir şekilde kapanmasını istiyorum." Planını yaptıktan sonra Paul, Elaine ve Susan'a döner –ebeveynlere. "İçeriye küçük bir robot göndereceğiz. Uzaktan kumandayla çalışır, üzerinde bir kamera ve mikrofon var, bu sayede çocuklarla doğrudan konuşmak mümkün olacak. Robot silahsız. Hem araştırmaya yönelik bir işlem hem de görüşme aracı."

"Elleri var mı? Bir şey taşıyabilir mi?"

"Not gibi mi?" diye sorar polis.

"Sammy'nin astım spreyi," der Elaine, çantasından yedek sprey kutusunu çıkarıp polise vererek.

Elaine robotu Bomba Timi'nin arabasının bagajından çıkarışlarını seyreder. Bir bankın üzerine dört video monitörü yerleştirirler ve robotu araba parkında ileri geri yürüterek sistemi sınarlar. Robot içeri girmeden önce polis sprey kutusunu robotun pençesine yerleştirir.

Bomba Timi'nden dalgıç kıyafetini andıran bir kıyafet giymiş bir görevli, yeni yürümeye başlamış bir çocuğun ardından gider gibi robotun ardından okul basamaklarını çıkar.

Ön kapıyı açtıktan sonra robotu alıp okulun içine bırakır.

"Videoyu çalıştırın," der polis ve dört monitörde robotun gözünden beton duvarları ve ilan tahtaları belirir. Görüntü kumlu ve bulanıktır; görüntüler binlerce kilometre uzaktan iletiliyormuş gibidir, aydan dünyaya.

Robot sağı solu tarar.

"Gidelim." Biri işareti verir ve operatör robotu ilerletir.

"İlk soldan dön ve holde ilerle," diye fısıldar polis –gerilim yüksektir.

Elaine video görüntüleri izlemektedir; robotun Sammy'nin sprey kutusunu tutan pençesine kilitlenmiştir.

Paul, teskin etmeyi amaçlayan bir jestle, Elaine'in koluna uzanır. Ona dokunur –Elaine ürperir. "Korkuttun beni," der.

"Affedersin."

Birden monitörlerde döşemenin yakın çekimi belirir.

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum," der operatör.

Özel Tim'den iki kişi ile Bomba Timi'nden bir kişi basamakları çıkıp okula girerler. Kasklı bir kafa çok yakın çekimde belirir ekranda: "Robot devrildi," diye fısıldar biri mikrofona. "Bir şeye takıldı." Bu bilgi hoparlörlerden dökülüp otoparka kadar ulaşır.

Robot düzeltilir ve bir kez daha yola çıkar. Robot sınıfa yaklaşırken polis şarkı söylemeye başlar; robotun hoparlörlerinden sentezlenmiş bir ses çıkar, kötü bir karaoke. Bir Simon&Garfunkel şarkısı "And here's to you, Mrs...."

"R2D2'nin gelmekte olduğunu bilmeleri için çocukları uyarıyoruz. Sürpriz olmasın diye," der polislerden biri.

"Çocuklar siz *Yıldız Savaşları*'nı sever miydiniz?" diye sorar operatör

Yanıt gelmez.

Robot sınıfın kapısını açar. "Merhaba. Kimse var mı?" Kamera tarar. Görüntü soluktur. Robot vestiyer odasına doğru ilerler.

"Biraz ışık alabilir miyiz?" diye sorar polis.

Operatör bir düğmeye basarak robotun başındaki ışığı yakar – bir tür kömür madencisi şapkası ya da eski tarz süper-8 ışığı. Görüntü vestiyer odasındaki Sammy ile Nate'e yakınlaşır, Nate'in elinde silah.

"Merhaba, Nate, adım Bob. Havai fişek gösterisi çok güzeldi." Robot sentezlenmiş bir sesle konuşmaktadır. "İçeri girebilir miyim?" Robot öne doğru ilerler. "Sammy'ye ilaç getirdim."

"Oğlunuzun kolları abartılı derecede kaslı mı?" diye sorar polis, Nate'in ekrandaki görüntüsünü seyrederek.

"Hayır."

"Gömleğinin altındaki kabarıklıkları görüyor musunuz?" diye sorar polis.

"Teneke kutu," der Bomba Timi'nden biri. "Ayrıca kablo falan da var galiba. Oğlunuz bomba yapmayı bilebilir mi?"

"Hiç fikrim yok."

"Onunla konuşmak ister misiniz?" Polis mikrofonu Susan'a verir.

"Nate, annen ben. Beni duyabiliyor musun?"

"Sesin tuhaf geliyor," der Nate. "Robotun sesi gibi."

"Bu bizim anonim yetki sesimiz," diye izah eder polis. "Birkaç görüşmecinin bulunduğu durumlarda kullanırız. Bize evrensel bir ses tanır, birleşik bir cephe, hem kimsenin kimliğini de açıklamamış oluruz."

"Normal hale getirebilir misiniz?"

Operatör bir düğmeye basar.

"Nate, annen ben. Şimdi daha mı iyi? Yeter bu kadar. Saat geç oldu. Okulu bu gece için kilitlemeleri gerekiyor. Herkes eve gidip televizyon seyretmek istiyor. Sen eve gitmek istemiyor musun?"

"Ben eve gitmiyorum," der Nate. "Kimse eve gitmiyor."

Sammy öne doğru eğilir. "Ben eve gitmek istiyorum." Robota bakar. "Yardım et," der.

"Hırıldıyor," der Elaine. "Duyuluyor."

"Nathan, Sammy hasta. Hemen ilacını alması gerekiyor," der Susan.

Robotun pençesi uzanır ve Sammy'ye spreyini verir. Sammy'nin soluk alıp verişini izlerler; içindeki havayı dışarı veren spreyin sesi duyulur .

"Teşekkür ederim," der robot. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Robot duraklar. "çok güzel bir öğleden sonra, jaluzileri neden açmıyorsunuz?" Robot pencereye doğru ilerler.

"Dışarı çık," diye bağırır Nate. "Evimden çık."

"Ne var aklında, Nate?"

Nate, Sammy'yi kavrar.

Silahı doğrultur.

Tetiği çeker. Ağır çekim. Video yayın. Siyah-beyaz parçalar.

Sammy.

Dizleri altından çekilir, başı geriye gider, sanki kendi çekiliyormuş gibi, fakat başına isabet eden mermi neden olmuştur bu harekete; kafa derisini ve kafatasını delip kemik, saç ve beyin koparmıştır –Sammy.

Mermi –çarpık çurpuk, parçalayıcı kapsül –öbür taraftan çıkar ve kimsenin duymadığı küçük bir tıngırtıyla yere düşer.

Sammy yığılır.

Nate geri fırlar ve duvara çarpar. Elindeki silah sallanır.

Dışarıda patlama sesini stereo olarak duyarlar, gerçek ve kaydedilmiş, okulun duvar ve pencereleri tarafından boğulmuş ve robotun mikrofonu tarafından tuhaf bir biçimde yükseltilmiş, büyük metalik bir patlama sesi.

Ekranda izlerler.

Yakın çekim.

Sammy.

Daniel binaya doğru koşar. Yan kapıya yönelir. Kimse onu durdurabilecek kadar hızlı değildir.

Hava ağır ve durağandır; zaman durmuştur, uzun bekleme vuruşları. Saniyeler esner.

Elaine inler, alçak, hayvani, derin bir inilti.

Sunucu fısıldar, "Korkunç bir şeyin gerçekleşmiş olduğu duygusu hakim. Silah sesi duyuldu. Küçük çocuk vurulmuş olabilir. Bu olayhızla bir öğleden sonra trajedisine dönüşmekte."

Susan mikrofona üfler, deneme niteliğindeki sesi otoparkın üzerinden akar. "Nate? Alo? Alo? Kimse var mı orada?"

Daniel odadadır. Ekranda görünür, Nate'e bağırırken. "Seni küçük piç. Seni zavallı böcek. Nasıl bir götsün sen." Sammy'yi kucaklayıp kaldırır. "Çekil yolumdan."

Birkaç el silah sesi daha. Ekran kararır.

"Nate?"

Elainedöner. Kolları havadadır –gözlerine yakın, korku içinde, yüzünü koruyarak. Koşmaya yeltenir –aksi istikamete. İtfaiyecilerden biri onu yakalayıp doğru yöne çevirir.

"Görüntü ve ses bağlantısı kesildi –resmi duyuru."

Sonra Daniel çıkar binadan, Sammy kollarında. Gömleğinin önü kanla parlamaktadır. Sendeler. "Yardım edin," diye inler.

Ortalık karışır. Sağlık ekibi otopark boyunca koşmaya başlarlar. Özel Tim çatıdan aşağı iner, pencere camlarını kırıp içeri girerler; ağır ayak sesleri duyulur koridorda, her yandan ayrı anda. Bir şey oluncaya kadar hiçbir şey yapamamışlardı ve şimdi her şeyi yapıyorlardı sanki –birdenbire.

Paul, Daniel'a doğru koşar.

"Onu taşıyamıyorum," der Daniel, Paul'ün üzerine yığılıp onu yere düşürerek.

Ambulans doktorları devreye girer. Sammy ile Daniel'ı otoparka yatırırlar, sarı çizgilerin arasına. Daniel'ın gömleğini keserler, Sammy'nin başına bakarlar.

Telsizler cızırdar. "Hava ambulansına ihtiyacımız var. Beyaz erkek, dokuz yaşında, başından yaralı."

"Başı," der Elaine, şaşkınlıkla. "Onu başından vurdu."

"Taş gibidir onun başı," der Paul, yerden kalkarken. Hayatında ettiği en aptalca laftır.

Paul ile Elaine insanların oluşturduğu çemberin kenarındadırlar. Daha fazla yaklaşmaları mümkün değildir; kimse onları içeri almayacaktır.

Sammy'nin üzerine eğilmiş on adam vardır, yerde emekleyerek sürünen adamlar.

"Nabız?"

"Yüksek, yüz altmış iki."

"Kan basıncı?"

"Almaya çalışıyorum."

"Soluk?"

"Hızlı."

"Sarmak mümkün mü?"

"Kemik kaybı var."

"Helikopter nerede?"

"Altı dakika içinde okulun oyun sahasının alt kısmına inecek."

"Oksijen."

"Bir bağlantı yapabilir miyim?"

Küçük parçalar, kırıntılar.

"Gözü bulabildiler mi?" diye sorar biri.

Yanıt gelmez.

Kontrollerinin dışındadır artık. Onların yapabilecekleri hiçbir şey yoktur.

"Neden bize hiçbir şey sormuyorlar?" der Elaine, Paul'e.

Paul'ün verecek yanıtı yoktur.

"Bu çocuğun bir şeyi yok," der ambulans doktorlarından biri. Daniel doğrulur. "Kardeşinin kanıymış." Daniel'ın gömleği çıkarılmıştır. Ona oksijen vermektedirler. Bedeninin diğer yerlerini kontrol ederler. "Bu çocuk iyi, sadece şokta biraz."

Paul başını sallar.

Ya Sammy?

"Boğazından tüp soksak mı?"

"Bir EKG yapmak mümkün mü acaba?"

"Astımı var," der Elaine, ambulans doktoruna. "Astım spreyi kullanıyor. Penisiline de alerjisi var."

"Ne tür bir mermiydi? Sivri uçlu mu?"

"Bilmiyoruz."

Çaresizlik içinde beklerler öylece.

"Soluk alıyor mu?" diye sorar Elaine, yakararak, ambulans doktorlarının plastik topu sıkışını izleyerek.

"Alıyor."

"Biri annemi arayabilir mi?" diye sorar Elaine yavaşça.

"Nate?"

Bomba Timi Nate'i yakalamıştır. Onu dikkatle oyun sahasına doğru götürmektedirler –patlayabileceği endişesi içinde.

Onu oyun sahasında ikinci kalenin yakınında yere yatırırlar.

Bomba Timi'nden biri yanına yaklaşır, bir makas çıkarıp Nate'in gömleğini keser.

Nate, bombacı çocuk, gövdesine ve kollarına teneke kutular bantlamıştır: Raid, Magic Sizing, Reddi Wip, EasyOff, Cheez Whiz. Kutular ve kablolar.

Eğitimli köpekler onu koklar.

"Kıpırdama."

İnsanlar neler olduğunu görmek için tepenin yamacına doğru koşarlar.

Annesi belli bir hattın gerisinde tutulmaktadır.

Bölge yalıtılmıştır.

"Kollarını ve bacaklarını iyice aç."

Bomba Timi'nden biri Nate'in pantolonun paçalarından birini aşağıdan yukarı keser, sonra diğerini. Nate'in pantolonunu çıkarır; ceplerinden gaz bombaları dökülür. Nate çimlerin üzerinde külotuyla yatmaktadır ve bacağına bir et bıçağı bantlanmıştır.

"Bütün kutular kablolarla birbirlerine bağlı, üç ayrı bant kullanmış sanki –koli bandı, siyah fiber bant ve bildiğimiz Scotch Magic. Kutuları birbirine bağlayan beyaz kablonun sonunda bir çıkış var – bir tür uzatma kablosu kullanmış olmalı." Adam kalemle Nate'in çoraplarını aşağı çeker. "Bileklerinin arasında iki çift-A pil var."

"Zamanlayıcı olup olmadığına bak." Telsiz cızırtısı.

"Umarım onu patlatmak zorunda kalmazlar," der ambulans şoförü. "Vietnam'da başına bomba saplanmış birini tahliye etmeleri gerekti. Bomba adamın başına saplanmış fakat patlamamıştı. Doktor helikopterden çıktı, adama morfini bastı, ardından adamı patlattık –balkabağı patlatır gibi. Pof!"

"Zamanlayıcı yok."

"Kabloları kes öyleyse."

Bomba Timi'nden biri kablolardan birini keser. Hiçbir şey olmaz. Uzanır ve yavaşça Nate'in üzerine yapışık bantlardan birini hafifçe çeker, kutuları Nate'in teninden soymaya başlar.

Nate sızlanır.

"Nötr hale getirildi. Silahsızlandırıldı."

Helikopter tepenin üzerinden gelir. Görünmeden önce sesini duyarlar.

Dumanlı kırmızı işaret ışıkları inecekleri yeri göstermektedir.

Helikopter iner, sıcak ve kuru bir rüzgâr yayılır.

"Bayan Hansen'la kal," diye bağırır Paul, Daniel'a, gürültünün arasında.

Kapı yana doğru açılır.

Bir, iki, üç, Sammy'yi yerden kaldırırlar. Ambulans doktoru serum torbalarını dişleriyle tutar, oksijen tüpü de kolunun altındadır. Bağlı olmayan her şey düşer, sargılar, bezler.

Sammy'nin başı devasa bir beyaz sargı halindedir. Tek gözü de sargılıdır. Diğer gözü açıktır, gözbebeği büyümüş, korkunç bir şeye tanık olmuşçasına sabit.

"Çok iyiydin," der Paul, ceketini Daniel'ın omuzlarına koyarken.

"Git," der Daniel.

Sammy'nin ardından Elaine helikoptere bindirilir. Kapının yanındaki yarım koltuğa kıvrılır, saçı alçak tavana değer.

"İyi olacaksın," der Sammy'ye. "Başından ciddi bir yara aldın, fakat iyisin. Her şey yolunda."

Ambulans doktoru Sammy'nin hayati belirtilerini ölçer. Kaskı yüzünü gizlemektedir; mikrofonlu kulaklığına konuşur. "Nabız yirmi bir. Solunum yetersiz." Tansiyon ölçeri pompalar.

En son Paul biner helikoptere, bir köşeye sığışır.

Kapı kapanır ve kilitlenir. Pervanenin vızıltısı artar, kulakları sağır edici metalik bir gürültü kopar.

Helikopter havalanır, seksek oyununun dörtler kutusunun üzerinde asılı kalır, sarıya boyanmış bir baklava.

Yükselir.

Sahneden geri çekilerek.

Havadadırlar ve ileri doğru yol alırlar, ağaçların ve kabloların üzerinden; çarpık kartografi, evler, sokaklar, komşuların bahçeleri, ev. Tuhaf bir perspektiften kendilerine bakmaktadırlar –her şey minyatürleşmiş, yaşamları küçültülmüş.

Elaine, Sammy'nin elini tutmaktadır; gevşek ve tepkisizdir. Yüzü giderek solmakta, başındaki sargı giderek kırmızıya boyanmaktadır Kimse bakmazken parmağını çimdikler, sertçe. Hiçbir şey olmaz.

"Tansiyonu düşüyor," der doktor, pompalayarak.

Güneş metal bir şeyin üzerinden yansır, anlık bir ışık patlaması.

Parlak, diye geçirir içinden Elaine.

Mavinin içindedirler.

Paul saatine bakar –saat bipler. Dört kırk beş.

Elaine, Paul'e bakar. "Bitti," der.

A. M. HOMES

Yangın Müziği*

Türkçesi: Avi Pardo

Roman

Paul ile Elaine iki çocuklarıyla New York'un banliyösündeki bahçeli güzel evlerinde imrenilecek bir hayat sürmektedir. Ancak dışarıdan büyüleyici görünen bu hayatta kendilerini her türlü heyecanı ve duygusu bastırılmış bir tutsak gibi hissetmektedirler. Özgürlüklerine kavuşmak için son derece sıra dışı, tehlikeli ve tuhaf bir eylemi gerçekleştirmeye karar verirler. Bu eylemin sonucunda yaşayacakları her ikisinin de aklından geçmemiştir kuşkusuz.

A. M. Homes'un bu kışkırtıcı romanı, tüm "iyi hayat" teorilerini baş aşağı döndürüyor. Tüm olayları ve karakterleriyle *Yangın Müziği* çağdaş edebiyatın başarılı bir örneği.

"Homes, Amerikan banliyö yaşamını eleştirmekle kalmıyor, ona önce ateş ediyor, sonra onu bıçaklayıp arabasının bagajında boğuyor ve bir gölün karanlık sularına atıncaya kadar da rahat etmiyor."

The Times

"Günümüzde Homes gibi yazan çok az kadın yazara rastlıyoruz."

Zadie Smith

ISBN 978-975-570-554-5

23 TL

www.selyayincilik.com

SEL